

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

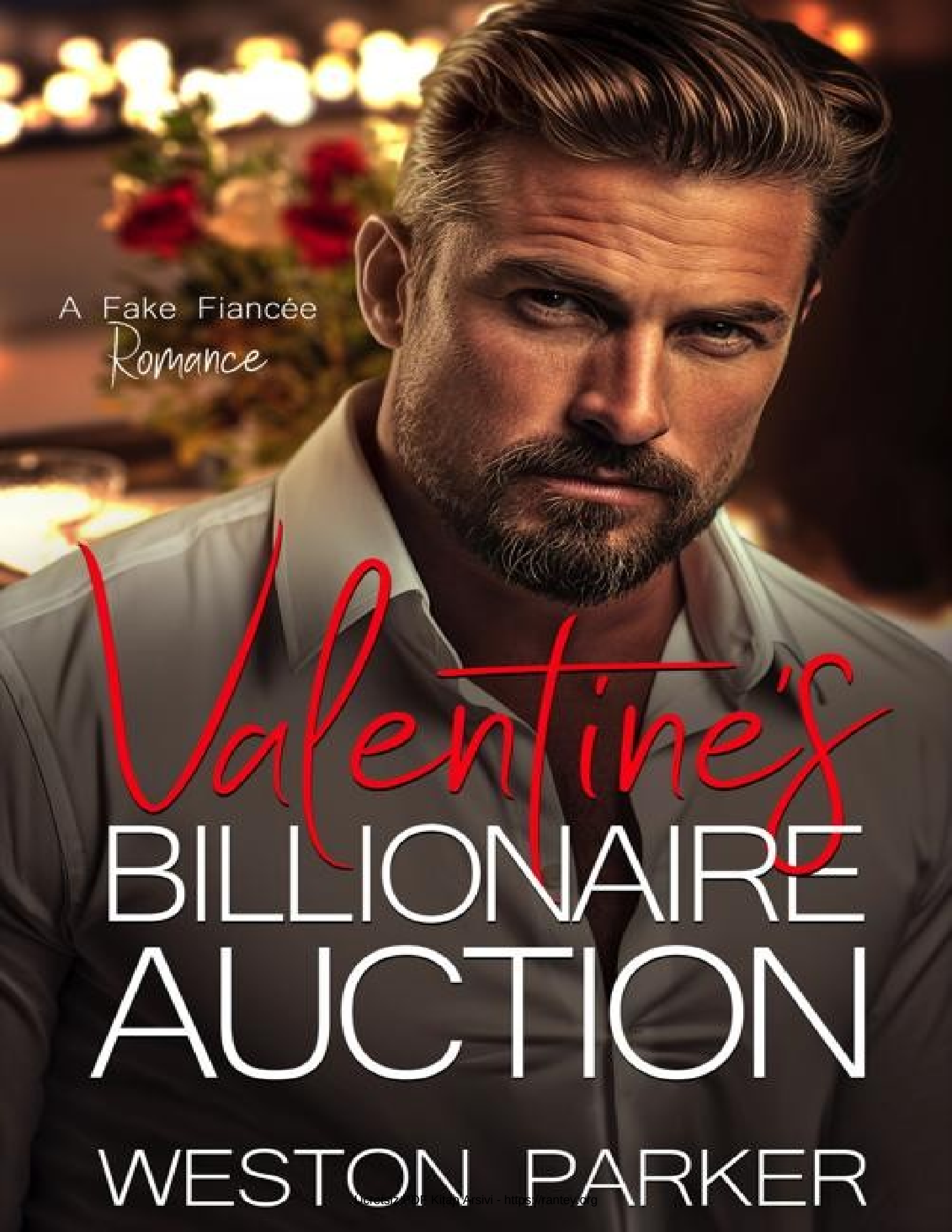
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Fake Fiancée
Romance

Valentine's
BILLIONAIRE
AUCTION

WESTON PARKER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEVGİLİLER MİLYARDERİ MÜZAYEDESİ

SAHTE BİR NİŞANLI ROMANTİZMİ

MESTON PARKER

YILDIZ ANAHTAR BASIN

İÇİNDEKİLER

[Weston Parker](#)
[Bulun Tanıtım](#)
[Açıklamasını](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49 Sonsöz](#)

[Insider Group _](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Telif Hakkı](#)

MESTON PARKER'I BULUN

www.westonparkerbooks.com

Giriş

İçeride görüşürüz.

Hey! Biz eksik sen üzerinde
Burada at Parker's Insider Grubu.
Neredesin?!?

Gelin, şehirdeki en iyi kitap bölümüyle
yerinizi alın ve bağlantı kuralım.

Ayrıca katıldığınızda ÜCRETSİZ bir roman
kazanıyorsunuz, çünkü neden olmasın?

[BURADAN alın](#)

AÇIKLAMA

Orta yaşlı, pırlanta taşlı, dudakları çizgili ve bendenizden tek yönlü hoşlanan bir kadınla bir akşam geçirmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Ama bir Sevgililer Günü yardım etkinliğinde açık artırmaya çıkmayı kabul ettim. Milyarder olmanın bazı dezavantajları da var, bilginiz olsun. Açık arttırma başlar başlamaz bunun kötü bir fikir olduğunu anladım. Kadınlar striptiz kulübündeki tavuklar gibi davranıyor.

Kazanan kız hariç.

Etkinlikte çalışan üniformalı uysal biri, göz alıcı bir sosyetik değil, ama o benim hapisten bedava çıkış kartım ve paraya çeviriyorum.

Yaklaşan kıyametten fırlayan benim kıvrımlı küçük hiçkimse benimle hayatının alıyor.

Sahtekâr olduğunu ve ödeyemeyeceğini anlayana kadar her şey yolunda. Ben de faturayı ödedim.

Şanslı ki, kendini affettirmek için bir şansı var.

Sahte bir nişanlıya ihtiyacım var.

Ben onun sırtını kaşıdım, şimdi o da benimkini kaşıyabilir. Keşke bu kadar basit olsaydı.

çok daha fazlasını almak üzere.

"S "İyi ki bu sekiz bin pound ağırlığında." Homurdandım ve gülünç derecede ağır bir kutuyu minibüsün açık kapısına doğru ittim. "Bana bakıp da zarif bir kadın gören var mı? Hayır. Ne ?

Bir eşek. Ağır işlerde çalıştırılacak biri."

Kendi kendime konuşmak benim için o kadar normaldi ki bunu yaptığının farkında bile değildim. Eğer kendimle konuşmasaydım, günlerimin çoğunu sessizlik içinde geçirirdim.

Tamam, belki bu tam olarak doğru değildi. Carla vardı, oda arkadaşım, konuşmak için. Ama her zaman gevezeliğimi şımartmak için yanımda değildi.

"Çekil, kaltak!" İnatçı kutuya bağırdım.

Araç sonunda hareket etti ve rampaya doğru kaymaya başladı. Bu da başka bir zorluk olacaktı, onu çekiciye bindirmek ve bu sırada kendimi ezmeden rampadan aşağı indirmek.

Bu işi çaresizlikten kabul ettiğimde, katır olacağımı bilmiyordum. Kendimi şampanya servisi yaparken, zengin ve güçlülerin arasına karışırken hayal etmiştim. Balonları şişireceğimi, masaları kuracağımı ve çiçek aranjmanlarına son rötuşları yapacağımı hayal ediyordum. Gecenin sonunda göğüs terlemesi ve bel ağrısı yerine övgü ve iltifat alacağımı düşünmüştüm.

Ama bu konser? Hiç havası yoktu.

Ben her şeyi mekana taşımakla görevli enayiydim, patronum ve iş arkadaşlarım da içeride her şeyin güzel görünmesini sağlıyorlardı. Geçici bir işti, bu yüzden şaşırmanmamalıydim. Havalı çocuklardan biri değildim. I

etkinlik planlama konusunda hiç deneyimim yoktu. İşe ihtiyacım olduğu için kabul etmiştim ama ne kadar fiziksel emek gerektireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kutuya yaslanıp nefes almak için durakladım. Terli saçlarımdan bir tutamı alnıma üfleyerek öne doğru eğildim ve ellerimi dizlerime dayadım.

"Profesyonel mi?" Ayaklarımdan altındaki asfalta doğru mırıldandım. "Olası kilo kaybı.

Con? Bin dolarlık orteز tabanlık. Süper seksi."

Yirmi dokuz yılımın son on beş yılını daha ince bir fiziğe kavuşmaya çalışarak geçirmiştim. Spin dersleri baş dönmesi, kusma ve ateşli bir sağlık görevlisinin bana bir şişe su uzatıp nazikçe spin dersi için yaratılmadığımı söylemesi gibi aşağılayıcı deneyimlerle sonuçlanmıştı.

Bu bir süre acıttı.

Tüm eklemlerimin ve banka hesabımın büyük protestosuna rağmen ağırlık kaldırmayı denemiştim. Bugünlerde spor salonu üyeliklerinin şakası yoktu ve benimkini iptal etmek o kadar sinir bozucuydu ki, burayı yakıp yıkmak daha kolay olurdu.

Güneşin altındaki her diyeti yapmış, her zayıflama çayını denemiş ve hatta belimi "yeniden şekillendirmek" için korse giymeye bile razı olmuşum. Delilik.

Belki de fazla kiloları ve yumuşaklığı atmak için gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu yıpratıcı işti.

"İşte bu," dedim gülerek. "Sonunda işe yarayacak olan şey bu olacak."

Homurdanarak bir kutu daha kaldırdım ve arka tarafa taşıdım.

"Tabii sonunda dişi Herkül'e benzeyecek kadar güçlenmezsem. Bu benim şansım olurdu."

Nefes nefese minibüse yaslandım ve hâlâ boşaltılmayı bekleyen kutu dağını inceledim. Her biri bir öncekinden daha büyük ve daha korkutucu görünüyordu. Bir ter damlası omurgamdan aşağı süzüldü ve doğruca kırımın çatlağına doğru ilerledi. Islatmak için gömleğimi tenime bastırdım ama artık çok geçti. Küçük piç çoktan karanlık yarığın içinde kaybolmuştu, hoş olmayan bir şekilde beni gıdıklıyor.

Molam buraya kadarmış. Çekiciye daha fazla kutu yükledim ve her sarsıntıda tehlikeli yükü devirmekle tehdit ederek rampadan aşağıya doğru güreştim. Mekânın içinde, yavaş yavaş bu gecenin etkinlik alanına dönüşen büyük, süslü salonda sesler yankılanıyordu. Manzarayı seyretmek için durmadım. Kollarım bana bağıırıyordu, bu yüzden çabuk olmak çok önemliydi.

Boş arabayı dışarı çıkardım ve minibüsün açık kapısına doğru baktığımda inledim. Broşür kutuları, orta süsleri ve

Gecenin bağış kampanyası için gereken her rastgele nesne, yerçekiminin onları devirmesine meydan okurcasına gelişigüzel istiflenmişti.

"Hadi," diye mırıldandım, nefesim gecenin serin havasında şişiyordu. "Kaslan."

Pek moral verici bir konuşma sayılmazdı ama beni harekete geçirdi. Ve eski kişisel antrenörüm Marshall bana "koçluk yapılamaz" derdi.

Bir yumurta em, Marshall.

Tekrar minibüse bindim ve işe geri döndüm. Beni bu kadar yıpratın sadece el emeği değildi. *Kelly Otel'i*ydi. Her birkaç saniyede bir yetmiş beş yıllık binanın yükselen güzelliğine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bir masal kitabından fırlamış gibiydi; süslü taş oymalar devasa kemerli pencereleri çerçeveliyor ve içeriden yumuşak altın ışıklar parlıyordu.

Buranın hep romantik olduğunu, iki ruh eşinin birbirini bulup dek mutlu olabilecekleri bir yer olduğunu düşünmüşümdür. Neredeyse iki genç aşkın ateşli bir öpücük için bir araya geldiğini, birbirlerine kapıldıklarını görebiliyordum.

Dehşete kapıldım, küçük hayalimdeki kadın ben değildim. Fantezilerimde bile, böyle bir aşk başka şanslı bir kız içindi. Asla benim için değildi.

Yine de, hevesli bir romantik yazar olarak, bir kitap için harika bir ortam olurdu.

"Kaira! Kaldır kıcını! doldu!"

Müdürümün keskin sesi düşüncelerimi darmadağın etti. Sıçradım, neredeyse arabaya takılıp düşüyordum ve kendimi gerçekliğe geri çektim.

"Doğru, özür dilerim!" Başka bir yük istiflemek için çabalarken seslendim.

Arka girişten mutfağa doğru zorlanarak ilerledim. Çalışanların geri kalanı iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ediyordu. Tabaklar şingirdarken ve sesler endüstriyel aletlerin uğultusundan yükselirken birbirlerinin etrafından dolanıyorlardı. Hava hafifçe tereyağı ve biberiye kokuyordu ve midem açlıktan ölmek üzere olan bir dişi aslan gibi gurulduyordu. *Sakin ol kızım.*

Kimseye çarpmamaya dikkat ederek aceleyle ilerledim ve büyük balo salonuna çıktım. Ve oh, ne balo salonuydu ama.

Avize nefes kesiciydi, kristallerden oluşan devasa bir çağlayan ışığın her parıltısını yakalıyor ve mermer zemin üzerinde kırıyordu. Tavanlar üç kat yüksekliğindeydi ve uzak duvarın tamamı camdan yapılmıştı. Onun ötesinde, peyzajlı bahçeler serin ve karanlık akşamda parıldayan ışıklarla ışıltıyordu. Saf bir sihirdi.

Bir an için terli, garip ve nefes nefese olduğumu unuttum, belki de kendi hikâyelerimden birine adım atmış gibi hissettim.

Ama sonra araba mermerdeki bir çatlağa çarptı ve kutular sallanmaya başladı. Onları sabitlemek için ileri atıldım. Etkinlik planlayıcısı, elinde sürekli takılı duran bir panoya sahip, keskin giyimli bir kadın, bana doğru baktı.

Felaketin eşiğinden döndüğümü anlayınca gözleri kısıldı. "Devam et, Kaira," dedi hızlıca, sesi otorite ve sabırsızlığın keskin kenarını taşıyordu. "Bu kutular kendiliğinden açılmayacak."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim, sırtımdaki sertlikten irkilerek.

Arabayı hızla boşalttım ve bir sonraki nakliyeyi almak için aceleyle geri döndüm. Kamyonetten balo salonuna her yolculukta yorgunluk daha da artıyor, kaslarım dinlenmek için yalvarıyordu. Kelly Hotel'in görkemli mimarisinin ve içinde yavaş yavaş şekillenen etkinliğin güzelliğini solumak için kısa anlar, kısa saniyeler çaldım. Zengin kadife kumaşlarla örtülü masalar odanın etrafına özenle yerleştirilmişti ve her biri koyu kırmızı, pembe ve altın renkleriyle dolu özenli çiçek aranjmanlarıyla taçlandırılmıştı.

Bunun Sevgililer Günü öncesi bir şey olup olmadığını merak ettim. Renklerde bir trend fark ettim ve bir sürü kalp şeklinde şey vardı.

Hallmark tatilinin hayranı değildim. Belki bir sevgilim olsaydı ya da bir sevgili bulma umudum olsaydı olabilirdim. Sevgililer Günü tamamen yalnız olan zavallı ruhları seçip ayırmakla ilgiliydi. Sanki evrenin "Şu mutlu çiftlere bakın!" deme şekli gibiydi. Senin onlardan biri olmaman ne kadar kötü, değil mi?" Ya da, daha az kelimeyle, "ezik."

Balo salonu gözlerimin önünde değişti. Kurulum ekibi masaların etrafına zarif altın sandalyeleri yerleştirmek için harekete geçmişti. Kalp şeklindeki dev balonlar duvarlara yapıştırılıyordu ve peri ışıkları sahneye büyülü bir dokunuş katıyordu.

Minibüs boşaldığında sırtım ağrıyordu ve ter saçlarımı boynuma yapıştırmıştı. Bir şişe su kaptım ve yudum yudum içtim, ancak başımdan aşağı dökmek istedim. Dışarısı sıcak değildi ama o kadar fiziksel emekten sonra sanki yüz dereceymiş gibi hissediyordum. Gerçekte, Los Angeles'ta Ocak ayı oldukça rahattı. En azından yanmayan kısımları.

Terimi sildikten ve tam bir pasaklı gibi görünmemek için üniformamı düzelttikten sonra, benden başka ne yapmamı istediklerini görmek için içeri girdim. Etkinlik birazdan başlayacaktı. Muhtemelen kovulacak ve alelacele oradan çıkarılacaktım.

Müdürüm bana el salladı. "Kaira, minibüsle işin bittiyse ışık ayarlamalarına yardım et. Daha romantik bir hava, loş bir ortam istiyorlar. Sanırım karanlıkta aşık olmak daha kolay."

"Anladım," diye cevap verdim, ancak ortam aydınlatmasını ayarlama fikri bile bana haddimi fersah fersah aşırıymuş gibi geldi.

Beni kaydırıcılar ve düğmelerle dolu bir kontrol paneliyle uğraşan bir teknik elemana doğru yönlendirdi.

"Bunlardan birini çalıştırmayı biliyor musun?" diye sordu başını kaldırmadan. "Pek sayılmaz," diye itiraf ettim, "ama talimatları takip edebilirim."

İkna olmuş görünmüyordu. "Git sahnede dur da ışığı doğru ayarlayabileyim."

Omuz silktim. "Sanırım ayakta durabilirim."

Sahneye tırmandım ve yere yerleştirilmiş olan küçük beyaz X'in üzerinde durdum. Birdenbire parlak bir ışık püskürdü ve hemen gözlerimi korudum.

"Peki ya şimdi?" diye seslendi ışıkçı adam.

Gözlerimi açtım ama tek gördüğüm yıldızlardı. Ve kırmızı, parlak kalpler. Işıklar artık çok daha sönüktü. Birkaç kez göz kırptım ve ona baş parmağımla onay verdim. Sonraki on beş dakika boyunca beni satranç oyunundaki bir piyon gibi odanın içinde dolaştırdı.

İşim bittiğinde mutfağa kaçtım ve balo salonunu çok iyi gören bir yer buldum. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalışıyor ve ışıklar uzaktaki yıldızlar gibi parlıyordu. Mekan muhteşem bir şeye dönüşmüştü.

Balonlar, kalabalık etkinlik personeli tarafından karıştırılan hava akımlarında hafifçe sallanıyordu. Siyah ve beyaz giysili servis elemanları, ellerinde şampanya flütleri ve ısırik büyüklüğünde ordövrler taşıyan tepsilerle dolaşmaya başladı.

Konuklar, kusursuz bir şekilde giyinmiş, özgüvenle parlayan ve benim ligimin tamamen dışında olan canlı bir sanat geçit töreniyle geldiler. Pratik iş kıyafetlerim, siyah üzerine siyah, beni sadece daha görünmez hissettirdi. Parmaklarım yanımda kıpırdadı. Onların yerinde olsaydım -onların duruşunun ve güzelliğinin bir parçasına bile sahip olsaydım- hayatım neye benzerdi? Her gece bu kadar göz alıcı olur muydu?

"Kaira!" Yine müdürüm. Ben daha dönmeden dirseğimdeydi, elinde bir pano vardı. "Sarah'nın yerine bakmanı istiyoruz."

"Sarah kim?" Birdenbire temkinli davranarak sordum. Ben garson değildim. Şampanya flütleriyle dolu bir tepsiyi dengeleyecek kadar koordineli olmamın imkânı yoktu,

Özellikle de bütün gece kutuları taşıdıktan sonra. Kollarım ölmüştü.

"Müzayede için milyarderleri sahne arkasına çekmesi gerekiyordu."

Gözlerimi kırptım. "Neyle uğraşacaksın?"

Bana sanki çok kalın bir mobilya parçasıymışım gibi baktı. "Bu gece burada ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Kimse bana söylemedi," dedim utanarak.

"Bu bir bağış kampanyası. Sevgililer Günü için üç milyarderle açık arttırma ile randevu ayarlıyorlar. Bilirsin, Çocuk Kanseri Derneği için?" Bana üzerinde bir sürü yazı olan bir not kartı uzattı. "Bunlar tüm detaylar. Tek yapman gereken onları alıp sahne arkasına getirmek ve karttaki bilgileri onlarla birlikte gözden geçirmek. Çok kolay."

Ağzım açıldı ama hiç ses çıkmadı. Üç adam. "Kim?"

Bir masayı işaret etti. "Kavga etmem" gereken adamlara bakana kadar gözlerim onu takip etti. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. *Kovboyolar böyle yapmaz mı?*

Sığırlarımı ölçtüm. *Yoksa öküz mü olacaktı?*

İlki ellili yaşlarında, yuvarlak yüzlü ve nazik gözlü bir adamdı. Birinin hoşgörülü amcasına benziyordu. İkincisi, keskin yüz hatlarına sahip, elleri yüzüklerle dolu, duruşu kusursuz, sıırım gibi bir adamdı. Ve sonra... o.

Roman Kelly.

Bu işin beni buraya getireceğini bile bilmeden önce onun adını biliyordum. Ailesi Kelly Hotel'in ve Los Angeles'ın silüetinin yarısının sahibiydi. Uzun boyluydu, delicesine uzundu, geniş omuzları mutlak bir otorite havası taşıyordu. Gece yarısı kadar koyu renk takım elbisesi sanki üzerine dökülmüş gibiydi. Yontulmuş çenesi hafifçe gölgelenmişti. Saat beş gölgesinden kaçınmak için günde üç kez tıraş olması gereken adamlardan biri olduğuna dair bir his vardı içimde.

Telefonuna bakıyordu. Sıkılmış görünüyordu, sanki o masadan başka bir yerde olmak istiyor gibiydi.

Midem altüst oldu.

Bunu yapamazdım.

"Kaira," diye tısladı müdürüm, elindeki panoyla beni dürterek. "Çekişmeye başla."

Sertçe yutkundum ve gömleğimi düzelttim. Toplayabildiğim tüm cesaretle ilk milyardere yaklaştım. Gülümseyerek beni takip etti, sahne arkasında yürürken asistanıyla sohbet ediyordu. İkinci adam biraz daha mesafeliydi ama sorun çıkarmadan beni takip etti. Ve sonra zaman geldi. Roman Kelly şimdi ayaktaydı ama hâlâ telefonuna dalmıştı. Bir an durdum, donup kaldım, kelimeleri nasıl oluşturacağımı bulmaya çalıştım ağzımla. Ellerim iki yanımda kenetlendi.

Birini kaldırdım, tereddüt ettim ve sonunda omzuna dokundum. O kadar uzundu ki bunu yapmak için neredeyse parmak uçlarıma kalkmam gerekti. Parmağım ceketinin kumaşına değdiği anda döndü ve bakışlarının tüm gücüyle bana çarptı. Gözlerimle buluşmak için aşağıya, çok aşağıya bakmak zorunda kaldı.

"Evet?" diye sordu.

Yüce Tanrım, evet.

"Uh," diye kekeledim. Sesim çok kısık çıkıyordu. "Sana ihtiyacım var." Kaşları hafifçe kalktı. "Sana mı?"

TKadın orada duruyordu, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti, parmak eklemleri bembeyazdı. Yanakları kırmızının canlı bir tonundaydı ve geniş kahverengi gözleri adeta *dehşet* saçıyordu. Kısa boyluydu, kıvrımlıydı ve

Bana hitap etmekten korktuğu belliydi.

"Benimle gel," diye ağzından kaçırdı, kelimeler o kadar hızlı dökülüyordu ki anlamsızdı.

"Neden?" Başımı hafifçe eğerek sordum. "Açık artırma," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. *Doğru ya. Siktiğimin müzayedesi.*

Çaresiz gözlerinde işbirliği için sessiz bir yalvarış vardı. Kırılğanlığındaki bir şey, açık rahatsızlığı merakımı uyandırdı. Boz ayıya bakan korkmuş bir tavşana . Zavallı şey.

"Oraya kendi başıma gidebileceğimi düşünmüyor musun?"

"Size yolu göstermem söylendi," dedi, sesi biraz daha kesindi.

Doğrulurken çenem gerildi. Beni bu işe ittiği için halkla ilişkiler müdürümü boğazlayacak gibi hissediyordum. Neredeyse yirmi yıldır ailemin oteli bu bağış gecesine ev sahipliği yapıyordu ve ben de neredeyse yirmi yıldır bu işe bulaşmamayı başarmıştım. Normalde üçüncü açık artırma yeri, sadece adı bile yüksek teklifler getiren fosilleşmiş yaşlı bir milyardere ayrılırdı. Ama altı hafta önce, gerçek bir magazin tarzında ölmüştü - aşırı dozda

yat, kokain ve eskortlarla çevrili. Bu *benim* için uygunsuz küçük bir açıklık bıraktı.

Açık artırmayla satılmak milyarderlerin sayısı görünüşe göre azdı.

Sinirimi bastırarak sertçe nefes verdim. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. "Yolu göster o zaman," dedim, sonunda yumuşayarak.

Arkasını döndüğünde omuzları rahatlayarak hafifçe çöktü ve benim de onu takip etmemi bekledi. Gergin tavrının gösterdiğinden daha büyük bir zarafetle ısıltılı misafir kalabalığının arasından geçti.

Kalabalık onun etrafında dönmeye pek meyilli değildi.

Hızlı ama özür dileyerek hareket ediyor, birinin yanından her geçişinde "özür dilerim" ve "affedersiniz" diye mırıldanıyordu. İnsanlar ona zar zor bakıyordu. Bir adam omzuna sertçe çarpınca bir adım tökezledi ve biri ayağına bastığında gerçekten de yana doğru devrildi.

Yere düşmeden önce onu yakaladım, bir elimle dirseğini sabitlerken diğer elimle belini kavradım. "İyi misin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı ve başını salladı. Etrafımızdaki partiye katılanlar ne olduğunu görmek için döndüler. Birkaçı bana kibarca gülümsedi ama ona baktıklarında bu gülümseme değişti. Hayatta bulunduğum konumun gerektirdiği kuralları biliyordum. Yardım asla görülmemeli ya da duyulmamalıydı.

Onları görmezden geldim ve dikkatimi tekrar ona çevirdim. "İyi misin?" Tekrar sordum.

"Ben iyiyim," dedi.

"Affedersiniz," diye bir kadın sesi . Daha süslü konuklardan biri neredeyse boş bir şarap kadehini havada salladı. Kadının çok sayıdaki pırlantası ışığı yakalıyordu, ki bunun kasıtlı olduğunu hissediyordum. "Bana yeniden doldurabilir misiniz?"

Eşlik ettiğim siyahlı kadın duraksadı. "Oh, ben-uh, ben-" "Sakin ol, Vera," dedim yumuşak bir sesle konuğa, sözünü keserek. "Eminim Yakında birileri şarap getirecektir." Az önce sabitlediğim kadına döndüm. "Yolu gösterin, bayan?"

Sanki ben onun parlak zırhlı şövalyesiymişim gibi bana bakıyordu. Kesinlikle öyle değildim. Kimsenin şövalyesi değildim.

Ağız açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Ben Kaira," dedi sonunda, sesi kısıktı.

"Kaira," diye tekrarladım, sonra devam etmesini işaret ettim. "Gidelim mi?"

Bu kez, oyun kurucusunu koruyan bir defans oyuncusu gibi davranarak önüne geçtim. Kalabalık benim için kolayca ayrıldı, konuklar

Tereddüt. Arkamdan sessizce "teşekkür ederim" ya da "özür dilerim" diye mırıldandığını duyabiliyordum. Ancak diğer iki "bekârın" beklediği sahne arkası salonuna ulaştığımızda tekrar etrafımdan dolandı.

Beni başlarını sallayarak selamladılar, ikisi de Kaira'ya bakmaya tenezzül etmedi. Bunu açıklayamıyordum ama nedense onun bu kadar kolay gözden çıkarılması beni gerçekten kızdırmıştı. Ben de böyle miydim? Kendi sosyal çevrelerinde olmayan insanları görmezden gelen bir pislik miydim?

"Pekala," diye gergin bir şekilde başladı, cebinden çıkardığı not kartına baktı. Alt dudağını kemiriyor, sanki aslanın inine atılmış ve bizim ona saldıracağımızdan korkuyormuş gibi davranıyordu. "Birazdan sahneye çağrılacaksınız. Size işaret vereceğim. Teklifiniz kabul edildiğinde, kalabalığın içinde kazanan teklif sahibine katılacak ve geceyi onunla birlikte geçireceksiniz." Kartı okurken garip bir şekilde kıpırdandı, rahatsız olduğu belliydi. "Sabah ikide bitecek olan randevunuz için saat onda yola çıkacaksınız. Ulaşım dahildir."

Diğer iki adam kıkırdadı ve birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattı.

Kollarımı kavuşturarak duvara yaslandım. "Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Kaira tarihlerin lojistiğini açıklayarak devam etti. İki adam sanki o yokmuş gibi konuşuyor, önceki bağış kampanyaları hakkında hikayeler anlatıyor ve kimlerin teklif verebileceği konusunda spekülasyonlar yapıyorlardı. Kaira hâlâ kendilerinden ne beklendiğini anlatmaya çalışıyordu ama onu sinir bozucu bir sinekmiş gibi görmezden geliyorlardı.

Kendi içine çekilmesini izledim. Omuzları hafifçe kamburlaştı. Onlardan uzaklaştı ve kapıdan balo salonuna doğru baktı. Bakışlarını takip ettim, ancak gözlerim sahnede ya da toplanan kalabalıkta uzun süre kalmadı. Bunun yerine, ona geri döndüler.

Kullanışlı siyah üniformasının altında bile görmezden gelinmesi imkânsız bir şekilde kıvrımlıydı. Duruşu sertti ama bu kalçalarının dolgunluğunu gizlemiyordu. Kapının ardındaki balo salonunun ışıltısına uygun zarif bir şeyin içinde nasıl görüneceğini merak ettim.

"Bu şovu ne zaman yola çıkaracağız?" Sinirli bir şekilde sordum.

Kaira arkasına baktı. Gergin görünüyordu, sanki birlikte kalmamak için her şeyini verebilirdi. "Seni de çağırmaya başlamalılar."

yaklaşık on dakika," diye cevap verdi. "Sanırım. Bilmiyorum. Az önce hepinizi buraya toplamam söylendi."

"Birileri bu işi yapmayacağımızdan mı endişelendi?" Başımı salladım.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de. Seni çekiştirmem söylendi."

"Daha önce hiç boğuştuğumdan emin değilim. Elektrikli sığır sopalarından birini mi kullanacaktın?"

"Bir ne?" Nefes nefese kalmış, dehşete düşmüş görünüyordu.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Boş ver."

"Ben sadece bana söylenen kelimeyi kullanıyorum. Kimseyi şok etmek istemem." "Beni şoke olmuş say."

Rahatlamış gibi iç çekti. "O zaman sanırım işimi yaptım." "Tabii ben kaçmazsam."

Gözlerindeki korkuyu gördüm. "Lütfen yapma."

Sırıttım. "Bunu hayal bile edemezdim. Buraya geri getirileceğimden eminim. Potansiyel olarak dürtü ile."

Şaka yapıp yapmadığıma karar verememiş gibi kaşlarını çatı.

İçimi çektim ve haberleri taramak için telefonumu tekrar çıkardım. Bir şey okumak zorunda değildim ama sadece yapacak bir şeyler arıyordum. Diğer ikisi yatlarından ve Saint Tropez'e en son ne zaman gittiklerinden bahsediyorlardı. Bu züppelikten nefret ediyordum. Bu dünyanın içinde büyümüştüm ve maddi durumlarının insanlıklarını yücelttiğine inanan insanların tipik davranışlarına çok aşındırdım. Bundan daha çok nefret ediyordum çünkü bir zamanlar benim de hiç onlara katılacağımı biliyordum.

Kaira endişeyle yanımdan geçip böbürlenene iki adama doğru baktı. "Programı bildiklerinden emin olmalıyım," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine, ama konuşmalarını kesmek için hiçbir hareket yapmadı. "Açıklarken beni duyduklarını sanmıyorum."

"Bırakın konuşsunlar," dedim sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Kendi seslerini duymaktan hoşlanıyor gibiler."

Küçük, minnettar bir kıkırdama duydu ve omuzları hafifçe gevşedi. "Sen değil misin?"

"Sessizliği tercih ederim."

"Üzgünüm," dedi. "Eminim yakında sizi arayacaklardır."

"Özür dilemeyi kes."

"Pardon, ne dedin?"

"Bu. Özür dilemeyi bırak. Ne için özür diliyorsun?"

Kaira nasıl cevap vereceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. "Ben... Sanırım bu sadece alışkanlık. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya alıştığınızda, mükemmel olmayan her şey için özür dileme eğiliminde oluyorsunuz."

Başımı salladım, sürekli olarak herhangi bir dalgalanmayı önleme ihtiyacı hisseden birinin çıkmazını anlıyordum. "İşiniz kolay görünmüyor."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben sadece kurulum ekibiyim. Buradan çoktan çıkmış olmam gerekiyordu. Tüm bu tantanaya aval aval bakarken yakalandım ve hepimizle ilgilenmek zorunda kaldım."

"Bu bir ceza mı?" Gerçekten merak ediyordum.

"Um, hayır. Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Ama emin değilsiniz?"

Onu rahatsız ediyordum, bu da aslında gülmek istememe neden oluyordu. Benim önümden başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu. İnsanların benim yörüngeme girmeye çalışmasına alışmıştım, uzaklaşmaya değil. Bu ferahlatıcı bir değişiklikti.

"Sana ne zaman ihtiyaç duyduklarını kontrol etmeliyim," diye mırıldandı ve aceleyle uzaklaştı.

Beni kalabalıktan koruyan duvarın ve karanlığın anonimliğinin tadını çıkararak partiye baktım. Gözlerim balo salonundaki tüm Sevgililer Günü dekoruna takıldı. Duvarlar koyu kırmızı perdelerle örtülmüş, altın ve gümüş kalp şeklindeki çelenklerle süslenmişti. Yerlere gül yaprakları serpilmişti. Masalar kırmızı kadife masa örtüleri, titrek mumlar ve kırmızı ve pembe güllerden oluşan aranjmanlarla kaplıydı. Hava çiçeklerin tatlı kokusu ve güçlü, pahalı parfüm ve kolonya ile doluydu.

Hepsinden nefret ettim.

Müzayedecinin sesi mikrofondan gürleyerek dikkatimi geri çekti. Kaira koşarak geri geldi. "Vakit geldi," dedi, sesi şimdi biraz daha kararlıydı. Kravatını düzeltirken sırttan ilk milyardere doğru başıyla işaret etti.

"Bir milyon dolar gibi görünüyor muyum?" diye sordu ona.

Ona küçük bir baş selamı vermeden önce tereddüt etti. "Evet, efendim."

Göz kırptı. "Keşke yirmi yaş daha genç olsaydım, tatlım."

Yüzündeki iğrenme ifadesini gördüğümde neredeyse gülecektim. Onun tepkisini fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Onun gibi erkekler bunu nadiren yapardı. Sahneye doğru yürüdü. İkincisi kısa bir süre sonra onu takip etti.

kol düğmelerini takıyordu. İkisinin de ukalalık seviyesi takdire şayandı. İkisi de tam olarak bir av değildi. İkisi için de geçerli olan tek şey paralarıydı.

Daha iyi olduğumdan değil, ama kadınlar için karşı konulmaz olduklarını düşünmeleri beni eğlendirdi.

Sonunda bana döndü. "Sıra sende," dedi usulca.

Bir an için sadece ona baktım. Dudakları küçük, gergin bir gülümsemeye dönüştü ve içimde bir şeyler yumuşadı - sadece bir parça.

Tek kelime etmeden yanından geçip sahneye çıktım, tüm bu saçmalığı bitirmeye hazırdım. Ama sahneye adımımı attığımda Kaira'nın iri, gergin gözleri ve o utangaç, kısacık gülümsemesi gözümün önünden gitmiyordu. Arkama baktım ve onun tüm bu aptal maskaralığı izlediğini gördüm.

Alkışlar dikkatimi tekrar sahneye ve kalabalığa çekti. Diğer ikisinin yanındaki yerime oturmadan önce el salladım. Bundan nefret ediyordum. Bu aşağılanma ritüeline katlanmaktansa sadece bir çek yazmayı tercih ederdim.

C

KAIRA

T Sahnenin ışıkları kör ediciydi ama diğer iki adamın yanında yerini alırken silüetini seçebiliyordum. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Tedirginliğimin bir kısmı Roman Kelly'ye bu kadar yakın olmaktan kaynaklanıyordu. O bu kasabanın tanrısal bir demirbaşıydı. Gerçekten, tüm Kaliforniya. Ama Roman, diğer iki adamın aksine, bu görkemli gösteriye katılmaya isteksiz görünüyordu, yine de beni şaşırttı. aynı gösteriye maruz kaldı.

Perdelerin arkasından olayın gelişimini izledim. Daha önce kimsenin açık artırmaya çıkarıldığını görmemiştim. Gerçi lisedeyken, balo ya da bir sınıf gezisi için para toplamak amacıyla en popüler çocuklarla bir gün "satın alabildiğiniz" o aptal bağış kampanyaları vardı. Garip bir şekilde benzer hissettiriyordu, tek fark bahislerin çok daha yüksek olması ve teklif verenlerin kıkırdayan gençler değil, derin cepleri olan yetişkinler olmasıydı.

Ve para kanserli çocuklara gidecekti. Bu kesinlikle değerli bir amaçtı.

Müzayedeci her katılımcıyı büyük bir gösterişle tanıttı ve sıra Roman'a geldiğinde, onun tanıtımı alkış ve mırıltıların karışımıyla karşılandı - şöhreti açıkça ondan önce geliyordu. Roman Kelly gülümsemedi ya da bana doğru bakmadı bile. *Neden baksın ki?*

Yoldan çekilmeden önce bir an donup kaldım ve sahnenin sağındaki diğer personelle birlikte oyalandım.

"İyi iş," dedi müdürüm yanımdan geçerken, bana bakmak için zar zor durakladı. "Her şey sorunsuz gitti."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Gitmem gerektiğini biliyordum. Gidip temizleyecek bir şey ya da taşıyacak bir kutu bulmalıydım. Burada olmak için hiçbir nedenim yoktu. Ama kendimi alamadım. Tüm bu şatafat ve ihtişam ilgimi çekmişti. Muhtemelen bu, böyle bir şeyi yakından ve kişisel olarak gördüğüm ilk ve tek sefer olacaktı. Bir daha asla bu kadar para ve güçle aynı odada bulunmayacaktım.

Olmak istediğimden değil ama pembe dizi izlemek gibiydi. Asla sahip olamayacağım bir hayata bir bakıştı. Müzayedecinin, bir teklif sahibi milyarderini kazandığında neler yapacağını anlatmasını dinledim. Kalabalığa boş gözlerle bakan Roman'a bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bir kız arkadaşı ya da onu satın almasını umduğu biri olup olmadığını merak ettim. Bakışlarım kalabalığa kaydı, neye ya da kime baktığını görmek için görüş alanını takip etmeye çalıştım.

Sıradan bir arabadan daha değerli mücevherler takan güzel insanlardan oluşan bir deniz gördüm. Sonra tekrar odanın genel olarak lükslüğüne bakıyordum. Elimde değildi - burası bir rüyaya adım atmak gibiydi. Hayal gücüm devreye girdi ve ışıltılı avizelerin altında, fısıldaşan sırları yükselen mermer kemerler arasında kaybolan aşıkların sahnelerini resmettim. Burası tam olarak Eyfel Kulesi değildi ama bu duvarlar arasında bir romantizm yaşandığını hayal edebiliyordum.

Gerçek bir Külkedisi sahnesi olurdu. Sıfırdan gelen kadın yakışıklı zengin adama aşık olur. Güzel ve çirkin, paçavradan zenginliğe, toplumsal sınırları aşan peri masalı aşkı - hepsi beni kendimden geçirdi. Gösterişli bir odada durup Roman Kelly'nin karşı konulmaz bir erkek eti parçası gibi açık artırmaya çıkarılmasını izlerken zihnimin bu yönde dolaşmasını engellemek zordu.

Müzayedeci, her biri bir öncekinden daha gösterişli olan coşkulu açıklamalarına devam etti. Kalabalık, sallanan kafalar ve heyecanlı konuşmalardan oluşan bir denize dönüşmüştü.

"Hazır mısınız!" Müzayedecinin sesi odanın içinde gürledi.

İlk milyarder, açık artırma başlamadan önce ayağa kalktı ve aptalca bir dans yaptı. Bu, cüzdanları açmak ve çekingenliği gevşetmek için tasarlanmış bir gösteriydi. Ama ben izlerken düşüncelerim, vurdumduymaz bir yüz ifadesiyle oturan ve gözleri ara sıra kalabalığı merakla tarayan Roman Kelly'ye takıldı.

İlk milyarder otuz beş bin gibi şaşırtıcı bir fiyata "satıldı". Buna inanamadım. Odadaki insanların zengin olduğunu biliyordum ama bu kadar zengin olduklarını bilmiyordum.

İkinci milyarder ve kuşa benzeyen yüz hatları ayağa kalktı. Bana sahnede bir ileri bir geri kasıla kasıla yürüyen bir tavus kuşunu hatırlattı. İlgiden çok hoşlandığı belliydi. Onun için verilen teklifler yüksek başladı ve teatral maskaralıklarının da etkisiyle daha da yükseldi. Ancak tüm duruşuna rağmen, aynı otuz beş bin dolara satıldı.

Çok gülünçtü. Sadece iki teklifte yetmiş bin dolar, bilet satışları ya da yiyecek ve içeceklerle yapılan gülünç zamlar dahil değil. Hayır kurumu para içinde yüzüyordu. Kıskanmıyor ya da imrenmiyordum ama bu insanların gözlerini kırpmadan bu kadar parayı gözden çıkardıklarını görmek oldukça etkileyiciydi.

Ve bir de ben vardım, siyah üzerine siyah üniformamla burada duruyor, saatte on altı dolar kazanıyor ve arabamın bu ay yine bozulmaması için dua ediyordum. Ya da bileğim burkulmasın ya da Tanrı korusun, çalışamayacak kadar hastalanmayayım diye.

Sadece Roman Kelly kaldığında, odadaki enerji değişti. Kadınların canlandığını ve dikkat kesildiğini hissedebiliyordum. Kalabalığa baktım ve birkaç kadının rahatça öne doğru hareket ettiğini gördüm. Onun yerinde olsaydım, kendimi birinci sınıf bir et parçası gibi hissederdim. Değerli bir at. Bloкта yükselen değerli bir antika.

Bir an için onun adına üzüldüm. Çok rahatsız görünüyordu. Ve kızgın. İstemiyorsa neden bunu yapmayı kabul ettiğini anlamıyordum. O bir milyarderdirdi. Ve yetişkin bir adam. Hayır diyemez miydi?

"Son olarak, Kelly Hotel'in sahibi Bay Roman Kelly var, diğer birkaç *küçük* iş girişiminden bahsetmiyorum bile." Kalabalık kıkırdadı, açıkça şakanın içindeydiler. Roman'ın iş imparatorluğu efsaneviydi. Zenginliği ve becerisi de öyle. Efsanelere konu olmuştu. "Hadi bunu değerlendirelim ve hayırseverlik potasını gerçekten dolduralım, olur mu? Bay Kelly için açık artırmayı mütevazı bir elli bin dolarla başlatıyoruz!"

Paranın miktarı karşısında ağzım açık kaldı. Patronum yanımda duruyordu. Belli ki heyecandan etkilenmemişti.

"Randevu sadece birkaç saat için mi?"

Fısıldadım. Bana kaşlarını çattı. "Evet."

Bu bir yılda kazandığımdan daha fazla paraydı. Başka bir iş bulmazsam iki yıl. Adamla birkaç saat takılmak için 50 bin dolar mı? Öyle miydi?

seks mi? Bu bir çeşit yasal fuhuş muydu?

Tepki ani ve kaotikti. Eller takip edebileceğimden daha hızlı havaya kalktı. Teklifler bağırışlar ve sallanan ellerden oluşan bir kakofoniye dönüştü ve sayılar baş döndürücü bir hızla arttı.

Her teklif tezahürat ve alkışlarla karşılandı, sanki sayı ne kadar yüksekse gösteri o kadar heyecan verici oluyordu. Özellikle kararlı bir teklif sahibinin - parıldayan altın rengi elbiseli bir kadın- kredi kartını bir savaşçının kılıcı gibi havaya kaldırarak öne doğru ilerleyişini izledim.

Çılgınlığa biraz düzen katacağını düşünerek daha önce teklif kürekleri kullanmayı önermişim ama bu fikrim reddedildi. Benim işim mal taşımaktı, düşünmek değil. Bana kaosun rekabetçi teklif vermeyi teşvik ettiği söylendi ve burada hiç kimse bunu karşılayamayacağını iddia edemezdi.

Yine de rakamların yükselişini izlerken ağzım açık kalmaktan kendimi alamadım. Elli bin. Altmış. Yetmiş beş. Teklifler yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yüz bine doğru tırmanıyordu.

Yüz bin dolar. Bu adamla bir gece için.

Bu kadar parayla ne yapabilirdim? Kredi kartlarımı ödeyebilir, arabamı tamir ettirebilir, belki de yıllar sonra ilk kez gerçek bir tatile çıkabilirdim. Yeni ayakkabılar alabilirdim. Sihirli zayıflama hapları alabilirdim. Sonra da hapları etkisiz hale getirecek bir yemekle kutlama yapardım. Ama tadı çok güzel olurdu.

"Doksan bin!" diye bağırdı bir kadın avizeleri sallayacak kadar yüksek sesle.

Yerdeki hareketlilik, parıldayan kalpleri ve havada asılı duran balonları harekete geçiriyordu. Bu kadınlar sudaki balıkların peşinden giden köpekbalıklarından daha kötüydü.

Roman'a tekrar baktım. Dimdik duruyordu. Yüzünde ifade yoktu. Geniş omuzları gerideydi ve arka duvardaki bir şeye bakıyor gibiydi. Bu bakışı biliyordum. Görünmez olmaya çalışırken, böyle görünmeyi *umuyordum*.

Zihnimin dağılmasına izin verirken, özenle hazırlanmış tüylü bir elbise giymiş bir kadın yanımdan geçti. Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordum ama bir görevi vardı.

Arkasında minik tüylerden oluşan bir iz bıraktı. Sanki yastık savaşı ters gitmiş, tüy döküyormuş gibi görünüyordu. Küçük tüyler havada süzülüyor ve burnumu gıdıklıyordu. Yüzümü ovaladım ama bu daha da kötüleştirdi. Tüylerin içinde yuvarlanıyormuşum gibi hissettim.

Kendimi tutmaya çalıştım ama durdurmak mümkün değildi. Hapşırık yüksek sesle ve aniden geldi, bir havai fişek gibi yankılandı.

"Şuradaki siyahlı kadına yüz on bin dolara satıldı!"

Tokmak vuruldu ve salon alkışa boğuldu.

Sözcükleri algılamam bir an aldı. Gözlerimi kırptırdım, afalladım ve bir hata olduğundan emin bir şekilde etrafıma bakındım. Müdürüm bana bakıyordu. Yüzünde korku ve öfke maskesi vardı.

"Ne?" Ciyakladım ama artık çok geçti.

"İhaleyi kazandınız," diye tısladı müdürüm.

"Hayır, kazanmadım!" Dedim panikle.

"Hapşırdım!"

"O zaman oraya git ve onlara bunun bir hata olduğunu söyle!" Sesi alçak ama keskindi, her kelimesinde bir kızgınlık ve uyarı vardı.

Dondum kaldım, hareket edemiyordum. Aklım başımdan gitti. Orada herkesin önünde yürüyüp teklif vermeye gücümün yetmediğini, zaten teklif vermemem gerektiğini söyleyemezdim. Balo salonunda kaos patlak verdiğinde midem çalkalandı. Herkes bu gece için Roman Kelly'yi kazanan kadına bakmaya çalışıyordu.

Sinsice uzaklaşmaya çalıştım. Hayatım boyunca insanların beni görmediğini hissettim. Bir keresinde görünmez olmak istedim ama işe yaramadı.

Diğer iki milyarder, bir moda dergisinden fırlamış gibi görünen kadın teklif sahipleri tarafından götürülmeye başlanmıştı bile. Müzik çalmaya başladığında ışıklar hafifçe karardı ve gecenin ilk dansının başlayacağı sinyali verdi. Kalabalık dağılmaya başladı, çiftler dans pistine doğru ilerledi.

Ve sonra onu gördüm.

Roman Kelly karanlık bir gölge gibi bana doğru ilerliyordu, yüksek gövdesi bir amaç uğruna hareket ediyordu. Doğruca bana doğru geliyordu.

Önümde durup ela gözlerini gözlerime kilitlediğinde boğazım kurudu. Onun büyüklüğü beni inanılmaz derecede küçük hissettirdi, tıpkı bir şahinin bakışları altında kalmış bir fare gibi.

Elini uzattı, ifadesi okunamıyordu.

"Gidiyoruz," dedi, sesi alçak ve çakıllı, omurgamdan aşağı beklenmedik bir ürperti gönderdi.

"Ne?" Başımı şiddetle sallayarak kekeledim. "Hayır. Hayır, ben teklif vermedim! Bir hata oldu! Hapşırdım! Onlara ne olduğunu anlatmak zorundayım. Senin için ödeme yapamam!"

"Şimdi," dedi, itirazlarımı tamamen görmezden gelerek.

Ben daha tek kelime edemedi, iri eli benimkinin üzerine kapandı, sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu. Döndü ve tartışmaya yer bırakmayan bir otoriteyle bana kalabalığın içinde rehberlik etti.

Kalbim göğsümde küt küt atarken arkasından tökezleyerek ilerledim. Kendimi neye bulaştırmıştım?

W *Daha kötüsü olamazdı.*

Teklif bile vermemesi gerekiyordu. Onun da hapşırmaması ama işte buradaydık. Saf etkinlik görevlisi az önce Kendisine açıkça sahip olmadığı paraya mal oldu. Şimdi onun kışını kurtarmak için kancaya takılacaktım. Zaten üç yüz bin vermişim.

Siktir et. Hayır işi için bir yüz bin daha nedir ki? Benim gibi biri için cep harçlığıydı.

Kimse bu saçma hatayı fark etmeden onu arka kapıdan çıkardım. Uzun adımlarıma ayak uydurmak için acele ediyordu, ben sadece benim bildiğim labirent gibi koridorlarda gezinirken küçük bedeni neredeyse koşuyordu çünkü buranın sahibi bendim. Gömleği ve pantolonu kıvrımlarına garip bir şekilde yapışmıştı. Acaba bu yavan, üzerine tam oturmayan üniforma şirketin mi yoksa onun mu fikriydi? Duvara yapıştırılmış kırmızı ve pembe kalplerle kaplı bir posterin bulunduğu bir koridordan geçtik. Personelin Sevgililer Günü partisini duyuran yazılara bir göz attım.

"Geri dönmem gerek," dedi, sesi panikle gerilmişti. "Onlara bunun bir hata olduğunu açıklamam gerekiyor. Seni tekrar açık artırmaya çıkarmaları gerekiyor."

Elimde olmadan acı bir kakhaha attım. "Böyle bir şey olmayacak. O saçmalığı tekrar yaşamayacağım. Siktir et."

"Neden olmasın? Bunu düzeltmenin tek yolu bu!" diye karşı çıktı, sesi çıldırmış gibiydi. "Son teklifi verenle anlaşıcağız. İçimden bir ses onun da

sana sahip olmak için iki
katını öderim."

"Kesinlikle olmaz."

"Benim hatam değildi!" Kaira itiraz etti. "Bir kadın bütün bu tüyleri takıyordu. Yanımdan geçerken, o lanet şeyler tarafından kuşatıldım. Hapşırırmam onun suçu. Geri dönmek zorundayız. Neden bunu düzeltmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü sen o odadaki tüm kötülüklerden daha az kötüsün. İnan bana, geceyi etrafımda sırtlanlar gibi dolaşan o umutsuz, bekar sosyetik kadınlardan biriyle geçirmektense senin teklifini karşılamayı tercih ederim."

Elini elimden çekerek beni durmaya ve yüzümü ona dönmeye zorladı. Yüzü kararlılıkla kızarmış, kahverengi gözleri meydan okumayla parlıyordu. Çok tatlı ve uysal görünüyordu ama ben onun başka bir katmanını görüyordum. Bir kriz anında gerçek benliğimiz, dünyadan sakladığımız içimiz ortaya çıkar. Sanki onu ilk kez görüyordum.

Sıcak gözlerinin ardında artık gerçek bir ateş vardı, parlıtıdan alev alev yanıyordu. Büzülmüş dudakları ve dolgun yüzü ona melek gibi bir görünüm veriyordu ama tüm yumuşaklığının altındaki çeliği gördüm. Kızgın değildi, sadece tutkuluydu.

Memnun oldum, Kaira.

"Benim hatamın bedelini ödemeyeceksin," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bırak da gidip tamir edeyim. Kendi pisliğimi kendim temizleyebilirim."

Duvara yaslandım ve ona daha yakından baktım. Çoğu insan bana ellerini uzatarak gelir, benden bir şey almaya çalışırdı. İşte ben ona bir can simidi sunuyordum ve o hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Temizlenecek bir pislik yok."

"Evet var," diye cevap verdi.

"Buna mutlu bir kaza diyelim. Tesadüf."

"Bu, antibiyotiğe ihtiyaç duyacağınız bir şeye benziyor."

Gülümsedim. Üzerindeki gerginliğe rağmen espri anlayışı vardı. "Sana şunu sorayım. Teklifini karşılayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Pek çok şeyi yapmaya gücün yetiyor." Omuz silkti. "Bu onları yapman gerektiği anlamına gelmez."

"Söz önemli bir şey değil. Bu kadar para devede kulak kalır."

Dudakları hiç etkilenmemiş gibi gergin bir çizgi halinde inceldi. "Bu benim için dört yıllık maaş demek."

Alay ettim. "Evet, hayal edebiliyor musun?"

Bana baktı, bakışları sabit ve gözünü kırpmadan. Eğer o bakışlarla bana röntgen çekmeye çalışıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyordu. Yapamazdım.

Bana neden olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ben bir şey yapmadım.

Ve sonra aklıma geldi.

Şaka yapmıyordu.

Ona hakaret etmiştim. Bu, kıyafetlerini ve balo salonundaki insanların ona bakmasına izin vermesini açıklıyor diye düşündüm. Gerçekten de beş parasızdı.

Lanet olsun. Biz konuşurken net değerim muhtemelen birkaç milyon artmıştı. Ne dünya ama.

"Gidelim," dedim başımı koridorun sonuna doğru sallayarak. "Buradan çıkıyoruz."

"Tanımadığım yabancı erkeklerle hiçbir yere gitmem," diye tersledi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Güldüm, sesim boş koridorda yankılandı. "Wiki sayfamı okumaktan çekinmeyin. Dışarıdaki kadınlardan bazıları *bilerek* bana teklif verdi. Sadece benimle yalnız kalmak için bile bile para ödemek istediler."

Gözlerini devirdi. "En kötü şöhretli seri katillerden bazılarını hiç duydun mu? Pek çok kadın da onlarla vakit geçirmeyi seçti."

Ağzım açık kaldı. "dilerim, bana seri katil mi diyorsun?" "Hayır, ama aynı prensip geçerlidir. İnsanlar tehlikeli şeyler yapmayı seçerler. her zaman bir şeyler. Bu, yapmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

"Benimle yalnız kalan her kadın hikayesini anlatacak kadar yaşadı."

"Şimdiye kadar," dedi kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimle buluşmak için başını kaldırmak zorunda kalacağı kadar yaklaştım. "Sana yardım etmeye çalışan insanlara karşı hep böyle inatçı mısın?"

Çenesi sıkıldı ve yüz hatları öfkeyle kıvrıldı, bu da onu bir aslanla başa çıkmaya çalışan şişirilmiş bir kedi yavrusu gibi gösterdi. Çok sevimliydi.

Parmağıyla göğsümü işaret etti. "Senin gibi erkekler tanıyorum." "Tanıyor musun?" Eğlenerek sordum.

"Şey, hayır, pek sayılmaz. Gerçek hayatta değil," diye kekeledi. "Ama senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Gerçek hayatta değil mi?" Sırıtarak tekrarladım. "Başka ne ki?" "Sözlerimi çarpıtma," dedi kızgınlıkla.

"Belki de *seninle* yalnız kalmaktan korkmalıyım," dedim.

"Hayır, ben bir yazarım," dedi nefes nefese, az önceki ateşi bir anda sönmüştü. Omuzları çöktü ve gözlerini kaçırdı. "Ya da bir gün yazar olacağım. Ben kitaplardan bahsediyordum. Gerçek hayattan başka ne var ki?"

"Peki," dedim omuz silkerek. "Beni nasıl isterseniz öyle yargılayın. Ben sadece soruna basit bir çözüm önermeye çalışıyorum."

"Bunun mutlu bir kaza olduğunu sanıyordum?" diye sordu ekşiyerek.

"Belirgin bir şekilde *mutsuz* görünüyorsun. Yani artık bu bir sorun." Kendimi dengelemek için bir nefes aldım. "Ben şöyle düşünüyorum. Ya benim ödememe izin verirsin ya da geri dönüp paran olmadığını söylersin ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalırlar - ki bu olmayacak çünkü geri dönmeyeceğim. Eğlenceli bir konuşma değil."

Bana . "Bu da o kadar eğlenceli değil."

"Sana bir çıkış yolu gösteriyorum," dedim, sesim sert bir fısıltıya dönüşmüştü. "Küçük bir yardımı kabul etmektense kendini gerçekten bu duruma sokar mısın?" Yüzü ağlayacakmış gibi buruştu ama onun yerine derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Sadece
atmak

para sorunu çözmez."

Hayal kırıklığına uğramış hissederek enseme ovuşturdum. "Kesinlikle öyle. Zamanın yüzde doksan dokuzu gibi, para her şeyi düzeltebilir. Ve bu para çocuklar için. Kanserli çocuklar için."

"Ama-"

"Tamam, planın nedir o zaman?" Sözümlü keserek sordum.

Dudağını ısırdı. Bir anlık tereddütten sonra omuzlarını dikleştirdi ve yeni bulduğu kararlılıkla bakışlarımı karşıladı. "İtiraf etmeli ve özür dilemeliyim. Sonra da ne olursa olsun sonuçlarıyla yüzleşmeliyim."

Başımı salladım. "Ya da benimle gel, oldukça lüks bir restoranda bir şeyler ye ve gerçekten güzel bir arabayla gezintiye çık. O zaman karşılaşacağın tek sonuç tok bir mide ve arkadaşlarına anlatacağın eğlenceli bir hikâye olur." Başımı eğdim, onu inceliyordum. "Son teklifim."

Bakışları koridordan balo salonuna doğru kaydı. Bir an için deli kadının gerçekten arkasını dönüp gidebileceğini düşündüm.

Sonra yumuşak bir iç geçirdi ve başını salladı. "Peki," diye mırıldandı. "Ama sadece bu karmaşayı başka nasıl düzeltereğimi bilmediğim için."

"Yemin ederim, eğlenceli bir gece geçirmeye bu kadar karşı olan birini daha önce hiç görmemiştim," dedim, tekrar yürümeye başlamıştım bile.

O da takip etti. Arabamın beklediği arka girişlerden birinden çıktık. Şık siyah araba otelin dış aydınlatmasının yumuşak ışıltısı altında parlıyordu. Şoförüm beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor. Ön koltuktan atladı ve bize kapıyı açmak için acele etti.

Ona binmesini işaret ettim. "Önce bayanlar. Yoksa bu konuda da benimle tartışacak mısın?"

Deri koltuğa oturmadan önce bana kaşlarını çattı, emniyet kemeriyle oynarken hem yersiz hem de tuhaf bir şekilde büyüleyici görünüyordu.

Ben de onun yanına atladım. Kapı kapanır kapanmaz şoför arabaya bindi ve otelden uzaklaştı. Konsolda iki kristal kadehle birlikte bir şişe şampanya bekliyordu. Mantarı pratik bir kolaylıkla açtım ve köpüklü sıvıyı bardaklara boşalttım.

"Bu gece biraz eğlenmene izin vermene," dedim ve ona bir bardak uzattım. Kabul etti ve küçük bir yudum aldı.

"Sadece bu gecenin bitmesini istiyorum," dedi sessizce, gözlerini pencereden dışarı dikerek. Kıkırdadım ve koltuğumda geriye yaslandım.

"Ne istediğini bilmiyorsun." Başını çevirdi ve bana ters ters baktı.

"Affedersiniz?"

"Beni duyduğun," dedim, umursamaz bir tavırla. "Her yerinde kararsızlık var. Neredeyse ikinci bir deri gibi."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, yanakları öfkeyle kızarıyordu. "Ne istediğimi çok iyi biliyorum, çok teşekkür ederim!"

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Çünkü oturduğum yerden, hiçbir fikrin yokmuş gibi görünüyor."

Belli ki kırılmıştı, ama umurumda değildi. Hiç değilse bu gece ilginç geçecekti.

Sinirlendi ve bana pis bir bakış fırlattı. "Benim istediğim hatamı düzeltmek, ondan kaçmak değil. Şampanyanın, gösterişli arabaların ve koca kışlı cüzdanının arkasına saklanmak değil."

Kadehimdeki şampanyayı çevirerek sırttım, onun ilgisini çekmiştim. Benimle zaman geçirmekten neden bu kadar kaçındığını gerçekten anlamıyordum. Böyle çok fazla teklif alıyor olamazdı.

Lüks ve para dünyasında korunaklı bir şekilde büyümüştüm. Para insanları ve gücü satın alıyordu. Sosyal çevrem dışındakilerle nadiren etkileşime girerdim. Bu kadınla ilgili bir şey beni içine çekti. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istedim.

Hiçbir şey olmasa bile, bir şeyleri sarsmak için iyi bir yol gibi görünüyordu. Hayatım çok planlıydı. Olmasını istemediğim hiçbir şey olmadı. Aptal müzayede bile. Gerçekten isteseydim çekip gidebilirdim.

Bu gece ilk kez, bunun şimdiye kadarki en kötü seçim olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

T Bu adam A sınıfı bir pisliğin tanımıydı. Roman Kelly, sanki sırf varlığıyla dünyayı şereflendirdiği için dünya onun ayaklarına kapanmalıymış gibi bir haklılık yayıyordu. Muhtemelen kadınlardan Ona yaltaklanmak, ayaklarına kapanmak -ve muhtemelen başka yerlerine de- ona tapınmak.

Ama ben o kadınlardan biri değildim. Ona eşlik etmeyi kabul etmiştim, evet, ama sadece başka bir seçenek görmediğim için. O çılgın müzayedenin sonuçlarından öylece kaçıp .

Lanet olsun o kadına ve o aptal tüylere.

"Efendim?" Şoför dikiz aynasından Roman'a baktı. "Akşam yemeği."

"Evet, efendim."

Sanki steno ile konuşuyorlarmış gibi geliyordu. Ya da Roman sıradan bir şoförle sohbet edemeyecek kadar iyiydi.

Bu beni rahatsız etti.

Elimdeki şampanyaya o ilk zorunlu yudumdan sonra dokunmadım. Sarhoş olmak istemiyordum. Onun yanında değil. Pantolonuma girmeye çalışması gibi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu düşünmüyordum ama yeterince kitap okumuş ve gerçek suç programlarını izlemiştim. Erkekler kime çaktıkları konusunda pek seçici değillerdi. Daha çok her pastadan küçük bir parça almakla ilgiliydi ve seks yaptıkları kişiyle ilgili değildi.

Çılgın bir Külkedisi fantezim olduğu için zengin bir adamla yatan kadınlardan biri olmayacaktım. O bana aşı  olmayacak ve beni içinde debelendiğim yoksulluktan çekip çıkaracaktı.

Roman beni izledi. Onu görmezden gelmeye devam etsem bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Neredeyse istilacı hissettiren bir gözlemlene şekli vardı. Sonra telefonunu çıkardı.

Sıra bendeydi. Onu izlemek istedim.

Roman Kelly kimdi?

Oturduğum yerden tek görebildiğim, hayatı boyunca kendisine hiç "hayır" denmediği belli olan  ımarık, aşırı büyümüş bir adam-çocuktu.

Ama neden bu kadar ateşli olmak zorundaydı ki?

 ileden  ıkarıcıydı.

Kendimi bakarken yakaladım. Çene hattının keskin kesimi, zahmetsizce geriye taranmış saçları, yüzündeki kirli sakal tam da olması gerektiği kadar sertti. Ve o ela gözler, sizi yerinize mıhlayacak kadar yoğun.

Ve o vücut. Sadece güçlü görünmüyordu; güçlü görünüyordu. Sanki istese beni kolaylıkla fırlatıp atabilirdi.

Yapacağından değil. Onun gibi adamlar benim gibi kadınlara gitmezdi. Ve Tanrıya   k r, çünkü onun her istediğini yapabilecekmi  gibi ukala tavırlarına katlanamıyordum. Fiziksel olarak çekici olabilirdi ama çok sinir bozucuydu. İğren ti. Pisliğin tekiydi. Teknik olarak bana karşı bir pislik olmasa da, genel olarak bir pislik olduğundan emindim. Gerçek bir züppe havası vardı. Bir elitist.

Roman telefonundan ba ını kaldırdı, belki de bakı larımı hissetmi ti. Gözlerimiz bir saniyeliğine bulu tu ama o anda orada bir şeyin titre tiğini gördüm. Belki merak, belki eğlence... Onda bunu söylemek zordu.

"Evet?" diye sordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Yemeğe."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Ben sordum.

"Evet." Sırttı ve dikkatini tekrar telefonuna verdi. "Ama muhtemelen bunu bilmeyeceğini tahmin ediyorum. Oraya vardığımızda göreceksin."

Bunun tam bir pislik ifadesi olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Onun hakkındaki d   ncelerim umurunda değildi ve ne yazık ki muhtemelen haklıydı. Düzenli olarak gittiğim en havalı yerin önünde altın kemerler vardı.

Şampanyamı yudumladım. Şimdi içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank ettiğine göre, şampanyaya ihtiyacım vardı yoksa her an paniklemeye başlayabilirdim. Arkamda, neler olup bittiğini açıklamadan ortada bıraktığım öfkeli bir patron vardı. Önümde ise aramızdaki farka bakılırsa uzaylı da olabilecek bir adamla geçireceğim bir gece vardı.

Ne karmaşa ama. Kendimi her zaman böyle felaketlerin içine sokmayı nasıl başarıyordum? Sadece fiziksel olarak beceriksiz değildim. Ben bir felakettim. Bazı insanlar dengeli ve zarafetle doğar; ben ise mümkün olan en karmaşık durumlarda tökezleme gibi esrarengiz bir yetenekle doğmuşum.

"Gitmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedim sessizce. "mi gerekiyordu?" diye sordu. "Kimsenin iznine ihtiyacım yok."

"Doğru, ama ben çalışıyordum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Programı hazırladım."

"Ve çoğunlukla bunu takip ediyoruz," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Patronuma bile söylemedim." "Birini aramamı ister misin?"

Bunu söyleme şekli dişlerimi sıkmama neden oldu. Gerçekten çekilmez biriydi. Beni *görmedi*. Ben bir kaçış kapısıydım. bu. Müzayedeyi gerçekten yapmak istemiyordu. Ben onun için imzaladığı bir yükümlülüğün kaçış yoluydum.

"Onu tanıyor muydun?" Ben

sordum. "Kimi?"

"Feather Lady."

"Evet."

Başımı salladım. "Siz ikiniz... biliyor muydunuz?"

Telefonunda her ne yapıyorsa durdu ve dönüp bana baktı. "Cidden bunu bana mı soruyorsun?"

Omuz silktim. "Onunla yemeğe çıkmaktan çok hoşlanmıyor gibiydin. Aranızda bir geçmiş olduğu hissine kapıldım. Belki bir keresinde onu kızdırmışsındır."

Telefonunu yere bıraktı, sinirli ifadesinin ardında bir parça eğlence vardı. "Onunla seks yapmadım. Benden neredeyse yirmi yaş büyük."

"O kadar da yaşlı görünmüyordu."

Başını iki yana salladı. "Bekle, sence ben onun yaşında mıyım?" "Bilmiyorum. Erkekler yaşlarını daha iyi saklama eğilimindedir."

"Otuz üç yaşındayım, Kaira. Lanet olsun. Bayan Wilson da bir arkadaşımın annesi.

Pek çok kişi bana orospu çocuğu dedi ama hiçbirisi gerçek anlamda değildi." Bir kahkaha patlattım. "Oh."

"Kaç yaşında olduğumu sanıyordun?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Otuz mu? Otuz beş."

"Evet, doğru. Berbat bir yalancısın."

"Elli yaşında görünmüyor," dedim. "Pek sayılmaz."

"Yetenekli cerrahının ince elleri sayesinde," diye mırıldandı.

"Sanırım sizinle aynı şeyleri nasıl fark edeceğimi bilmiyorum. Benim dünyamda, nasıl yaşlanırsak öyle yaşlanırız. Ameliyat için binlerce dolar harcayamayız. Kırışıklıkları durdurmak için bir eczaneden krem alabildiğimiz için şanslıyız."

Beni incelediğini hissedebiliyordum. Bu çok rahatsız ediciydi. "Kaç yaşındasın?"

"Bir kadına bunu asla sormamalısın."

"Bir erkeğe asla arkadaşının annesiyle yatıp yatmadığını sormamalısın, ama sen bunu bana hemen söyledin." Bulutları yaran güneş gibi gülümsedi. "Belki de bu kadar resmi olmamıza gerek yoktur."

"Sanırım," dedim, o gülümseme bana hiçbir şey hissettirmemiş gibi davranarak.

Ağzım kurumamıştı ve kalbim göğsümde çarpıyordu. "Cevap vermek zorunda değilsin elbette. Bu senin seçimin. Ama o zaman ben kendi varsayımlarımı yapmak zorundayım."

Merakıma engel olamadım. "Peki tahmin edecek olsaydın, ne derdin?"

Beni şok ederek elime uzandı ve başparmağını elimin arkasında gezdirdi.

"El falı mı ?" Gergin bir şekilde sordum.

"Hayır, ama büyükannem bir kadının ellerinden her zaman anlaşılabilirliğini söylerdi. Yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ediyorum."

Güldüm ve elimi geri çektim. "Yirmi ile yirmi dokuz arasında çok büyük bir fark var. Koca bir ömür."

"Ve bu ifadeye göre, yirmili yaşların üst sınırında olduğunuzu tahmin ediyorum."

Başımı salladım. "Yirmi dokuz."

Bana inandığından emin değilmiş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Ben yirmi dokuz yaşındayım, göt herif," dedim.

Başını salladı ve sırtıttı. "Güzel. Yirmi beş yaşın altındaki herkesi çekilmez buluyorum. Yeterince hayat tecrübesi yok. Genelde."

Bardağımdan bir yudum daha aldım ve kendime sadece önümüzdeki bir ya da iki saati atlatmam gerektiğini söyledim. Sonra her şey bitecekti. Ben hayatıma geri dönecektim ve o da her ne yapıyorsa yapacaktı. Şu an için Roman sanki dünyanın sahibiymiş gibi koltuğunda uzanıyordu. Muhtemelen öyleydi, en azından pahalı kısımları.

Durduğumuzda neredeyse nefesim kesiliyordu. Restoran nefes kesiciydi, okyanusun tam üzerine tünemişti ve tavandan tabana pencereleri mehtaplı su manzarası sunuyordu.

"Bunun için giyinmedim!" diye

haykırdım. "Sorun değil," dedi sakince.

"Tabii, takım elbise giyiyorsun. Sen iyisin. Kendini utandıracak olan sen değilsin."

Avucunu kaldırdı. "Hayır, yani burada kimse yok. İstersen çöp poşeti giyerek içeri girebilirsin."

"Ne?"

"Zorla çıkacağım randevu için tüm restoranı ayırdım. Sadece biz varız."

"Elbette," diye iç geçirdim.

Tekrar gülümsedi. "İyi haberlere çok tuhaf tepkiler veriyorsun."

Başka bir şey söylemeden arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Gösteriş meraklısı. Nefesimin altında homurdanarak bana yardım etmesine izin verdim ve beni girişe doğru götürdü, cennetin kapılarına benzeyen iki büyük gümüş kapı.

Personel Roman'ı krallar gibi karşıladı. Daha önce terlediğimi bildiğim için sıkıcı siyah kıyafetimin içinde kendimi çok da mahcup hissetmemeye çalışarak onu takip ettim. Sözüne sadık kalarak, mekânda hiç müşteri yoktu ve hatta mekân tamamen açıktı. Ortada tek bir masa, kırmızı bir masa örtüsü ve titreyen iki mumla kaplıydı ve sadece bizim içindi.

Restoran Sevgililer Günü için kırmızı, beyaz ve pembe renklerle süslenmişti. Her şey çok zarif ve güzeldi, zevkli olmanın sadece bu tarafında kalıyordu. Hapşırıldığım ve tüm dünyamı alt üst ettiğimden beri beni saran endişenin bir kısmını yumuşattı.

Oturduk ve bir garson Roman'ın onayına bir şişe şarap sundu. Başını salladı ama bir şey söylemedi. Kadehlerimiz dolduruldu ve ardından ziyafet başladı.

Her biri bir öncekinden daha özenli yemeklerden oluşan sürekli bir akış vardı. Ben ağzıma attığım her küçük şey için endişelenirken, Roman tamamen rahat bir şekilde iştahla yedi. Çok mu hızlı yiyordum? Çok mu yavaş? Benim pasaklı olduğumu mu düşünüyordu? Açıkçası yemeklerin çoğunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Kurbağa gözü yiyor olabilirdim ve daha iyisini bilemezdim.

Eğer öyleyse, çok lezzetliydi.

Bir ara eğildi ve bir tabağı bana doğru itti. "Bunu dene," dedi, sesi yumuşak ve kendinden emindi.

Tereddüt ettim ama yüzündeki ifadeden hayır cevabını etmeyeceği anlaşılıyordu. Küçük bir ısırık aldım. "Güzel," dedim. "Kurbağanın hangi kısmı?"

"Ne?" diye sordu, gözlerini kırıştırarak. "Trüf mantarlı risotto." Bu sefer kendimden daha emin bir şekilde bir ısırık daha almamı izledi.

"Çok lezzetli," diye itiraf ettim, kendime biraz rahatlama izni verirken lezzete ısıniyordum.

Kendi yemeğine dönmeden önce başıyla onayladı. Yemek yerken neredeyse hiç konuşmadık. Yemek şovu çaldı, ağzımı havai fişekler gibi aydınlattı. Zengin insanlar bunu mu yiyordu? Benim spesiyalitelerimden biri olan sosisli ramen eriştesinden çok farklıydı. Buradaki şefler benden biraz daha yetenekliydi, her lokmaları ayrı bir zevkti.

Her şey ne kadar lezzetli olsa da, her lokma Roman'la aramızdaki devasa uçurumu hatırlatıyordu. O bir kral gibiydi, bense etrafta kutu taşıyan ve sipariş alan bir katır. Bu an rüzgârdaki duman gibi geçiciydi.

Bu geceden sonra yollarımız bir daha asla kesişmeyecekti. Ben bu geceyi hayatım boyunca hatırlayacaktım ama o muhtemelen hafta sonuna kadar unutacaktı.

Yemekten sonra Roman sandalyesinde arkasına yaslandı, açıkça rahatlamıştı. Öte yandan ben, kendimi kaybetmeyi . Akşam, lüks, kıyafetlerim, her şeyim, hepsi yanlıştı.

"Ee," diye başladı, ses tonu sohbet havasındaydı. "Bu, patronun ve müzayede görevlileri tarafından azarlanmaktan daha iyi değil mi?"

Başımı salladım. "O kadar da kötü bir akşam değil."

"Senden büyük övgü," dedi kıkırdayarak. "Benim hayatım bu. Lüks arabalar, özel jetler, multi-milyon dolarlık anlaşmalar. Her şey."

"Ve?"

Bana otel imparatorluğundan, satın aldığı işlerden, biriktirdiği muazzam servetten bahsetmeye devam etti. Neredeyse hiç duraklamadan

nefes al. Beni etkilemeye mi çalışıyordu yoksa sadece konuşuyor muydu bilmiyordum. Çok önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki hava durumundan bahsediyordu.

Bir noktada konuşmayı müzayedeye kaydırıldı. "Beni buna zorladıklarını biliyor musun?" dedi başını sallayarak. "Bunu yapmak istemedim ama halkla ilişkiler ekibim buna izin vermedi. Bak şimdi beni nereye getirdi."

Beni aşağılamaya çalışmadığını bilsem de bu beni çok incitti.

Yakındaki bir sunucunun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattığında, benim de içimde bir şeyler şakladı.

"Yapma bunu," dedim kendimi durduramadan.

Başını yavaşça çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmak?"

"Onlara parmaklarınızı şıklatın," dedim sunucuyu işaret ederek. "Bu çok kaba."

Bir an için öfkesini kusacağını sandım. Roman Kelly'nin öfkesi hakkında hikâyeler duymuştum. Ama onun yerine bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Sonra beni şaşırtarak gülmeye başladı.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebilecek bir konumda olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu, ses tonu alaycıydı.

"Evet," dedim, geri atmayı reddederek.

Parmaklarını tekrar şıklattı, bu sefer sırtarak ve servise masayı toplamasını ve içkilerimizi yeniden doldurmasını söyledi.

Kendimi durduramadım. "Bunun için çok özür dilerim," dedim garsona, sesim nazikti.

Roman'ın kafası bana doğru döndü, eğlencesi azalıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Özür diliyorum," dedim ona ters ters bakarak. "Çünkü belli ki nasıl davranacağını bilmiyorsun."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," dedim, sesim sabitti. "Senin gibi adamlar dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyor. Sırf zengin olduğun için birine parmak şıklatmanın kabul edilebilir olduğunu mu sanıyorsun? Nasıl bir gün geçirdikleri hakkında hiçbir fikrin yok. Onlardan daha iyi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir pisliğe hizmet etmek için vardiyalarına başlamadan önce neler yaşadıklarını bilmiyorsunuz."

Kalbim küt küt atıyordu. Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Ama daha bitirmemiştım.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, değilsin. Yani onlardan daha iyiyim."

Roman bana baktı, ela gözleri tam olarak bir şeyle yanıyordu. Bir an gerçekten kaybedeceğini düşündüm. Ama sonra

arkasına yaslandı, soğuk bir gülümseme dudaklarını kıvırdı.

"Biliyor musun?" dedi, sesi alçaktı. "Yanılmışım. O umutsuz sosyetiklerden biriyle çıkmak, geceyi bana ders vermeye çalışan kendini beğenmiş biriyle geçirmekten çok daha iyi bir fikir olabilirdi."

Sertçe yutkundum, sözleri beni derinden yaraladı. Ama ne kadar acı verdiklerini görmesine izin vermedim.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedim sesimi sabit tutmaya zorlayarak.

T Restorandan dışarı adımımızı attığımızda hava buz gibiydi. Şoförüm hemen arabayı durdurdu. Onun için kapıyı açtım ve arabaya binişini izledim. Kaira bana bakmadı. Bu iyiydi.

Bir konuşma başlatmak üzere değildim. Benden nefret ediyordu ve açıkçası ben de onun hayranı değildim. Elbette, benimki de dahil olmak üzere başları döndürecek türden bir dış ambalajı vardı ama yüksek ahlak ve bitmek bilmeyen vaazlar? Bu zor bir geçişti. Bana ne zaman teşekkür edeceğimi söyleyecek bir anneye ihtiyacım yoktu. Ve kesinlikle Bayan Manners ile bir randevuya da ihtiyacım yoktu. Ben yetişkin bir adamdım. İstedığimi yapabilirdim. İstedğim gibi konuşabilirdim.

Benim kim olduğumu bilmiyor muydu?

Şoför uzaklaşırken arabanın içinde gergin bir hava vardı. Pencereden dışarı baktım, çenem o kadar sıkılmıştı ki başım ağrıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu iç çekerek.

"Açık artırma kuralları uyarınca dört saatlik bir randevu planlamıştım," dedim. Ses tonum düzdü. "Bir müzeye gidiyoruz. Güzel ve güvenli. Romantizm ihtimali yok."

"Beni eve götürebilir misin? Randevunun geri kalanını atlayalım. Müzeye gitmemize gerek yok. İhaleyi ben kazanmadım ki. Bunu benden daha fazla yapmak istemezsin."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Bu randevu için yüz binden fazla para ödüyorum ve sen kaçmak mı istiyorsun?" Ona bakmak için döndüm. "Kıçını kurtaranın ben olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Kollarını kavuşturarak gözlerini devirdi. "Peki. Her neyse."

Tipik.

Neden benimle kalması için ısrar ediyordum ki? Eve gidip akşamımın geri kalanının tadını çıkarabilirdim. Başka birini arayabilirdim. Ama bu sinir bozucu kadında beni daha da sinirlendiren bir şey vardı. Belki bana karşı koyma şekliydi, belki de sadece meydan okumasıydı.

"Müzeye gitmeyeceğiz," dedim.

Soföre bir sonraki adresi verdim. Bunun onu daha çok kızdıracağını biliyordum. Ama umurumda değildi. Birkaç saat daha benimle kalacaktı. O kadar da kötü olduğumu düşünmüyordum.

Gece kulübü tam bana göre bir yerdi; seçkin, gösterişli, herkesin adımı bildiği ve beni mutlu etmek için ellerinden geleni yaptığı bir yer. Bir şey istememe gerek yoktu. Sadece biliyorlardı.

Arabadan iner inmez kapıcı beni sıcak bir şekilde karşıladı. Sıradaki insanlar fısıldaşmaya ve işaret etmeye başlamıştı bile. Fotoğraflardaki flaşları gördüm. Kaira şok ve dehşetle bana baktı.

"Oraya giremem."

"Elbette girebilirsin."

"Kulüp için giyinmedim."

"Arabadan çık." Tartışmaya yer bırakmadım.

İnledi ve dışarı tırmandı. Onu kadife ipe götürdüm ve içeri girmesine izin verilmesini bekledim.

Kapıcının gözleri Kaira'ya kaydı, ifadesi değişti.

"Bay Kelly," dedi tereddütle. Başka bir yerde olmayı tercih edecekmiş gibi gergin görünüyordu. "Korkarım misafiriniz kıyafet kurallarına uymuyor."

Ona baktım. Siyah pantolon, düz bir gömlek ve mantıklı düz ayakkabılar. Tam olarak gece kulübü malzemesi değil.

İncelemenin altında küçüldü ve bütün gece ilk kez suçluluk duygusuna benzer bir şey hissettim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bana uygun giyinmediğini söyledi.

Evet, bu aptalca bir hareketti. Bunu ben bile görebiliyordum.

Tek kelime etmeden elini tuttum ve onu caddenin karşısındaki bir lokantaya götürdüm. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu. "Bu çok aptalca. Sadece beni eve götür." "Hayır." Kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim. O da

İçini çekti ve içeri girdi. Arkasından gittim ve donakaldım. Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım.

Etrafına aitmiş gibi bakıyordu, sanki tanıştığımızdan beri ilk kez rahatlamış gibiydi. Öte yandan ben kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Mekan temiz ama sadeydi; krom tabureler, lamine menüler, havada asılı duran taze kahve ve yağ kokusu.

Her şey çok kitschti.

Tezgâhtaki iki tabureye kayarak oturduk. Gözlerim manzarayı incelerken rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Kaira beyaz bir fincanı çevirdi.

"Bunu neden yaptın?" Ben sordum.

"Kahve istiyorsan, fincanı ters çevir."

Tereddüt ettim ama fincanımı da çevirerek etrafta koşuşturan garsona servise hazır olduğumuzu işaret ettim. Gülümseyerek yanıma geldi ve sormadan dumanı tüten kahveyi fincanlarımıza doldurdu.

"Yemek siparişi vermeyi mi planlıyorsun, yoksa sadece kahve içmeye mi geldin?" diye sordu, sipariş defterini önlüğünün içine sokarken.

"Yemek. Sanırım." Yemek istediğimden emin değildim ama ne sunduklarını merak ediyordum.

Garson her birimize bir menü uzattı.

"Birazdan dönerim," dedi garson kız ve aceleyle uzaklaştı.

"Bu daha mı iyi?" Menüü tararken onu izleyerek sordum.

"Çok," dedi küçük bir gülümsemeyle.

O gülümsemenin görüntüsü beni hazırlıksız yakaladı. Burada farklı görünüyordu. Rahat. Doğal. Gecenin büyük bölümünde çok gergin ve rahatsızdı. Ama burada, sonunda nefes alabiliyormuş gibi görünüyordu.

"Aç değilim," dedim. "Yemeğimi beğendim." "Kimse seni zorlamıyor."

"Ne sipariş edeceksin?" "Elmalı

turta. A la mode."

"A la ne?"

"Yanında dondurma. Gece geç saatlerde en sevdiğim ikramlardan biridir. Kahve ve dondurma."

Hiçbir fikrim yoktu ama Roma'dayken.

Kaira sipariş verdi ve ben de aynısından istedim. Garson kız uzaklaştı ve birkaç dakika sonra geri döndü. Bir tabakta bir top dondurmayla sunulan basit turta porsiyonundan rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalıştım.

Kahvenin tadı yanmış katran gibiydi ama neyse. Züppe olmadığımı kanıtlayabilirdim. Normal insan yemekleri yiyebilirdim. Kişisel doktorum yedi gün yirmi dört saat nöbetçiydi. Bir ısırık aldım ve hoş bir sürprizle karşılaştım.

Bana Paris'te yediğim haşlanmış armutlu muhallebiyi hatırlattı. O ve ben çok farklı değildik.

Sohbet etmeyi denemeye karar verdim. "Peki Kaira, altı haneli müzayedelere hapsirarak girmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?"

Sertleşti ama başını kaldırıp bakmadı. "Bunu yapmak zorunda değiliz." "Neyi? Burada sessizlik içinde oturmak mı? Bunu geride bırakmaya çalışıyordum."

"Sorun yok, tamam mı? Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değiliz. Ya da umursamamız. Bu gecedен sonra sen kendi hayatına döneceksin, ben de kendi hayatıma. Düzen yeniden sağlandı. Birlikte sakın bir turta yiyelim. Yiyin. Lokanta turtası bağışıklık sistemine iyi gelir."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Turta ile ilgili kısmı değil. Tadı ne kadar güzel olsa da bana sırt çevirmesini bekliyordum. Diğer kısmıydı.

Çoğu insan benimle bağlantı kurmak, radarıma girmek ve hayatıma dahil olmak için kendini paralıyor. Ama Kaira? Benden nefret ediyormuş gibi , açıkça benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Çok garip bir duyguydu, reddedilme. Kaşıntı tozu gibi derimin altına işliyordu ki bu çok saçmaydı. O benim için hiç kimseydi, hayatın uzun yolculuğunda küçük bir sapaktı.

Ve yine de... Yardım edemedim ama hoşuma gitti.

Bana karşı çıkmıştı. Beni dışarı çağırdı. İsmim, param ya da sahip olduğum güç umurunda değildi. En çekici gülümsemem bile onu kazanamamıştı ve gülümsememin öne çıktığı birkaç dergi kapağında yer almıştım.

Kaira konuşmuştu çünkü değerleri onun için benden daha . Onu sevip sevmemem umurunda değildi. Bir fikri vardı ve bunu paylaşmaktan korkmuyordu.

Bu nadir görülen bir şeydi. Ve beni şaşırtacak şekilde, buna saygı duydum. Sessiz turta isteğine de saygı duydum. Sessizlik içinde bitirdik. Bağırsaklarıma ne yapmış olursa olsun, turta buna değerdi. Garson hesabı getirdiğinde şeker sersemliği içinde kaybolan Kaira benden önce hesabı kaptı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordum. "Turtayı ben alırım."

"Hayır, en azından bunu ," dedi ve masaya bir yirmilik bıraktı. Önce paraya, sonra da ona baktım. "Nakit mi?"

Omuz silkti. "Bazılarımız siyah kart taşıyor."

Bu yoruma neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Onun yerine, "Tatlı için teşekkür ederim." dedim.

Hiçbir şey söylemedi ama arabaya doğru yürürken bir gülümseme yakaladığımı sandım. Arabaya bindi ve bana geceyi bitirip bitirmediğimizi sormadan şoföre adresini verdi. Teknik olarak randevumuzun bitmesine daha zaman vardı ama bu konuyu zorlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedim.

Gece zirvesini çoktan geçmişti. İkimize de yetmişti. Los Angeles'ta mütevazı bir kiralık ev olan binasının önüne geldiğimizde, yardım edemedim ama ezilmiş hissettim.

Dışarı çıktım ve onu ön kapıya kadar geçirdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle kapına kadar yürüyeceğim." "Bunu yapmana gerek yok." "Ama yine de yapacağım."

Binanın girişinde durdu. "Bu iyi bir şey." "Nerede yaşadığını bilmemi istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır."

Sadece hayır değil, kesinlikle hayır. Ouch. Başımı salladım, buna saygı duymak zorundaydım. Ama bu onu bırakmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

"Yemek için teşekkürler," dedi sert bir sesle. "Bittiğine ve bu kadar korkunç bir acı çekmediğine sevindim."

Sözleri keskindi ama yanakları pembeydi, kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuştu.

Kapıya doğru uzanırken onu durdurdum. "Bana borçlusun, biliyorsun."

Dondu kaldı, sonra dönüp bana ters ters baktı. "Neden?"

"Yüz on bin dolar. İşte bu " Cevap vermek için çırpınırken yüzü kıpkırmızı oldu.

O bir şey söyleyemeden daha da yaklaştım ve sesimi alçak bir gürültüye düşürdüm. "Merak etme tatlım. Toplamak için bir yol bulacağım."

Sinirli bir şekilde oflayıp pufladı, kapıyı çekerek açtı ve başka bir şey söylemeden içeride kayboldu.

"Paraya çevirmeye tamamen niyetliyim, Kaira!"

Kapı kapandı ve kendimi yüzümde aptal bir sırtışla orada dururken buldum.

Bu gece ucuz atlatmıştım. Ama Kaira'nın hayatımdan sonsuza dek çıkmayabileceği hissinden kurtulamıyordum. Onda öylece bırakıp gidemeyeceğim bir şeyler vardı. Aklımın bir köşesinde, yapmam gerektiğini biliyordum. Yapmam gereken son şey benden nefret eden bir kadının peşinden gitmekti.

Arabaya geri döndüm ve kapıyı kapattım. "Eve," dedim koltuğa çökerek.

Kaira'nın kayıtsızlığı, aksi takdirde dalkavuklar ve evetçilerle dolu bir hayatta taze bir nefes gibiydi. Rahatsız edici ama ilgi çekiciydi. Her ne kadar onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışsam da merak içimi kemiriyordu. Benden bu kadar nefret etmesinin sebebi neydi? Onu, daha önce karşımda oturan ve nezaket girişimlerimle alay eden, son derece bağımsız bir yaratığa dönüştüren şey neydi?

Araba binamın önüne yanaştığında, aklımda bir plan oluşmaya başlamıştı bile. Onu tekrar görmem gerekiyordu.

Bırak gitsin, Roman.

Ama ben kendimi tanıyordum. Çalışma şeklimi biliyordum. Hiçbir şeyin peşini bırakmazdım.

I kahve kokusu ve Carla'nın mutfakta bir pop şarkısının detone bir yorumunu söylerken çıkardığı sesle uyandı. Carla muhtemelen eski Swiftie'lerden biri kategorisindeydi. Ben kişisel olarak bu müziği hiç sevmemiştim ama Carla Taylor'a bayılıyordu. Bu da Alexa çalma listemizin onun müziğiyle doluydu. Bir süre sonra sizi etkisi altına alıyor.

Kendimi yataktan sürükleyerek iki yatak odalı dairemizin küçük ama rahat mutfağına girdim. Carla bir eliyle krepleri çeviriyor, diğer eliyle telefonunu karıştırıyordu, büyük boy sweatshirt'ü bir omzundan sarkıyordu.

"Günaydın gün ışığım," dedi bana sırtarak.

Yanıt olarak inledim ve doğruca kahve cezvesine yöneldim. "İnsanlarla uğraşabilmem için önce kafeine ihtiyacım var."

Bir kupa aldım ve doldurdum.

"Balodaki gecen nasıldı, Sindirella?" diye sordu.

"Bir açık artırmaydı ve size söylesem inanmazsınız."

Bir krep tabağına kaydırıldı. "Bekle, bu gerçek bir hikaye mi yoksa yazmak istediğin bir hikaye için bir fikir mi?"

"Bütün bunlar aşağı yukarı oldu."

Carla tezgâha yaslandı, ilgisini çekmişti. "Dökül bakalım."

Kahvemden bir yudum aldım, kafeinden önce acısı beni uyandırdı. "Bir milyarderle randevuya çıktım."

Kaşları havaya kalktı. "Bir milyarder, ha?"

"Evet."

"Aleti ne kadar büyüktü?"

"Bilmiyorum, ama oldukça büyük bir sikti."

Bana kaşlarını çattı. "Bekle, ciddi misin?"

"Dün gece çalıştığım müzayededeki zengin adamlardan biriydi. Ayakta duruyordum ve çok masum bir şekilde bir grup zengin kadının milyarderler için deli gibi para teklif etmelerini izliyordum."

"Bekle, bir tane satın alabilir miyiz? Fiyatı ne kadar?"

"Benim aldığım yaklaşık yüz bin dolara mal oldu." "Kahretsin, paralarımı biriktirmeye başlasam iyi olacak."

"Hayır, dinle. Müzayedeyi izliyordum ve bir kadın elbisesinin üzerinde yarım ölü bir kuşla yanımdan geçti."

Bir kaşını kaldırdı ve bir krep daha çevirdi. "Bu senin sevdiğin peri kitaplarından biri mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, ciddiyim. Moda anlayışı zayıf, sıradan bir insan olan Tüy Leydi yanımdan geçti ve tüyleri burnumu gıdıkladı. Hapşırdım ve müzayedeci bunu bir teklif olarak saydı, ben de kazandım. Böylece bir milyarder satın aldım."

Bana baktı. "O zaman umarım kuruşlarını biriktiriyorsundur." "Bu oldu, Carla. Çok gerçektir."

"Peki yatak odanızda mı?" diye sordu umursamazca. "İşin bittiğinde onu ödünç alabilir miyim? Onu yağla yağla ve odama gönder."

"Bu hiç komik değil."

"Bu biraz komik." Kahvesini yudumladı. "Sen benden daha zenginsin ve ben gerçekten beş parasızım. O yüzden milyarder falan almadığını biliyorum."

"Hayır, aslında adamı yüz on bine satın aldım." "Hadi ama."

"Evet. Ciddiyim."

"Bu kadar parayı nereden buldun? Banka mı soydun? Bana sormadan mı?" İncinmiş görünüyordu.

"Hayır, tabii ki sokağa atacak yüz bin dolarım yok." İçimi çektim. "Sorunu görüyor musun?"

Carla başını salladı, az önce söylediklerimi anlamaya çalışıyordu. "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu.

"Muhtemelen kovulacak olsam da hatayı açıklayacaktım ama teklif verdiğim milyarder beni yakaladı ve *randevumuza* gitmek üzere kapıdan çıkardı."

"O parayı nasıl bulacaksın?" Gülümsedi ve kaşlarını bana doğru salladı.

"Banka soymuyoruz," dedim, hâlâ bir espri anlayışına sahip olmasını takdir ederek. Ben kendiminkini bulmakta zorlanıyordum. "Teklifi karşılayacağını söyledi. Her şeyi düzeltmeme izin vermesi için onu ikna etmeye çalıştım ama kabul etmedi. Adam çekilmez biri. Zirve milyarder pislik gibi. Bütün bir yemek boyunca kendisiyle övünmesini dinlemek zorunda bıraktı beni. Gece kulübü fiyaskosuna hiç girmeyeyim bile."

Carla'nın gözleri parladı. "Oh, lütfen, başlayın. Birileri dün gece epey macera yaşamış."

İçimi çektim, buzdolabından yumurta ve pastırma çıkardım. "Bütün bir restoranı kiralamış. Gerçekten çok güzel bir yer. Sadece ikimiz."

"Romantik bir randevuya benziyor."

"Aslında bu bir randevu değildi," diye itiraz ettim.

"Kulağa randevu gibi geliyor. Ve sen buna randevu dedin. Yani, parasını ödemek zorunda olsanız bile yine de sayılır."

"Hey!"

"Ne yedin?" diye sordu.

"Bütün bu süslü yemekler. Yedi çeşit yemek. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama güzeldi. Sonra beni süper özel bir kulübe götürdü, tamam mı? Ama beni işten zorla çıkardı. Üzerimde üniformam vardı ama kıyafet kurallarına uymuyordum. Bunu önceden düşünmemiş bile! Her neyse, kendimizi bir lokantada turta yerken bulduk. Turta, Carla!"

"Turta kulağa hoş geliyor," dedi sırtarak.

"Roman Kelly'yleken olmaz," diye mırıldandım, bir kâseye yumurta kırarken.

Carla dondu kaldı, spatula tavada erime tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Bekle bir saniye. Roman Kelly mi? Bekle bir saniye." Gözlemeyi çevirdi ve öfkeyle telefonuna bir şeyler yazdı, sonra bana göstermek için çevirdi.

İşte oradaydı, bir plajda üstsüz, karın kasları mermerden oyulmuş gibi görünüyordu.

"Bu adam mı?" Carla sordu, sesinden kuşku damlıyordu. "Bütün bir geceyi bu adamla mı geçirdin?"

Gözlerimi devirdim ve yumurtaları çırtım. "Bütün gece değil. Ve sana söyleyeyim, o karın kasları? Kişiliği tarafından tamamen yok sayılıyor."

Carla fotoğrafı yakınlaştırıyordu. "Üzgünüm Kaira, ama şu anda senin için kötü hissetmiyorum. Şu gülüşe bak. Tam olarak ikna olmadım

Bu bir çeşit yapay zeka değil. Öyle mi? Gerçekten böyle mi görünüyor?" "Tişörtünü çıkarmadı."

"Ama ateşliydi, değil mi?"

"Yakışıklı bir gülümsemeden daha fazlasına ihtiyacım var, Carla!" İtiraz ettim.

Sırıtarak bana baktı. "Yani güzel bir gülümsemesi olduğunu kabul ediyorsun? Başka sorum yok, sayın yargıç."

İnledim ve kahvemi yeniden doldurmak için hareket ettim. "Yakışıklı olduğu kadar tam bir pislik."

Carla bir kaşını kaldırdı. "Eminim eğlenceli bir sevişme olur."

Ağzım açık kaldı. "Kes şunu!"

"Ne?" Carla tüm masumiyetiyle "Ne?" dedi. "Sadece söylüyorum. Çekirdek kontrolünü hayal musun? Bahse girerim bir matkap gibi beceriyordur."

"Carla!"

Kahkahayı patlattı, neredeyse kahvesini döküyordu. "Sadece söylüyorum, Kaira. Bir fırsatı kaçırdın! Böyle bir adam için donumu anında indirirdim."

Onunla birlikte gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Evet, ama sen bir tür fahişesin."

Carla kıkırdayarak güzel bir poz verdi. "Böyle bir adam söz konusu olduğunda suçluyum," diye itiraf etti ve tezgâha yaslandı. "Bana onun seksi olmadığını düşündüğünü söyleyemezsin."

"Ağzını açtığı anda fiziksel görünümü kayboluyor. O bir dev."

"Kulaklarınızı tıkayın ve onu gün batımına doğru sürün."

"Hayır, teşekkürler. Onun gibi bir adamla asla yatmam. O da benim gibi pasaklı biriyle asla yatmaz."

Carla'nın gülümsemesi kayboldu ve elleri kalçalarında bana doğru döndü. "Ne hakkında konuşmuştuk?"

Utanarak başka tarafa baktım. "Carla, öyle demek istemedim-"

"Hayır," diye araya girdi. "Arkadaşım Kaira'ya iyi davran. O dünyayı hak ediyor, duydun mu beni?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Özür dilerim."

"Bu daha iyi." Sırıtarak krepinden büyük bir ısırık aldı.

Başka bir tava çıkardım ve yumurta yapmak için onun yanında durdum. Bu bizim için bir rutindi. Felaket gecemin saçmalıklarını incelerken birlikte yemek pişirmek, hayatın dramlarını spatula ve ocak üzerinde tartışmak.

Son üç yıldır Carla ile yaşamak hayatımın en iyi kararıydı. Evimin kirasını ödeyemediğimde, bir oda arkadaşı için ilan vermişim. İlk yanıt veren Carla oldu ve bulaşıcı enerjisi ve parlak gülümsemesiyle kapıdan içeri girdiği andan itibaren turnayı gözünden vurduğumu anladım. O sadece bir oda arkadaşı değil, benim en iyi arkadaşım.

Ben yumurtaları bitirirken o da domuz pastırmasını kızarttı. Yemek yerken sohbet ettik, gün içindeki planlarımızdan bahsettik.

"Ofise gidiyorum," dedim kahvemi yudumlarken. "Etkinlikle ilgili bilgi alıyorum ve bir sonrakine başlıyorum."

"Benim için sıcak yoga," dedi Carla, dramatik bir şekilde gerinerek. "Sonra da bu akşamki vardiyamdan önce hızlı bir duş. Bahşişler iyi olsa iyi olur-kira geliyor."

Carla barmen olarak çalışıyordu. Güzelliği ve neşeli kişiliği tam bir kazan-kazan kombinasyonuydu. Roman gibi bir adamın tipik olarak çıkacağı türden bir kadındı. Carla uzun boylu, ince yapılı ve tertemiz bir cilde sahipti. Sarı saçları ve mavi gözleri de bu güzelliği tamamlıyordu.

Kahvaltıyı bitirdik ve işe gitmek için hazırlandık. Çantamı aldım ve otobüse binmeyi tercih ederek yola çıktım. Mümkün olduğunca sık araba kullanmamayı tercih ettim. Los Angeles trafiğinden nefret ederdim.

Geldiğimde ofis her zamanki etkinlik sonrası sohbetiyle çalkalanıyordu. Müdürüm önümde belirdiğinde ucuz kahveden alıp iş atama panosuna bakma fırsatı bile bulamadım.

"Kaira, seni ofisimde görebilir miyim?"

Ses tonu midemi bulandırdı. Onlara gideceğimi söylemeden onları terk ettikten sonra muhtemelen başımın belada olduğunu biliyordum. Teknik olarak işimi bitirmişim ama vardiyam henüz bitmemişti.

Onu ofise kadar takip ettim. Kapıyı arkamdan kapattı ve oturmamı işaret etti.

Oturdu ve bana baktı. Yüzünde acıma ifadesi gördüm, bu da bu işin benim için iyi gitmeyeceğine dair ikinci ipucumdu.

"Dün gece kaçtığım için özür dilerim," dedim.

"Kaira, bunu yaptığım için üzgünüm ama gitmene izin vermek zorundayız." Kalbim sıkıştı. "Ne? Neden?"

Şakaklarını ovuşturarak iç çekti. "Açık artırma. Yanlış teklifiniz, şirket için kötü bir görüntü. Roman Kelly bunu örtbas etmek zorunda kaldı ve böyle bir skandalı kaldıramayız. İş kaybetmeye başlayacağız."

"Bir hataydı," dedim sesim titreyerek. "Hapşırdım. Teklif vermedim!"

"Her ne olursa olsun," dedi ve masanın üzerinden bir çek uzatarak, "bu sizin son maaş çekiniz. Size en iyi dileklerimizi sunarız."

Çeke baktım, aklım başımdan gitmişti. "Bu kadar mı? Kıdem tazminatı yok mu?" "Biz küçük bir şirketiz, Kaira. Bunun için bütçemiz yok. Sen deneme amaçlı işe alındı. İşe yaramadı."

Şaşırmıştım, çeki alırken ellerim titriyordu.

"Ama Bay Kelly teklifi karşılamakta ısrar etti. tamir etmek istediğimi söyledim ama geri dönmeme izin vermedi. Beni oradan sürükleyerek çıkardı!"

Müdürümün yüzü hafifçe yumuşadı ama gözlerinde kararın çoktan verildiğini söyleyen bir kesinlik vardı. "Karmaşık bir durum olduğunu anlıyorum, ancak şirketin itibarını da göz önünde bulundurmak zorundayız. Öngörülemezlikle ya da bu tür kazalarla anılamayız. Çok fazla şikayet vardı. Özellikle bir kadın ihaleyi kazanamadığı için çok üzgündü."

Yenilmiş hissettim. Çok adaletsiz görünüyordu - yapmak istemediğim bir şey yüzünden cezalandırılmıştım. Birdenbire ofis inanılmaz derecede küçük, hava sert ve boğucu gelmeye başladı.

"Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," diyebildim, sesim boş çıkıyordu. Ayağa kalktım, çeki bir can simidi gibi tutuyordum ama bunun başarısız bir işin daha hatırlatıcısı olduğunu hissediyordum.

Beni resmen ofisten kovdu. Eski iş arkadaşlarımdan hiçbirine bakma zahmetine girmedim. Dışarı çıktığımda, parlak Los Angeles güneşi moralimi düzeltmek için çok az şey yaptı. Durumuma kayıtsız kalan, her biri kendi rutinlerine ve dramlarına dalmış insanlarla çevrili kendimi küçük hissediyordum.

Bir süre amaçsızca yürüdüm, trafik gürültüsünün ve kulak misafiri olduğum konuşmaların üzerimden geçmesine izin verdim. Düşüncelerim dönüp dolaşıp durumun adaletsizliğine geliyordu. Müzayedede teklif vermek istememiştim ama yine de basit bir hata yüzünden işsiz kalmıştım. Kovulması gereken biri varsa o da hapsirikle teklifi ayırt edemeyen lanet olası müzayedeci idi.

Eve gidip Carla'nın karşısına bu haberle çıkma düşüncesi ürkütücüydü. Para konusunda kendi endişeleri vardı; benimkini de eklemek ona daha fazla yük olacaktı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Neden bir iş bulup onu elimde tutamadım?

T Arabam Los Angeles şehir merkezindeki ofis kulemin önündeki kaldırıma yanaştığı anda kameraların flaşları patlamaya başladı. Kravatımı düzeltecek zamanım bile olmamıştı ki bir muhabir duvarı doğru gelmeye başladı.

mikrofonlar ve akıllı telefonlar silah gibi öne doğru itiliyor.

Arabadan çıktım, cilalı deri ayakkabım kaldırıma pratik bir hassasiyetle vuruyordu. Los Angeles'ta güneşli bir Ocak günü muhteşem olmalıydı, ama akbabaları savuştururken değil.

"Bay Kelly! Son satın alma söylentileri hakkında yorumunuz var mı?" "Gizli bir Kardashian'la mı çıkıyorsunuz?"

"Otelinizi satacak mısınız? "Dün geceki randevun nasıldı?" "O kadın evsiz miydi?"

Soruları tamamen saçma bularak görmezden geldim. Bu yeni bir şey değildi. Her hareketim mikroskop altındaydı. Bana her zaman kiminle çıktığımdan ne giydiğime kadar özel hayatımla ilgili anlamsız şeyler sorarlardı. Bu ilgi iğrençti.

Gerçek ellerimi kullanmadığımdan emin olarak kalabalığı ittim. Lanet olası bir davaya ihtiyacım yoktu.

Oradaydım, bunu yaptım.

"Roman, Paris ofisinizdeki işyeri suistimali iddiaları hakkında ne söyleyeceksiniz?"

"Kelly Industries'in kar marjları meşru mu yoksa sadece akıllıca bir muhasebe mi?"

Son soru beni bir an için duraksattı. Bugün burada olmamın asıl nedeni bu soruydu. O bölümden gelen rakamlar saçma bir şekilde iyiydi - o kadar iyiydi ki kaşları kaldırmaya başlamışlardı. Ama onların saçmalıklarına değinmeyecektim. Ta ki işin aslını öğrenene kadar.

"Roman! Roman!" diye bağırان aşırı hevesli bir muhabir önüme fırladı ve ayakkabımın tam üstüne bastı.

ve ona ters ters baktım. "Şaka yapıyor olmalısın." "Özür dilerim-"

"Hayır, üzgün değilsin. Üzgün olsaydın, Ferragamos'umu çiğneyecek kadar çaresizce yüzüme mikrofon tutmaya çalışmazdın. Çekil."

Adam kekeleyerek özür diledi ve geri çekildi, ancak bu, birinin telefonu bu alışverişi kaydetmeden önce olmadı.

Kanım kaynayarak kulenin lobisine doğru yürüdüm. Arkamdaki kalabalık daha yüksek sesle vızıldıyordu, şüphesiz şimdiden dramatik manşetlerini hazırlıyorlardı. Neyse ki güvenlik akbabaları dışarıda tutuyordu.

Lobideki insanların baktığını fark ettim. Bazıları beni tanıyordu, bazıları tanı mıyordu. Neyse ki biraz daha edepliydiler ve bana bir şey sormaya çalışmadılar. Hepsi kendi işine bakıyordu.

Neden herkes bunu yapamıyor?

Güvenlik görevlisine bir kez başımı sallayarak parlak zeminde ilerledim. Asansörün düğmesine bastım ve akbabaların hâlâ dönüp durduğu pencerelere doğru bakma hatasını yaptım. Asansöre adımımı atar ayakkabıma baktım.

Bir çizik. El değmemiş deri üzerinde, giderilmesi için basit bir parlatmadan daha fazlasına ihtiyaç duyulacak koyu bir iz. Ona bakarken çenem gerildi. Çizik sadece bir çizik değildi. Sabahki kızgınlıkların bir temsiliydi. Muhabirlerin kişisel alanı tanınması gerekiyordu. Saldırgan muhabirlerden, kalabalık ve köhne bir barda koklayabileceğimden daha fazla ağız kokusu ve B.O. kokusu almıştım.

Can sıkıcıydı. Hayatımla ilgili hiçbir şey o kadar ilginç değildi.

Asansörün kapıları kapanıp dışarıdaki muhabirlerin boğuk sesleri kesildiğinde, yavaşça nefes verdim ve gerginliğin bir kısmını boşaltmaya çalıştım. Asansörün yumuşak uğultusu dışında yukarı çıkış sessizdi.

ve ayağımın hafifçe vuruşunu duydum. Bulunduğum kata ulaştığımda kendimi biraz toparlamayı başarmıştım.

Kapılar açıldığında Kelly Industries'in genel merkezinin şık iç mekânı ortaya çıktı. Asansörden dışarı adımımı attığım anda ortamın değiştiğini hissettim. Atmosfer sakin ve profesyoneldi, cam kapıların dışındaki dünya gibi kaotik değildi. Sıra sıra dizilmiş odaların önünden geçerken çalışanlarım saygıyla başlarını sallıyor ya da kısa bir gülümseme gösteriyorlardı; istilacı sorular ya da telaşlı koşuşturmalar olmadan varlığını basitçe kabul ediyorlardı.

Koridorun sonundaki ofisime doğru ilerledim; şehrin silüetini gören geniş bir oda bana iş dünyasında neden bu kadar yükseğe tırmandığımı hatırlatmaktan asla geri kalmadı. Duvarlar, her biri zirveye tırmanışında bir kilometre taşını işaret eden ödüller ve takdir plaketleri ile süslenmişti.

Annem beni şimdi görebilseydi.

Muhtemelen çok fazla çalıştığımı ya da ofise bir kadın eli değmesi gerektiğini söylerdi - bitkilerin olmaması ofisi çok steril hissettiriyordu.

Benim için hep endişelenirdi. Küçük bir çocukken bunun sinir bozucu olduğunu düşünürdüm. Ama lanet olsun, onunla bir hafta daha geçirmek için tüm milyarlarımı verirdim. Masamın arkasındaki yüksek arkalıklı deri koltuğa çöktüm. Eğer bir asistanım olsaydı, o ya da o, bana kahve vermek için koşarak
ve

Programım.

Ama asistanım yoktu çünkü sürekli işi bırakıyorlardı. Sorunun ne olduğunu gerçekten anlamamıştım. O kadar büyük bir pislik olduğumu düşünmüyordum. İşlerin belli bir şekilde ve doğru yapılmasını seviyordum. Eğer bir iş bulduysanız, neden istenileni yapmayasınız ki?

Telefonum bipleyerek dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ekranı kontrol etmek için çıkardım. On dakika sonra başlayacak toplantı için bir hatırlatıcıydı. Asistanım olmadığı için zamanında gelmek bana bağlıydı. Bir hatırlatma daha ayarladım ve e-postalarımı ve son raporları kontrol etmek için hızla bilgisayarımı açtım.

Hatırlatma alarımının tekrar çalmaya başlaması uzun sürmedi. Kendimi toplantılara zamanında yetiştirmek zorunda kalmak o kadar da kötü bir şey değildi. Ya telefonum çalıyordu ya da biri beni hatırlatmalarla rahatsız ediyordu. Telefon gittikçe daha iyi görünüyordu.

Ayağa kalktım ve yirmi beşinci kattaki pencereden dışarı bir kez daha baktım. Kravatımı düzelttim ve ofisimden çıktım. Yoluma devam ettim

Herkesin çoktan oturmuş olduğu konferans odasına. Hâlâ kızgın ve sinirliydim. Oda doluydu; yöneticiler ve analistler şık, cam kaplı masanın etrafında oturmuş, hepsi de üç aylık mali raporlara göz atıyordu. Ben içeri girdiğimde konuşma durakladı ama ben bunu kabul etmedim, sandalyemin önündeki dosyayı aldım ve oturmadan önce göz gezdirdim.

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa," diye mırıldandım, raporu tararken, "muhtemelen öyledir."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı, gerginlik hissediliyordu.

Sonunda kıdemli analistlerden biri, Frank adında kırışmış bir adam boğazını temizledi. "Rakamlar... alışılmadık. Ancak ekip bize her şeyin yolunda olduğunu garanti ediyor."

"Uh huh." Kafamı kaldırmadım, hâlâ satırları gözden geçiriyordum. "Ekibe gün sonuna kadar tam bir döküm istediğimi söyle. Ve eğer bu duman ve aynalarsa, dumanı üfleyen kişinin pişman olmasını sağlayacağım."

Toplantı devam etti, tartışmalar bir sonraki çeyrek için projeksiyonlara, potansiyel yeni girişimlere ve bir avuç küçük birleşmeye kaydı. Ancak alt düzey yöneticilerden biri telefonunu masanın üzerinden Başkan Yardımcısına doğru kaydırınca hava yarı yolda değişti.

Başkan Yardımcısı ekrana kaşlarını çattı, sonra da bana doğru itti. "Şimdi ne olacak?" Telefonu alarak tersledim.

Ekranda dışarıdaki muhabirle yaptığım görüşmenin video klibi gösteriliyordu. Sesim -keskin ve küçümseme dolu- bir döngü halinde oynatıldı. Gerçek bir pislik gibi görünüyordum. Küçük insanlardan nefret eden bir adam gibi, oysa sevmediğim daha çok ayakkabımdaki pislikti.

Başkan Yardımcısı öne doğru eğildi. "Bu zaten üç büyük haber kanalında yayınlandı.

Senin... ulaşılabilirliğin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Acı acı güldüm. "Yaklaşılabilirlik mi? Milyonlarca dolarlık bir iş yürütüyorum, kreş değil. Yaklaşılabilir olmama gerek yok. Aksine, daha az cana yakın olmalıyım. Ayağıma bastı ama lanet olası videolarında bunu göstermiyorlar."

"Artık işleri sen yürütüyorsun," dedi Frank dikkatle. "Ama Roman, itibarın gelecekteki girişimlerine zarar vermeye başladı. Eski işleriniz geliştectir; köklü ve güvenilirlerdir. Ama kimse yeni projelerde risk almak istemiyor-"

"Neyle?" Gözlerimi kısarak meydan okudum.

Frank ellerini masanın üzerinde kavuşturarak açıkça, "Pisliğin teki," dedi.

Oda hareketsiz kaldı.

Kimse benimle konuşmadı.

Frank hariç.

Sandalyemde arkama yaslandım ve ona baktım. "Dikkatli ol Frank. İnce buzun üzerindesin."

"Ben yanayım," diye cevap verdi. "Çok zekisin Roman, ama anlatılabilir değilsin. İnsanlar sana güvenmiyor. Ve eğer bunu düzeltmezsen? Bu kariyerinin zirvesi olabilir. Bundan sonrası yavaş bir gerileme olacak. Daha da fazla taciz edileceksiniz. Onlara bağırmaktan daha fazlasını yapmanızı isteyecekler. Geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılacaksınız ve bu olduğunda, inşa ettiğiniz her şeyi kaybedeceksiniz. Unutulmanız için dava açılacak ve temelli iptal edileceksiniz."

Odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissederek uzun bir süre sessiz kaldım. Her zamanki tepkim karşılık vermek, kendimi savunmak, hakimiyet kurmak olurdu. Sözler beklediğimden daha sertti. Onlardan nefret ediyordum ama tamamen de reddedemiyordum.

Aklıma annemin inatçılığımla ilgili nazik azarlamaları geldi. Tavrımı yüzüme vurarak değil, yumuşak ama katı bir dürüstlikle gerçeği göstererek benimle nasıl başa çıktığını.

"Ben bir Kelly'yim," dedim, sesim çelik gibiydi. "Kelly'ler zirve yapmaz. Biz sebat ederiz."

Frank arkasına yaslanarak, "O zaman kanıtla," dedi.

Düşünerek masaya vurdum. "Peki. Öneriler istiyorum-gerçek, uygulanabilir çözümler. Kabartmak yok. Motivasyon posterleri yok. Hafta sonuna kadar."

Oda onaylarcasına başını salladı. Ayağa kalktım ve ceketimi ilikledim. "Toplantı sona ermiştir."

Ofiste bir dakika daha oturmaya hiç niyetim yoktu. Orada olmama gerçekten gerek yoktu. Yapmam gereken işleri evdeki telefonumdan ya da dizüstü bilgisayarımdan halledebilirdim. Ofisime uğradım ve asansöre doğru yürümeden önce birkaç şey topladım.

Fısıltıları duydum ve videonun ortalıkta dolaştığını biliyordum. Viral bir videoya ilk kez konu olmuyordum ve son olmayacağını da biliyordum. İnsanlar benden nefret etmeyi severdi. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne yaparsam yapayım bana pislik diyeceklerdi.

Asansör açıldığında, dışarı adım attığımda lobideki olağan koşuşturma sessizleşti. Bazı insanlar telefonlarına bakıyordu. I

muhabire telefonunu yüzüme tutmamasını söyleyen kendi sesimi duydum. Şöhret dünyadaki en yalnızlaştırıcı şey olabilir. Bakışları görmezden geldim ve kapıya doğru yürüdüm. Dışarıdaki basın kalabalığı iki katına çıkmış gibiydi. Dışarı çıktım ve bir kez daha ısrarlı soru bağırılarıyla karşılaştım.

"Bay Kelly, bu sabahki viral video hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Resmi bir özür yayınlayacak mısınız?"

"Resmi bir açıklamanız var mı?" "Bu ayakkabılar ne kadar?"

En gösterişli gülümsememi gösterdim. "Resmi açıklamama göre hepiniz çaresizlik kokuyorsunuz."

Arabama tırmanıp kapıyı çarparak çıkarken kameralar öfkeyle tıklıyordu. Motoru çalıştırdım ve bastım. Beni içeri kilitlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama yapabileceklerimden yeterince korkmuşlardı ve geri çekildiler.

Arabayı kenara çektim ve caddeye çıktığımda gaza bastım. Koltuğumda arkama yaslandım ve kravatımı gevşettim. Kurulun sözleri zihnimde yankılandı: *Kimse bir pislikle risk almak istemez.*

Güzel. Kendime çeki düzen verirdim. Ya da en azından insanların öyle düşünmesini sağlayacak bir yol bulurdum.

Şimdilik, bildiğim şeye sadık kalacaktım. Görünüşe göre bu da kötü adam olmaktı.

I Günün ortasında evde olduğum için kendimi inanılmaz suçlu hissederek eve . Carla iki işte birden çalışıyordu ve benim hiçbir işim yoktu. Sıfır.

Ölü bir ağırlığım vardı. Bir kez daha işsiz kaldım. Tamamen başarısız olduğumu düşünmüyordum ama bana uygun bir iş bulamıyordum.

Temizlik kıyafetlerimi giydim. En azından birkaç gün evin kaltağı ben olacaktım. Ev arkadaşım çalışırken ben de evi baştan aşağı temizleyecektim. Belki o zamana kadar ne yapacağıma karar vermiş olurdum.

Ben de ona geç bir akşam yemeği hazırlardım. Hafta içi akşamları genellikle dokuz ya da onda işten çıkardı. Saçlarımı topladım ve buzdolabıyla başladım. Birkaç kutu Çin yemeği çıkardım ve koklama testi yaptım.

"Yüce Tanrım." Neredeyse öğürecektim. "Kaka tabağını kim sipariş etti?"

Temizlik yapmaya ve eşyaları çöpe atmaya devam ettim. Bitirdiğimde, fakirleşmişiz gibi görünüyordu. Sanırım öyleydik.

Evet, öyleydim.

Mutfaktaki temizlik çılgınlığıma devam ettim, hatta bulaşık makinesini doldurmadan önce temizledim. Her yer pırıl pırıldı ve yemek pişirmeye hazırды. Ama hâlâ erkendi. Pledge'i çıkardım ve süpürüp paspaslamadan önce oturma odasının tozunu aldım.

İşim bittiğinde, nefes nefese kanepemize . Daire hafif narenciye ve sabun kokuyordu.

"Belki de temizlikçi falan olmalıyım," diye mırıldandım kendi kendime, gözlerim tertemiz mutfığa takılmıştı.

İç çekerek kendimi koltuktan kaldırdım ve küçük kitaplığımıza doğru yürüdüm. Orada Carla'yla birbirimize bir gün yemek yapmayı deneyeceğimize dair söz verdiğimiz bir avuç tozlu yemek kitabı vardı. Belki de o gün bugündür.

International Delights adlı kitabı çıkararak, her biri dünyanın dört bir yanından egzotik yemekler içeren sayfaları çevirmeye başladım. Göz gezdirirken bir yemek gözüme çarptı: Yunan ıspanaklı ve beyaz peynirli böreği olanpanakopita.

"Neden olmasın?" Kendi kendime mırıldandım. Kalemim ihtiyacım olan malzemelerin listesini çıkardı. Un, beyaz peynir, ıspanak. Bunların çoğu zaten kilerimizde ya da buzdolabımızda vardı.

Bir önlük giydim ve işe koyuldum. Dün geceyi düşündüm. Tek bir aptal hapsirığın işime mal olması ne kadar saçmaydı? Tamamen saçmalık.

Gecenin buna değdiğini de söyleyemezdim. Çekilmez Roman Kelly ile takılmak işsiz kalmaya değmezdi. Geri dönüp özür dilememe ve işleri düzeltmeme izin verseydi, ne kadar berbat olursa olsun hâlâ işime sahip olurum.

Ama geri dönüş yoktu, sadece ileri gitmek vardı. Ispanağı doğradım. Carla'nın bu yemeği beğeneceğini umuyordum. Yemek pişirmek küçük bir şeydi ama ona kötü haberi vermekten daha iyiydi.

Hayat beni saçma sapan nedenlerle ya da tuhaf koşullarla kesişen kötü şans yüzünden işlerden atmaya devam ederse, belki de geleneksel işlere bel bağlamayı bırakmalıyım. Belki bir tür serbest iş yapabilirim.

Carla mesaj atıp eve erken gideceğini söyledi ve pizza almayı teklif . Hemen cevap verdim ve ona akşam yemeği hazırladığımı söyledim.

Kapıdan içeri girdiğinde neredeyse hemen durdu. Önce etrafına sonra da bana baktı.

"Vay canına," dedi.

"Temizlik yaptım."

"Papa mı geliyor?" "Biraz boş vaktim vardı."

"Uh oh. Bu bir kadeh şaraba ihtiyacı olan bir kadının yüzü. Ne oldu?"

"Kovuldum."

Gözleri büyüdü. "Hayır. . O piçler!"

"Benim hatamdı," diye itiraf ettim. Buzdolabından bir şişe şarap aldım ve açtım.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Tüm bu açık artırma teklifi olayı şirket için iyi bir görüntü değildi. Bunun itibarlarını tehlikeye attığını söylediler."

"Ah, itibar zedelenmesi. Ne olduğunu açıkladın mı?" "Denedim ama duymadılar. Zaten yeni başlamıştım." "Kıdem tazminatı aldın mı?" diye şaka yaptı.

"Hayır. Sadece son çekim." Acı acı güldüm. "Sanırım bu, işsizlik bildirimimin yanına çerçevelediğimde güzel bir veda kartı olacak."

"Tamam, . Şunu bir . Ne kadar birikiminiz var?" "Üç binden az."

"Kira iki hafta içinde ödenecek," diye mırıldandı, zihinsel hesaplamalar yapıyordu. "Bak, stres yapma. Bu ay senin payını ben karşılayacağım. O zamana kadar bir şeyler bulursun, bulacağını biliyorum."

Bana olan güveni sıcak ve güven verici geldi ama midemdeki çukuru düzeltmedi. "Bundan nefret ediyorum," dedim saçlarımı çekiştirerek. "Seni hayal kırıklığına uğratacaktım gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ya da kendimi. Seni aşağı çekiyorum. Bu yanlış. Bana destek olmak zorunda değilsin."

Carla gülümsedi. "Kaira, dur. İnsanlar seninle tanıştıkları anda sana aşık olurlar. İşverenler de farklı değil. Yeni bir iş bulacaksın, muhtemelen berbat olmayan bir iş. O işi sevmedin bile!"

"Mesele bu değil," diye iç geçirdim. "Herkesin paraya ihtiyacı var ve herkesin işini sevmesi gerekmiyor. Çok az insan eğlenceli olduğu için işe gider. Ayrıca, yapmayı sevdiğim tek şey kârlı değil."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin," dedi. Şarabından bir yudum aldı.

"Yemek yaptım," dedim. "Spanakopita"

"Yine mi hapşırdın?"

Sırıttım. "Sadece bekle. Güzel görünüyordu. Umarım tadı da güzeldir."

Yemekleri hazırladık ve televizyonun karşısında yemeyi tercih ettik. Yemekten sonra uzandı. Bir ayağını havaya atarken uzun bacakları esnedi, ayak bileğindeki narin halhal ışığı yakaladı. Yoga eğitmenliği işi onu iyi ve esnek tutuyordu.

"Belki de bu, evrenin gerçekten istediğin bir şeye yönelmeni söyleme şeklidir. Mesela, bilmiyorum... yazmak gibi?"

Gözlerimi devirdim. "İşte başlıyoruz."

"Ben ciddiym! Yıllardır yazmaktan bahsediyorsun, Kaira. Şimdi de yazmayacaksan ne zaman yazacaksın?"

"Yazmak faturaları ödemiyor," dedim, kelimeler dilimde acı bir şekilde. "Bir kitabı bir menajerin önüne götürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sonra da ajansın kitabı bir yayınevinin önüne koyması gerekiyor. Ama bunların hiçbirisi gerçekleşmeden önce, gerçekten bir kitap yazmam gerekiyor."

"Ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Hiç denemedin." Carla'nın sesi, yüzleşmek istemediğim bir gerçeğe doğru beni dürtmeye karar verdiğinde her zaman olduğu gibi nazik ama sertti. "Sadece kafanda bu hikayeleri yazıyorsun ve yazar olmak *istediğini* iddia ediyorsun. Günün birinde, önemsendiğin bir şey için şansını denemelisin."

"Kıramı ödeyebilmeyi önemsiyorum," diye mırıldandım ama sözleri derine battı. "Kitap yazacak vaktim yok çünkü faturalarımı ödeyen bir işte çalışmak zorundayım."

"Edeceksin. Sana yardım edeceğim." Sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi omuz silkti. "Ama hadi ama, bu senin şansın. Boşa harcama. Yarın sabah kıçını kaldır ve yazmaya başla."

İyi bir yanıt veremedim. ", " dedim. "Okuyacağım. Sabah görüşürüz."

Ayağa kalktım ve yatak odama çekildim. Carla her zamanki gibi haklıydı ama bunu duymak çok yorucuydu. Kendimi ezik gibi hissediyordum. İsteddiği bir şeyi gördü ve peşinden gitti. Korkusuzdu. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ben de öyle olmak isterdim.

Başucumdan okuduğum kitabı aldım ve altına kıvrıldım. Beni güldüren, ağlatan ve bu kadar iyi bir şey yazmak için gereken yeteneğin yarısına sahip olmayı dilediğim türden kapsamlı bir romantizmdi. Hikâye beni içine çekti ama düşüncelerim Carla'nın tavsiyesine geri dönüp durdu. Eski dizüstü bilgisayarım köşedeki masanın üzerinde duruyordu, çizik gümüş yüzey resmen benimle alay ediyor. *Sen bilemezsin. Hiç denemedin.*

İnleyerek kitabımı bir kenara ittim ve dizüstü bilgisayarı yatağıma sürükledim. Boş bir belge açtığımda hatırladığımdan daha yüksek bir sesle vınlayarak canlandı.

Tam bir dakika boyunca yanıp sönen imlece baktım.

"Bu çok aptalca," diye mırıldandım. Ama parmaklarım yine de tuşların üzerinde geziniyordu.

Gözlerimi kapattım ve zihnimin aylardır zihnimin arkasında süzülen o hikâyeye kaymasına izin verdim. Bu hikayenin peşini bırakmayan

Uyurken ya da duştayken. Sanki karakterler sayfaya dökmem için bana bağıırıyorlardı.

Ve sonra, sanki bir baraj patlamış gibi, kelimeler dökölmeye başladı. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşmaya başladı.

Saate tekrar baktığımda saat sabahın üçüydü. Ellerim yazmaktan kaskatı kesilmişti, omuzlarım ağrıyordu ve dizüstü bilgisayarın oturduğı kalçalarım uyuşmuştu. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü yıllardır ilk kez *yaşadığımı* hissediyordum.

Uzun zamandır taşıdığım karakterler sonunda sayfadaydı, nefes alıyor, yaşıyor ve aşık oluyorlardı. Duramıyordum. Ne zaman denesem, yeni bir sahne veya diyalog satırı aklıma geliyor ve yazılmayı talep ediyordu.

Uzun zamandır yaşadığım en heyecan verici duyguydu.

Yatmam gerektiğini biliyordum ama kafamın içinde bir ses bana bir işim olmadığını söylüyordu. Erken kalkmak zorunda değildim. Bütün gün ve gece çalışabilirdim.

Bir kez daha yazmaya başladım. Ne kadar çok yazım hatası yaptığımı düşünmek istemiyordum. Onları daha sonra düzeltirdim. Sadece hikayeyi yazmam gerekiyordu.

Bir de baktım ki güneş ışığı perdelerimin arasından süzölüyor. Boynumda korkunç bir bükölme vardı. Uyluklarımda keskin, yakıcı bir sıcaklık alevlenirken irkildim.

"Lanet olsun!" Dizüstü bilgisayarı kucağımdan itmek için çabaladım ama olan olmuştu. Fan gece boyunca aşırı hızda , makineyi aşırı ısıtmış ve cildimde kızgın kırmızı bir iz bırakmıştı.

Tekrar açmaya çalışırken göğsüm sıkıştı. Hiçbir şey yoktu.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım, güç düğmesine çılgınca basarak. Ekran karanlık kaldı.

Ters çevirdim, pili çıkardım ve tekrar denedim. Hâlâ bir şey yoktu.

"Hayır!" Dizüstü bilgisayarı göğsüme bastırırken sesim çatallaştı. Saatler süren

Sihir işi bir anda yok oldu.

Carla saçları dağınık ve gözleri kocaman bir halde odaya daldı. "Ne oldu? Biri mi girdi?"

"Bilgisayarım öldü!" Feryat ettim.

Odayı geçip dizüstü bilgisayarı kollarımdan aldı ve bir doktorun hastasına teşhis koymasđ gibi inceledi. "Aşırı mı ısıttın?"

Sefilce başımı salladım.

"Lanet olsun." Onu yere bıraktı ve bana döndü. "Her şey yedeklendi mi?"
Başımı salladım. "Kaira!"

"İhtiyacım olacağını düşünmemiştim! Bir süredir ilk kez yazıyorum."

Carla inledi, bir elini saçlarında gezdirdi. "Tamam. Her şeyden önce, panik yapmayın. İkincisi, bu yüzden Google Docs kullanıyoruz, bebeğim."

Ellerim çarşafları sıktı, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyordu.

"Kaira, hey." Önümde çömeldi, elleri dizlerimin üzerindeydi. "Bu
Tamam. Sen iyisin. Bunu ."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye fısıldadım. "Sonunda gerçekleşiyordu, Carla. Sanki... sanki gerçek bir şey bulmuşum gibi hissettim. Ve şimdi yok oldu."

Beni kucakladı ve sırtımı okşadı. "Beni dinle. Bir kere yazdın, yine yazacaksın. Bu sende var. Tamam mı?"

Başımı salladım ama kalbimi verdiğim bir şeyi kaybetmenin acısı dayanılmazdı.

Uzun zamandır ilk kez hayal kurmama izin vermiştim. Şimdi yeniden başlamak için gereken cesareti bulup bulamayacağıma karar vermeliydim.

Hikaye gitmişti. İlk seferinde yazdığım gibi yazmamın imkânı yoktu.

T haftanın sonu hızlı geldi, ama benim hoşuma gidecek kadar hızlı değil. Sözde muhabiri azarladığım aptal video daha da patlamıştı. Tabii ki.

İnsanlar ayakkabılarımın, takım elbiselerimin, arabamın, her şeyin fotoğraflarını paylaşıyorlardı. Özel hayatımı internetin her yerine sıçratıyor, sanki gerçek duyguları olan gerçek bir insan değil de bir filmdeki karaktermişim gibi her ayrıntıyı didik didik ediyorlardı.

Starbucks kahvemle birlikte giydiğim her şeyin üzerinde dolar işaretleri olan bir video gördüm. Varlıklı olduğum için beni utandırması gerekiyordu. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum. Evet, zengindim. Ne fark ederdi ki? Güzel şeyleri severdim. Param yetiyordu.

Ve Starbucks süslü bile değildi.

Bir şeyi kanıtlamaya çalıştıklarını biliyordum. İki bin dolarlık ayakkabılarıma basan o pisliğe kızmama gerek yoktu çünkü daha fazlasını satın alabilirdim.

Ofisimdeki deri koltuğa gömüldüm. Kısa süre sonra bir yönetim kurulu toplantım daha vardı. Söyleyecekleri şeyi dört gözle beklemiyordum. Onlara özel hayatımla ilgili bir açıklama borçlu olduğumu düşünmüyordum ama onlar kesinlikle bir açıklama bekliyorlardı. Bu onları hiç ilgilendirmezdi.

Ama bu onların bana görüşlerini bildirmelerini . Bu saçma hikayenin son birkaç günde patlamasıyla birlikte, onların

pek çok görüşe sahip olacaktık.

Kapım çalındı. Bir şey söylemedim. Kapı açıldı. "Bay Kelly?"

İçimi çektim ve kapıya doğru baktım. "Evet?"

Yeni geçici asistanım orada duruyordu. Dün işe başladı ve bir haftadan fazla dayanamayacağını zaten biliyordum.

Tereddüt etti ve göğsünde sıkıca tuttuğu bir dosya klasörünün kenarıyla oynadı. "Yönetim kurulu üyeleri konferans salonunda toplanmaya başladılar. Bugün biraz erken saatlerde onlara katılıp katılamayacağınızı sordular."

"Çörek falan mı getirdiler?"

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Bilmiyorum efendim. Sorabilirim."

"Hayır, değil." Sandalyemde arkama yaslandım ve yüzümün köprüsünü burnum. "Onlara beş dakika içinde orada olacağımı söyle."

"Elbette, Bay Kelly." Hızlıca başını salladı ve aceleyle dışarı çıkarken neredeyse tökezleyerek kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Kötü bir asistan değildi ama çok çekingendi. Benimle çalışmanın imkânsız olduğunu ilan etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Sert tavrımla kaçınılmaz olarak duygularını incitecektim. Her seferinde aynı şey oluyordu.

Toplantı odasına girdiğimde çoktan sinirlenmiştim. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen o şekilde uyanmıştım. Güneş devasa pencerelerden içeri , yönetim kurulunun beklediği cilalı masadan yansıyor, sert ifadeleri, kendi iyiliği için çok fazla pislik olduğuna yemin ettikleri Roman Kelly için ahlaki pusula rolünü oynamayı ne kadar sevdiklerini hatırlatıyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim masanın başındaki yerime otururken. Hava çok resmi, çok beklenti içindeydi. Tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerim pencerelere kaydı. Dışarıda, herkesin fikirlerinden uzakta olmak istiyordum.

Yönetim kurulunun kıdemli üyelerinden biri olan ve söyleyecek önemli bir şeyi olmadıkça nadiren konuşan Charles öne doğru eğildi. "Kamuoyundaki imaj kaygılarınızı gidermek için birkaç strateji geliştirdik."

Ona düz bir bakış attım. "*Kamuoyundaki imaj kaygılarım* benim önceliğim değil Charles. Yeni girişimlerimizden üçünün mali durumu öncelikli. Ama tabii, medyanın beni kötü adam olarak resmetmesini nasıl engelleyebileceğimi düşündüğünü duyalım. Belki de hepiniz yanlış iş kolundasınız. Belki de hepiniz yanlış iş kolundasınız.

bir halkla ilişkiler şirketi için çalışmak. Uzmanlığınızdan faydalanabilecek pek çok ünlü var."

Charles alaycılığımdan etkilenmemişti, gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi ve notlarına baktı. "Roman, öncelik versen de vermesen de imajın şirketimizin itibarını ve dolayısıyla finansal sağlığını doğrudan etkiliyor. Her şey birbirine bağlı."

Başkan yardımcıma bakmak için döndüm. "Bu imaj onarımına siz de dahil misiniz?" "Bazı önerilerde bulundum," dedi.

Arkama yaslandım, tüm bu sürece karşı duyduğum küçümsemeyi gizleme zahmetine girmedim. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Hadi alalım."

Fikirlerini teker teker anlatmaya başladılar.

İlk olarak "halkı kandırmak" için bir öneri geldi. Onlar daha sözlerini bitirmeden bu öneriyi geri çevirdim.

"Marketlerde bebekleri öpmüyorum ya da Hallmark filmlerindeki karakterler gibi davetsiz düğünlere gitmiyorum," dedim. "Başka ne var?"

İkinci fikir bir tür hayırseverlik turunu içeriyordu. Katılacağım etkinliklerin ayrıntılı bir haritası, fotoğraf çekimleri ve kişisel olarak ne kadar para bağışladığıma dair basın bültenleri ile tamamlandı.

"Hayır," diye tersledim. "Ben zaten hayır kurumlarına bağış yapıyorum. Sadece bunu bir pazarlama dublörü olarak kullanmıyorum. Pisliğin teki olabilirim ama ben bile hayırseverliğimle övünmemem gerektiğini biliyorum. Alçakgönüllü olmakla ilgili bir atasözü falan yok mu?"

"Ancak tüm ayrıntılara girmeden de hayırsever yönünüzü gösterebileceğiniz pek çok yol var."

Başımı salladım. "Böyle bir şey . Hayır ya da yaptıkları işi istismar etmiyorum. Sıradaki."

Daha genç bir yönetim kurulu üyesi söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim. "Fikrinizin daha önce duyduklarımdan daha kötü olabileceğini sanmıyorum."

Boğazını temizledi. "Medyaya karşı 'daha sıcak' olmaya çalışmanızı öneririm."

Güldüm. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Sabahın altısında binamın önünde durup yüzüme kamera dayayan aynı insanlara hoş geldin paspası açmamı mı istiyorsunuz? Bu hafta adımı lekelemek için ellerinden geleni yapan aynı insanlara. Onlar benim için ne yaptı? Hiçbir şey. Hayatımı cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmadılar. Pas."

Ardından gelen sessizlik ağırdı. Yönetim kurulu üyeleri, güvenliğe giden son yollarının tıkanığını fark eden bir geyik sürüsü gibi umutsuz bakışlar attılar. Hepsi bana fikirlerini söyleyebilirdi ama her biri son kararı benim vereceğimi biliyordu. Ben Roman Kelly'ydim. Şirket bendim. Oyuncaklarımı alıp evime gidebilirdim. Yine de zengin olurdum. Bana ne.

Sonra hepsi Mary'ye baktı.

Mary neredeyse herkesten daha uzun süredir yönetim kurulundaydı. Kurnaz, gümüş saçlı, sözünü sakınmayan bir kadındı. Sizi kibarca parçalara ayırabilecek ve bunun için ona teşekkür etmenizi sağlayacak bir tipti. Ona saygı duyardım. Bu dünyada saygı duyduğum az sayıdaki insandan biriydi.

O onların gizli silahıydı.

Boğazını temizledi. "Roman, henüz tartışmadığımız bir seçenek var. Alışılmadık ama imaj sorununuza çözüm olabilir. Sadece kişiliğini değil, birçok sorununu çözecektir."

Kaşlarını kaldırdım. "Oh, bu iyi olmalı."

Tüm bu insanların hasarlı bir malmışım gibi kusurlarıma işaret etmesi biraz aşağılayıcıydı. Kendine güveni olmayan bir adam olsaydım, . Ama bu , Mary'nin zedelenmiş itibarımı tek bir vuruşla parlatabileceğini düşündüğü şey sadece ilgimi çekebilirdi.

"gerekıyor," dedi basitçe. Oda bir anda sessizliğe gömüldü.

"Sakinleşmek mi?" Sandalyemde arkama yaslanarak tekrarladım. "Mary, ben yaramazlık yapan bir çocuk değilim. *Sakinleşmek* derken tam olarak neyi kastediyorsun? Çünkü uslu durmamı önermediğini biliyorum."

"Aslında evet," dedi Mary. "Ben de bunu öneriyorum. Sakinleşmeli ve yetişkin bir adam gibi davranmalısın. Yetişkin erkekler ne yapıyorsa onu yap."

"Banliyöde bir ev alıp bir köpek almak gibi mi?" Alay ettim.

"Hayır, Roman." Sert bakışını gördüm. Büyükanнем tarafından azarlanmak gibiydi. "Bir kadın bulmalısın. Ayakları yere basan, cana yakın, nazik biri. Seni dengeleyebilecek biri."

Güldüm, duvarlarda yankılanan derin ve içten bir kahkaha. "Şaka yapıyor olmalısın."

Ama etrafıma baktığımda, onun olmadığını fark ettim. Hiçbiri değildi. Yüz ifadeleri kasvetliydi, sanki bir cenazenin ayrıntıları hakkında konuşuyor gibiydiler.

"Ciddi misin?" İnanamayarak sordum.

"Kalp krizi gibi," dedi Mary. "Toplum önündeki kişiliğin çok yıpratıcı Roman. İnsanlar seni kopuk, bencil ve soğuk biri olarak görüyor. Bir partnerin olması -gerçek, istikrarlı bir ilişki- imajını önemli ölçüde yumuşatacaktır. Halka senin farklı bir yönünü gösterecektir."

Charles, "Ve potansiyel yatırımcıların güvenini yeniden inşa etmeye yardımcı olur," diye ekledi. "Sen delisin," dedim. "Bir kadının sihirli bir şekilde her şeyi düzelteceğini bunun?"

"Düzeltemeyecek," dedi Mary. "Ama seni daha ilgili gösterecek. Daha insani. Tüm sert yumuşatın. Kadınlar bunu yapmaya meyillidir."

Başımı sallayarak ona baktım ama orada oturdukça söyledikleri daha anlamlı gelmeye başladı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir şeylerin peşindeydi.

Aklımın bir köşesinde bir fikir oluşmaya başladı.

Kaira'yı düşündüm, müzayedede bana teklif veren kadını. Ya da daha doğrusu hapsi kadını. O küçük bir tükürük ateşiydi. Garsona kaba davrandığım için beni azarladığında gözlerindeki öfke parıltısını hâlâ görebiliyordum. Sırf ismim yüzünden pes edecek biri değildi.

Ayakları yere basan, cana yakın ve nazik biriydi. Aynı zamanda sempatik bir insandı. Zengin bir züppe değildi. İnsanlar beni onun gibi biriyle görür ve kendini beğenmiş bir hıyar olmadığımı düşünürlerdi. Normal olabilirdim.

Ama Kaira'yı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Ve benden nefret ediyordu. Karım olmayı isteyerek kabul edeceğini sanmıyordum - gerçek ya da başka türlü.

Ama bana borçluydu.

"birini nasıl bulacağız?" İçlerinden birinin sorduğunu duydum. "Öyle biri var," dedim yüksek sesle, odadakilerden çok kendime.

"Ne?" Mary sordu.

"Tarif ettiğiniz kadın. Bu uyan birini tanıyorum. Dediğiniz gibi, imajımı yumuşatacak bir kadın tanıyorum."

Meraklı ama şüpheli görünüyorlardı.

"bir profesyonel değil, değil mi?" Charles söyledi.

Sırıttım. "Hayır. O mükemmel. Tatlı, normal ve en önemlisi, ihtiyacım olduğunda bana seslenebilecek cesarete sahip."

"Ve o da buna razı mı?" Mary sordu. "Olacak," dedim.

"Kulağa uğursuz geliyor," diye mırıldandı genç üyelerden biri.

"Pazartesi günü değerlendirmeniz için onu buraya getireceğim. Sadece önce onunla konuşmam gerekiyor."

Mary kıkırdadı. "Roman, eş seçimini onaylamamıza gerek yok. Bu görücü usulü bir evlilik değil."

Charles, "Onunla tanışmamızın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi. Mary kaşlarını çatı ama ikisi de birbirlerine baktılar. "Sadece güvende olmak için."

Başımı salladım, zihnimdeki dişliler dönüyordu. "Peki. O zaman bunu resmileştirelim. Pazartesi günü Kaira'yı buraya getireceğim ve beni ne kadar iyi dengelediğini kendiniz göreceksiniz."

Bu herkesi mutlu etmiş görünüyordu. başını salladı. "O zaman anlaştık," dedim. "Kendime bir kadın bulmaya gidiyorum."

Toplantıdan ayrıldığımda ruh halim kendini beğenmişlik ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. Kendimi beğenmişim çünkü bir planım vardı. Sinirliydim çünkü bu dışarıdaki medya sirkiyle anlamına geliyordu.

Tekrar.

Asansörden çıkıp lobiye adımımı attığım anda gerginliği hissedebiliyordum. Kapıların hemen ötesinde bekleyen besleme çılgınlığı vardı. Arka taraftan çıkabilirdim ama çekinecek biri değildim. Beni gölgelere doğru koşturmalarına izin verecek değildim.

Kapıları iterek açtım ve Los Angeles güneşine adım attım. Kameraların ve seslerin vızıltısı beni karşıladı. Arabama ulaştığımda etrafımı sarmışlardı.

"Bay Kelly, bugün başka birine saldırdınız mı?"

"Roman, bir çift ayakkabı için ne kadar çok?" "Steroid

kullanımınızın sizi öfkелendirdiği doğru mu?" "Miley

Cyrus ile aşk çocuğunuz var mı?"

Arabanın kapısında durdum ve en göz kamaştırıcı gülümsememle onları düzelttim. "Burada durup sohbet etmek isterdim ama gitmem gereken yerler var. Pazartesi günü için bizi izlemeye devam edin. Yapmam gereken bir duyuru var. Haber yapmak için *sıcak* bir şekilde davetlisiniz."

Arabaya bindiğimde kameraların flaşları havai fişek gibi parladı.

Pazartesiye kadar Kaira'yı rolünü oynamaya ikna etmem gerekiyordu. Ya hayır derse?

Bana bir borcu vardı. Evet demek zorundaydı.

Job avcılığı berbattı.

Haftanın sonunda, sayamayacağım kadar çok özgeçmiş göndermiştim, her biri mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı ve tek bir yarım yamalak geri dönüşten fazlasını alamamıştım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu eşdeğerdi

İyi bir köpek gibi başımı okşamaktan.

Artık saat geç olmuştu ve çoğu insan Cuma gecesini arkadaşlarıyla geçiriyor ya da dışarı çıkıyordu. Bense evde tek başıma iş arıyordum.

Eski bağlantılarım -en azından bana bir kemik atabileceğini düşündüğüm insanlar- beni ya hayalet gibi gördüler ya da kibarca işe almadıklarını hatırlattılar. Kimse bana kefil olmak istemiyordu. İtiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu.

Carla bana sürekli bir şeylerin yoluna gireceğini söylüyordu. " için fazla iyisin," dedi o sabah kahve içerken, bana olan güveni bir can simidi gibiydi. Ama gerçek neydi? Banka hesabım küçülüyor, kiram yaklaşıyor ve midem her geçen gün daha sıkı düğümler atıyordu.

Kanepemizde bağdaş kurmuş, Carla'nın dizüstü bilgisayarını bir minder üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede dururken, başka bir iş ilanında geziniyordum.

Yazmak için onca zamanım vardı ama yazamadım çünkü dizüstü bilgisayarımı yakmıştım ve yeni bir tane alacak param yoktu. Carla onunkini kullanmam için ısrar etti ama onunkini de kırmak istemedim. Ona yeni bir tane alacak param yoktu. Denemeden bir şeyleri kırmak gibi esrarengiz bir yeteneğim olduğundan, iş aramak için dizüstü bilgisayarını kullanmak bile benim için tehlikeliydi.

Yerel bir otelde kat görevlisi için bir iş ilanı gördüm. Bu benim için nitelikli bir işti. Başvuru formunu doldurmak için linke tıklamak üzereydim ki apartman zili dikkatimi dağıttı.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve dahili telefonun düğmesine bastım. "Alo?"

"Bayan Foster, sizi almaya geldim," dedi bir erkek sesi, sakın ve profesyonelce.

Güldüm. "Emin misin? Ben biraz ağırım." Bir duraklama oldu. ", ben sizin şoförünüzüm." "Evet, elbette öylesiniz."

"Bayan, patronum sizi geri getirmem için ısrar ediyor."

"Patronunuz kim?"

"Bay Roman Kelly," diye cevap verdi.

İsim karnıma bir yumruk gibi çarptı. Destek için duvara tutundum, kalbim hızla çarpıyordu. "Git buradan," dedim, sesim keskindi.

Adam iç çekti. "Bayan Foster, Bay Kelly sizi ona götürmemi istedi. İsterseniz giderim ama size bir teklifi var - hayatınızı değiştirebilecek bir teklif. Lütfen benimle gelin. Yardımı olacaksa, geçen gece sizi gezdirdim. İkinizin o lokantada garip bir pasta yiyişinizi izledim."

Yardıma oldu. En azından adam tamamen yabancı değildi. Ama odaklandığım kısım bu değildi.

"Hayatımı değiştirmek mi?" Gözlerimi kısarak tekrarladım. "Beni onun yatak direğine bir çentik daha atarak mı? Hayır, teşekkürler. Nazıkçe Roman'a kendi egosunda boğulmasını söyle."

"Muhtemelen o kısmı dışarıda bırakacağım," dedi. "Ama benimle gel ve ona ne istersen söyleyebilirsin. Eğer söyleyecekleri hoşuna gitmezse, seni hemen geri getiririm. Soru sormak yok. Bu konuda sana söz veriyorum."

Alt dudağımı çiğneyerek tereddüt ettim. Roman Kelly'den nefret ederdim. Başlarda çekici ve eğlenceli biriydi ama sonradan kibirli ve kendinden fazlasıyla memnun biri olduğu ortaya çıktı. Adam mükemmel bir çikolatalı kurabiye gibiydi ama bir ısırık aldığınızda içinde kuru üzüm olduğunu görüyordunuz. Trajik.

Ancak bir "teklif" lafı içimi kemiriyordu, özellikle de şu anki pek de istikrarlı olmayan durumumda. Eğer masada bir iş varsa, onu istiyordum.

"Peki," diye tersledim. "Bana bir dakika ver. Önce arayabilirsin."

Üzerime bir kazak ve en rahat spor ayakkabılarımı giydim -bunun için asla şık giyinmeyecektim- ve arabaya yöneldim. Şoför sanki Romalıymışım gibi kapıyı benim için açık tuttu.

"Buna gerek yok," dedim.

"Görgü kuralları her zaman gereklidir," diye yanıtladı kibar bir gülümsemeyle. "Ve siz içeri girene kadar burada duracağım."

Ona kötü davranmak istemedim. O yanlış bir şey yapmadı. Sadece patronunun ondan yapmasını istediği şeyi yapıyordu. "Peki, tamam. Roman'ı bekletmeyelim. Tanrı korusun."

Gülümsemesi bu kez daha gerçektir ve çabucak bastırdı. Arabaya atladım ve başımı koltuğa yasladım. Bu teklif kiramı ödemem için bir yol içerse iyi olurdu. Şansımı biliyordum, teklif için yüz bin doları çalışarak ödememi istiyordu. Muhtemelen bana yerleri fırçalatacak ya da değerli ayakkabılarını temizletecekti.

Elbette internette dolaşan videoyu görmüştüm. Ve hiç şaşırmadım. Tanışma talihsizliğine uğradığım Roman Kelly buydu.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordum. Otoyolda sıkışıp kalmıştık ve ben sabırsızlanıyordum.

"Yaklaşık on dakika uzaklıktayız," dedi.

Hayal kırıklığımdan etkilenmemiş gibiydi. Bu sürpriz olmadı. Her zaman huysuz olan Roman için çalışıyordu. En azından benim tanık olduğum kadarıyla. Pencereden değişen manzarayı izledim. Otoyoldan çıkmıştık ve banliyölere doğru ilerliyorduk.

Banliyöl

er.

Hayır.

Bunlar malikanelerdi. Burası Pacific Palisades bölgesiydi. Burayı biliyordum çünkü birçok geçici işimden biri bir yemek şirketi için çalışmaktı. Gösterişli bir ev partisinde sunuculuk yapmıştım. Az sonra şoför bir kapıya yanaştı ve kapıyı açmak için bir kumanda kullandı.

Mülk çok saçmaydı.

Palmiyelerle kaplı araba yolundan yukarı çıkarken, geniş araziye aval aval baktım. Her şey vardı - havuzlar, göletler, mükemmel kesilmiş çitler ve bir çeşme. Evin kendisi bir evden çok lüks bir otele benziyordu.

İki katlı beyaz ev çok büyüktü. Ön girişi kaplayan sütunlar vardı. Tül perdeli büyük pencereler manzarayı bulanıklaştırıyordu ama birçok odadan gelen ışıkların yumuşak parıltısını görebiliyordum. Mükemmel bakımlı bahçeler mülkü çevreliyordu.

Büyük girişin önünde durduğumuzda şoför indi ve kapımı açtı. "Geldik, Bayan Foster."

Dışarı çıktım ve mekânın ihtişamını seyre daldım. Roman Kelly'nin dünyanın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşmasına şaşmamalı - pratikte öyleydi, ya da en azından bu küçük köşesinin.

Şoför bana ön kapıya kadar eşlik etti, burada bir görevli beni gülümseyerek karşıladı ve ayakkabılarım karşılığında bana terlik teklif etti. Terlik mi? Bana bir ev ceketini mi verilecekti? Beni yatağa mı yatırıyorlardı?

Evin arka tarafındaki solaryuma ulaşana kadar büyük koridorlar ve kavernöz odalar boyunca onu takip ettim. Nemli ama rahattı, Los Angeles'tan hiç ayrılmadan tropik bir cennette uzanıyormuşsunuz gibi hissettirmek için tasarlanmış bir yerdi. Yemyeşil bitkiler odayı dolduruyordu. Sarmaşıklar ve çiçekler büyük saksıların kenarlarından taşarak renk patlamaları yaratıyordu.

Daha önce hiç tropik bir yağmur ormanına gitmemiştim ama kokusunun böyle hissediyordum. Hava nemliydi ve nemli toprak, nemli yapraklar ve çiçek kokularıyla ağırlaşmıştı. Tatlı ve misk kokuluydu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Bistro tarzı bir masadaki sandalyelerden birine oturmak üzereydim ki, köşede garip bir şekilde orada yokmuş gibi davranan bir bahçıvan fark ettim. Bir kadın bir tepsi likör getirip düzgünce yerleştirdikten sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolunca aceleyle oradan ayrıldı.

Yalnızdım. Eksik olan tek şey tropik kuşların ya da cırcır böceklerinin sesiydi. Herhangi bir şey. Sadece sessizlik vardı.

Sonra içeri girdi.

Roman çileden çıkaracak kadar rahat görünüyordu, pantolonu kalçalarında mükemmel bir şekilde sallanıyordu, Henley'si güçlü ve gergin kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Fark ettiğim için nefret ediyordum ama fark etmemek mümkün değildi. Carla'nın bana gösterdiği fotoğrafı düşündüm. Karın kasları olan resmi. Çok doğru olduğuna dair bir his vardı içimde. İçki tepsisine doğru ilerledi ve tek kelime etmeden iki içki hazırladı.

"Geldiğine sevindim," dedi ve bana bir bardak uzattı.

"Fazla seçeneğim yoktu," diye mırıldandım ve bir yudum aldım. . Can sıkıcı derecede iyiydi. "Emrinizi yerine getirmese zavallı şoförünüzü kovacağınızdan korkuyordum."

"Hayır, sadece maaşını keserdim."

Ağzım açık kaldı. "Korkunçsun."

Roman yorumumu görmezden gelerek karşıma oturdu. "Hayır demeden önce beni dinlemenizi istiyorum."

"Bu şekilde ifade ettiğinizde, şu anda çekip gitmem gerektiğini hissediyorum."

"Teklifimi beğenmezseniz, çekip gitmekte özgürsünüz."

"Peki." Kollarımı kavuşturdum. "Duyalım bakalım."

Arkasına yaslandı, ifadesi sakın ama hesaplıydı. "Anlaşma şu. Yönetim kurulu imajımı düzeltmem gerektiğini düşünüyor. Güneşin altındaki her saçma fikri ortaya attılar - hayırseverlik turları, medya goygoyculuğu, her şey. Ama bir fikir tuttu. Bir nişanlıya ihtiyacım var."

Çenem düştü. "Ne?"

"Beni duydun," dedi, sesi çıldırtıcı derecede rahattı. "Bir nişanlı. Normal biri. İtibarımı dengeleyebilecek ve beni biraz daha... insan gibi gösterebilecek biri. Halktan biri."

Ona baktım, can alıcı noktayı bekliyordum.

"Seni seçtim," diye devam etti, sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi. "Bana bir iyilik borçlusun. Ve zaten bir arka planımız var - açık artırmadaki halka açık randevumuz. Bir süredir görüştüğümüzü ve romantik bir jestin parçası olarak bana teklif verdiğini iddia edeceğiz."

"Sen delisin," dedim, yüksek bir sesle bırakarak. "Henüz terimleri duymadın." Sırıtsı sinir bozucuydu. "Evet, *nişanlı* kelimesinden sonra her şey unutuldu."

"Altı ay boyunca benimle yaşayacak, benimle etkinliklere katılacak ve dünyayı birbimize aşık olduğumuza inandıracaksın. Karşılığında benim yaşam tarzıma erişimin olacak -para, bağlantılar, ayaklarının üzerinde durmak için neye ihtiyacın varsa. Anlaşmanın sonunda sana yüz bin dolar ödeyeceğim. Altı ay sonra yollarımızı ayıracağız. Bitti ve tozlandı."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "yok. Kesinlikle olmaz." "Paraya ihtiyacın yok mu?" diye sordu açık açık.

Zihnimin gerisinde, beni ona doğru iten küçük bir ses vardı. *İşsizsin, bağlantıların seni bıraktı ve evini kaybetmene bir kira ödemesi kaldı. Bu tüm bunları çözebilir.*

Bu adamın cüreti. Darbeyi yumuşatmaya bile çalışmadı.

"Beklentiler var," diye ekledi. "Benim yanıma taşınman, sosyal etkinliklere katılman ve insanları benden gerçekten hoşlandığına ikna etmen gerekecek." Sırıtsı derinleşti. "Belki de en zor kısmı."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Tersledim. "Bahsettiğin benim hayatım. Altı aylık hayatım."

"Ve bu benim işim," dedi, sesi artık ciddiydi. "Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. "Neden ben?" Sonunda sordum.

"Çünkü sen bunun için mükemmelsin," dedi basitçe. "Nazik, ayakları yere basan ve gerçek birisin. Yıllardır kimsenin yapmadığı bir şekilde bana karşı çıktın. İnsanlar buna inanacak."

sandalyemde arkama yaslandım, zihnim yarışyordu. Bu çılgıncaydı. Tamamen, tamamen delice.

"Bundan senin çıkarın ne?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Temiz bir sayfa" dedi. "İmajımı yeniden inşa etmek ve geleceğimi güvence altına almak için bir şans. İkimiz de istediğimizi alacağız."

Mantıklı olmasından nefret ediyordum. Bunu düşündüğüm için bile nefret ediyordum. Ama en çok da haklı olmasından nefret ediyordum; şu anda başka bir seçeneğim yoktu.

"Altı ay," dedim, sesim titreyerek.

Gülümsemesi soldu. "Tek istediğim bu."

Yavaşça nefes verdim, kararımın ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. "Tamam. Yapacağım."

Roman kadehini kaldırdı, gözlerinde bir zafer parıltısı vardı. "Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmanın şerefine."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum, midem sinirden çalkalanıyordu.

Kurtuluşumu bulmuş muydum yoksa şeytanla bir anlaşma mı yapmıştım?

V Zaferin tadı bardağımda döndürdüğüm viski kadar tatlıydı. O da kabul etti. Kabul edeceğini biliyordum elbette, ben her zaman kazanırdım. Yine de Kaira'nın kararıyla boğuşmasını ve sonunda kaçınılmaz sonuca varmasını izlemek eğlenceliydi. Sandalyemde arkama yaslandım ve onun Bir an için sessizliğin içinde kaynayın.

"Mükemmel," dedim yumuşak bir sesle. "Doğru seçimi yaptınız." "Bu henüz belli değil," diye mırıldandı.

"Bundan sonra şöyle olacak. Pazartesi sabahı yönetim kurulumla buluşacaksınız. Anlaşmaya bir yüz vermek ve şartları kesinleştirmek isteyecekler. İkimizin de imzalayacağı bir sözleşme hazırlayacağız. Sözleşme tamamlandığında ödemenizi alacaksınız."

Çarpışmaya hazırlanır gibi temkinli bir şekilde başını salladı.

"Bu arada, tüm masraflarını ben karşılayacağım. Kira, faturalar, yaşam masrafları, ihtiyacınız olan her şey. Sadece bana bir fatura gönder."

Kaşları havaya kalktı. "Fatura mı? Kira ve faturalarım için mi? Benim... yaşam masraflarım için mi?"

"Her şey," diye onayladım. "Doğum kontrol masraflarınıza kadar."

Yanakları o kadar kızardı ki yanabileceğini düşündüm. Utanmış mıydı, gücenmiş miydi, yoksa her ikisi birden miydi, anlamak zordu. Muhtemelen bana bağırarak için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Onun yerine kollarını kavuşturdu ve bana bir uzaylıymışım gibi baktı.

"Bir oda arkadaşım var," dedi. "Onu ortada bırakamam."

"Masraflarınızı karşılayacağımı söyledim. Kira ve faturaların yarısını ben karşılayacağım."

Kaira bana uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bu kadar ileri gidiyorsun?"

Burbonu bardağımda tekrar döndürdüm ve sıvının ışığı yakalamasını izledim. Dürüstlük her zaman ilk tercihim değildi ama belki de Kaira'yla birlikte farklı bir silah olabilirdi.

"Söz konusu olan itibarımdan çok daha fazlası," diye itiraf ettim. "İş anlaşmaları, potansiyel ortaklıklar -geleceğim- hepsi tehlikede. Senin yanımda olman, yönetim kurulunu ve yatırımcıları istikrarlı, kararlı bir adam olduğuma ikna etmen hikâyeyi değiştirir."

Kaira'nın gözleri hafifçe kısıldı. "İmparatorluğunu güvence altına almak için beni kullanıyorsun."

"Ben bunu karşılıklı yardımlaşma olarak düşünmeyi tercih ediyorum," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdim. "Sen benim imajımı dengelememe yardım ediyorsun; ben de seni finansal bataklıktan çekip çıkarıyorum. İkimiz de daha güçlü çıkıyoruz."

Uzun bir süre ellerini inceledi. Sonra başını kaldırarak, "Peki bu sözleşme bittiğinde ne olacak? Bu altı ay bittiğinde?"

"Sen kendi yoluna git, ben de yoluma. Nokta."

"Neden ben?" diye tekrar sordu. "Neden sana yaltaklanan kadınlardan biri değil?"

Soruya hafifçe sıırttım ve bardağı yumuşak bir çınlamayla yere bıraktım. "Yaltaklanan kadınları okumak çok kolay, çok tahmin edilebilir. Odaya girerler ve herkes neyin peşinde olduklarını bilir. Ama sen? Bana meydan okuyorsun. Onları tahmin etmeye zorluyorsun ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Yönetim kurulum, dışarıda olan ve tanınan bir kadını onaylamayacaktır. Onaylamak zorunda olduklarından değil, ama halk tarafından ciddiye alınmayacak biriyle sorunları olacaktır."

"Ve yapacağım?"

"Evet. Yaptıklarından emin olacağız."

İç çekti. "Yani ben senin için sadece bir strateji miyim?"

"Ben de senin için öyle değil miyim?" Ben de nazikçe karşılık verdim. "Bu bir iş anlaşmasından başka bir şey değil."

Kaira dudağını ısırды, belli ki bir sonraki hamlesini düşünüyordu. "Peki ya herhangi bir noktada istediğimin bu olmadığına karar verirsem, o zaman ne olacak? Öylece çekip gidebilir miyim?"

Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım ve sabit bir bakışla ona baktım. "Sözleşmede ikimizin de korunması için şartlar olacak. Ama evet, çekip gidebilirsin. Ancak," duraksadım ve bir sonraki sözlerimin ağırlığını hissettirmeye çalıştım, "sözleşmeyi bozmanın cezaları vardır. Bu cezalar, taraflardan birini erken vazgeçmekten caydırmak için tasarlanmıştır."

Sessizdi, aklından düşündüğü belliydi.

Sonunda başını kaldırıp gözlerimle buluştu, yüzünde kararlı ama temkinli bir ifade vardı. "Tamam," dedi Kaira yavaşça. ". Ama yazılı bir şey istiyorum. Bu anlaşmanın her yönünü, neleri karşılayacağınızı, cezaları, her şeyi detaylandıran bir belge. Ve herhangi bir şey imzalamadan önce avukatımın bunu incelemesini istiyorum."

"Elbette," diye yanıtladım. "Yarın sabaha kadar sözleşmeniz elinizde olacak. Avukatınız ince eleyip sık dokuyabilir."

İkimiz de avukat tutmadığını ve tutacak parası olmadığını biliyorduk. Ama gibi davranmasına izin verecektim. Burbonunu yudumladı ve beni biraz şaşırttı. İrkilmedi bile.

"Artık gidebilir miyim?" diye kesin bir dille sordu.

Sırıttım. "Önce sana bir tur attıracaktım. Pazartesi gecesini taşıyacaksın."

"Pazartesi mi?" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Sadece üç gün var! Bunu yapamam! Ben... Ben..."

Cümlesini bitirmesini bekledim. "Evet?" "Şey, planlanmış bir şeyim yok ama neden bu kadar erken?"

"Bu işin hızlı ilerlemesi gerekiyor," diye açıkladım. "Pazartesi son gün - tabii yönetim kurulu onayladığı sürece." Ayağa kalktım ve onu takip etmesini işaret ettim. "Hadi gel. Benimle yürü."

Solaryum, kapalı havuz alanına sorunsuz bir şekilde geçiş yapıyordu. Sıcak ışık suyun yüzeyinde parılıyordu. Duvardaki bir düğmeye bastım ve bir bölme kayarak açılarak açık havuzu ortaya çıkardı.

"Ruh halinize bağlı olarak içeride veya dışarıda yüzebilirsiniz," dedim rahatça. "Dışarıdaki bölüm yıl boyunca ısıtılıyor ve tur atmak için yeterince büyük. Eğer sadece yüzmek istersen sallarımla falan da var."

Her şeyi içine çekti, kolları sanki uzanıp bu gülünç lükse dokunmamak için sıkıca kendine sarılmıştı. Evim çok büyüktü. Bunu biliyordum. Ama kendini şımartmadıktan sonra zengin olmanın ne anlamı vardı ki?

"Sırada spa var." Onu şık masaj masalarının ve tedavi odalarının beklediği yan kapıdan geçirdim. "Personel hızlı aramada. Buradayken istediğiniz hizmeti rezerve edebilirsiniz. Sauna ve jakuzi var ve kelimenin tam anlamıyla kullanabileceğiniz en yumuşak havlular burada."

Dar gözlü ifadesi değişmedi ama gözlerinin rahat tedavi koltuklarına takıldığını fark ettim.

"Burası da spor salonu," dedim son teknoloji ürünü bir tesise girerken. "En iyi ekipmanlar burada. Ayrıca, ünlülerin gittiği eğitmenlere ve beslenme uzmanlarına erişimim var." Sırıttım ve kışına şakacı bir şaplak attım. "Dürüst olmak gerekirse burada çok fazla zaman geçirmemeni tercih ederim."

Elimi savurmak için dönerek bağırdı. "Bu ne cüret!" "Ne?" Sahte bir masumiyetle ellerimi kaldırdım. "Sen benim nişanlımsın." Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Bu sana bana dokunma hakkı vermez. Sırf bir sözleşme var diye-"

"Özür dilerim," diye araya girdim, hâlâ sırtıyordum. "Haklısın. Ama bilginiz olsun, kıvrımlarınız bambaşka. Onları kaybetmek utanç verici olur. Aslında, bu odayı kilitleyebilirim. Seni burada hiç istemiyorum."

Dudakları tartışmak istercesine aralandı ama yanakları pembeleşmiş bir halde dudaklarını kapattı. "Egzersiz yapıyorum. İnan bana, kıvrımlarım senden daha inatçı. Hiçbir yere gitmiyorlar."

"Güzel."

Onu pırıl pırıl mermer tezgahları ve küçük bir orduyu doyurabilecek buzdolabıyla mutfığa, ardından yemek odasına ve yemek salonuna götürdüm.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı.

"Teşekkür ," diye karşılık verdim. " da bu zaten."

Sırıtarak onu balo salonuna götürdüm.

"Tabii ki bir balo salonu var," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Çok top atıyor musun Roman? Büyük bir top adamı mısın?"

Kıkırdadım. "Pek değil, ama annemle babam burada lüks partiler verirdi," diye açıkladım, cilalı dans pistine bakarak. "Artık çoğunlukla kullanılmıyor ama kim bilir? Belki sen burada yaşarken bir şeyler düzenleriz."

Gözlerinde bir eğlence parıltısıyla, "Benim hesabıma taşak tutma," dedi.

"Anlaşıldı," dedim, biraz ısınıp ısınmadığını merak ederek.

Sonunda ikinci kata çıkan merdivenlere ulaştık. Yukarı çıkmadan önce durdu, bakışları fuayenin diğer tarafındaki bir çift kapıya kilitlendi.

"ne var?" diye sordu.

Meraklı. Bunu sevdim. "Bazıları buna tüm mülkün en önemli mücevheri der."

Kapıları iterek açtım ve kütüphanem ortaya çıktı. Oda bir şaheserdi; tavandan tabana her türden kitapla kaplı raflar, üst katlara ulaşmak için tekerlekli merdivenler ve araziye bakan devasa bir pencere. Pencere, kitap kapaklarına zarar vermemesi için koruyucu bir filmle kaplanmıştı. Bazıları yüzlerce yıllıktı.

Kütüphane koyu renkli ahşap ve deri mobilyalarla doluydu ve bir bulut kadar yumuşak görünüyordu; dinlenmek ve bir kitabın sayfaları arasında kaybolmak için mükemmel bir yerdi. Bir köşede bir şömine vardı ve daha fazla yastıklı sandalye çevreliyordu. Eski kitapların kokusu her zaman takdir ettiğim bir şeydi. Sıcak, davetkâr ve son derece nefes kesiciydi.

Kaira transa geçmiş gibi içeri adım attı. "Burası cennet."

"İstediğin zaman erişebilirsin," dedim. "Burada yaşadığın sürece."

Hiçbir şey söylemedi ama parmaklarının kitapların sırtlarında gezinmesi şey anlatıyordu. Sonunda bir şey ilgisini çekmişti. "Uğultulu Tepeler" in yırtık pırtık bir kopyasını çıkardı ve parmak ucuyla kabartmalı başlığın izini sürdü. "Bu kadar kitabı nereden buldun?"

"Bazıları babamındı," diye açıkladım, loş ışığın yüzünde nasıl oynadığını, ilk baştaki hoşnutsuzluğunu nasıl yumuşatıp şaşkınlığa dönüştürdüğünü izledim. "Diğerlerini ise yıllar içinde ben ekledim."

Kaira yüzünü bana döndü, daha önceki savunmacı tavrı arka planda kayboldu. "Okumayı çok seviyor olmalısın."

"Ben biliyorum." Bir adım daha yaklaşarak rafların biraz daha koyu bir renge boyanmış bölümünü işaret ettim. "Orası benim favori alanım. İlk baskılar ve nadir el yazmalarıyla dolu. Onları incelemekten çekinmeyin, sadece dikkatli kullanın. Yerleri doldurulamaz."

O bölüme doğru adım atıp deri bir cildi yavaşça çıkarırken gözleri büyüdü. "Hiç bu kadar çok ilk baskıyı bir görmemiştim," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine.

Hafifçe kıkırdadım. "Sanırım imkanınız olduğunda beslemesi kolay biri."

"Bu odada ne kadar deęer olduęunu dűşűnmek bile istemiyorum," diye mırıldandı.

"Devam edelim mi?" Dedim. "Koleksiyonu keşfetmek için bolca vaktiniz olacak."

Başını salladı ve odaya son bir kez özlemle baktı. Kapıları kapattım ve onu merdivene geri götürdüm. Bir üst kata çıktık ve geniş koridordan aşağıya, onun kalacağı odaya doğru yöneldik. Son durak onun sütiydi. Evin en güzel odalarından biriydi; devasa pencereleri, pelüş çevrili bir şöminesi ve çoğu daireden daha büyük bir gömme dolabı olan özel bir sığınak.

"Kendi banyonuz ve kahve barınız olacak," dedim o içeri girerken, geniş gözleri her şeyi içine çekiyordu. "Dolabını kıyafetlerle dolduracağım. Nişanlım gibi görünmen gerekecek."

Bana döndü, kollarını tekrar kavuşturdu. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor? Beni küçük bir bebek gibi mi giydireceksin?"

"Zarif anlamına geliyor," dedim kapının pervazına yaslanarak. "Klas. Kendinden emin."

"Pahalı," diye ekledi gözlerini devirerek.

"O da var. Ama pek çok seçeneğiniz olacak ve özellikle istediğiniz bir şey varsa bana söyleyebilirsiniz."

Pencereye doğru yürüdü, dışarıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu olur mu?" Kollarımı açarak sordum.

Bir an tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı. "İşe yarar."

Zafer. Tekrar.

1C

KAIRA

THaftanın ağırlığı bir barajın yıkılması gibi bir anda üzerime çöktü. Roman hayatımda gördüğüm en güzel odada karşıma dikilmiş, önümüzdeki altı ay için uygun olup olmadığını soruyordu - sanki bir şekilde burada kalarak bir uzlaşma.

Evdeki küçük yatak odamın neye benzediği hakkında bir fikri var mıydı?

Kira ve faturaları ödediğimiz ve yemek için çok az paramız kaldığı için Carla'yla ne kadar sık süslenip püslenip ramen erişttesi yediğimizi? Ama hayır, hiçbir fikri yoktu. Zengin olarak büyümüştü ve son on yılda kendine ait sağlam bir servet edinmişti. Daha önce hiç market alışverişi yapmadan önce hesap bakiyesini kontrol etmek zorunda kalmamıştı. Bu çok farklı bir şeydi. bildiğimden daha iyi bir hayat.

Aynı dünyada, aynı ülkede, aynı şehirde yaşıyorduk ama o bir tanrıydı, ben ise ezilmemeye çalışan bir karınca.

Sessizce başımı salladım, boğazımdaki düğümlemeyi aşacak kelimeleri zorlayamıyordum. Onun önünde ağlamayacaktım. *Ağlayamazdım*. Yatağa aç girmeyi asla anlamayacak bir adamın önünde olmazdı. Hayır, başım etrafımdaki zenginlikten dolayı dönse de kendimi sakın tutacaktım.

Ruh halimin değiştiğini hissetmiş olmalı ki bir adım daha yaklaştı ve kaşlarını hafifçe çattı. "Sorun ne?" diye sordu, sesi beklediğimden daha yumuşaktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başımı hızla salladım, çenem taşmakla tehdit eden duygulara karşı sıkılmıştı.

Kaşları daha da çatıldı. "Sana bir şey getireyim mi? Köpüklü su?"

Başımı tekrar salladım ve başka tarafa baktım. Her an hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüşecektim.

Sonra aniden eli omzumdaydı. Bu temas hemen dikkatimi çekti. Artık ağlamayı düşünmüyordum. Sanki elektrik çarpmış gibiydim. Başparmağı çenemi hafifçe yukarı kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Ela gözleri benimkilere kilitlendi ve beni tamamen silahsızlandırdı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Kaira," dedi, sesi alçak ve samimiydi.

Bir damla gözyaşının akması için tek gereken buydu. Kendime sessizce küfrettim ama ben geri çekilemeden başparmağıyla yakaladı ve sahip olduğunu düşünmediğim bir şefkatle fırçalayarak uzaklaştırdı.

Aramıza mesafe koymaya çalışarak yüzümü çevirdim ama eli sabit kaldı. Geri çekilmeme izin vermek yerine bir adım daha yaklaştı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kolları beni sarıp sarmaladı.

İlk başta tepki veremeyecek kadar şok olmuştum. Ama sonra son birkaç günün yorgunluğu, hayal kırıklığı ve rahatlaması savunmamı kırdı. Kollarına gömüldüm ve başımı göğsüne yasladım. Kolonyası sıcak ve odunsuydu, beklemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı. Gözyaşlarım pahalı gömleğini ıslatırken bile vücudumdaki gerginliğin çözülmeye başladığını hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu. "Bebek gibi davranıyorum. Sanırım hayatın bana bir mola vermesine ihtiyacım vardı ve sonunda verdi."

Bana sarıldı. "Birbirimizi doğru zamanda bulmuşuz gibi görünüyor." "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Elini sırtımda gezdirdi, yavaş yatıştırıcı bir hareketle içimi ısıttı. Nefesim kesildi ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Gözleri benimkileri aradı, orada daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak ve kırılgan bir şey titreşiyordu. Böyle bir teselli verenin gerçekten o olduğundan emin olmak için ona bakmam gerekti. Sert bedeninin altında katı buzdan başka bir şey olmadığına ikna olduğum adam insan gibi davranıyordu.

Belki de içinde biraz çikolata parçacıkları vardı.

Kalbim küt küt atıyordu. Vücudum çok sıcak hissediyordu, bu kadar yakınımda duran adamın çok farkındaydım. Bakışları dudaklarıma kaydı.

O ne yapıyordu?

"Roman..." Fısıldadım, bunun bir uyarı mı yoksa yalvarma mı olduğundan emin değildim. Ve sonra beni öptü.

Dudakları sıcak ve sertti, dokunuşu emredici ama dikkatliydi. Onun içinde eridim, kolları etrafımda sıkılaşıp beni daha yakına çekerken vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi. Bir yanımda bunun berbat bir fikir olduğunu haykırıyordu ama duramıyordum. Öpücüğü içimde yıllardır hissetmediğim derin ve ilkel bir şeyi ateşledi.

Böyle bir olamaz.

Gerçeklik tekrar çökmeden önce bir süre daha kendimi bu hissin içine bıraktım. Ne yapıyordum ben? Onca insan arasında kendimi *ona* kaptıramazdım.

Aniden geri çekildim ve parmaklarımı karıncalanan dudaklarıma bastırdım. "Ben... Gitmeliyim," diye kekeledim.

"Kaira-"

"Gitmem gerek," diye tekrarladım ve o beni durduramadan uzaklaştım.

Döndüm ve kaçtım. Kütüphanenin önünden ikinci bir bakış atmadan geçerken ayak seslerim devasa evin içinde yankılandı. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı hızla çarpıyordu.

Roman'ın şoförü şık siyah arabanın yanında bekliyordu ve tek kelime etmeden benim için kapıyı açtı. İçeri tırmandım ve kapıyı istediğimden daha sert çarptım.

Evden uzaklaştığımızda koltuğa yaslandım ve titrek bir nefes . Dudaklarım öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyordu ve göğsüm öfke, kafa karışıklığı ve adını koymak istemediğim bir şeyin karışımıyla gerilmişti.

"Çok sessizsin," dedi şoför dikiz aynasından bana bakarak. Kollarımı kavuşturdum. "Sadece işliyorum."

"İyi misin?"

Endişelerini duydum. Bu adam Roman için çalışıyordu ve muhtemelen patronunun evinden gözyaşları içinde kaçan kadınlara alışkındı.

"Ben iyiyim. Sadece... Bilmiyorum."

"Teklifi kabul ettin mi?" diye sordu.

"Kabul ettim," dedim. Bunu bir başkasına söylemek gerçek olmasını sağladı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Önümüzdeki altı ay boyunca etrafta yeni birinin olması güzel olacak. Bay Kelly'yi gezdirmek... ilginç olabilir."

Homurdandım. "İlginç mi? Yoksa sinir bozucu mu?"

Şoförün gözleri aynada eğlenceyle parlıyordu. "İkisinden de biraz."

"Evet, tam bir olabiliyor," dedim kendimi durduramadan. Şoför bir

kahkaha patlattı. "Bazı günlerde."

Kendime rağmen hafifçe gülümsedim. "Ona nasıl katlanıyorsun?"
Omuz silktilti. "Onu anlıyorum sanırım. Çok şey kaybetti."
Bu beni duraksattı. "Kayıp mı? Tanıdığım herkesten daha fazla şeye sahip."
"Dışarıdan bakınca öyle görünüyor," dedi ve bakışlarımla kısa bir süre
buluştu.

Ayna.

Kaşlarımı çattım ve bunu daha sonrası için bir kenara bıraktım. Roman Kelly'de görüldüğünden daha fazlası olduğu açıktı ama bu gizemi çözmek istediğimden emin değildim. Bu geçici bir iş anlaşmasıydı. Duygularımı bu işe karıştırmanın bir anlamı yoktu. Roman'ın kilitli bir bulmaca kutusu olarak kalması daha iyiydi.

Şimdilik konuşacak birine ihtiyacım vardı. Carla işteydi, ben de şoförden beni oraya götürmesini istedim. Eve gidip az önce kabul ettiğim şeyi düşünerek geçmek istemiyordum. Carla'nın bana deli olmadığımı söylemesine ihtiyacım vardı. Ya da deli olduğumu ve ona hayır demem gerektiğini, bunun asla gerçekleşmeyeceğini.

"Elbette," dedi şoför.

Dönüş sinyalini verdi ve trafikte manevra yaptı. Zihnim bir duygu karmaşasıydı -hüsrân, özlem, korku, heyecan- hepsi dağınık bir iplik yumağı gibi birbirine karışmıştı. Bir yanım hâlâ çılgın bir rüyaya kapıldığımı ve her an uyanabileceğimi düşünüyordu. Bu benim gibi insanların başına gelen türden bir şey değildi.

"Ben Anthony, bu arada," dedi. "Eminim birlikte biraz zaman geçireceğiz."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Anthony. Umarım bana Kaira dersin." "Elbette."

Barın önünde durduğunda ona teşekkür ettim ve bu sefer kapıyı açmasına fırsat vermeden aceleyle dışarı çıktım. Barın tanıdık sesi beni karşıladı. Pek havalı bir yer sayılmazdı. Mavi yakalı insanların son derece rahat bir ortamı. Müzik gürültüyü bastıracak kadar yüksekti ama sohbet edemeyeceğiniz kadar da yüksek değildi.

Carla'yı barın arkasında birkaç kişiyle sohbet ederken buldum. Beni gördüğünde şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Bu bir hayır gibi geliyor. Ne oldu?"

Bir tabureye kaydım ve barın üzerine çöktüm. "Bana bir soda getirirsen sana söylerim."

Gülümsedi. "Zor şeylere doğru mu gidiyorsun?"

"Kafeine ihtiyacım var ama içkiye yok. Beynim zaten yeterince kızarmış durumda."

Bana ekstra buzlu bir kola doldurup önüme koydu ve beklenti dolu bir ifadeyle bara yaslandı. "Dökül bakalım. Beynini ne kızarttı? Metamfetamin değil, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Hayır Carla, bugün ilk kez meth kullanmadım. Kötü bir şey yapmıyorum."

Ona her şeyi anlattım; saçma evlenme teklifini, muhteşem malikaneyi, kütüphaneyi, inanılmayacak kadar mükemmel olan odayı. Beni ne kadar etkilediğini geçiştirsem de ona öpücükten bile bahsettim.

Carla'nın çenesi düştü. "Onu öptün mü?"

"Beni öptü," diye düzelttim, yanaklarım yanıyordu. "Ve bu bir hataydı. Büyük, aptalca bir hata. İş anlaşılmamızı zorlaştırmaktan bahsediyorum."

"Ama bunu yapıyorsun, değil mi? Sahte nişanlı olayını?"

Sodamdan uzun bir yudum alarak tereddüt ettim. "Sanırım yapmalıyım. Bu çok para."

"Sadece para için değil, gerçi bu da büyük bir avantaj," dedi Carla. "Yüzde birin nasıl yaşadığını görerek altı aylık lüksü hak ediyorsun. Ve bunu bir yazma inzivası olarak düşünün! Sonunda bahsettiğin o kitabı bitirebilirsin."

Zayıfça güldüm. "Her gün Roman Kelly ile uğraşırken yazabilir miyim bilmiyorum."

"Onunla başa çıkabilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Pantolonunun içinde tuttuğun sürece. Eğer bu adama karşı bir şeyler hissedersen, kendini kalp kırıklığına hazırlamış olursun."

"Ona aşık olmayacağım," dedim.

"Ama siz ikiniz daha taşınmadan dudaklarınızı kilitlemeye başladınız bile."

Başımı salladım. "Bir anlık muhakeme hatası. Merak etme. Kişiliği ona aşık olmamı engelleyecektir. Bundan emin olabilirsiniz."

"Belki görüldüğü kadar kötü biri değildir," dedi

Carla. Bir kaşımı kaldırdım.

"Tamam, o muhtemelen daha kötüdür," diye itiraf etti sırtarak. "Ama sen hayatta kalacaksın. Ve kim bilir? Belki bundan zevk bile alırsın."

Bundan şüpheliydim. Ama sodamı yudumlarırken ve Carla'nın bu durumdan nasıl yararlanabileceğimi anlatmasını dinlerken içimde bir umut ışığının belirmesine engel olamadım. Belki, sadece belki, hayatımı yoluna koymak için ihtiyacım olan fırsat bu olabilirdi.

"Kitabınız için toplayacağınız malzemeyi düşünün. Tüm o eksantrik zenginler mi? Altın değerinde!" Barı sildi, sonra bir sırrı paylaşır gibi yaklaştı. "Ayrıca, orada yaşıyor olacaksın. Yasal olarak etrafı gözetleyebilirsin. Eminim çok şık bir tuvaleti vardır. Düğmeli ve oturak ısıtıcılı olanlardan."

Kıkırdadım ama sözleri aklımdan çıkmadı. Bu doğrudu. O malikanede yaşamak, daha önce hiç bilmediğim ve bir daha asla bilemeyeceğim bir dünyaya açılan nadir bir pencere sunuyordu. Zenginlerin tuhafliklarını ve sırlarını gözlemlene şansım oldu. Nasıl konuştuklarını, nelere değer verdiklerini, gündelik dramlarını... Bunları deneyimlemek nadir bir şanstı ve yazarların hikâyelere dönüştürdüğü şey de deneyimlerdi.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Bu bir fırsat. Sadece kafamı temiz tutmam gerekiyor." O öpücüğü düşündükçe yanaklarım yanıyordu. "Beni tek kullanımlık olduğum için seçti. Altı ay sonra beni bir kenara attığında, ben onun bir parçası olmadığım ve asla olmayacağım için dünyası etkilenmeyecek."

Omuz silkti. "Belki öyle, ama bundan bir şey elde etmeyecek değilsin ya."

Bardağımdaki buğuyla oynayarak iç çektim. "Bu çok garip, değil mi? Kim nişanlısı gibi davranması için bir kadın tutar ki? Özellikle de herhangi bir kadınla birlikte olabilecekken."

Carla sırtıttı. "Onu isteyen kadınlar da altı ay sonra burada kalmak isteyeceklerdir. Bir iş anlaşmasıyla işler daha az karmaşık hale gelecektir. Teoride."

Sodamdan bir yudum daha aldım, baloncuklar burnumu gıdıklıyordu. "Hâlâ tuhaf."

"Hey, her gün Sindirella'yı oynayamazsın."

"Külkedisi paparazzilerle ve sosyal medyayla uğraşmak zorunda değildi ama," diye karşı çıktım, halkın gözünün ağırlığını şimdiden omuzlarımda hissediyordum.

Carla güldü. "Doğru, ama o kötü bir üvey anne ve üvey kız kardeşlerle uğraşmak zorunda kaldı. Sen sadece zengin bir iş adamıyla uğraşmak zorundasın. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Sanırım sen söyleyince," dedim, durumdaki mizahı bulmaya çalışarak.

"Peki, ne zaman ?" Carla beni düşüncelerimden kopararak sordu.

"Pazartesi."

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Vay anasını." "Evet. Belki bana gazozdan daha sert bir şey koyarsın."

T Hafta sonu, kasırgadan önce yeniden toparlanmak için bir şans olacaktı. Pazartesi Vur, ama onun yerine, o vardı spiralli içine amansız bir fırtına. Manşetler acımasızdı: "Kelly Conglomerate Sahtekarlık Uygulamaları Nedeniyle Ateş Altında", "Roman Kelly'nin İş İmparatorluğu İncelemeyle Karşı Karşıya" ve benim kişisel favorim, "Kelly'nin İmparatorluğu: Yalanlar Üzerine mi Kuruldu?" Suçlamaların doğrudan benimle ilgili olmaması önemli değildi. Yasal olarak sorumlu olmadığımı teyit etmek için avukatlarımla çoktan çalışmış olmam da önemli değildi. İtibarım . Şirketi dağıttığımda, haksızlığa uğrayan her tarafa tazminat ödediğimde ve suçluları kovduğumda çalışanlar, ve internet vardı döndü benim isim içine a meme kurumsal açgözlülükle eşanlamlıdır.

Kimse benim olmadığımı umursamadı. Olanlardan haberim olmamasını umursamadılar. Ateşin içinde ne kadar çok demirim olduğunu anlamıyorlar mıydı? Her muhasebe raporunu didik didik edip inceleyemezdim. Bunu benim için yapan insanlar vardı. Bu tür şeylerle onların ilgilenmesi gerekiyordu. Ben sadece adamlarımın üstesinden gelemeyeceği kadar büyük sorunlar olduğunda devreye giriyordum.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bu, medyanın beni yerden yere vurması için bir fırsattı. Ve şimdi, evimdeki ofisimin geniş sessizliğinde otururken, hayattaki konumumun ne kadar kırılğan olduğunu fark ettim. Beni alaşağı etmek istediler çünkü beni sevmiyorlardı. Beni tanımıyorlardı ama

Beni gördükleri on saniyelik klipler yüzünden seviyorlardı. Tepkilerimi neyin tetiklediğini bilmiyorlardı.

Elimi yüzümde gezdirdim ve kirli sakalların avucuma süründüğünü hissettim. Bu hafta sonunun böyle geçmesini hayal etmemiştim. Malikânemde huzurlu bir yalnızlık yerine, burada kriz yönetimiyle uğraşıyor ve yaklaşan bir medya kuşatmasına hazırlanıyordum.

Halkla ilişkiler ekibimden gelen ve yaşananları özetleyen e-postaya bakarken, derimin altında tanıdık bir öfke tınısı hissediyordum. Ofis penceresindeki yansıma bir bakış bunu doğruladı: çenem o kadar sıkılmıştı ki sanki bir diş macunu reklamı için seçmelere katılıyormuşum gibi görünüyordu.

Kulaklarım gerçekten de sıkılmaktan ağrıyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, beni medya kaynaklı panikten çıkarıp stratejiye geri döndürecek bir şeye. Bakışlarım masamın köşesinde duran fotoğraf çerçevesine kaydı. On yıl önce bir yardım balosunda çekilmiş samimi bir fotoğraftı, gerçekten mutlu görüldüğüm nadir anlardan biriydi. Belki arkadaş ortamından, belki ortamdan, belki de o baloda kimsenin beni yargılayacak kadar tanımamasından kaynaklanıyordu. Ama şimdi o fotoğrafa bakmak, pencereden yabancı bir ülkeye bakmak gibiydi.

Telefonum başka bir bildirimle çaldı. Kötü olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Halkla ilişkiler ekibi anlatıyı kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu ama bu bir orman yangını su tabancasıyla söndürmeye çalışmak gibiydi.

Elimde telefon, özenle seçilmiş sanat eserlerini ve mekânı bir saray gibi hissettiren tavandan tabana pencereleri görmezden gelerek koridorları arşınlarken ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Personel, ben böyle bir ruh halindeyken yoluma çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Şefim saatler önce mutfak tezgahının üzerine dokunmadığım bir tabak yemeği sessizce bırakmıştı. Şoförüm Anthony bile otele giriş yaptığında aramak yerine mesaj atmıştı.

Telefonu şık gri koltuğa fırlattım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Kaira'ya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Bu karmaşa yönetim kurulunun neden haklı olduğunu kanıtlıyordu. bir kefarete ihtiyacı vardı ve Kaira bunun anahtarıydı. Eğer bu oyunu doğru oynarsak, anlatı *"kalpsiz milyarder"*den *"aşık ıslah olmuş adam"*a dönüşecekti.

Onu düşünmek, bütün gün hissetmediğim bir şeyin titreşmesine neden oldu: beklenti.

Belki de meydan okumaydı. Ya da belki de yalnız olduğum gerçeği idi. O gittiğinden beri ev kendimi boş hissediyordum. Açıkçası, bir parçam

Arkadaşlık, tüm iyi talihimi paylaşabileceğim biri. Benden hoşlanmayabilirdi ama en azından onunla sohbet edebileceğimi biliyordum. Hararetli olabilirdi ve diğer şeylerin yanı sıra bana kesinlikle bir pislik diyebilirdi, ama bu insani bir bağlantı olurdu.

Çoğu insan beni sevse de sevmese de benimle aynı fikirdeydi. Kimin samimi olduğunu ve kimin sadece benden bir şey istediğini bilmek imkansızdı. Sık sık gerçek bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Benimle, onlar için yapabileceklerim için değil, arkadaşlığımı istedikleri için takılmak isteyen biri.

Bu benim yeni bir başlangıç yapma, farklı bir yönümü, insanların gerçekten ilişki kurabileceği, hatta belki de sevebileceği bir yönümü gösterme şansım olabilirdi. Bu, pek aşına olmadığım ya da rahat olmadığım bir şey olan savunmasızlık anlamına geliyordu, ancak umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Gardımı düşürme düşüncesi beni hiç de rahat hissettirmiyordu. Sıcak ve bulanık bir tip değildim. Gardımı düşürmek beni istismara açık hale getirirdi. Ama ya kapımın ardında ve evimin güvenliği içinde, Kaira'nın yanında rahatlayabilir ve kendim olabilirsem?

Bunu düşünmek istemediğim için inledim. Sahte ilişki, benim ve şirketlerimin etrafındaki anlatıyı değiştirmek için hayati önem taşıyordu. İşlerin düzgün gitmesi gerekiyordu. Paylaştığımız öpücüğü ne kadar düşünürsem düşüneyim, bunu tekrar yapamazdım. İş ve zevk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırırsam tüm bunlar yüzüme patlayabilirdi.

Onun dudaklarını düşünmeye devam edersem kendimi delirtecektim. Dikkatimi dağıtacak bir şey ihtiyacım vardı.

Üst kattaki odama çıktım ve bir şort giyip tenis ayakkabılarımı giydim. Tüm hayal kırıklıklarımı gidermek için evdeki spor salonuna gittim. Kum torbasıyla başlayarak, aklımdan geçen her düşünceyle birlikte daha sert ve daha hızlı yumruklar attım.

Çanta ileri geri sallanıyor, yumruklarımın etkisini ve dertlerimin ağırlığını emiyordu. Her vuruş bir rahatlamaydı, muhakeme yeteneğimi gölgeleyen stres ve öfke sisini temizlemenin bir yoluydu.

Ter alnımdan aşağı damlıyor, gözlerimi yakıyordu. Bunu görmezden geldim, onun yerine nefesimin ritmine ve derinin deriyle çarpışma sesine odaklandım. Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Kum torbasını doldurduktan sonra ağırlıklara geçtim ve her kaldırıpta kendimi zorladım. Metalin metal üzerindeki şingirtisi büyük, boş odada yankılanıyordu. Fiziksel efor işe yarıyordu; her zaman yarardı.

Ağır halterleri son bir şangırtıyla yere bırakıp alnımdaki teri silerken vücudumun daha az gergin, zihnimin biraz daha berrak olduğunu fark ettim. Yorucu antrenmanımı bitirmek için koşu bandına geçtim. İnsanların, kadınların vücuduma hayran olduğunu biliyordum. Çoğu insan beni bu kadar formda tutan şeyin kibir olduğunu düşünüyordu. Karın kaslarım ve belirgin kaslarım bir yan etkiydi... amaç değil. Ne kadar stres altında olursam, o kadar çok çalışıyordum.

Kibir değildi; hayatta kalmaktı.

Koşu bandı ayaklarımın altında uğulduyordu. Düzenli bir koşuya başladım. Düşünceler tekrar akmaya başladı, ama bu sefer daha kontrollü, daha az kaotiktiler.

Kaira'nın aynı çatı altında yaşadığını düşündüm. Ateşi vardı, bu inkar edilemezdi. Belki de beni ona çeken, kamuoyunun benim hakkımdaki algısını değiştirmenin anahtarı olabileceğine inanmamı sağlayan şey bu ateşti.

Kaira lafı dolandırmaz, sırf kendisinden beklendiği için gülümsemez ve görünüş uğruna kesinlikle iyi davranmazdı. O gerçektir. Bu, halkın beni farklı görmesini sağlamak için uzun bir yol kat ederdi.

Koşarken zihnimde bir plan oluşmaya başladı. Soğuyup uzuvlarımı esnettiğimde, ana hatlar netleşmişti. Bu işe hassas bir şekilde yaklaşmam gerekiyordu. Kaira'ya karşı atacağım herhangi bir yanlış adım tüm bu kartlar evinin yıkılmasına neden olabilirdi.

Bir havlu kaptım ve duşa girmek için üst kata çıktım. Su neredeyse kaynıyordu, buhar saniyeler içinde odayı doldurdu. Başımı serin fayansa yaslardım ve spreyin sırtıma vurmasına izin verdim.

Kaira'nın yüzü önüne geldi. Ona kütüphaneyi gösterdiğimde bana bakışı - şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir bakış. Ne kadar bunaldığını görmemem için çok uğraşmıştı ama ben görmüştüm.

Onu öpmemeliydim. Eğildiğimde bile bunu biliyordum. Pervasızca ve düşüncesizce davranmıştım; tekrarlamayı göze alamayacağım bir zayıflık anıydı. Ama yorucu antrenmanımdan sonra bile dudaklarının hatırası aklıma kazınmıştı. Yumuşak, tereddütlü ve sonra aç. Sanki tepkisine o da benim kadar şaşırmıştı.

Duş jeline uzandım ve yıkanmaya başladım. Elimi karnımda gezdirdim ve daha ne olduğunu anlamadan elim sikimin etrafına dolandı.

Ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Her dokunuşun, her okşayışın onun bana dokunuşu olduğunu hayal ediyordum. Ve Tanrım, iyi hissettiriyordu.

Daha sert çekiştirdim, kendi parmaklarım yerine onun parmaklarının işe yaradığı fantezisi beni kenara doğru itti. Duş jelinden gelen köpükler, tutuşum sıkılařtıķa doğru miktarda kayganlık sağladı. Gözlerimi kapadım, onun görüntüsünün beni tüketmesine izin verdim - gülümsemesinin kıvrımı, gözlerindeki meydan okuma, her fantezi dokunuşunda tezahür eden ateşli ruhu.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu, duşun sesi diğer her şeyi bastırıyordu. Zevk daha da yoęunlařtıķa bir inilti çıkardım. Doruğa ulařtıķa sikim elimde zonkluyordu, ta ki zar zor dayanana kadar.

Kendi elime karşı son bir hamle yaparak serbest bıraktım, dizlerim yoğunluktan neredeyse kyordu. Kendimi duvara yasladım, nefesimi tutarken su aşağı doğru akıyordu.

Daha iyi hissetmeyi umarak durulandım ama onu daha çok istiyordum. Üzerimdeki onun eli olmasa bile, zihnimde yleydi. Onun ıslak sıcaklığına gömülmenin nasıl bir his olacağını çok kolay hayal edebiliyordum.

Suyu aniden kapattım, banyodaki sessizlik sağır edici boyuttaydı. Belime bir havlu sararak dışarı çıktım ve aynadaki yansımamı yakaladım. İfadem okunamaz haldeydi, gözlerim her zamankinden daha karanlıktı.

"Kendine ," diye mırıldandım kendi kendime.

Karmaşaya ihtiyaım yoktu. İhtiyaım olan şey açık bir kafa ve bu haftanın dönüştüğü felaketten kurtulmak için bir plandı. Kaira stratejik bir hamleydi. Başka bir şey değil.

Ama kendime bunu söylerken bile, kollarımda hissettiklerini aklımdan çıkaramıyordum. Sanki oraya aitmiş gibi. Belki de yıllardır ilk kez tamamen yalnız değildim.

Aynadan uzaklaştım ve yatak odasına yöneldim. Pazartesi yeterince erken gelemezdi.

I gözlerimi açtım ve tavana baktım. Günlerden pazartesiydi. Hareket etmek istemiyordum. Kafa karıştırıcıydı. Heyecanlıydım, korkuyordum ve biraz da üzgündüm.

Dün gece Carla ve ben son gecemizi birlikte pizza yiyerek ve bir şişe şarabı paylaşarak geçirdik.

Onunla takılmayı özleyecektim. Onu görmeye devam edeceğimi biliyordum ama ben Pasifik Palisades'teyken ve o iki işte birden çalışırken eskisi kadar sık görüşemeyecektik. Pijamalarımızla şarap ve pizza geceleri yapamayacaktık.

Roman'ın teklifini kabul ettiğimde, bunun benim için ne anlama geleceğini gerçekten düşünmemiştim. Onun hayatına adım atmak için kendi hayatımı geride bırakıyordum.

Bu düşünce midemde sabah güneşinin bile çözemediği bir düğüm bıraktı. Yine de, endişeye rağmen, bir parçam beklentiyle titriyordu. Bu eşsiz bir fırsattı - Roman'ın dünyasına adım atmak daha önce hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim kapıları açabilirdi.

Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek, kendime kahve yapmak için mutfığa yürüdüm. Carla'dan bana iyi şanslar dileyen ve sürekli mesaj atacağına söz veren bir not vardı.

Gözlerimi kırıştırarak kahvemi aldım ve duş alırken soğuması için tezgâhın üzerine bıraktım. Kurul bugün benimle görüşmek istiyordu. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum ama güzel görünmek istiyordum. Ve normal. Roman, bu sahte nişanlılığın temel gücünün ben olduğumu açıkça belirtmişti.

Eşyalarımı birlikte küçük bir bavul hazırladım. Roman bir gardırop sağlayacağını söylemişti ama iç çamaşırı ve rahat uzanma kıyafetleri gibi bazı şeyleri yanıma almayı tercih ettim. Umarım, sadece onun evinde, yalnız olduğumuzda köylü kıyafetlerime itiraz etmezdi.

Bu anlaşmayla ilgili bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Yüzeyin altında beni nelerin beklediğini bilmeden karanlık sulara atlıyordum ama ne olursa olsun kendimi su üstünde tutmaktan başka çarem yoktu.

Bir kot pantolon ve hafif bir kazak giydim, sonra saçımı ve makyajımı yaptım ve bana biraz daha fazla güven veren topuklu favori botlarımı giydim. Eğer Roman'ın devasa kışının yanında duracaksam, çaresiz bir çocuk gibi görünmek istemiyordum.

Makyaj malzemelerimi ve banyo bavulumu koydum ve unuttuğum bir şey olup olmadığını merak ederek odama baktım. Annemle babamın fotoğrafını aldım ve onu da bavula ekledim.

Saati kontrol ettim. Roman bana mesaj atmış ve saat onda beni alması için Anthony'yi göndereceğini söylemişti. Otuz dakikam vardı. Terli avuçlarımı pantolonuma sildim ve volta attım. Bir not defteri aldım ve Carla'ya hızlıca bir not yazdım.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, oturma odasında doğaçlama danslarımız ya da gece geç saatlerde margarita, cips ve queso eşliğinde yaptığımız itiraflar olmadan her şeyin aynı olmayacağını söyledim. Notu katladım ve mutlaka görebileceği bir yere, mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Kapı zili düşüncelerimi böldü. Saat 10'du. Gösteri zamanı. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve bavulumu ve çantamı kaptım. Anthony aşağıda beni bekliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu gülümseyerek.

"Buna nasıl cevap bilmiyorum," dedim gergin bir kahkaha atarak.

Anthony'nin gülümsemesi anlayışla genişledi. "Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Çantalarınızı alayım. Tartışmak yok."

Eşyalarımı almasına izin verdim ve beni dışarıda park etmiş şık siyah arabaya götürdü. Beni aldığı son arabadan farklıydı. Roman'ın kaç tane aracı olduğunu merak ettim. Muhtemelen koca bir filo.

Motorun uğultusu ve ara sıra duyulan trafik gürültüsü dışında yolculuk sessizdi. Anthony havadan sudan konuşacak havada olmadığını sezmiş gibiydi. Midem bir sinir yumağıydı ve şehir merkezine yaklaştığımız her kilometrede daha da sıkışıyordu.

Araba yüksek binanın önüne yanaştığında kendimi tutamayıp bakakaldım. Bina sabah güneşinin altında parlıyordu, tamamen cam ve çelikti. Zenginliğin ve gücün bir işaret fişeği. Şaşırmamam gerekirdi. Elbette Roman'ın çalıştığı yer burası . Tıpkı büyük evi gibi, ofis binası da bir ifadeydi.

Anthony benim için kapıyı açtı ve ben dışarı çıkarken güven verici bir gülümseme sundu.

"İyi olacaksın," dedi sessizce, sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ama ona inanmıyordum. "Keşke bilseydim

Orada gerçekten ne yapmam gerekiyordu."

"Sadece başınızı dik tutun. Gerisi çorap gibi gelecektir." "Teşekkür ederim, Anthony."

Etrafta dolaşan, birbirleriyle sohbet eden ve genel olarak aylak aylak dolaşan bazı insanlar fark ettim. Onlara pek dikkat etmedim ve içeri girmek için kapıyı açtım.

İçerideki lobi de en az dışarısı kadar görkemliydi. Mermer zeminler, yüksek tavanlar ve bir müzeye aitmiş gibi görünen bir avize. Asansöre doğru yürüdüm ve en üst kat için düğmeye bastım.

Roman geldiğimde ne yapmam gerektiği konusunda bana talimat vermişti. Bir centilmen beni lobide karşıladı. Ama Roman Kelly bir centilmen değildi.

Bunu biliyordum ama yine de bu saçma anlaşılmayı yapmaya devam ediyordum. Asansör yolculuğu bana sonsuzluk gibi geldi. Yansıman cilalı duvarlardan bana bakıyordu ve elimde olmadan görünüşümün her ayrıntısını yeniden gözden geçiriyordum. Kazağım çok mu sade? Yeterince sade değil miydi? Makyajım çok mu azdı? Çok mu fazla? Bana gülüp geçecekler miydi? Ben daha tek kelime etmeden ofise mi?

Biraz araştırma yaptım ve Roman'ın birlikte fotoğraf çektiği bazı kadınları gördüm. Ben onlara hiç benzemiyordum. Hepsi uzun boylu, kulaklarına kadar bacakları olan ve güzel kadınlardı. Gerçekten çok güzellerdi.

Kapılar açıldığında Roman'ın dünyasına adım attım. Ofisi beklediğim kadar abartılıydı.

Uzun bir resepsiyon masasının arkasında kulaklık takan genç ve güzel bir kadın oturuyordu.

"Kelly Industries'e hoş geldiniz. Bir randevunuz var mı?"

"Roman'ı görmeye geldim. Roman Kelly."

"Bayan Foster, elbette. Sizi ofisine götürmemi söyledi. Beni takip edin."

Onu odanın ortasındaki bölmelerden ve çevre boyunca uzanan kapılardan oluşan bir labirentte takip ettim. Bir kapıyı açtı ve beni büyük bir ofise soktu.

"sizinle ilgilenecek," dedi ve hızla uzaklaştı.

Los Angeles'ın panoramik manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri, işlevsel bir şeyden çok sanata benzeyen modern mobilyaları ve gücü haykıran bir atmosferi olan bir odadaydım.

"Tam zamanında geldiniz," dedi Roman arkamdan.

Arkamı döndüğümde her zamanki özgüveniyle ofise girdiğini gördüm. Üzerine ikinci bir deri gibi oturan lacivert bir takım elbise giymişti.

"Sizi gezdiren biri olduğunda zamanında gelmek kolaydır.

Ve geç kalmama izin vermediğinizi açıkça belirttiniz." "Bizi bekliyorlar," dedi.

"Harika. Ben de bunu söylemeni umuyordum." Alaycı davranıyordum. Yerleşmeme ya da aniden kuruyan ağzım için bir bardak su içmeme bile fırsat vermiyordu.

"Hadi şu bitirelim," dedi.

Ofiste onun yanında yürüdüm. Herkesin bana baktığını hissedebiliyordum. Muhtemelen yeni bir çalışan olduğumu düşünüyorlardı. Bir bakıma öyleydim.

Toplantı odasına girdik ve ben sinirden bayılacağıma ikna olmuştum. Çok büyüktü, uzun bir masanın etrafı güzel takım elbiseli kadın ve erkeklerle çevriliydi. Gözleri keskin, bakışları değerlendirciydi. Kendimi büyüteç altındaki bir böcek gibi hissediyordum.

"Bu Kaira," diye duyurdu Roman, ses tonu tamamen işle ilgiliydi.

İnceleme hemen başladı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdüler, yargılarını gizleme zahmetine girmediler. Bir kadın kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "O mu?"

Roman tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtladı.

Başka bir adam gözlüklerini düzeltti ve önündeki tablete baktı. "Geçmişini araştırdık. Orta sınıf yetiştirme. Devlet okulu eğitimi. Bir devlet üniversitesinden mezun olmuş. Babası tamirciymiş. Eski Facebook sayfasında da annesinin ev mühendisi olduğu yazıyor."

Ağzım bir karış açık duruyordum. Roman'a baktım ama o onlara bakıyordu. Ev mühendisi mi? Facebook sayfamda böyle bir şey yazmıyordu.

Ama annemindi.

"Annemi takip ettin!" Nefes nefese

kaldım. Beni görmezden geldiler.

"Ve sosyal elite hiçbir bağlantısı yok," diye ekledi bir başkası. "Oldukça sade bir kadın."

Sertçe yutkundum, göğsüm sıkışırken bile kendimi sakın kalmaya zorladım. Avuçlarım nemlenmişti ve bininci kez bu çılgınlığı kabul etmemiş olmayı diledim. Benim hakkımda sanki açık artırmadaki bir inekmişim gibi konuşuyorlardı. Roman'ın açık artırmaya çıkarıldığı zamanki yüz ifadesi gözümün önüne geldi ve o anda neler hissettiğini tamamen anladım.

Kurul üyelerinden biri açıkça, "Buna kimse inanmayacak," dedi.

"Kesinlikle bilinen modellerden biri değil," dedi kendisi de podyum modeli olmayan bir başkası, yargılayıcı sürtük.

Isı yanaklarıma yükseldi, aşağılanma yüzeyin hemen altında fokurduyordu. Ortadan kaybolmak, küçülmek ve odadan kaçmak istedim ama Roman'ın sesi gerilimi kesti.

"Hepiniz yanılıyorsunuz," dedi kararlı bir şekilde.

Ses tonundaki inanca şaşırarak ona baktım. Dik duruyordu, çenesi sabitti, ela gözleri önümüzdeki gruba kilitlenmişti. En ufak bir korkusu yoktu, tamamen kontrol altındaydı.

"Kaira mükemmel çünkü o benim alışılmış dünyamın bir parçası değil," diye devam etti. "O gerçek, plastik değil. Normal. Yuva kurmaya değer iyi bir kadın. Birlikte bir hayat kurmaya."

Sözleri bana dokundu ve farklı bir şekilde sıcak hissetmemi sağladı.

Kurul üyeleri bunu düşünüyor gibi görünürken bir duraksama oldu. Roman, "Ve unutmayalım ki herkes zengin olma hikâyelerini sever," diye ekledi.

Paçavra. Hakaret etmek istemediğini bilsem de bu kelime canımı yaktı. Ayrıca, teknik olarak, bu iş teklifini yaptığında evsiz kalmama birkaç maaş çeki kalmıştı. Pek de lüks içinde yaşadığım söylenemezdi.

Ellerime baktım, minnettarlık ve kızgınlık karışımı bir duygu hissettim. Beni savunuyordu ama aynı zamanda beni bir anlatıya, pazarlanabilir bir şeye indirgiyordu. İşte yine duygularımı işin içine katmışım. Beni seçmişti *çünkü* anlatıya uyuyordum. Bütün olay bununla ilgiliydi. Bunu kabul ettiğim için surat asamazdım.

Kurul kendi aralarında mırıldanarak bakış alışverişinde bulundu. Sonunda masanın başındaki kadın başını salladı. "Eğer uygun olduğunu düşünüyorsanız,

alışılmadık seçiminize saygı duyacağız."

Sen de siktir git, bayan. Ona tatlı tatlı gülümsedim.

Birkaç dakika sonra, sihir gibi, önümde bir sözleşme belirdi. Roman'ın bana e-posta ile gönderdiği taslak anlaşmayla aynı görünüyordu. Emin olmak için her şeyi tekrar okumam gerekecekti ama bunu yapmayacaktım.

Sayfalara baktım, aklımda bundan şüphe etmek için yüzlerce neden vardı. Ama beni okunmaz bir ifadeyle izleyen Roman'a baktığımda geri dönüş olmadığını anladım.

Kalemi elime aldım ve attım. Roman altına imza attı.

Yönetim kurulu üyeleri eşyalarını toplamaya başladığında odadaki gerginlik biraz azaldı ama ben sanki kendimden bir parça koparmışım gibi hissettim.

"Gidelim," dedi Roman. "Burada her şey hazır."

Toplantı odasından birlikte çıktık ve ofisine doğru yürüdük.

"Şimdi ne olacak?" İstifa etmiş bir iç çekişle sordum.

"Şimdi köpekbalıklarıyla yüzleşeceğiz." "Bunu az önce yapmadım mı?"

Sırıttı. "Uğraşmak üzere olduğumuz şeyle karşılaştırıldığında onlar lepisteslerdi."

"Geri için çok mu geç?" Asık suratla sordum.

"Evet," dedi sırtarak.

Asansöre doğru yürüdük.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," dedi lobiye çıktığımızda. Neden tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Lobide bir kaos patlak verdi. Kameralar parlıyor, muhabirler sorular soruyor ve mikrofonlar bize doğru uzatılıyordu. Basın Roman'ın hayatının her ayrıntısını haber yapma eğilimindeydi ama bunun nasıl haber olduğunu anlamıyordum.

Sonra tekrar, insanların "nişanlılığımızı" bilmesini istedi. Kurul muhtemelen hepsini buraya davet etmişti.

Roman'ın eli sırtımın alt kısmına yerleşti ve bunu daha önce binlerce kez yaptığını düşündüren bir rahatlıkla beni ileri doğru yönlendirdi. Başımı eğmeye çalıştım ama gürültü çok fazlaydı.

"Şanslı bayan kim, Roman?"

"Bay Kelly! O gizli Kardashian mı?"

"Bu müzayededeki evsiz kadın mı?"

Beni mi kastediyorlardı? İnsanlar benim evsiz olduğumu mu düşünüyorlardı?

Roman aniden durdu ve yüzünü muhabir denizine döndü. Beni kendi tarafına çekti ve ben de donup kaldım, abartılı olmayan bir enerji yaymaya çalıştım.

"Kaira bir süredir hayatımda," dedi yumuşak bir sesle, sesi kargaşayı yarıp geçti. Herkes konuşmayı , söylediği her kelimeye kilitlendi, hepsini kameralarına aldılar. "Her şeyi gizli tutmak istedik ama siz çakallar bana asla mahremiyet vermeyeceksiniz. Bu yüzden mutluluğumuzu tüm dünyayla paylaşmaya hazırız."

Bana döndü, gözleri benimkilere kilitlendi. Bir şeylerin titreşimi vardı, belki de bir özür? Ne için özür dilediğini merak edemeden eğildi ve beni çok ciddiymiş gibi öptü.

Dünya kendi eksenini üzerinde eğildi. Dudakları dudaklarıma değerken kameraların flaşları arka planda kayboldu. Beynim tepki veremeyecek kadar sersemlemişti ama bedenim ne istediğini çok iyi biliyordu. Ona doğru eğildim, öpücüğü derinleştirirken ellerim takım elbise ceketinin önünü kavradı.

Birkaç saniye boyunca ne kalabalık, ne kameralar, ne de muhabirler vardı. Sadece o ve büyümlü öpücük.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda nefesim kesilmişti, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Roman'ın eli belimde oyalandı. Küçük, neredeyse belli belirsiz bir sırtış attı.

"Gidelim," diye mırıldandı ve beni bekleyen arabaya doğru yönlendirdi.

Arka koltuğa geçip kapı dışarıdaki gürültüyü bastırarak kapandığında, hâlâ sersemlemiş bir halde ona döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir çift olarak halkın karşısına ilk çıkışımızdı. Mükemmel geçti."

"Beni uyarabilirdin!" Tısladım.

"Ve bunu gerçek kılma fırsatını kaçırdın mı?" Sırtışı genişledi. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordun."

Tartışmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Çünkü lanet olsun, o haklıydı. Ve bugün egomda oluşan onca çürükten sonra, istendiğimi hissetmek güzeldi.

Yine de bunu ona itiraf edecek değildim.

"T kuyumcu dükkanı mı?" Anthony sordu. "Evet."

Kaira sessizce oturuyor ve biraz şok olmuş gibi görünüyordu.

Kaira'nın

öpücük gereksiz olabilirdi. Akbabalara onun kız arkadaşım olduğunu söyleyebilirdim. Ama onu gördüğümde ve fırsat ayağıma geldiğinde karşı koyamadım.

Anthony bana şüpheli bir ifadeyle baktı ama arabasını Beverly Hills bölgesine sürdü. Kuyumcunun dışında bekleyen paparazziler vardı. Biri onlara haber vermişti, tıpkı lobide olduğu gibi. Hepsi pazarlama kampanyasının bir parçasıydı.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

"Bilmiyorum. Burada ne işimiz var?"

"Nişan yüzüğünü alıyoruz, aşkım."

Bir kez daha onu şok ettim. "Ciddi misin?"

"Nişanlı olup da yüzüğüm olmadan olmaz," dedim. "Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

Yüksek sesle, abartılı bir iç çekiş daha yaptı. "Tüm bunlara hazır mıyım bilmiyorum."

"Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını unutmayın. Sadece eğlenmeye çalış. Arabanın yanına geleceğim ve seni dışarı çıkaracağım, tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Arabadan indim, onun yanına giderken takım elbisemi düzelttim. Kameralar hemen tıklamaya başladı, her hareketi kaydediyorlardı. Kapıyı açtım ve Kaira'ya tam bir centilmen gibi elimi uzattım. Elimi tuttu, eli hafifçe titriyordu. Dışarı adımını attığında flaşlar patlamaya başladı.

Birlikte kuyumcuya girdik. Müdür beni hemen tanıyarak aceleyle ilerledi. Önceden aramış ve göz atarken mahremiyetimiz olacağından emin olmuştum.

"Bay Kelly, ne büyük bir onur! Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bir nişan yüzüğüne ihtiyacım var," dedim, sesim sakın ve netti.

Personel bizi sıcak bir şekilde karşıladı, bizi showroom'a buyur ederken gülümsemeleri mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Her kasanın arkasında bize yardım etmek için bekleyen biri vardı.

Mağaza muhteşem parçalarla doluydu; cam vitrinler enfes elmaslar, zümrütler ve yakutlarla kaplıydı.

Kaira her şeyi anladığında gözleri büyüdü, dudakları söylenmemiş bir nefesle ayrıldı. Bir an için dönüp kaçacak gibi oldu.

"İyi misin?" Yaklaşarak sordum.

"Bu çok fazla," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Öyle olması gerekiyordu," diye sırtarak cevap verdim. "Hadi gel. Güzelliğine yakışır bir şeyler bulalım, ha?"

Gözlerini devirdi ama yanaklarının biraz kızardığını düşündüm. Onu kuyumcunun seçmesi için bir tepsi yüzük hazırladığı tezgâha götürdüm. Elmaslar parlak ışık altında parlıyordu, her biri bir öncekinden daha göz kamaştırıcıydı. Kaira tereddüt etti, eli vitrinin üzerinde geziniyordu.

"Bunlar hayatım boyunca kazandığımdan daha pahalı," diye mırıldandı, sesi hayret ve inançsızlık arasında bir yerdeydi.

"Senin için en iyisinden başka bir şey yok," dedim, ortasındaki pırlanta doğrudan güneş ışığı alan birini kör edebilecek kadar büyük olan bir yüzüğü elime alarak. "Bunu dene."

Tereddüt etti ama sonunda yüzüğü parmağına geçirmeme izin verdi. Pırlanta ışığı mükemmel bir şekilde yakalıyor, teninde minik gökkuşakları oluşturuyordu. Kaira ona baktı, sanki gördüklerini anlayamıyormuş gibi kaşları çatılmıştı.

"Bu çok fazla," dedi sesi titreyerek.

"Hiçbir şey çok fazla değildir," dedim kararlı bir şekilde.

"Beğendiğinizi seçin." "Ama-"

"Aması yok. Bu anlaşmanın bir parçası, Kaira. Yüzüğümü takacaksın ve eğer senin için seçmek zorunda kalırsam, bu bir açıklama olacak."

Bakışları yüzük ile tepsideki diğerleri arasında gidip geldi. Sonunda bir tanesini işaret etti; daha muhafazakâr bir tasarımdı ama yine de muazzam bir para değerindeydi. Tektaş pırlanta zarif ve abartısızdı, tıpkı onun gibi.

"Emin misin?" Elime aldığımda sordum.

Başını salladı. "Diğer güzel canavara kıyasla bu daha çok *bana* benziyor."

Daha zarif olan yüzüğü parmağına taktım ve geri çekilerek onu çektim. Işıl ışıl görünüyordu. Sadece ışığın altında parlaması değildi. Ona baktığında gözlerinin yumuşaması, dudaklarının küçük, tereddütlü bir gülümsemeye dönüşmesiydi. Çok gerçekçiydi.

"Güzel görünüyor," dedim, sesim amaçladığımdan daha yumuşaktı. "Sana yakışmış."

Kaira yüzüğe baktı, parmakları hafifçe titriyordu. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Bu gerçek," diye ona güvence verdim, elini elime aldım ve onunla birlikte oynadım. Beklediğinden daha iyi bir oyuncuydu. "Şimdi onlara gerçek bir gösteri yapalım, olur mu?"

Medyanın hâlâ vızıldadığı pencerelere doğru işaret ettim. Yanıtını beklemeden eğildim ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum, kameralar çığına dönerken bakışlarını tuttum.

Geri çekildim. "Pekala, hadi şunu alalım."

Siyah kartımı çıkardım ve hızla yüzüğün parasını ödedim. "Bunu kutuya koymamız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, sen giymelisin."

Eline baktı. "Emin misin?" "Evet."

"Ya soyulursam?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Birincisi, sen benimlesin. Ve Beverly Hills'teyiz. Soyulmayacaksın. Sadece onu bir lavabonun üzerinde bırakmamaya çalış, o zaman iyi olacaksın."

Kuyumcudan ayrıldık ve alışveriş maceramıza devam ettik. Onu şehrin en seçkin butiklerinden birine götürdüm, sadece randevu ile gidilebiliyordu. Personel bizi şampanya ile karşıladı. Hiçbir şeyin üzerinde fiyat etiketi yoktu çünkü sormak zorunda kalırsanız, paranız yetmezdi.

Tereddütlüydü, satış görevlileri denemesi için kıyafet raflarını getirirken gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. Fiyat etiketleri iyi bir şeydi. Bu kıyafetlerin ne kadar ettiğini bilseydi çılgık atarak kaçardı.

"Ya sen istediğini seçersin ya da ben senin için yaparım," dedim. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Senin seçmeyi tercih edeceğini düşündüm. Seni bir oyuncak bebek gibi giydirmemi istemediğini söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Gördün mü? Dinliyorum."

"Kendimi çok aptal hissediyorum, sadece benim için bu kadar yaygara koparıyor," dedi sessizce. "Buna alışık değilim."

"Kıyafetler hariç her şeyi görmezden gel. Kendine güzel bir şeyler bul." Pelüş kadife sandalyelerden birine oturdum ve onu uzaklaştırdım. "Ya da en kısa ve en düşük yakalı elbiseleri seçeceğim."

Kaira bana kaşlarını çattı. "Tamam, . Bakacağım."

Birkaç parça kıyafet aldı ve soyunma odasının kadife perdelerinin arkasında kayboldu. Bu sırada ben soğuk şampanyamı yudumluyor, ilgisiz görünmeye çalışırken perdelerin arkasından duyduğum her hareketle kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Daha önce şaka yapıyordum ama ona giymesi için açık saçık kıyafetler seçme düşüncesi cazip görünüyordu. Alışveriş yapmak en iyi günlerde bile sıkıcıydı, ama benim için biraz giyinip kuşanırsa, bütün gün burada oturabilirdim.

Kaira nihayet ortaya çıkana kadar dakikalar yavaş yavaş ilerledi. Dönüşümü göz kamaştırıcı olmaktan başka bir şey değildi. Bluz zarifçe üzerine dökülmüş, yuvarlak kalçalarını vurgulayan ve bacaklarının etrafından zarifçe akan özel dikim bir etekle eşleştirilmişti. Zarif ve güçlü görünüyordu.

"Oyum evet," dedim doğrulup. "Bunu yığına ekle ve bir sonrakini dene."

Kaira'nın yanakları kızardı. Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı. "Öylece mi?"

"Kesinlikle."

Çekingen bir gülümsemeyle aynada kendine tekrar baktı ve başını salladı. Sonra bir sonrakini denemek için koşarak uzaklaştı, bu süreçte artık daha rahattı. Güzel. Eğlenmememiz için bir neden yok.

Saatler geçtikçe onun dönüşümünü izledim. Duruşu düzeldi, gözleri parladı ve daha fazla gülümsemeye başladı - göğsümün hiç olmadığı kadar gerilmesine neden olan samimi, korunmasız gülümsemeler

Anlıyorum. Gerçekten nişanlımımsı gibi giyinme fikrine alışmaya başlamıştı.

Bir sonraki mağazaya geçtik ve aynı süreç devam etti. O dikkatle parça parça seçerken ben oturup bekledim.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim soyunma odasından kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran şık siyah bir kokteyl elbisesiyle çıkarken.

Kaşlarını çattı, etek ucunu çekti. "Çok dar."

"Mükemmel," diye karşı çıktım, kumaşı hafifçe düzeltmek için ayağa kalktım. "Güven bana."

"Çok kısa. Çok fazla kalça gösteren şeyler giymem. Bol etekler bana daha çok yakışıyor."

"halin varsa gör," dedim. "Bu mükemmel."

"Bilmiyorum, belki de biraz daha az, biraz daha fazla bir şey aramalıyım."

"Hayır. Bu yığının üzerine gidiyor." Soyunma odasının dışındaki rafta bekleyen başka bir elbiseyi işaret ettim. "Bunu dene."

Burnunu buruşturdu. "Benim gibi kızların böyle elbiseler giymesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ben model değilim Roman. Bunun için ne bacaklarım ne de popom var. Daha çok, ikisinden de çok fazla var."

Ona yavaşça, kasıtlı bir bakış attım, gözlerim formunda gezindi. "Sen tam da böyle elbiseler giymesi gereken türden bir kadınsın," dedim kararlılıkla. "Sen gerçeksın. Kıçın ve kalçaların var. Bir dene bakalım. Benim için. Lütfen."

Kaira dudağını ısırды, kararsız görünüyordu. "Peki. Yalvarmana gerek yok. Tanrım."

Soyunma odasına geri dönmek için döndü. Adımlarında daha önce olmayan yeni bir salınım gerçeğini gözden kaçırmadım.

Bir kez daha perdenin arkasında kaybolduğunda sandalyemde geriye yaslandım ve onun özgüveninde bir çatlak bulduğumu fark ettim. Vücudu konusunda bilinçliydi. Belki de dünyadaki herkes en azından biraz öyleydi.

Yine de bundan hoşlanmadım. Sallanan bir vücudu vardı. İki beden değilse ne olmuş yani? Kaira'nın pahalı kıyafetler ve benim ara sıra yaptığım teşviklerle kendine gelişini izlemek bir zafer gibiydi.

Tekrar ortaya çıktığında, giydiği elbise cesur bir maviydi ve onu tüm doğru yerlerden sarıyordu - bir açıklama yapmak için tasarlanmış türden bir elbise

girdiği her odada. Önümde durmuş, gergin bir şekilde kolunun kenarını çekiştirirken ağzımın kenarından akan salyaları silmek zorunda kaldım.

"Çok fazla değil mi?" diye sordu.

"Üzerinde kalsın. Onunla gidiyorsun." Ayağa kalktım ve elbisenin ve onu olabileceğini bildiğim kendinden emin, çarpıcı kadın gibi gösteren diğer kıyafetlerin parasını ödedim.

Son butikten ayrıldığımızda Kaira neredeyse parlıyordu.

Kolları alışveriş torbalarıyla doluydu ve gülümsemesi hiç solmamıştı. Arabaya bindiğimizde "Beni şımartıyorsun," dedi.

"Fikir bu," diye cevap verdim, memnuniyetimi gizleyemeden. "Şimdi, biraz yemek yemeye ne dersin?"

"Bu elbiseyi giyerken bir şey yememeliyim." "Eğer üzerine bir şey bulaşırsa, başka bir tane alırız."

"Bu elbise dört bin dolara mal oldu!" "Ne olmuş yani?"

Başını iki yana salladı. "Sizin yaşam tarzınıza alışmam biraz zaman alacak."

"İçimden bir ses bunun düşündüğünüzden daha hızlı olacağını söylüyor."

Anthony bizi havalı bir restorana götürdü. Ünlülerin görünmek için gittikleri türden bir yerdi. Şef garson bizi oturtmak için adeta kendini parladı. Salonda yürürken diğer müşterilerin kıskanç bakışlarını fark etmekten kendimi alamadım.

Kaira elbisenin içinde muhteşem ve ben de ona bunu göstermekten çekinmedim.

Kapalı.

Oturduk ve menüye daha fazla odaklanmış görünüyordu, gözleri fiyatlar.

"Roman, bu delilik," diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

"Ne istersen sipariş et. Ya da ben sana bir tabak salyangoz sipariş edeyim. Yani, burada çok lezzetliler ama herkes hayranı değil."

Pes etti ve levrek sipariş etti. Hatta paylaşmamız şartıyla onu tatlı sipariş etmeye ikna etmeyi bile başardım. Üstünde dondurma olan yapışkan şekerlemeli pudingi bitirdiğimizde, restoran personeli bizim için kırmızı halı sermişti. Kaira'yı Anthony'nin beklediği arabaya geri götürmeden önce cömert bir bahşiş bıraktım. Bifteğini arabada yemişti.

Sonunda evime döndüğümüzde, Kaira uzun bir nefes verdi ve büyük fuayenin kapı çerçevesine yaslandı. Anthony taşınmasına yardım etmişti.

bir sürü alışveriş poşetinin içinde. Artık salonun her yerindeydiler ve hayatıma alışılmadık renkler katıyorlardı.

"Bu çok zordu," diye itiraf etti.

"İyi bunaltıcı mı, kötü bunaltıcı mı?" Ben sordum.

Gülümsedi ve bu o kadar içtendi ki göğsümün yeniden sıkışmasına neden oldu. "Güzel. Kesinlikle iyi."

"Güzel," diye , sesim kısıktı.

"Teşekkür ederim."

"En sevdiğim kız için sadece en iyisi." Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama doğru değildi. Onunla vakit geçirmekten, onu gülümsetmekten ve farklı kıyafetler içinde onu incelemekten keyif almıştım.

Belki de sahte nişanlıma ilgi duymam iyi bir şeydi ama birden başımın belada olduğunu hissettim.

T o gün lüks ve alışılmadık bir ihtişam kasırgası olmuştu. Roman benim peri vaftiz annem gibiydi, sadece özel dikim takım elbisesi içinde cehennem kadar seksiydi. Beni gerçeküstü bir rüyada dükkândan dükkâna götürdü. Nereden

İpeksi elbiselerin tenimin üzerinde yumuşak bir şekilde kaymasından üst düzey butik tezgâhtarlarının ilgisine kadar her şey çok yabancı ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Ama şimdi Roman'ın tasarımcı logolarıyla damgalanmış çantalarla çevrili geniş fuayesinde dururken, adım attığım yeni dünyanın içimi ürperten bir farkındalığını hissediyordum.

Böyle bir hayata uygun olup olmadığını bilmiyordum. Yetersiz valizim çantaların arasındaydı. Acıyan bir başparmak gibi göze çarpıyordu.

"Sanırım çantaları odama götüreceğim," dedim. "Bu elbiseden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Henüz işimiz bitmedi," dedi.

"Sanırım yeterince şey yaptık," diye cevap verdim, neşeli görünmeye çalıştım ama iliklerime kadar işleyen yorgunluğu gizlemeyi başaramadım.

Onunla yalnız kalmak istemiyordum. Onda beni şeytanla dans ediyormuşum gibi hissettiren bir şey vardı. Ona güvenmiyordum. Daha çok kendime güvenmiyordum. Beni . Alışveriş maratonu eğlenceliydi ama alışverişin bu kadar yorucu olabileceğini hiç bilmezdim.

Başını salladı, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı. "Sosyal medya hesaplarımızı güncellemeliyiz. Eğer dünya buna inanacaksa, bunu satmalıyız. Insta-resmi olana kadar hiçbir şey resmi değildir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve 'satmak' derken...?"

"Fotoğraflar," dedi kesin bir ifadeyle. "İnandırıcı bir şey. Gerçekten birlikte vakit geçirdiğimizi gösteren bir şey. Tüm bunların gerçek olduğunu."

"Restoranda da fotoğraf çektirebilirdik," dedim. "İhtiyacımız olduğundan değil. Fotoğraflarımızı çekmiyormuş gibi davranmaya çalışan insanları gördüm. Ya da binanızın dışında yaptığınız anons var. Ve kuyumcu dükkânı."

Kıkırdadı, sesi dehşet verici ve tamamen tahrik ediciydi "Oh, bunlar sadece aperatifti. Şimdi ana yemek geliyor. Bunun sahtesini yapmak kolay ve insanlar kesinlikle bunun için bizi arayacaklar. Bize samimi bir şeyler lazım."

"Samimi" deyişi tüylerimi diken diken etti. Eğer onunla bir seks kaseti hazırladıysam düşünüyorsa, başka bir şey bekliyordu. "Ne gibi?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine çantalardan birine doğru yürüdü ve küçük bir bikini çıkardı. Sırtarak havaya kaldırdı. Kumaşı o kadar azdı ki peçete bile olabilirdi. Oraya ne zaman girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nasıl? Ne zaman?" Kekeleydim.

"Bir havuzum var. Burada yaşayacaksın. ihtiyacın olacak." "O dış ipi!"

Güldü, belli ki bundan hoşlanıyordu. "Bu moda, Kaira. Duymadın mı? Az çoktur."

Bunun olduğuna inanamıyordum. Sıradan bir günden bu abartılı yaşam tarzına geçiş çok ani olmuştu. Ve şimdi, bu yırtık pırtık kumaş parçasının bir mayo olduğunu mu öne sürüyordu -hayır, neredeyse ısrar ediyordu?- Kollarımı kavuşturdum ve durumu kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Çok beğendiysen giyersin," diye kesin bir dille belirttim. "Ve havuz kenarında fotoğraf çekip Instagram'a koymayacağımdan da eminim. Peşindeki kalabalığı gördüm. O fotoğraflar ana akım medyaya düşecek ve tüm dünyaya yayılacak. Kışım -kelimenin tam anlamıyla- tüm dünyaya sergilenecek. Hayır, teşekkür ederim."

Roman'ın ifadesi değişmedi. Sadece bikiniyi çantaya geri koydu ve umursamazca omuz silkti. "Pekâlâ, bunu tekrar gözden geçireceğiz," dedi kayıtsızca etrafı karıştırırken. Bir tane daha çıkardığında dehşetle irkildim.

Bu, marjinal olarak daha sağlam olsa da, yine de bir mayodan çok bir öneriydi. Canlı mavi rengi gerçekten çok güzeldi. Bir meydan okuma gibi önümde sallandırdı.

Kuşkuyla bakarak, "Kumaşa karşı bir şeyin olmalı," diye mırıldandım.

Kendini beğenmiş bir sırtışıla parladı. "Bence bunun içinde harika görüneceksin. Ve havuz kenarında sıradan bir fotoğraf için mükemmel. Çok 'komşu kızı Hollywood'a gidiyor' gibi."

Böyle bir görüntüyü sosyal medyada paylaşma düşüncesi midemi bulandırdı. "Ya da çok 'komşu kızı ruhunu satıyor'," diye karşılık verdim.

"Size sözleşmeyi hatırlatmama gerek var mı?"

Ona bir şey fırlatmak istedim. Herhangi bir şey.

"Asla," dedim, bir adım geri çekilerek. "Kesinlikle olmaz."

"Olur," diye karşılık verdi, sırtışı tam bir sırtışa dönüştü. "Havuza giriyoruz. İster onu giy, ister çıplak gir. Umurumda değil ama fotoğrafları çekeceğiz. Bu şeyi iyi satmamız lazım."

Ben daha fazla itiraz edemeden ceketini çıkardı. Ve sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Başka tarafa bakamadım. Tişörtünü yakındaki bir sandalyeye fırlattı. Geniş omuzları, yontulmuş karın kasları ve görmezden gelinmesi imkânsız özgüveniyle onu gördüğümde başka itirazlarım boğazımda düğümlendi. Pantolonundan sıyrıldı ve üzerinde yasadışı gibi görünen siyah bir boxer'dan başka bir şey kalmadı.

"Sıra sende," dedi bikiniye doğru başıyla işaret ederek.

"Ben-" diye başladım ama o dönüp havuza doğru yöneldiğinde kelimeler duraksadı, sırt kasları düşük ışığın altında dalgalanıyordu. Takip edip etmediğimi görmek için arkasına bile bakmadı.

"Sanırım o karın kasları gerçek," diye mırıldandım kendi kendime. Telefonumu çıkarıp Carla'ya göndermek için birkaç fotoğraf çekmek istedim. Karın kaslarının fotoşoplu olup olmadığını merak eden oydu. Karın kasları gerçektir ama bu işin sadece yarısıydı. Kollar. Sırt. Bacakları.

Ve onun en heyecan verici kısmı o küçük dar boksörler tarafından zar zor gizlenmişti.

Hâlâ fotoğraf çekmeye ikna olmamıştım ama birdenbire vücudumu ona gösterme fikri aklıma yatmaya başladı. Onda neyi büyütebileceğimi görmek istiyordum.

Derin bir nefes alarak bikiniyi kaptım ve bana uyup uymadığını görmek için banyoya girdim. Dışarı çıkacak cesareti bulmam gerekenden daha uzun sürdü. Bu şey neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Bunun, bana bir şaka yapmak için kurduğu bir oyun olduğu hissinden .

Benimle uğraşma. Ortaokula geri döndüm, birisi beden eğitimi üniformamı bana çok küçük gelen bir üniformayla değiştirmişti. Onu giymekten başka seçeneğim yoktu. Spor salonuna girdiğimde şortum yukarı kalkmış ve göbeğim dışarı sarkmıştı, herkes gülmüştü. Aynı korku hissi şimdi de midemde toplanıyordu. Eğer bunu beni küçük düşürmek için yapıyorsa, onu asla affetmeyecektim. Bu aptal oyuna kanacak kadar aptal olduğum için kendimi asla affetmeyecektim.

Sonunda dışarı çıktığımda, havuzdan gelen su sıçrama sesini takip ettim. Roman çoktan suya girmiş, sırt üstü tembelce yüzüyordu. Su hafifçe tenine vuruyordu ve saçları geriye doğru kaymış, onu bir kolonya reklamındaki lanet bir model gibi gösteriyordu. Tüm güzelliğin tek bir kişide toplanması haksızlıktı.

"Sonunda," dedi, doğruldu ve bana doğru döndü. Suyu yavaşça basarken gözleri üzerimde gezindi. Bir an için yüz ifadesinde bir titreşim gördüğümü sandım - aç bir şey. Bana hindi gibi kıvrılmış, savunmasız bir halde bakıp iyi göründüğümü düşünmesine imkân yoktu. Ama gözlerinde aksini düşündüren bir parıltı vardı.

"Atla," diye eliyle işaret etti, sanki bu dünyadaki en doğal istekmiş gibi. Su ay ışığının altında parıldıyordu ve bir an için serinleme fikri o kadar da kötü görünmedi. Ama havuzun kenarına yaklaştığımda tereddüt ettim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendimi gülünç hissediyorum."

"Harika görünüyorsun," dedi ve ona katılmam için eliyle işaret etti. "Gel hadi. Su mükemmel."

Ayak parmağımı suya daldırdım, sonra merdivenlerden aşağıya doğru yavaşça indim, bakışlarının sürekli üzerimde olduğunun farkındaydım. Su güzeldi ama derimin altında uğuldayan sinirleri yatıştırmak için çok az şey yaptı. Onun önünde neredeyse çıplak olduğuma inanamıyordum. Anlaşmamızın çizgilerini bulanıklaştırmaktan bahsediyorum.

Roman havuzun kenarına yüzdü ve telefonunu aldı. Fotoğraf çekmeye başladı. "Sadece rahatla," dedi. "Sadece biz varmışız gibi davran."

"Sadece biz varız," diye belirttim ama küçük bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım.

"Kesinlikle," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Ancak dakikalar ilerledikçe kendimi daha az utangaç hissetmeye başladım. Roman beni nazikçe yönlendirdi ve

ya da suyun dalgalanmasına izin verdim. İltifatları hiç eksik olmadı. "Bu mükemmel."

"görünüyorsun."

"Doğuştan yeteneklisin."

Ona inanmaya başladım. Uzun zamandır ilk kez kendimi çekici hissediyordum. Beni güzel hissettirdi. Işık da gururumu okşuyordu. Kıçımın suyun altında olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Kalçam ve göğüslerim çoğunlukla saklıydı.

Bir noktada, garip bir şekilde bükülmüş olan bikinimin askısını ayarlamak için telefonu indirerek yaklaştı. Kayışı düzeltirken parmakları tenime değdi. Kendimi onun göğsüyle yüz yüze buldum. Teni sıcak ve nemliydi, kaslarının çıkıntıları o kadar yakındı ki ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Ben daha iyi düşünmeden elim hareket etti. Yavaşça kaburgalarının üzerine koydum, vücudunun sertliğine hayret ettim. Sanırım bir parçam hâlâ tüm bunların gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Eğer airbrushing olsaydı, eriyip giderdi. Vücudu görüldüğü kadar sertti, ipekle sarılmış granit gibiydi. Kıpırdamadan durdu, bakışları elimin durduğu yere kaydı. Geri çekilmemesinden cesaret alarak diğer elimi köprücük kemiğinin hemen altına koydum.

Telefonu havuzun kenarına bıraktı. Vücudu artık çok yakındı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. Bakışlarında sessiz bir soru vardı. Nasıl anladığını bilmiyordum ama anlamıştı çünkü bir saniye sonra dudakları ciğerlerimden nefesimi çalan bir güçle dudaklarıma çarptı.

Beni kendine doğru çekerken ellerim omuzlarına doğru kaydı. Öpücük çaresizdi, her şeyi tüketiyordu. Dudakları damarlarımda dolaşan bir açlıkla benimkilere doğru hareket etti. Ellerinden biri sırtımın alt kısmına kayarak beni kendisine doğru çekerken, diğeri ıslak saçlarıma dolandı.

"Roman," diye nefes nefese kaldım hava almak için ayrıldığımızda. Kalbim güm güm atıyor, göğsüm inip kalkıyordu.

"Eğer dünya senin benim olduğunu düşünüyorsa, siktir et," diye homurdandı. "Sen benimsin."

Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve bu ürperti etrafımı sararak tam karnımın alt kısmına indi. Ağız tekrar benimkini bulmadan önce bunları sindirecek zamanım bile olmamıştı. Elleri vücudumda geziniyor, ince bedenimin altından kayıyordu.

bikininin kumaşı tenimi okşuyordu. Kendimi yanıyormuş gibi hissediyordum, her sinir ucu hissiyatla canlanıyordu.

"Bunu gerçekten yapmalı mıyız?" Öpücükler arasında nefes almayı başardım ama bedenim ona daha da yaklaşarak bana ihanet etti.

"Umurumda değil," diye mırıldandı, sesi arzudan pürüzlüydü. "Sana ihtiyacım var, Kaira."

Sözleri beni çözdü. Onun içinde eridim, kendimi o anın içinde kaybolmaya bıraktım. Ellerini üzerimde hissetmek ve dudaklarının tadından başka bir şey kalmayana kadar sözleşme ve beklentiler kayboldu. O öpüşmeyi derinleştirirken su vücutlarımıza çarpıyordu. Ellerim göğsünden aşağı kaydı. Temas edince inledim. O gerçekten de muhteşem bir yaratıktı.

Roman'ın elleri sırtımdan aşağı kaydı ve kıcımlı kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Onun ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum. İçimi bir heyecan kapladı, onu sertleştiriyordum. Bu sarhoş ediciydi. Bacaklarımı etrafına doladım, suyun içinde sallanırken onu daha da yakınıma çektim.

Dili ağızımın içine girdi. Ona karşı inledim, sesim dudaklarının aç baskısıyla boğuldu.

Beni oraya sabitlediğinde havuz kenarının pürüzsüz fayansı sırtıma bastırdı. Roman'ın öpücükleri boynumdan aşağı iniyor, her biri kapalı gözlerimin ardında havai fişekler patlatıyordu. Başımı arkaya yatırarak ona daha fazla erişim sağladım ve bu hissin içinde kayboldum. Eli saçlarımdan omurgama doğru yakıcı bir yol izledi ve sonra göğsümü kucaklamak için döndü. Başparmağı meme ucumun üzerinde gezindi. Dokunuşuna doğru eğildim, keskin bir nefes kaçtı içimden.

Vücudum birden fazla şekilde ıslanmıştı. Sıcaklığın içimde döndüğünü hissedebiliyordum. Her dokunuş beni ateşe veriyordu.

I kendimi çekemedim. Kaira'nın parmaklarımın altındaki yumuşak tenini hissetmek, dudaklarının tadı, vücudunun dokunuşuma bu kadar istekle vermesi çok etkileyiciydi. Güzelliği birçok şekilde görmüştüm ama hiçbiri o anda içimde dalgalanan elektrik bağlantısıyla kıyaslanamazdı. Vücudum ihtiyaçtan çılgılık atıyordu. Aletim zonkluyordu bu kadın için istiyorum.

Her mantıklı düşünce beni durmaya zorluyordu ama tüm dikkatim dağılmıştı. O ateş ve ihtiyaçtı ve aniden şiddetle arzuladığım her şeydi. Her dokunuşta, her öpücükte sanki onu kendime aitmiş gibi işaretliyordum. Bu düşünce içimdeki sıcaklığın daha da artmasına neden oldu. Ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Parmaklarını saçlarıma doladı, beni daha yakına, daha derine çekti. Ellerinin üzerimdeki hissi içimdeki alevleri körükledi. Ellerim kendi zihinleriyle vücudunu keşfediyor, her kıvrımın izini sürüyor ve bana karşı hissini ezberliyordu. Her yeri yumuşacıktı. Bacaklarının arasına girmenin cennete giden bir merdivene tırmanmak gibi olacağını biliyordum.

Kalçaları benimkilere karşı hareket etti, tamamlamak için çok çaresiz olduğum hareketi taklit etti. Elim aşağı kaydı, bikini altının kenarını sıyırdı, onu kızdırdı. Kalbinin hızla çarptığını, vücudunun dokunuşumla titrediğini hissedebiliyordum. Bu sadece arzu değildi, bizi tüketen alev alev bir ihtiyaçtı.

İkisini de. Onu havuzun kenarına doğru daha sert bastırdım, kalçalarım onunkileri sabitledi ve kilitlendiğimi açıkça belli ettim.

"Roman," diye fısıldadı, sesi şehvet ve özlemle dolu umutsuz bir yalvarıştı. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Dudaklarından dökülen ismim arzumu daha da körükledi.

Sanki birbirine dolanmış nefeslerimiz arasında onun ruhunu bir şekilde yakalayabilecekmişim gibi derin, sahiplenici bir öpücükle karşılık verdim. Parmakları saçlarımda sıkılaştı, tırnakları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderecek şekilde kafa derimi hafifçe kazıyordu. O her yerdeydi, her yanımdaydı ve ben bunun bitmesini hiç istemiyordum.

"Durmamız gerek," diye nefes aldı, sözleri vücudunun benimkine karşı hareketiyle çelişiyordu.

"Neden?" diye sordum. Çenesinden kulağına doğru öpücükler kondurarak, dokunuşumla ürpermesinden zevk alarak sordum. "Bunu benim kadar istemediğini söyle bana."

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil," diye mırıldandı, köprücük kemiği boyunca bir parmak ucumu gezdirirken nefesi kesildi.

"Ama öyle olmalı," diye karşı çıktım usulca, alnımı onunkine bastırarak. "Bu tam olarak senin istediğin şeyle ilgili olmalı. İyi hissettiriyor. Bu sadece ne kadar iyi hissettireceğinin ucu."

Bana baktı ve şehvetin kaybolduğu ve gerçekliğin çöktüğü anı gördüm. Göğsüme doğru itti. "Yapamam," dedi. "Yapamayız."

Kaira havuzdan çıkıp havluyu sıkıca kendine sardığı anda her şeyi berbat ettiğimi anladım. Bana baktı, vücudundan su damlıyordu, yanakları öfke ve utanç karışımıyla kızarmıştı.

"Yapabiliriz," diye ısrar ettim, kendimi sudan çıkarmak için kollarımı kullandım.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Gözleri vücudumda gezindi. Onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Onu, gururla ve utanmadan duran, iç çamaşırıma doğru zorlanan kaya gibi sert sikime bakarken gördüm.

"Hayır," diye inledi, çelişkiler içindeydi.

Sonra tek kelime etmeden içeri kaçtı.

Ben de peşinden gittim, sıırıslıkladım ve havlum yoktu, mermer zemin üzerinde su izleri bıraktım. Her ne kadar kaymamak ve kıcıımı dirseklere çarpmamak için dikkatli adım atmak zorunda kalsam da dağınıklık umurumda değildi. Dikkatimin geri kalanı, neredeyse koşarak uzaklaşan Kaira'daydı.

Havlusunun içinde zıplayıp tatlı kıvrımlarını göstermesi ne kadar hipnotize edici olsa da, benden korkmasını ya da etrafımda rahatsız olmasını istemiyordum.

Beni. Benimle öpüşe öpüşe buluşuyordu, ben ona ne kadar düşkünsem o da bana o kadar düşküdü.

"Kaira," diye seslendim . "Bir saniye bekle. Konuş benimle."

Fuayenin ortasında durdu, dönüp bana baktı, göğüs dekoltesi havlunun üstünden taşıyordu. Ne yazık ki gözlerindeki bakış ölümcülden başka bir şey değildi.

"Boşluğa ihtiyacım var Roman," diye tersledi, havluyu kendi etrafında daha sıkı çekerek tatlı göğüslerini sakladı. Güneşi engellemek gibiydi. "Senin yanındayken nefes alamıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ses tonundaki ani değişim karşısında kafam karışarak sordum. Birkaç dakika önce kollarımda erimişti. Tıpkı son birkaç gecedir hayalini kurduğum gibi, onun ıslak sıcaklığına dalmama saniyeler kalmıştı.

Beni istediğini biliyordum. Neden şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi benden kaçtığını anlayamıyordum.

"Sözleşmede bu yoktu!" diye tükürdü, sesi yükseliyordu. "Bunların hiçbiri yoktu. Ben senin gerçek nişanlın değilim. Senin gerçek hiçbir şeyin değilim! Bunu yapmayacağız. Seks yapmayacağız. Bu çok garip."

Sözleri olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. "Bu işi çok ciddiye alıyorsun. Biraz eğlenmenin nesi yanlış?" Ses tonumu sıradan tutmaya çalıştım ama tepkisi daha da şiddetlendi. Her şeye rağmen ilerlemeye devam ettim. "Aynı çatı altındayız ve ikimiz de neredeyse olan şeyi istiyoruz. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Buraya eğlenmeye gelmedim Roman." Başını iki yana salladı. "Buradayım çünkü bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptın. Buradayım çünkü beş parasızdım, çaresizdim ve o aptal açık artırma fiyaskosu yüzünden kovulmuştum. Başka seçeneğim olmadığı için buradayım; sahte ya da gerçek, senin kız arkadaşın olmak istediğim için değil. Aramızdaki şey gerçek değil. Senden hoşlanmıyorum."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı. Tartışmak için ağzımı açtım ama daha bitirmemişti.

"Zengin olduğunuz için her istediğinizi yapabileceğinizi sanıyorsunuz," diye devam etti, sesi duygusallıktan titriyordu. "Ama flaş haber: herkes senin emrinde değil. Ben senin çalışanlarından biri değilim Roman. Hayatını kolaylaştırmak ya da daha eğlenceli hale getirmek için burada değilim. Buradayım çünkü başka seçeneğim yoktu."

Sözleri keskindi, genellikle bir zırh gibi taşıdığım egomu delip geçiyordu. "Bu adil değil," dedim, sesim öfkeyle gerilmişti. "Ben yaptım

sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Seni buna zorladığımı mı sanıyorsun? O sözleşmeyi kendi başına imzaladın."

"Hadi canım sen de," diye karşılık verdi ellerini havaya kaldırarak. "Ben aptal değilim. Senin gibi bir adamın bende çekici bulabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum. Ve ne var biliyor musun? Bununla barışabilirim. Ama istediği her şeye sahip olabileceğini düşünen bir adam tarafından kullanılmakla barışamam."

Döndü ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Beni alamazsın," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ben senin değilim."

Sözleri antrede yankılanırken donup kalmıştım. *Ne oluyor lan?*

Kimse benimle bu şekilde konuşmadı. Konuşsalar bile umurumda olmazdı. Öyleyse neden beni bu kadar kızdırdı? O sadece nişanlıymış gibi davranması için para ödediğim bir kadındı. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıydım. Beni istememesini umursamamalıydım. Yatağıma girebilecek binlerce istekli kadın vardı.

Çalışma odasına hissimla girdim, göğsüm inip kalkıyordu. Kontrolümü kaybetmeme nadiren izin verirdim ama kontrolümün kayıp gittiğini hissediyordum. Parçalanıyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Masadan bir vazo kaptım ve duvara fırlattım. Kızgın öfke içimde kabardı ve serbest bırakılmayı talep etti. Vazo paramparça oldu, parçaları yere saçıldı. Yalınayak bir adam için pek akıllıca bir hareket değildi ama sağlıklı düşünemiyordum.

Bir kitaba uzandım ve onu fırlattım. Bir yığın kâğıdı masanın üzerinden havada uçtular. Yıkım iyi hissettirdi, hatta özgürleştirdi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadı. Bir sandalyeye tekme attım ve ardından yumruklayarak ahşabı parçaladım. Öfkem kontrolden çıkmıştı. Oda darmadağın kadar, öfkemin her zerresi tükenene kadar durmadım.

Sonra utanç geldi.

Enkazın içinde öylece durdum, nefes nefese kalmıştım, ellerim titriyordu. Koridordaki ayak seslerini duyabiliyordum; temizlik görevlileri, şüphesiz, neden olduğum hasarın izlerini düzeltmek için çoktan yola çıkmışlardı.

Her şeyi sıfırlayacaklardı. Sabaha kadar hiçbir şey olmamış gibi olacaktı.

Ama karmaşa sadece odada değildi. Benim içimdeydi.

Fuayeye geri döndüm ve hizmetçilerden birinin aceleyle uzaklaştığını gördüm. Öfkem azalırken, birden soyunmuş halimin farkına vardım. Hışımla yatak odama ve kapıyı duvarı titretecek kadar sert çarptım.

Kaira'nın sözleri zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı.

Ben senin değilim.

Sesindeki inanç, zırhımdaki boşluklardan içeri girerek canımı yaktı.

Senin gibi bir adamın çekici bulabileceği hiçbir yanımda yok.

Buna nasıl inanabildi? Onun ne kadar çekici olduğunu, ateşinin ve tutkusunun beni nasıl başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar içine çektiğini nasıl göremedi?

Ama belki de bir haklıydı: Onu kullanıyordum. Belki kasıtlı olarak değil ama kullanıyordum. O benim sorunuma bir çözümdü, imajımı düzeltmenin ve hayatımdaki kaostan uzaklaşmanın bir yoluydu. Kendimi bunun zararsız olduğuna ikna etmişim; bu anlaşmadan benim kadar o da . Onu sadece başka bir meta olarak görmüştüm. Ve o haklı değil miydi? Param yettiği için onun itaatini ve sevgisini satın alabileceğimi düşünmemiş miydim?

Kaira'nın sözleri benim için neden bu kadar önemliydi? Sadece reddedilmeye alışık olmadığım için miydi? Hayır, başka bir şey vardı, meydan okumasının bende uyandırdığı daha derin bir şey. Bu sahiplik ya da kontrolle ilgili değildi. Reddedilmekten ya da karşılanmamış arzulardan doğan bir hayal kırıklığı değildi. Ham bir kırılma ile karışık bir utançtı.

Annemin yüzü önüne geldi.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor?" Nefesimin altında mırıldandım.

Beni bundan daha iyi olmam için yetiştirmişti. İnsanlara saygılı davranmam, çok çalışmam ve sahip olduğum her şeyi hak etmem için. Ölerken bile benim pusulam olmuştu. Yaptığım her şey - kapattığım her anlaşma, kurduğum her iş - onun içindi.

Ya şimdi?

Şimdi, özenle inşa ettiğim hayatımın her seferinde bir gevşek iplikle çözülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordum. Yıllardır gerçek bir duygusal acı hissetmemiştim. İçinde yaşadığım dünya böyle zayıflıklara izin vermiyordu. Duygular sorumluluktan, en iyi şekilde yönetilir ya da tamamen kaçınılırdı. Ama işte buradaydım, yatak odamda atıyor, uzun zamandır gömdüğüm düşüncelerle boğuşuyordum.

Belki de uzun zamandır ilk kez biri bana kendimle ilgili gerçeği söylemekten geri durmadığı içindi.

T Ertesi sabah bir süpürge sesiyle uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü. Kollarımı iki yana açtım ve yeni odamın tavanına baktım. Devasa yatak

Rahat. Kendimi bir buluta sarılmış gibi hissediyordum.

Etrafımı saran zenginliğe rağmen, kalbimde pelüş konforun bile silemediği bir ağırlık vardı. Dün gece onunla yaşadığım yüzleşme beni sarsmıştı. Söylemem gerektiğinden emin olmadığım şeyler söyledim. Çok mu serttim? Çizgiyi aştım mı? Sözleşmeyi yırtıp atacak ve beni gönderecek miydi?

Onu suçlamazdım. Aslında, bu ikimiz için de en iyisi olabilir. Kırım ödenmezdi ama kalbim de düğümlenmezdi.

Doğrudum ve ipek çarşafı etrafıma sardım, odanın karşısındaki süslü aynada kendimi gördüm. Arkamdan bakan kadın hissettiğimden daha güçlü görünüyordu - ona karşı direnen aynı kadın. Ama tüm bunların altında bir korku ve belirsizlik yatıyordu. Bundan sonra ne olacaktı? Söylenenlerin geri dönüşü olabilir miydi?

Yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, ışığı içeri almak için perdeleri geri çektim. Güneş doğmuş, geniş arazinin üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu. Huzurlu ve davetkâr görünüyordu. Eğer ben olmasaydım

Bir sonraki saat içinde kaldırıma tekme atarak, bir yürüyüş yapmak ve tüm bitkileri ve mülkün arkasındaki küçük köşeyi kontrol etmek istedim.

Gecenin büyük bir bölümünde söylenen ve yapılan her şeyi düşündüm. İnatçı olmak ve ona kıcımı öpmesini söylemek istiyordum ama gerçekçi olmam gerekiyordu. Gerçek şu ki, bu işe ihtiyacım vardı. Sadece para için değil, bu çok önemli olsa da, bu rolün, bu ortamın benim için basamak olması gerekiyordu. Zengin ve ünlüleri doğru bir şekilde yazabilmek için onları incelemek istiyordum.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Roman olduğunu düşünmemiştim. Yumuşak bir şekilde nasıl bir şey yapılacağını bildiğini sanmıyordum. "Evet?" Seslendim.

"Bayan Foster, aşağıda sizin için bir teslimat var. Ve bir ziyaretçi."

Kaşlarımı çattım, kim ya da ne olduğundan emin değildim. Ve sonra aklıma geldi. *Oh, kahretsin.*

"Hemen geliyorum," dedim.

Dün gece Carla'ya mesaj atmış ve eşyalarımı toplayıp getirmesini istemiştim. Çok sinirlenmişim ve ucuz kırlentlerimi, mumlarımı ve kendi yıpranmış kıyafetlerimi onun büyük ve süslü evine ekleyerek ona gününü göstermek istiyordum.

Ona neden mesaj attığımı bilmiyordum. Bu aptalcaydı. Eğer gerçekten getirdiyse, beni evden kovduğunda her şeyi toplayıp eve götürmek zorunda kalacaktım.

Yataktan çıktım ve banyoya gitmek üzereydim ki kapının yanındaki masanın üzerinde bir not gördüm. Notu elime aldım, Roman'ın benim haberim bile olmadan odama girdiğini fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Kısa notu okudum.

Kal. Ofise gittim. Sonra gelirim.

Sanırım bu iyi bir şeydi. *. Henüz atılmadım.*

Hızla yüzümü yıkadım, saçlarımı başımın üstüne topladım ve yanımda getirdiğim bir kot pantolonu giydim. Çünkü yeni kıyafetlerden hiçbirini giymekle ilgilenmiyordum. Çantalar odanın köşesine gelişigüzel atılmış, boşaltılmayı bekliyordu. Bu bekleyebilirdi.

Birkaç personel kutuları taşıırken ben de aşağıya koştum. Carla arkalarından yürüdü.

"Kaira!" diye bağırarak bana doğru koştu.

"Buradasın," dedim rahatlayarak.

"Elbette, buradayım. Sen iyi misin? Eve geldiğimde sana mesaj attım ama cevap vermedin."

"Ben iyiyim," dedim.

Etrafına bakıp fuayenin ihtişamını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, kızım. Bir *sarayda* yaşıyorsun."

Gergin bir kahkaha attım. "İnsanları ağırlamaya iznim olduğundan bile emin değilim."

Carla gözlerini devirdi ve elimi tuttu. "Boş ver onu! Bu büyük boy oyuncak evde altı ay hücre hapsinde kalmayacaksın."

"Kahve ister misin?" diye sordum.

"Çaldığınız bir zil var mı?"

Şaka yapıyordu ama gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen buranın her küçük çanlar vardır.

Hadi gidelim.

mutfağa gidip ne bulabileceğimize bakalım. Roman bana bir not bıraktı ve daha sonra döneceğini söyledi. Kendi başımızayız."

Bana kuru bir bakış attı. "Yirmi kadar personel hariç tek başımıza."

"Hanımefendi, bunları süitinizde mi istiyorsunuz?"

Döndüğümde, kutuları merdivenlerden aşağı yukarı taşımakla hiç işi olmayan yaşlı bir adam gördüm. "Onları burada bırak," dedim. "Onları sonra alırım."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Onları fuayede bırakamayız."

Biraz asi bir yanım kabardı. "Ben burada yaşıyorum ve iyi olduğunu söylüyorum."

Başını salladı, talimatlarıma uymakla ortalığı toparlamak arasında kaldığı belliydi. "Evet, hanımefendi."

"Şimdi kahve," dedim Carla'ya.

Yolumu zar zor hatırlayarak mutfağa doğru ilerlerken o da beni takip etti. İçeri girdiğimde, zaten tertemiz olan mutfağı temizleyen yaşlı bir kadın görmek beni şaşırtmadı.

Tam o sırada bir personel yanımıza yaklaştı, gözleri Carla ve benim aramda gidip geliyordu. "Bayan Foster, misafiriniz kahvaltıya kalacak mı?" diye sordu, sesi kusursuz bir şekilde nötrdü ama yine de bir şekilde bir yargı ipucu iletmeyi başarıyordu.

"Evet!" Carla cevap verdi.

"Kahvaltınızı yemek odasında mı yoksa kahvaltı salonunda mı yapacaksınız?" diye sordu.

Kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissettim. "Uh..."

Carla, "Açıkçası kahvaltı salonu," diye cevap verdi. "Biz vahşi değiliz." "Kahve yapabilir miyim?" Adama sordum.

Aşağılanmış görünüyordu. "Kahve servisi getireceğim."

"Teşekkür ederim."

Uzaklaşmak için döndü.

"Efendim?"

"Evet?"

"Kahvaltı salonu nerede?" Utana sıkıla sordum. Carla güldü.

Küçük, sabırlı bir gülümseme verdi, özellikle yavaş bir öğrenciyle konuşan bir öğretmen için ayrılmış türden. "Konservatuarın hemen yanında, madam. İsterseniz size rehberlik edecek birini bulabilirim."

"Hayır, sorun değil. Onu bulacağız. Teşekkür ederim." Başımı salladım, artan utancımı zayıf bir gülümsemeyle maskeleyemeye çalıştım.

"Kaira, burası çılgın bir yer."

"Biliyorum," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Alışveriş merkezindeki gibi haritalar koymaları gerekiyor."

Güneş ışığı alan bir odada bulunan küçük masaya oturdum. Saniyeler sonra bir kahve servisi getirildi.

"Kahvaltı beş dakika içinde hazır olacak," dedi adam ve süzülerek uzaklaştı. "El pençe divan bekliyorsunuz," dedi kadın.

"Onlardan bunu yapmalarını ben istemedim," dedim savunmacı bir tavırla.

"Bu onların işi. Onlara tepeden bakmayın ya da bağımsız olmaya çalışmayın."

Maaşlarını hak ediyorlar." Başımı salladım. "Haklısın."

"Dün ikinizin fotoğraflarını gördüm. Yüzüğü görelim."

Roman'ın parmağıma taktığı ışıltılı yüzüğü ona göstermek için sol elimi kaldırdım. Pırlanta sabah güneşini yakalamış, kahvaltı salonunun tertemiz duvarlarına ışık zerrelere saçıyor.

"Muhteşem," diye nefes aldı Carla, incelemek için yaklaştığında gözleri irileşmişti. "Roman gerçekten de her şeyi yapmış, değil mi?"

Roman'ın malikânesine vardığımdan beri hissettiğim duygu kasırgasına rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. "Öyle yaptı. Hâlâ gerçeküstü geliyor."

Biz daha bir şey söyleyemeden, gümüş kubbelerle kaplı iki tabak getirildi.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye

sordu adam. "Adınızı öğrenebilir miyim?" diye

sordum. "Tony."

"Tony, ben Kaira ve bu da Carla."

"Çok iyi, hanımefendi."

"Lütfen bana Kaira deyin," dedim.

Başını salladı ve uzaklaştı. Carla hevesle kubbesini kaldırdı ve kabarık omleti ve yanında ince otlarla süslenmiş altın rengi mücveri görünce nefesi kesildi. Yanında olgunlaşmış avokado dilimleri ve asmada olgunlaşmış domates salatası bu güzel kahvaltıyı tamamlıyordu.

Kendi kubbemi kaldırdım ve benzer bir tabak buldum. Aromalar havada birbirine karışıyor, sabahın erken saatlerinde yenen bir yemek için fazla lüks görünen hoş bir koku yaratıyordu.

"Her gün gurme restoranında yemek yemek gibi bir şey bu," diye haykırdı Carla, memnun bir iç çekişle omletini yerken. "Buna alışabilirsin."

Kendi yemeğimden bir ısırik aldım, tatlar zengin ve mükemmel dengeliydi. Çok lezzetliydi.

"Peki, dün ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir şey söyleme, çünkü kesinlikle bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Derin bir nefes aldım ve en müstehcen detayları atlayarak ona özeti anlattım.

"Kalacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Şimdilik. Ama çizgiyi geçemeyiz. Bunun kafa karıştırıcı bir hal almasını istemiyorum."

Başını salladı. "Bence bu iyi bir kural. Bir adama aşık olup altı ay içinde seni terk etmesini istemezsin, ki planımız da bu."

"Aynen öyle. Bazen o kadar gerçekçi geliyor ki, başımızın üzerinde asılı duran saatin tik taklarını hatırlamak zor oluyor."

"Sadece gözünü ödülünden ayırma," dedi Carla, biraz daha patates kızartması küreklerken. "Altı ay sonra maaş günü."

Haklı olduğunu biliyordum. Bu bir iş anlaşmasıydı, bir alışverişti. Başımı dik tutar ve kendimi onun büyüüne kaptırmazsam kalbim kırılmayacaktı.

Kahvaltımızı bitirdik ve sonra kendimizi malikanede bir tura çıkardık. Carla ve ben balo salonunda kıkırdadık ve döndük. Doğaçlama dans gösterimizi bitirdikten sonra alkışlarla karşılandık.

Personelden birkaçı duvara yaslanmış bizi izliyordu.

İçlerinden biri, Marta adında orta yaşlı bir kadın, nazik bir gülümsemeyle, "Evde yeniden kahkaha olması çok güzel," dedi.

Bu dikkatimi çekti. "Eve geri mi döndün?"

Başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "sıcak gelmeyeli uzun zaman oldu. Ya da bir ev gibi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece başımı salladım ve beni yan odaya doğru sürükleyen Carla'yı takip ettim.

Kütüphane kolaylıkla favorim oldu. İçeri girdiğimizde Carla'nın çenesi düştü.

"Tamam, artık burada yaşıyorum," diye açıkladı.

"Harika, değil mi?"

Rafları derinlemesine inceledikten sonra kendimizi oturma odalarından birinde bulduk. Carla kendini büyük boy kanepelerden birine attı ve arkasına yaslandı.

Güldüm ve pelüş minderlere gömülerek ona katıldım. Mutfak personeli bize bir tepsi atıştırmalık getirdi - taze meyve, peynir, kraker ve bir çeşit süslü maden suyu. Carla bir yandan telefonunu çıkarırken bir yandan da hemen içine daldı.

"Ee," dedi bir ağız dolusu peynir yerken, "hadi nişanlını Google'da arayalım." "Carla," diye homurdandım ama o beni görmezden geldi, parmakları

Ekran. "Ne kadar az bilirim o kadar iyi."

Bir bilgi hazinesi bulması uzun sürmedi. "Roman Kelly," yüksek sesle okudu. "Milyarder girişimci. Kendi şirketini

On sekiz yaşında ilk şirketini kurdu. Forbes 30 Yaş Altı 30, falan filan. Şunu dinleyin: 'Keskin iş zekası ve anlaşma yapma konusundaki acımasız yaklaşımıyla tanınır.' Durakladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Acımasız, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir fikrin yok."

Kaydırmaya devam etti, ifadesi eğlenmekten meraka dönüştü.

"Olamaz," dedi usulca, sesi şakacı tonunu kaybetmişti. "Aman Tanrım."

Ona baktım, midem bulanıyordu. "Ne?"

Bana baktı, gözleri sempati doluydu. "Ailesi o on iki yaşındayken bir araba kazasında öldü."

Hava odayı terk etmiş gibiydi. "Ne oldu?" Fısıldadım.

Carla makaleyi okumam için telefonunu bana uzattı. Ailesi kafa kafaya çarpışarak ölmüştü ve Roman da olay sırasında arabadaydı. Hayatta kalan tek kişi oydu.

Kalbim onun için acıyordu. Bunun ne kadar dehşet verici olduğunu, onu nasıl yaralamış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Birdenbire, onunla ilgili pek çok şey

Kontrol ihtiyacı, mesafeli duruşu, insanları kendinden uzak tutma şekli anlamlıydı.

Carla sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Bu onun bir pislik olmasını mazur göstermez," dedi. "Ama pek çok şeyi açıklıyor."

Başımı salladım ve telefonu ona verdim. "Evet. Gerçekten öyle."

"Böyle bir evde büyüdüğünüzü hayal edebiliyor musunuz?" Carla söyledi. "Saklambaç oyunları?"

Sohbetin karanlığı değişti. Kendi çocukluklarımız hakkında konuştuk ve kendimizi gülerken bulduk. Çalışanlardan birkaçı kendi hikâyelerini ekledi. Sonunda alıştığımı hissediyordum.

Bir süre sonra bizimle sohbet eden ve gülen personel birden rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağıldı. Sanki havada bir değişiklik . Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı sönmüş gibiydi ve havaya ağır bir sessizlik çökmüştü.

Onu gördüğümde Carla ve ben hâlâ kanepede uzanıyorduk.

Varlığı fiziksel bir güç gibiydi. Geniş omuzları ve keskin takım elbisesiyle dikkatleri üzerine çekerek odayı dolduruyordu. Bakışları Carla'ya takıldı ve kaşları çatıldı.

"Kimsiniz?" diye sordu, ses tonu eşitti ama bir sınır taşıyordu.

Carla dik oturdu, her zamanki kabadayılığı onun incelemesi altında bocaladı. "Ben Carla," dedi elini uzatarak. "Kaira'nın en iyi arkadaşı."

Roman onun elini tutmadı. Onun yerine bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

"Onu buraya sen mi davet ettin?"

"İzne ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim," dedim kollarımı kavuşturarak.

Çenesi gerildi. "Burası bir üniversite yurdu değil, Kaira. Burası benim evim." "Ve ben burada yaşıyorum," diye karşılık verdim. "Bu da demek oluyor ki

bir suçlu gibi sorgulanmadan bir arkadaşınızı ağırlayabilirsiniz."

Odadaki gerginlik hissediliyordu. Carla boğazını temizledi.

"Belki de gitmeliyim," dedi ve ayağa kalktı.

"Hayır," dedim sertçe, kolunu tutarak. "Sen kalıyorsun. Roman, eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu daha sonra tartışabiliriz."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonra gözleri, bu alışverişi iri gözlerle izleyen Carla'ya kaydı. Keskin bir nefes verdi.

"İyi," dedi, sesi kısılmıştı.

Bununla birlikte arkasını döndü ve odadan çıktı.

Carla kısık bir ıslık çaldı. "Vay be. Çok gergin."

İçimi çektim ve kanepeye geri çöktüm. "Sana söylemiştim."

T Eve girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ne olduğunu hemen anlayamadım ama hava farklıydı. Bir şekilde daha sıcak. Daha canlı. Sesler ve kahkahalar koridordan aşağı süzülüyordu, Eve geldiğimde beni karşılayan olağan sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu. Genellikle çalışanlarımdan biri çantamı almak ya da bana içki ikram etmek için bekliyor olurdu.

Mutfakta konuştuklarını duydum, bu bana garip geldi. Ama beni diğer koridora götüren onların sesleri değildi. Kaira'ydı. Biriyle konuşuyordu, bu da kafamı karıştırdı.

Kapının girişinde duraksadım ve ikisinin kanepelere uzanmış, aralarında bir tepsi atıştırmalıkla bir şeylere gülmelerini izledim. Genellikle sakin ve verimli olan personelim odada uzanmış, gülümseyerek ve hatta bir iki kıkırdarak içecek ve yiyeceklerin tadını çıkarıyordu.

Sanki başka birinin evine girmiş gibiydim.

Sonunda odaya girdiğimde, personel ayağa fırladı ve aceleyle dışarı çıktı. Bu izinsiz giriş beni heyecanlandırmadı ama boş verdim. Şimdilik.

Kendi evimde kovulduktan sonra, çalışma odama gitmek niyetiyle fuayeye geri döndüğümde köşede birkaç çöp torbası ve kutu fark ettim. *Bu da ne böyle?*

Sanki yanlış eve girmişim gibiydi. Asam bir büyüünün etkisi altındaydı. Eşyalara baktım ve nereden geldiklerini anladım: Kaira'dan tabii ki.

Dağınıklığa baktım, kızgınlığım giderek artıyordu. Bu kabul edilemezdi. Benim evim bir düzen ve sükûnet yeri idi, bu değil. Öfke patlamasını kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Elimde olmadan oturma odasından gelen kahkahalara kulak misafiri oldum. Bu ses sınırlarımı bozdu. Neşeyi ya da kahkahayı küçümseydiğimden değil; sadece onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Çalışma odama doğru yürüdüm, her şeyin eski haline döndüğünü görünce şaşırmadım. Personele bıraktığım dağınıklık için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Fuayedeki dağınıklıktan çok daha kötüydü. Bir noktada Kaira'yla konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama bunu seyircilerin önünde yapmayacaktım.

Birkaç saat sonra çalışma odasından çıktım ve antredeki dağınıklığın gitmiş olduğunu fark ettim. Akşam yemeğinin yirmi dakika içinde servis edileceği söylendi. Üstümü değiştirmek için üst kata çıktım ve misafirimizin bize katılıp katılmayacağını merak ederek yemek odasına döndüm.

Kaira zaten ve çalışanlardan biriyle sohbet ediyordu. En iyi arkadaşları gibi davranıyorlardı. Ben odaya girdiğimde konuşmayı kestiler. Görevli, Jessica olabilir, yemek odasından çıkmadan önce bana hızlıca bir bardak su doldurdu.

Kaira bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Arkadaşı bir noktada gitmiş olmalıydı, bunun için minnettardım.

Akşam yemeği servis edildi. Yine fark ettim. Bize hizmet eden personel Kaira ile gizli gülümsemelerini ve rahat sohbetlerini paylaşıyor. Gülüyor, onlara içtenlikle teşekkür ediyor ve hatta yemeklerin kusursuz sunumuyla ilgili şakalar yapıyordu. Ondan çok etkilenmişlerdi. Herkes ondan etkilenmişti.

O anda ben hariç herkes.

Beni neden bu kadar rahatsız ettiğini tam olarak kestiremiyordum. Belki de insanlarla bu kadar zahmetsizce bağlantı kurması, *personelimi* - benim personelimi

-Hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Ya da belki de buranın artık benim evim olmadığına dair rahatsız edici bir duyguydu. Bir şekilde onun eviydi.

Bu düşünce göğsüme bir diken gibi battı. Teknik olarak tadının harika olduğunu bildiğim biftekten bir ısırık daha aldım ama ruh halime göre tadı ihanet gibiydi.

Kaira sessizliği bozarak, "Bazı eşyalarımı buraya getirttim," dedi.

"Fark ettim."

"Çantaları ve kutuları odama götürdüm."

"Güzel. Bunu arkadaşlarına yaptırabilirdin."

"Arkadaşlarım mı?"

Bir el salladım. "Arkadaş olmuş gibi görüldüğünüz personelim."

Kaira başını hafifçe eğdi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirmeden önce ifadesi bir an için okunamazdı. "Roman, onlar benim dostlarım değil. Burada çalışıyorlar, evet, ama onlar da insan. Dostça sohbetin bir bedeli yok."

"Farkındayım," diye cevap verdim sertçe. "Ama burası benim evim, bir sosyal kulüp değil."

Gülümsemesi soldu ve tabağına baktı, çatalı boş boş yemekle oynuyordu. "Alışkın olduğun şeyin bu olduğunu anlıyorum. Ancak biraz gevşemekten zarar gelmez. Daha mutlu görünüyorlar."

"Daha mutlu olmak daha üretken olmak anlamına gelmez," diye karşı çıktım. Başını salladı ve yemeğine geri döndü.

Yemek bittiğinde, yeterince yemiştim.

"Personeli buraya getirebilir misin?" Jessica'dan rica ettim.

"Evet, efendim."

Yemek odasına girdiler.

"Bugünkü çalışan etkileyici olmaktan çok uzaktı," dedim sertçe. "Sıradanlığa ve verimsizliğe müsamaha göstermeyeceğim."

Ortam bir anda değişti. Kaira'nın gülümsemesi soldu, yerini şaşkınlık ve belki biraz da hayal kırıklığı aldı. Ve öfke.

"Bir daha olmasına izin verme." Ayağa kalktım ve peçetemi tabağıma attım. Kendimi açıklamak için kalmadım. Egzersiz kıyafetlerimi giymek için üst kata çıktım. Evimi dağıtmadan hayal kırıklığımdan kurtulmam gerekiyordu.

Spor salonu benim sığınağımdı.

Tekrar kum torbasına gittim. Ellerimi sardım ve ağır torbaya yumruklar atmaya başladım. Zihnim sahneyi tekrar tekrar canlandırdı. Yüzlerindeki şaşkınlık ve incinmişlik karışımı ifadeler, ani moral düşüşü. Daha sert yumrukladım, her darbe içimi kemiren suçluluk duygusunu bastırmak için nafile bir çabaydı.

Kaira haklıydı; onlar insandı, benim titizlikle koruduğum makinemin dişlileri değil. Ama bunu kabul etmek, bırakmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir tutuşu gevşetmek gibi hissettirdi. Yumruklarımın çantaya çarparken çıkardığı ses şimdiye kadar duyduğum en iyi müzikti.

Torbayla işimi bitirdim ve ağırlıklara geçtim, kaldırma ve indirmenin tanıdık ritminin beni içimde kopan fırtınadan uzaklaştırmasına izin verdim.

Zihnim. Dambılların şingirtısı ve kulaklarımdaki kan akışı, hissettiğim kaosla tam bir tezat oluşturarak beni topraklıyordu.

"Kötü bir gün mü geçirdin?" Kaira'nın sesi sarmal düşüncelerimi yarıp geçti. Ağırlıkları indirdim ve dönüp onu kapının pervazına yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde gördüm.

"Hayır," dedim, yüzümdeki teri silmek için bir havlu aldım. "Eve geldiğimde seni çalışanlarımla samimi olurken bulana kadar her şey yolundaydı."

Kaşları havaya kalktı. "Chummy? Ciddi misin?"

"Onlar çalışan, Kaira. Arkadaş ya da aile değiller. Yapmaları gereken işler var ve sen onların dikkatini dağıtamazsın."

Gözlerini devirdi. "Onlar insan, mobilya değil."

"Ne?" Tersledim.

"Personelinizin yarım saat eğlenmesine izin vermek yerine zamanlarını zaten pırıl pırıl olan mermer zeminlerinizi yeniden parlatmak için harcamalarını mı tercih ediyorsunuz?" diye sordu. "Burası bir hastaneden daha temiz. Oturup pembe dizi izledikleri falan yok. Zaten temiz olan bir şeyi bir de onların temizlemesini mi istiyorsun?"

"Evet," dedim otomatik olarak. "Onlara bunu yapmaları için para veriyorum."

Çenesi düştü ve bir an için sonunda onu susturmayı başardığımı düşündüm. Ama sonra gözleri kısıldı ve içlerindeki öfkenin parladığını gördüm. Yumruklarını iki yanında sıkarak bir adım daha yaklaştı.

"Seni anlamıyorum," dedi, sesi alçak ve ısırgandı. "Bu ikimiz için de geçerli," diye karşılık verdim.

Ona söylediğim her kelimeyle meydan okuması daha da artıyor gibiydi. Çoğu insan şimdiye kadar geri adım atardı ama Kaira öyle değildi. Onun kararlılığı çileden çıkarıcıydı ve sinir bozucu bir şekilde biraz da takdire şayandı.

"Bu güzel evde yaşıyorsunuz," dedi, etrafımızı göstererek, "ama burası bir mezar gibi. Soğuk, cansız. Çalışanlarınız iyi insanlar. İşlerinden keyif almayı hak ediyorlar Roman. Eğer bunu göremiyorsan, sana nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Onları tanımak için beş saniye harcarsan sadakatlerini sonsuza dek kazanırsın."

Sözleri kabul etmek istemediğim kadar sertti.

"Burası benim evim," dedim, sesim sertti. "Onların sadakatine ihtiyacım yok. Onlara ödeme yapıyorum. Gizlilik sözleşmesi imzaladılar. Nokta."

Gözleri alev alev yanarak bakışlarımla yüzleşti. "Ve bunu sefil hale getiren sensin."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak yumruklarımı sıktım. "Benim ya da bu ev hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," dedi, sesi hafifçe yumuşayarak. "Burada mutsuz olduğumu biliyorum. Ve bence asıl sorun da bu."

Aramızda ağır ve rahatsız edici bir sessizlik uzanıyordu. Başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü.

"Ben kütüphaneye gidiyorum," dedi omzunun üzerinden. "En azından o oda beni boğuyormuş gibi hissettirmiyor."

Gidişini izledim. Bir yanım onu geri çağırmak, tartışmak, yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Ama başka bir yanım -daha sessiz, daha savunmasız bir yanım- tamamen haksız olmadığını biliyordu.

Spor salonu artık bir sığınak değildi. Bunu mahvetmişti.

Bankta oturmuş yere bakıyordum, zihnim hızla çalışıyordu. Kaira'nın sözleri kafamda tekrarlanıyordu.

Bir konuda haklıydı: Burada mutsuzdum. Bu ev, tüm ihtişamı ve anılarıyla, kendi yaptığım bir hapishaneydi. Annemle babamın hayaletleri her odada dolaşıyor, kahkahaları ve sıcaklıkları beni rahatsız ediyor ama her zaman ulaşamayacağım bir yerde duruyorlardı. Yıllarımı onların geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışarak geçirmiştım ama hiçbir şey bana uymuyordu.

Kaira bu eve yeni bir şey getirmişti; hayat, sıcaklık, kahkaha. Ve ben bunu mahvediyordum. Onun için, personel için, kendim için.

Duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Annem beni şimdi görse ne düşünürdü? Kaira'yla konuşma şeklimi, öfkemin ve güvensizliğimin beni tüketmesine izin verdiğimi duysaydı? Ya asa?

Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve bu düşünce her şeyden daha çok acı veriyordu.

Yıllarca annemin gururuna, sevgisine layık olduğumu kanıtlamak için çalıştım. Ama yol boyunca bir yerlerde, gerçekten neyin önemli olduğunu gözden kaçırmıştım. Ve şimdi, Kaira buradayken, bu eve iyi bir şeyler geri şansım vardı.

Keşke kendi yoluma çıkmasaydım.

T Roman'ın geniş evindeki en sevdiğim yer açık ara kütüphaneydi. Kütüphaneyi sevdiğini söylerdi ama burası onun dokunmadığı tek odaydı. Mekânın geri kalanından farklı olarak sıcaktı. Rahattı ve davet ediyordu. Farklı olan sadece mobilyalar değildi. Her şey farklıydı.

Kapıları kapattım ve bir an için her şeyi içime çektim. Bu kadar çok seçenek varken ilk olarak ne okumak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yeteneğim olsaydı, aynı anda birkaç kitap okurdum. Tipik bir kütüphanenin aksine, bu kütüphane türlere göre düzenlenmemişti. Gördüğüm kadarıyla kitaplar alfabetik de değildi.

Sorun etmedim. Bu bana tüm başlıkları keşfetme şansı verecekti. Dağınık düzene rağmen ya da belki de bu yüzden, kendimi kitapların belli bir düzen olmadan gelişigüzel istiflendiği belirli bir rafa doğru çekilirken buldum. Uzandım ve sanki yıllardır dokunulmamış gibi görünen deri sırtlı bir kitabı çıkardım. Başlığı soluk altın harflerle kabartılmıştı: "Kalbin Yankıları."

Merakla kitabı rastgele bir sayfaya açtım ve ilgimi çeken bir şey olup olmadığını görmek için biraz okudum. Kesinlikle bir olasılıktı. Kitabı küçük masalardan birinin üzerine koydum ve daha fazla başlığı taramaya başladım.

Romantik bir şey olsun istedim ama Jane Austen tarzı olmasın. Tercihen biraz daha modern bir şey. Kütüphanenin sahibine bakılırsa

Romantizm duygusu pek ona göre değildi. Muhtemelen polo, yatlar ve uşağınızı nasıl düzgünce azarlayacağınızla ilgili kitapları severdi.

Belli belirsiz romantik bir şey buldum ve rahat koltuklardan birine kıvrıldım, kitabı elime alırken bacaklarımı altına sıkıştırdım. Açtım ve okumaya başladım.

Aksine, okumaya çalıştım.

Gözlerim aynı cümleyi onuncu kez taradı, ancak zihnim sürüklenirken kelimeler birbirine karıştı, kurtulamadığım bir hayal tarafından çekildim. Kendi karakterlerimin dünyasında kaybolmak benim için alışılmadık bir şey değildi -hatta yazarken bunu hep yapardım- ama son zamanlarda hayalimdeki erkek başrol sinir bozucu derecede tanıdık bir şekil almaya başlamıştı.

Roman.

Hiç hoş
değil.

Başımı salladım ve hikâyeye odaklanmaya çalıştım. Ama dün gece havuzda ellerinin üzerimde olduğu anıyı görmezden gelmek imkânsızdı. Dokunuşunun sıcaklığı, gözlerindeki yoğunluk, bana sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bakışı - sarhoş ediciydi.

Ama bir de öteki yüzü vardı. Huysuz, sivri dilli, tek bir yorumuyla bir odanın enerjisini emebilen Romalı. Dünyayı bir savaş alanı ve içindeki herkesi ya bir rakip ya da bir piyon olarak gören adam. Çivi arayan bir çekiç gibiydi.

Neden böyleydi? Onu bu kadar soğuk ve temkinli yapan neydi?

Ailesini merak ettim, Carla'yla daha önce bulduğumuz resimlerdeki insanları. Ailemi kaybetmeyi hayal bile edemezdim, hele bu kadar genç yaşta ve bu kadar trajik bir şekilde. Bu insanda nasıl bir iz bırakırdı?

Bu düşüncelerden kurtulmaya kararlı bir şekilde dikkatimi tekrar kitabıma verdim. Ama tam kendimi hikâyenin içinde kaybetmeye başlamıştım ki, kütüphane kapısının yumuşak gıcirtısı beni geri çekti.

Roman yeni duş almış, gri eşofman altı ve sade siyah bir tişört giymiş halde içeri girdi. Koyu renk saçları nemliydi ve olduğundan daha rahat görünüyordu.

Yaklaşırken onu fark etmemiş gibi davranarak bakışlarımı hızla kitabıma çevirdim. Onu görmezden gelmek ve iğrenç bir böcekten başka bir şey değilmiş gibi davranmak istedim.

Ama Roman öyle kolayca görmezden gelebileceğiniz türden bir adam değildi. Sadece cüssesi değil, tüm aurası böyleydi. Bir odaya girdi ve

Bunu yapmak istese de de içerideki herkesin dikkatini çekti.

"Şarap?" diye sordu, bir bardak uzatarak.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim başımı kaldırmadan.

Uzaklaşmak yerine bardağı yanındaki küçük masanın üzerine koyarak beni şaşırttı. Sert bir çıkış ya da alaycı bir yorum bekleyerek ona baktım ama onun yerine bir süre sessizce öylece durdu.

"Burada içmek zorunda mısınız?" Ben sordum.

Doğrusu, kendime pek güvenmiyordum. O iyi olabilirdi ama bardağımı yeri doldurulamaz bir kitabın üzerine dökmeyeceğimden emin değildim.

"Bu bir mobilya," dedi. "Temizlenebilir. Ya da değiştirilebilir."

Kaşlarımı kaldırdım, umursamaz tepkisini nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. Mobilyaları umursamadığını mı söylemeye çalışıyordu, yoksa nasıl tepki vereceğimi görmek için bir test mi yapıyordu? Her iki durumda da Roman burada, kütüphanesinde duruyor, bana şarap ikram ediyor ve yumuşak, neredeyse nazikçe konuşuyordu.

Başka bir koltuğu çekip benimkiyle karşı karşıya gelecek şekilde yerleştirdi ve kendi kadeh şarabıyla oturdu.

Bir açmazın yaklaştığını hissedebiliyordum. Tekrar. Şarap bardağını elime aldım ve bir yudum içtim. Onunla başa çıkmak için sıvı cesaretine ihtiyacım olacaktı.

"Daha önce haddimi aştım," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım, kitabımı indirdim. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Ne zaman?"

Başını salladı ve dudaklarını yalamadan önce bardağından bir yudum aldı. Bunu yaptığını gördüğümde neredeyse inleyecektim. Bu bana onun beni öpüşünü hatırlattı. Zevk vaat eden o dil.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Bu ev çok uzun zamandır çok sessiz. Biraz kahkaha işimize yarayabilir. Sen haklıydın." Başını iki yana salladı. "Burada belli bir şekilde yaşıyordum ama bu doğru yol olduğu anlamına gelmiyor."

Dürüstlüğü beni hazırlıksız yakaladı. Roman özür dilemedi, en azından onu tanıdığım süre boyunca. Ama ifadesinde bir şey vardı - daha önce görmediğim bir açıklık - samimi olduğuna inanmamı sağladı.

Kitabımı bıraktım ve hafifçe öne doğru eğildim. "Bunu kabul edeceğini düşünmemiştim."

Belli belirsiz sırttı. "Ben de öyle."

Devam etmeden önce bir süre sessizce oturduk.

"İş dünyamda o kadar uzun yıllar geçirdim ki, herkese benden bir şey almaya çalışıyormuş gibi davrandım. Bu bir refleks haline geldi."

"Sanki önce sen onları yakalamazsan, onlar seni yakalayacakmış gibi mi?" Nazikçe sordum. Başını salladı, bakışları yere düştü. "Evet."

"Yaşamak için yalnız bir yol gibi görünüyor," dedim ses tonumu yumuşak tutarak.

Çenesi gerildi ve bir an için çok ileri gittiğimi düşündüm. Ama sonra sessiz bir nefes verdi ve bana baktı.

"Öyle," diye itiraf etti. "Ama içindeyken gerçekten fark etmiyorsunuz. Bu benim için ikinci doğa." Sonra durakladı, sanki kadehinde paylaşmak istemediği gizli bir gerçek varmış gibi kadehine baktı. "Ta ki biri gelip her şeyi farklı görmenizi sağlayana kadar," diye ekledi sessizce, neredeyse kendi kendine.

Kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Benim hakkımda mı konuşuyordu? Onu sıkıştırmak, kale gibi varlığını yeniden gözden geçirmesine kimin neden olduğunu sormak istedim ama yeni inşa ettiğimiz kırılgan ateşkesi bozmaktan korktum. Roman yaralı bir hayvandı. Dikkatli davranmalıyım. Eğer sorular sormaya ya da düşüncelerimi ve inançlarımı ona dayatmaya başlarsam, kaçıp gidecekti.

Bunun yerine daha güvenli bir soru seçtim. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Bu mu?"

Roman bana baktı, gözleri sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyordu.

ne kadarını açıklayacağıma karar veremedim. Bakışlarında göğsümü sızlatan bir şey vardı; görmeyi beklemediğim bir kırılganlık. Roman ilk kez beni çileden çıkaran o kibirli, korumacı adam değildi. O sadece bir insandı.

Şarap bardağına uzandım ve küçük bir yudum aldım. Fazla değildi ama ağzının kenarlarının hafif bir gülümsemeye dönüşmesi için yeterliydi. Kendini rahatlamış hissetmesini istedim.

"Teşekkür ," dedi.

"Ne için?"

"Benden tamamen vazgeçmediğin için," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Etrafında bulunulması en kolay insan olmadığımı biliyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bu yetersiz bir ifade."

Gülümsemesi genişledi ve yüz ifadesinde biraz mizah gördüm. "Yeterince makul."

Ondan sonra konuşmaya başladık, sohbetimiz şaşırtıcı derecede kolay akıyordu. Roman bana okuduğum kitap hakkında sorular sordu. Kütüphanesinin okuduğundan bile şüphe ettiğim kitaplarla dolu olmasıyla dalga geçtim. Bunu inkâr etmedi, kitapların sırtlarının bozulmamış olduğunu söylediğinde güldü.

"Kitapları sadece onlara sahip olmak için mi topluyorsunuz?" diye sordum. "Kütüphanenizin dörtte birini bile göremedim. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en büyük kişisel kütüphanelerden biri. Dürüst olalım, aslında hiç kişisel bir kütüphane görmedim."

Roman kıkırdadı, takdir etmeyi çabucak öğrendiğim bir sestir bu. Yeterince gülmüyordu. Yeterince gülümsemedi. "Sanırım, bir bakıma, evet. Burası için arzuladığım estetiğin bir parçası, bilgi ve kültürün sembolü. Ama belki de onları daha fazla okumaya başlamamın zamanı gelmiştir."

"Hangi kitapla başlamak istersiniz?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ben çok siyah ve beyaz bir adamım. Kurgu okuyabilecek bir adam mıyım bilmiyorum. Çok fazla ayırıştırırım."

Onu inceledim. "Peki ya biyografiler?"

"İnsanlarla yeterince ilgilenmiyorum."

Yumuşakça kıkırdadım. "Gerçekten."

"Bu muhtemelen kulağa çok saçma geliyor ama bence hepimizin kendi hikayeleri var. Bir insanı diğerinden daha ilginç kılan nedir?"

Kendi mahremiyetine ve tesellisine başkalarının hayatlarını anlamaktan daha çok değer verdiği belliydi; bu özelliğini hem sinir bozucu hem de ilgi çekici buldum.

"Belki de bu, bir kişinin diğerinden daha ilginç olmasıyla ilgili değildir. Bu, başka birinin kendine özgü zorlukların üstesinden nasıl geldiğini görmekle ilgilidir. Onların hikayelerinde kendinizden parçalar bulabilir ya da tamamen yeni bir şey öğrenebilirsiniz."

Roman dalgın görünüyordu. "Belki," diye kabul etti bir süre sonra. "Ama ben her zaman kendi sorunlarımızla uğraşmamız gerektiğini düşünmüştümdür. Birinin hikâyesini anlatmak insanları hayatına davet etmek gibi geliyor. Sanki ilgiye ya da övgülere ihtiyacın varmış gibi. Ya da acınmaya. Bu istediğim son şey."

Hepsi çok geçerliydi. "Anlıyorum. Sanırım bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Biyografileri sever misin?"

"Bazıları. Olağanüstü olaylar yaşayan insanlar hakkında okumayı seviyorum. Bazılarını ilham verici buluyorum. Politikacılar ya da-

"Benim gibi insanlar," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

"Olma. Ben olsam hikayemi okumazdım."

Ona hikayesi hakkında biraz bilgi sahibi olduğumu ve bunu ilgi çekici bulduğumu söylemek istemedim.

"Seni kitabına geri dönmen için yalnız bırakayım," dedi.

Henüz gitmesini istemiyordum. "Sana bir kitap önermemi ister misin?" diye sordum. "İlgi çekici bir şey."

Kıkırdadı. "Seni rahatsız etmek istemem."

"Şömineyi açmaya ne dersin, ben de sana bir şeyler bulayım? Bahse girerim iyi bir gerçek suç gerilimini seversin."

"Kulağa karanlık geliyor. Benim gibi bir adamın böyle bir kitabı okumasının iyi bir fikir olduğuna emin misin? Bana fikir verebilir."

"Ha. Ha. Sadece şu şeyi çalıştır."

Dean Koontz'un ilgisini çekeceğini düşündüğüm birkaç kitabını görmüştüm. Kitabı aldım ve oturma alanına geri götürdüm.

Şömine açıldı. "Bu sadece bir uzaktan kumanda," dedi Roman. "Sadece düğmeye bas, sıcaklığı ayarla ve gitmeye hazırsın."

Roman kitabı elimden aldı. Sayfaları çevirip tanıtım yazılarını ve yazarın notunu tararken kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu ne hakkında?" diye sordu.

"Cinayet, gizem, biraz da psikolojik çarpıtma. Sürükleyici, sizi hem dedektifin hem de katilin zihnine çekiyor. Takdir edeceğiniz bir şey olabileceğini düşündüm - strateji, işin analitik tarafı."

"Kulağa hoş geliyor."

Şarap kadehlerimiz, şöminenin sıcaklığı ve aramızda yeni keşfedilmiş bir huzurla yerleştik.

I kitabımdan başımı kaldırıp baktım. Fiziksel olarak çekici bulduğum bir kadınla oturuyor olmak ve onun için yanıp tutuşmamak çok garipti. İki saattir kütüphanede oturuyor, şarap içiyor ve çoğunlukla sessizlik içinde kitap okuyorduk.

Ara sıra ona benim ya da onun kitabı hakkında sorular sorardım.

Olay örgüsünün kıvrımlarını ve karakterlerin motivasyonlarını tartışmaktan hoşlanıyor gibiydi, hikayenin yeni bir katmanını her açtığında gözleri parlıyordu. Bu benim olduğumdan farklı bir etkileşimdi, daha fazla fiziksel yakınlık için baskı yapmayı veya her zamanki çekiciliğimi sergilemeyi içermeyen bir etkileşimdi. Bunun yerine, yüzeysel çekiciliğin ötesinde bir düzeyde gerçekten bağlantı kuruyormuşuz gibi samimi hissettirdi.

İtiraf etmeliyim ki, genellikle kadınların yanında oynadığım rolü oynamamak rahatlatıcıydı. Onun yanındayken sadece kendim olabileceğimi hissettim - her neyse artık. Bir sayfayı daha çevirdiğimde kendimi onun bu duvarların dışındaki hayatını merak ederken buldum. Hayatıma girmeden önce kimdi?

Kitabımdan başımı kaldırdım ve gülümsedim.

Kaira kütüphanedeki şezlongda uyuyakalmıştı. Kitabı göğsünün üzerine düşmüştü, dudakları hafifçe aralanmıştı. Oturdum ve onu izledim. Şöminenin altın rengi ışıltısı yüz hatlarını yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Nefes alış veriş düzgün ve huzurluydu. Onu uyandıracak cesareti kendimde bulamadım. Sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Ona karşı bir çekim hissediyordum ama bu dün gece hissettiğim çekim gibi değildi. Evet, şansım olsa onu yatağa götürürdüm. Ama bu

farklıydı. Bu anın, onun uykusunu izlemenin son derece dingin bir yanı vardı. İçimde uzun zamandır, belki de hiç hissetmediğim bir şeyi harekete geçirdi. Bu sadece arzu değil, saygı, hatta hayranlıktı, kendini taşıma şekline, zekâsına, okuduğu hikâyelere olan tutkusuna.

Bana güvenmese bu kadar huzurlu uyuyamazdı. Gözlerim Kaira'nın uyuyan formuna takıldı. Belki de haklıydı; belki de gerçek bağlar kurmak için kendi hayatlarımızdan parçalar paylaşmakta fayda vardı.

Sessizce kalktım ve köşedeki banka doğru yürüdüm. Kitap okurken sarılmak isteyebilecekler için özenle katlanmış battaniyeler vardı. Battaniyeler aslında yeniydi. Birini aldım ve dikkatlice üzerine örttüm. Hafifçe kıpırdandı, rüyalarına geri dönmeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Boş şarap kadehlerimizi aldım ve yarısı dolu şarap şişesiyle mutfığa doğru ilerledim.

Mutfak sessiz bir sohbetle canlanıyordu. Gece çalışanlarından birkaçı adanın etrafında toplanmış, kahvelerini yudumluyor ve gülüşüyorlardı. İçeri girdiğim anda durdular, gözleri bana kayarken sesleri cümlelerin ortasında kesildi.

Genelde mutfakta olmazdım. Bu şekilde değil. Varlığım onları huzursuz ediyordu. Kendi alanlarında rahat edemeyeceklerini düşündükleri bir ortam yaratmış olmaktan nefret ediyordum.

Muhtemelen davranışlarını hiç fark etmeyecektim ama şimdi onları Kaira ile birlikte gördüğümde, ben yanlarındayken sergiledikleri tavırların tam bir tezat oluşturduğunu anladım.

Kendilerini meşgul etmek için çabaladılar, zaten lekesiz olan tezgahları sildiler ve kahve istasyonunu düzenlediler.

Kahve cezvesine doğru başımı salladım. "Hiç kaldı mı?"

Temizlik personeli şefim Marilyn temkinli bir şekilde başını salladı. "Evet, efendim. Size bir fincan doldurmamı ister misiniz?"

Şarap bardaklarını lavaboya koyarak başımı salladım. "Hayır, ben hallederim."

Hepsinin beni izlediğini hissedebiliyordum, sanki onlara bağırmamı ya da emirler yağdırmamı bekliyorlardı. Kendime bir fincan kahve doldurup biraz da krema eklerken yaşadıkları belirsizlik hissediliyordu. Adaya yaslanıp kahveyi yavaşça karıştırırken, birbirlerine attıkları kaçamak bakışların farkındaydım.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Marilyn sordu. "Sana bir sandviç yapabilirim ya da sanırım buzdolabında biraz yemek artığı var."

"Gidip her şeyin olduğundan emin olmalıyım," dedi Tim.

"Lütfen kal," dedim. "Herkes otursun."

Korku dolu bakışları gördüm. Tim derse boyun eğmiş görünüyordu. Marilyn sinirlenmiş görünüyordu ama dilini tuttu.

"Özür dilemem gerekiyor," dedim sesim gergin sessizliği yararak. "Hepinizden."

Marilyn doğruldu, ifadesi okunamıyordu. Diğerleri birbirleriyle bakışmadan önce donup kaldılar. Tepkileri anlamlıydı. Tam bir pisliktim, özür dilediğime inanamıyorlardı.

"Misafirim Kaira bazı şeylerin farkına varmamı sağladı." Kahvemden bir yudum aldım ve sonraki sözlerimi düşündüm. "Boktan bir işveren oldum."

Genç çalışanlardan birkaçı, açık sözlülüğümden ürkmüş olacaklar ki, gözlerini kaçırarak birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim," diye devam ettim. "Bu ev uzun zamandır çalışmak için hoş bir yer değil ve bunun sorumlusu benim. Bunu değiştirmek istiyorum. Daha iyi hale getirmek istiyorum. Eskiden olduğu gibi."

Marilyn'in gözleri yumuşadı. Ellerini önünde kavuşturarak öne doğru bir adım attı. "Bu evin kemiklerinde hâlâ anne babanın ve onların burada kurdukları hayatın anıları var Roman. Burası bir zamanlar sevgi ve kahkahalarla dolu bir evdi. Şimdi hepimizin o havayı yeniden solumasının zamanı geldi."

Sözleri beni çok etkiledi. Haklıydı. Bu ev bir zamanlar bir yuvaydı. Gerçek bir yuva. Yol boyunca bir yerlerde, soğuk ve kişiliksiz bir şeye dönüşmesine izin vermişim. Marilyn tüm hayatım boyunca ailemle birlikte olmuştu.

Marta parlak bir gülümsemeyle mutfığa girdi ama beni görür görmez gülümsemesi kayboldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Kal," dedim. "Ben de tam personelin geri kalanına burada işlerin değişeceğini söylüyordum."

Marilyn gülümseyerek, "Sadece bu soğuk anıt mezarın yeniden bir ev olmasını istediğini söylüyordu," dedi.

Marta sırtıttı. "Gerçekten mi? Bu harika bir şey. Eski günleri özledik." "Şu itibaren hepimizin ortak alanları rahatça kullanmanızı istiyorum. vardiyalarınız. Kütüphanede kitap okuyun, salonda televizyon izleyin, kendinize bir yemek hazırlayın - burası burada olduğunuz sürece sizin de eviniz."

Sanki bir basınç valfi serbest bırakılmış gibi odada toplu bir nefes verme sesi duyuldu. Tim'in omuzları her zamanki gergin pozisyonlarından hafifçe düştü.

Marilyn, "Kaira hem içi hem de dışı parlak, güzel bir kadın," dedi.

Kaira'nın hâlâ uyuduğu kütüphaneye doğru baktım. "Onun burada olması çok farklıydı. Ama iyi oldu. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi savunmaktan korkmuyor, bu onu korkutsa bile. Ve aklından geçenleri söylüyor." Başımı salladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Ondan bunu beklemiyordum."

Marilyn bilerek gülümsedi. "bir şey, değil mi?" Kahvemini yudumlarken başımı salladım. "Evet, öyle."

Mutfaktaki diğer kadınlar birbirlerine sinsice gülümsediler ve ortamın değiştiğini, hafiflediğini hissettim.

"Bize yazmayı çok sevdiğini söyledi," dedi Marta. "O ve arkadaşı balo salonunda çok iyi vakit geçirdiler. Bir peri masalına adım atmak gibi olduğunu düşündüler."

"Bence bu balo salonunu eski mobilyaları depolamaktan daha fazlası için kullanmamızın zamanı gelmiş olabilir," diye düşündüm. "Belki burada bazı etkinliklere ev sahipliği yapabiliriz - hayır galaları, sanat gösterileri. Buraya biraz hayat getirebiliriz."

Personel bu fikir karşısında heyecanla başını salladı.

"Annenle baban parti vermeyi çok severdi." Marta iç çekti. "İlk kez servis yapmakla görevlendirildiğim günü asla unutmayacağım. Bir tepsi dolusu mezeyi düşürmüştüm. Annen çok nazikti. Aile için çalışmaya yeni başlamıştım. Kovulmayı bekliyordum. Onun yerine yardım etti, güldü ve bana gençken yaşadığı talihsizliklerle ilgili hikâyeler anlattı. Kendimi buraya ait hissetmemi sağladı, sadece bir çalışan olarak değil, ailenin bir parçası olarak." Marta'nın anısına gülümsedim ve aileme duyduğum özlemin acısını hissettim.

"O duyguyu geri getirmek istiyorum," diye ilan ettim. "Bu evin sadece çalıştığınız bir yer olmasını istemiyorum; kendinizi evinizde hissettiğiniz bir yer olmasını istiyorum,

"

Marilyn başını sallayarak, "Süpürge yaparken kabloya takılıp düştüğüm zamanı hatırlıyorum," dedi. "Baban irkilmedi bile. Sadece yanıma geldi, süpürgeyi kapattı ve çözmeden önce iyi olduğumdan emin oldu. Her zaman küçük felaketleri yoldaki küçük tümseklerden başka bir şey gibi hissettirmeyen bir yolu vardı."

Diğerleri de anekdotlarını paylaşmaya başlayınca oda hafif kahkahalarla doldu. Her anı bir diğerini ortaya çıkarıyor gibiydi. Personel hayatımın bir parçasıydı. Onlara gerçekte sahip oldukları geniş aile yerine mobilya ya da duvardaki bir sanat eseri gibi davrandığımı fark ettim. Onlar teyzemden sonra aileme en yakın kişilerdi.

"Biliyorsun, Sevgililer Günü yaklaşıyor," dedi Marilyn, sesi rahattı ama ben bir ipucu yakalamıştım. "Belki de Kaira için güzel bir şeyler yapmayı düşünmelisin. Hayatına neşe katmış gibi görünüyor. Ona ne kadar özel olduğunu göstermek için bir şeyler yapabilirsin."

Önerisi beni hazırlıksız yakaladı. Ve iyi bir şekilde değil. Nedenini açıklayamıyordum ama bir şey beni tetiklemişti. Doğrudum, her zamanki savunmam geri geldi. "Bu gerçek değil. Bunu biliyorsun."

Marilyn omuz silkti. "Olmayabilir. Ama medya bunu bilmiyor. Ve iyi bir nişanlı müstakbel gelini için özel bir şeyler planlar."

Diğerleri mırıldanarak onayladılar ve başlarını salladılar.

Hemen savunmaya geçtim. "Bu bir halkla ilişkiler stratejisi. Hepsi bu. Fazla abartmak istemiyorum."

Marilyn bir kaşını kaldırdı. "Elbette efendim. Ama bir halkla ilişkiler stratejisinin bile biraz romantizme ihtiyacı olabilir."

Kahvemi sessizce bitirdim, onların önerilerini yarı dinliyordum. Kaira'yı düşünmekle meşguldüm.

Sevgililer Günü için bir şey yapmayı gerçekten düşünüyor muydum?

Onun için mi? Bu benim karakterime çok aykırıydı.

Ama düşündükçe Kaira'nın evin dinamiğini değiştirdiğini daha iyi anladım. Muhtemelen ona sadece para ve ona aldığım güzel şeylerden biraz daha fazlasını borçluydum. Muhtemelen güzel bir jest hoşuna giderdi.

"Bunu düşüneceğim," diye kabul ettim sonunda.

Mutfak bir an sessizliğe gömüldü, muhtemelen herkes benim kadar şaşırmıştı.

Marilyn gülümsedi. "Küçük bir jest bile olsa bunu takdir edecektir."

"Bunu düşüneceğim," diye tekrarladım. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Mutfaktan çıktım ve bir kez daha kütüphaneye uğradım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Onu olduğu yerde bıraktım ve yukarı çıktım.

Personel bana düşünecek çok şey vermişti.

2C

KAIRA

I Bir anda uyandım, kalbim çarpıyor ve tenim karıncalanıyordu. Rüyamın kalıntıları zihnimde oyalanırken yanaklarım kızardı-

Roman'ın elleri üzerimde, ağzı boynumda bir çizgi çiziyor, sesi alçak ve kulağımda talepkâr.

Tanrım, kendine gel, Kaira.

Titrek bir kahkaha attım ve loş kütüphaneye göz gezdirdim. Tek ışık şöminenin yumuşak parıltısıydı. Üzerimde yumuşak bir battaniye vardı, kendim almamıştım. Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü. *Roman.*

Gerindim, rüya hala bilincimin kenarlarına yapıştıyordu. Cehennem gibi bir yolculuk olmuştu. Erotik rüya gerçekte fantezinin bir karışımıydı. Havuzdaki durumun unsurları, okuduğum kitapla ve kendi çok canlı hayal gücümle karışmıştı.

Vücudum hâlâ karıncalanıyordu. Derin bir nefes alarak battaniyeyi kaldırdım ve pelüş sandalyeden kalktım. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuktu. Onları hızla atılmış ayakkabılarımın içine soktum.

Roman'la olan ilişkim -ya da her neyse- tam olarak sınıflandıramadığım bir şeye dönüşmüştü. Bu sadece halk için bir oyun muydu? Yoksa daha fazlası, genişletilebilecek bir şey mi vardı?

Boynumdaki bükülmeyi gidermeye çalışarak gerindim. Ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyordum. Ve Roman beni neden uyandırmamıştı?

Gerçekten tatlı mı yoksa duygusuz mu olduğuna karar veremedim. Sonra battaniyeye baktım. Ona şüpheyle yaklaşıacaktım. Nazik bir jestti.

Okuduğum kitapla birlikte telefonumu da masanın üzerinde gördüm. Saate baktım, geç olduğunu biliyordum.

Sadece geç değildi, gecenin bir yarısıydı. Bu kadar çok uyuduğuma . Bunu son birkaç günün çılgınlığına bağlıyordum. Yorgunluk sonunda beni yakalamıştı.

Şöminenin kumandasını buldum ve kapattım. Sonra kendi kendime sessizce güldüm. "Sanki elektrik faturası için endişelenecek."

Ama yine de açık bırakamazdım. Sırf elektrik faturasını ödeyebiliyor diye, bu faturayı çarçur etmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Battaniyeyi aldım. Nereye ait olduğundan emin değildim ve yanımda götürmeye karar verdim. Sabah Marilyn'e nereye ait olduğunu soracaktım.

Kütüphaneden dışarı adımımı attığımda ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Binada yaşayan personel alt kattaki bir grup odada kalıyordu. Biraz eskimişti ama sefalet içinde yaşadıkları söylenemezdi.

Koridorda dolaştım. Her küçük sesi güçlendiren türden bir sessizlikti. Yumuşak bir uğultu duyabiliyordum. Buzdolabı ya da mutfaktaki birçok aletten herhangi biri olabilirdi. Büyük merdivenden yukarı çıktım, parmaklarımı cilalı tirabzanda gezdirdim ve bir esnemeyi bastırdım.

Sahanlığa ulaştığımda, merdivenlerin tepesindeki kapı aniden açılınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Roman dışarı çıktı ve yumuşak bir kilit sesiyle kapıyı arkasından kapattı.

Beni görünce dondu kaldı, düşük ışıktaki ifadesi okunamıyordu. "Seni uyandır mı?" diye sordu, sesi kadife gibi alçak ve pürüzsüzdü. Duyularımı okşuyordu. Rüyanın anılarını canlandırdı. Gözle görülür bir şekilde ürperdim ama bunun havadaki soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Az önce kendi kendime uyandım. Yatmaya gidiyorum."

Bakışları hâlâ koluma örtülü olan battaniyeye kaydı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Bunun için teşekkürler," dedim hafifçe kaldırarak. "Ve uyumama izin verdiğin için."

Başını salladı. "Rahat görünüyordun. Seni uyandırmak istemedim."

"Ne zaman bayıldığımı bile bilmiyorum." Hafifçe güldüm. "Belli ki kitap o kadar da iyi değilmiş."

"Muhtemelen on bir civarındaydı," dedi.

"Kitabını beğendin mi?" diye sordum.

"Henüz karar vermedim. İnsanı düşündüren şeylerden biri ve o kadar çok düşünecek havada olup olmadığımdan emin değilim."

Bir an durdu ve yüzümü inceledi. Sanki yüz ifademden bir şeyler okumaya çalışıyor ya da belki de rüyamın etrafımda dolaşan kalıntıları hissediyordu.

Tanrım, ya rüyayı o hâlâ kütüphanedeyken gördüysem? Ya onun adını inlediysem?

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. Aramızdaki boşluk dile getirilmemiş bir gerilimle yüklü gibiydi. Tıpkı havuzda beni öpmeden önceki an gibiydi.

Kendimi sakinleşmeye zorladım. Rüyayı bilmesine imkan yoktu.

Az önce kilitlediği kapıya baktım. "Orada ne yapıyordun?"

Saat sabahın üçü."

Gözleri karardı, yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. "İş," dedi sertçe. Ses tonundan konunun kapandığı anlaşılıyordu.

Daha fazla üstüne gitmedim. Bu beni ilgilendirmezdi ve açıkçası bilmek istediğimden de emin değildim.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Evet," dedim yüzümdeki bir tutam saç fırçalayarak. Saçlarımın nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum. Ve muhtemelen kolçağa yaslandığım için yüzümde bir kırılganlık izi vardı.

"Seninle yürüyeyim," diye teklif etti.

Başımı salladım, boğazım aniden kurudu. Gidecek çok yolum yoktu ama güzel bir jestti. Teklif ettiği hiçbir nazik jesti geri çevirmeyecektim. Bunlar çok azdı ve birbirlerinden çok uzaktaydılar. Daha fazlasını teşvik etmek istiyordum.

Benim yanıma geldi. Vücut yıkama suyunun ya da şampuanının kokusunu alabiliyordum. Taze bir kokusu vardı. Çok keskin ve erkeksi bir kokuydu, sanki dağ yürüyüşünden yeni gelmiş gibiydi.

Koridor hatırladığımdan daha uzun görünüyordu. Onun varlığı mekânı daha küçük, daha samimi hissettiriyordu.

Odama vardığımızda, kapıyı benim için açtı ve geçmem için yeterince geniş tuttu. İçeri girerken sessizce "teşekkürler" diye mırıldandım ama hareket ettiğim anda vücudum onun kine değdi.

Zar zor bir dokunuştı - sadece kalçam onun ön tarafına sürtünüyordu, ama eşofmanlarına baskı yapan kusursuz sertliği hissetmek için yeterliydi.

Nefesim kesildi. Donup kaldım, dönüp ona baktım. Çenesi gergindi, gözleri karanlık ve tehlikeli bir şeyle yanıyordu ve omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. Gözlerinde yine o gece havuzda gördüğüm bakış vardı.

"Kaira," dedi, sesi sanki kendini zor tutuyormuş gibi gergindi.

Aramızdaki hava gerilimle çatırdıyordu, yoğun ve elektrikliydi. Bir adım uzaklaşmam, iyi geceler dileyip kapıyı kapatmam gerektiğini biliyordum ama kendimi kıpırdatamıyordum. Bunu söyleyen oydu. İkimiz de bunu istiyorduk. İkimiz de seks arzuluyorduk. Aklımın bir köşesinde onunla seks yapmanın tüm artılarını ve eksilerini gözden geçiren bir diyalog vardı.

"Yatağa gitmelisin," dedi, sesi bir öneriden çok bir emir gibiydi. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

Sertçe yutkundum ve büyük bir kararla karşı karşıya olduğumu biliyordum. Bu öyle bir karardı ki her şeyi değiştirebilirdi. İçimden bir ses Roman söz konusu olduğunda bunun basit bir tek gecelik ilişki olmadığını söylüyordu. Onunla aynı çatı altında yaşıyor olacaktım.

Zihnimin arkasındaki sesi susturdum. "Pişmanlık sabahın sorunudur," dedim.

Kontrolünü kaybetti. Bir an orada duruyordu, sakın ve ölçülüydü, sonra ağzı ağzımdaydı, elleri saçlarıma dolanmıştı ve sanki yıllardır kendini tutuyormuş gibi beni öpüyordu.

Dudaklarına karşı nefesim kesildi. O da bundan faydalanarak öpücüğü derinleştirdi ve dilini dudaklarıma değdirdi. Ona sarıldığımda, parmaklarım omuzlarına gömüldüğünde içimdeki sıcaklık artarak karnımda birikti.

Beni odaya geri götürdü ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Kurallar, sözleşme ya da açıkça aştığımız çizgi umurumda değildi.

Tek önemsedğim beni nasıl hissettirdiği - canlı, arzulu ve tamamen tüketilmiş.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sesi boğuk ve ihtiyaç doluydu.

"Durma," diye fısıldadım, onu daha yakına çekerek.

Elleri belime doğru kayarak beni sıkıca kavradı ve beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaştı ama daha az yoğun değildi. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyormuş gibi hissediyordum. Bundan geri dönüş olmadığını biliyordum.

Roman sadece derimin altında değildi; damarlarımda, kalbimde, ruhumdaydı. Ve ilk defa bununla savaşmak istemedim.

Artık değil.

Beni duvara yasladı. İri, çok sert vücudu beni itti ve nefesimi kesen lezzetli bir basınçla beni sabitledi. Gözlerimin içine bakarken dudaklarımız sadece bir an için ayrıldı, bakışları yoğun ve araştırıcıydı.

"Emin misin?" diye sordu, sesi hem endişe hem de arzuyla doluydu. "İkinci kez durabilir miyim bilmiyorum."

Bunun üzerine uzandım, elimi başının arkasına koydum ve onu tekrar kendime çektim. "Kesinlikle."

İhtiyacı olan tek onay buydu. Dudakları bir kez daha benimkilere çarptı, aç ve aceleci. Biz öpüşürken, elleri yanlarımdan aşağı kaydı ve kıcımla duvar arasına girdi. Sertçe sıktı, pelvisimi ereksiyonuna karşı salladı.

Temas sırasında inledim, vücudum daha fazlası için yanıyordu. Artık ağırdan almak istemiyordum. Onu şimdi istiyordum, sert ve hızlı.

Ne yazık ki başka fikirleri vardı.

Hafifçe geri çekildi, bana bakarken gözleri şehvetle kararmıştı. Ellerini yukarı kaydırıp ve giydiğim ince pijama üstünden göğüslerimi avuçladı. Başparmakları meme uçlarımı sıyırdı ve kumaşın altında çakıl taşları gibi oynamalarına neden oldu.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldandı dudaklarımı bir kez daha yakalamadan önce.

Gömleğimin kumaşından meme uçlarımı okşamaya devam ederken öpücükleri artık yavaş ve tatlıydı. Beynim durmam için bağıırıyordu ama bedenim onu dinlemeyi reddediyordu.

Öpüşmeyi tekrar kesti ve dilini kulağımla köprücük kemiğim arasındaki hassas deri boyunca kaydırmadan önce bana baktı.

"Bunu istediğini söyle," diye fısıldadı nefes nefese tenime karşı. "Bana buna ihtiyacın olduğunu söyle."

"Buna ihtiyacım var," dedim, kulağımın altındaki hassas noktayı kemirirken nefes nefese. "Seni istiyorum."

Aman Tanrım. Yapacağını düşündüğüm şeyden sağ çıkmamın imkânı yoktu.

A Diz çöküp yüzündeki beklenti ifadesini görür görmez göğsümde alçak bir hırıltı hissettim. Kokusu burun deliklerime doluyor, beni sarhoş ediyor ve kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Kendimi tutmak zorundaydım.

onu çok hızlı götürmekten. Bu anı ikimiz için de unutulmaz kılmalıydım.

Yüzümde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona baktım. Beklenti içinde dudaklarımı yaladım. Ağzım, parmaklarımın birkaç dakika önce bulunduğu noktanın yerini aldı. Onun tadı sarhoş ediciydi. Tatlı ve misk kokuluydu, vücut yıkamasından gelen vanilya kokusu da vardı.

Dilimi girişinden klitorisine kadar gezdirdim ve tekrar geri döndüm, altımda zevk içinde kıvranmasına neden olan tomurcuğa sıkıca bastırdım. İnemeleri odayı dolduruyor, arzumu daha da körüklüyordu.

Onu tekrar tekrar yaladım, dilimle klitorisinin etrafında dönerken iki parmağımı bir kez daha içine soktum. Nefes nefese kaldı ve bana doğru eğildi, vücudu başka bir orgazmıla titriyordu.

"Roman!" diye haykırdı, zevk dalgaları vücudunda dolaşırken sesi titriyordu. Her kasılma, her seğirme parmaklarımın etrafındaki bir sıkılaşımla yansıyor, devam etmem için beni teşvik ediyordu.

Karşıma üçüncü bir parmak daha ekledim, onu daha da gerdim ve içinde zevkle haykırmasına neden olan o noktaya vurdum. Karnının duvarlarının parmaklarımın etrafında sıkıca kenetlendiğini hissettim, bu da beni başka bir orgazma yakın olduğu konusunda etkili bir şekilde uyardı. Geçmişteki cinsel deneyimlerini bilmiyordum ama

kendini hiç böyle bırakmadığını hissediyordu. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmak istiyordum.

Dilim acımasızca saldırmaya devam etti, şişmiş klitorisini yaladı, pratik olarak ondan akan tatlı sularını tattı. Kokusu odayı dolduruyordu. Avına çekilen bir avcı gibiydim. Onu yutmaya devam ettim, tadı çok güzel olduğu için zevkle inledim.

Tırnaklarımın kürek kemiklerime battığını hissettiğimde, yakın olduğunu anladım. Çabalarımı iki katına çıkardım ve tahmin ettiğim gibi birkaç saniye sonra ağlamaya başladı. Dizlerinin büküldüğünü hissedebiliyordum ve yere yığılmak üzere olduğunu biliyordum.

Kalçalarımın üzerinde geriye yaslandım ve ona baktım. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Yarı ayakta duruyordu, yarı duvara yaslanmıştı. Göğsü inip kalkıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım. "Prezervatif almam lazım. Yatağa geç ve beni bekle."

Bana baktı ama beni gerçekten gördüğünden emin değildim. Kıçına bir şaplak attım. "Git. Şimdi."

Bir kahkaha atarak kendini duvardan itti ve yatağa doğru tökezledi. Yatağın üzerine yığılışını izledim, çıplak vücudu yenmeye hazır bir ziyafet gibi yayılmıştı. Pantolonumdaki zonklamayı görmezden geldim ve prezervatif bulmak için banyoyu karıştırmaya başladım.

Bir tane buldum ve hızla yatak odasına geri döndüm. Beni izliyordu. Kıyafetlerimi çıkarırken gözleri vücudumda geziniyordu. Soyunduktan sonra yatakta ona katıldım.

Parmakları göğsümde ve karnımda dans ediyordu. Dokunuşu tenime değen bir alev gibiydi. Parmaklarını etrafımda dolaştırırken daha da sertleştiğimi hissettim. Yumuşak, küçük elini aşağı yukarı hareket ettirdi. Kontrolümü kaybetmeye o kadar yaklaşmışım ki elini itmek zorunda kaldım.

Prezervatifi yırtıp açtım ve taktım. Ağırlığımı dirseklerime vererek vücudunun üzerinde pozisyon aldım. Bana baktı. Hiç tereddüt etmedi.

"Hazır mısın?" diye
sordum. Başını
salladı. "Evet."

Kendimi onun girişine yerleştirdim ve yavaşça içeri kaydım, beni çevreleyen sıkılıktan inledim. O kadar ıslak ve sıcaktı ki, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Dudaklarından kaçan uzun, yumuşak inilti neredeyse beni çözüyordu. İçine gömüldüğüm her santim bana cennet gibi geliyordu ve içimde bir sahiplenme duygusu kabarıyordu. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve onun içine gömülmenin verdiği hazzın tadını çıkardım.

Hareket etmeye başladığımda küçük elleri pazılarımı kavradı ve hem yavaş hem de işkence gibi bir ritim yarattı. Her geri çekişimde haykırıyor, ancak aynı yavaşlıkla tekrar içeri itiyordu. Vücudu benimkiyle buluşmak için yukarı kalktı. Titreme yeniden başlamıştı, bu kez daha sertti, uyluklarının iç kısmından ve kalçalarının kıvrımından yayılıyordu. Bacakları etrafımda sıkıştı O kadar sıkıydı ki hareket edemiyordum.

Omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Gözlerindeki şehvet, benimkilerde gördüğünden emin olduğum vahşi yoğunlukla mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

Elimi aşağı kaydırdım ve sol kalçasını iterek açtım. Ani pozisyon değişikliği karşısında küçük bir inilti çıkardı. Yanıt olarak homurdandım, yeni açığı ona daha da derinlemesine kaymamı sağladığından hızım arttı. İçine girip çıktıkça sıcak, kaygan duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissetmek saf bir zevkti.

Vücudu etrafımda gerilmeye başlarken parmakları sırtıma saplandı. "Roman... Ben..." diye nefes nefese kaldı.

"Biliyorum," diye huysuzca cevap verdim, uçurumun kenarına gelmeye ne kadar yakın olduğunun tamamen farkındaydım. Duvarları tekrar etrafımda sıkıştı, bu sefer daha sıkı ve kendimi tutmak için yapabileceğim her şeydi, önce o kenardan geçtiğinden emin olmak istiyordum.

Eğildim, içindeki ritmik saldırıya devam ederken dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Dudaklarında karışık terimizin tuzlu tadını alabiliyordum. Zevke ayak uydurmaya çalışırken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

İkimizi de unutulmaya doğru sürükleyen bir ritme yerleştiğimde tenin tene çarpma sesi odayı doldurdu. İçindeki vuruş yeryüzündeki cennet gibi hissettirdi - kendini etrafıma sarma şekli, adımı inleme şekli.

Durmayacaktım. Bu, mümkün olduğunca uzun sürmesini istediğim deneyimlerden biriydi.

Çığlıkları daha da yükseldi ve vücudu her hamlede sarsıldı. Tekrar uçuruma yaklaştığını söyleyebilirdim. Gözleri kapalıydı ve başı ileri geri gidip geliyordu. Bu zevk onu çıldırtıyordu. Ben de neredeyse oradaydım ama dayanmak zorundaydım. Onun için. İç kasları beni bir kez daha sıkarken, kendime çok uzun sürmeyeceğine söz verdim.

"Roman," diye mırıldanarak beni gerçekliğe geri çekti. Adımı söylediğini duymak içime sıcak zevk dalgaları gönderdi.

"Bırak," diye fısıldadım kulağına.

Bir anda altımda paramparça oldu, altımda kıvranmaya başladı. Yüksek sesli çığlıkları odanın içinde yankılanırken, zevk dalgaları dalga dalga üzerine çöktü. O anda hissettiklerimi tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Aramızdaki samimi bağın dille ifade edilmesi imkansızdı. Orgazminin her anının tadını çıkardım.

Onun altımda parçalandığını hissetmek benim felaketim oldu. Bir homurtu ile kenara doğru eğildim, kendimi patlatmama izin verirken coşku onunkini yankıladı. Her spazm, katıksız bir coşkunun sarsıntısıydı. Aynı anda hem ezici hem de tatmin ediciydi.

Sonunda vücutlarımız hareketsiz kaldı. Tükenmiş ve tatmin olmuş bir halde üzerine yığıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Nefes nefese kalmıştı ama beni itmek için hiçbir hareket yapmadı. Yumuşak kıvrımları rahat bir yastığın üzerinde yatmak gibiydi.

Parmakları nazıkçe sırtımda aşağı yukarı gezinerek düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirdi. Orada sessizce uzandık, sonraki ışıltının tadını çıkarıyorduk. Kıpırdamadan durmak ve kendime toparlanıp onu tekrar almak için zaman tanımak istedim.

Ama ben yapmazdım.

Üzerinden yuvarlandım ve prezervatifi atarak banyoya girdim.

Aynadaki yansıma baktım ve hemen kendimden nefret ettiğimi hissettim.

Kaira battaniyeleri göğüslerinin üzerine çekmişti. Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Külotumu çektim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yatağa."

Ben pantolonumu ve gömleğimi alırken hiçbir şey söylemedi. Başka bir şey söylemeden odasından çıktım. Odama doğru geri dönmeye başladım, merdivenlerin üstündeki çift kapının önünden geçerken durakladım. Başımı salladım ve yatak odama doğru ilerledim.

Saat neredeyse dörttü ve kıcımı yatağa sokmam gerektiğini biliyordum ama üzerimde onun kokusu varken uyuyamayacaktım. Hâlâ onun tadını alabiliyordum. Bu bir afrodisyaktı. Daha fazlasını istiyordum ama içimden bir ses yapamayacağımı söylüyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Kendimi günaha girmekten alıkoymak için duşa doğru yürüdüm. Onu üzerimden temizlemem gerekiyordu. Su fokur fokur kaynıyordu, tenime neredeyse acı veriyordu ama onun hissi bedenime daha az kazınana kadar kendimi spreyin altında kalmaya zorladım. Çılgıncaydı ama bu acıya ihtiyacım vardı. Her damla

Bana vuran şey, kontrolü kaybetmemin bir cezasıydı, çok fazla zevk almamın bir kefaretiydi.

Su soğuyana kadar suyun altında kaldım. Soğukluk zihnimin berraklaşmasına yardımcı oldu, daha önce şehvet ve arzuyla bulanıklaşan düşüncelerimi keskinleştirdi.

Havluya kurulandıktan sonra aynada kendime bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. Kaira ve benim aramdaki bu şey? Karmaşık ya da duygu yüklü olmaması gerekiyordu. Bu bir sürçmeydi, kontrol edilmezse ikimizin de hayatını mahvedebilecek bir zayıflık anıydı.

Diş fırçamı kaptım ve şiddetle fırçalamaya başladım, onun kalan tadını temizlemeye çalışıyordum. İnemelerinin anısını, ellerimin altındaki teninin hissini unutmam gerekiyordu.

Hayal kırıklığı ve teslimiyet karışımı bir duyguyla bana bakan yansımamı yakaladım. Banyonun ışığını kapattım ve havluyu belime gevşekçe asarak odama döndüm. Havluyu bıraktım ve yatağıma yığıldım. Gözlerimi kapadım ve büyük bir hata yapmadığımı umdum.

Kaira'nın gitmesini istemiyordum ama bunu onunla yapmaya devam edemeyeceğimi de biliyordum. Tehlikeliydi çünkü ondan hoşlanmak çok kolaydı. Ona karşı gerçek duygular beslememin hiçbir yolu yoktu. İçimden bir ses bu dünyada aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğum tek kadının o olduğunu söylüyordu.

I güneşin çıktığını görebiliyordum, güzel ve parlak. Güzel bir günün başlangıcı. Kalkıp yürüyüş yaparak ya da verandada kahve içerek bu güzel günün tadını çıkarmalıydim. Ama kendimi küçük kozamdan çıkmaya ikna edemedim.

Yatağıma kıvrılmış, gözlerimi tavana dikmişim. Zihnim bir önceki gecenin olaylarını sonsuz bir döngüde tekrarlıyor, her zayıf anımda bana eziyet ediyordu.

Ne düşünüyordum ki? Roman'ın düşünceli davrandığı bir gecenin ardından birdenbire kendimi yıldızlı gözlü bir aptal gibi onun kollarına atıvermişim. Daha iyi bilmeliydim. Lisedeki grup ineği gibi, sonunda yıldız oyun kurucunun biraz ilgisini çekmişim.

Şimdi, sessiz bir pişmanlık içindeydim.

İnanılmaz bir şeyi paylaşmıştık. En azından ben inanılmaz olduğunu düşünmüştüm. Adam dünyamı sarsmıştı. Bedenim onun kontrolündeydi. Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini, dün gecenin onun için de benim için olduğu kadar önemli olup olmadığını merak ediyordum. Yoksa ben onun listesindeki başka bir isim miydim?

Cevabı biliyordum ve bu beni öldürüyordu. Onun ne düşündüğünü biliyordum. İş bittikten sonra verdiği tepkiden belliydi.

Daha sonra hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kalkıp gitmişti. Ne tereddüt, ne uzun bakışlar, ne de yumuşak sözler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gitti. Kendimi değersiz hissettim. Bir iğneden başka bir şey değildim.

Bu düşünceleri zihnimden atmaya çalıştım ama üzerime yapıştılar. Parmaklarım gergin bir şekilde battaniyenin kenarından çekiştiriyor, kumaşı bükerken

derin bir iç geçirdim. Nasıl bu kadar saf olabildim? Muhtemelen herkes için gün gibi açık olan işaretleri nasıl göremedim?

Yüzümü yastığa gömdüm ve inledim. Bu çok saçmaydı. Roman bana kim olduğunu defalarca göstermişti. Bir gecelik nezaket geri kalanını silmedi. Bir an için bile olsa aksini düşünmekle aptallık etmişim. İlk haftayı onun kemiklerini kırmadan atlatamamışken altı ay boyunca nasıl dayanacaktım?

Kalkmam, dün gecenin kalıntılarını temizlemem ve toplayabildiğim tüm güçle güne başlamam gerektiğini biliyordum. Ama her hareket bana anısal geliyor, özlem ve korkunun karışımıyla ağırlaşıyordu. Onun güçlü ama nazik ellerini düşünmeden edemiyordum. Onu istemek istemiyordum. Onun gibi olmak ve önemli bir şey yokmuş gibi davranmak istiyordum.

Sonunda ayağa kalkma isteğini kendimde buldum. Bacaklarım yatağın kenarına doğru sallandı ve orada oturup birkaç saniye pencereden dışarı baktım. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Kalacak mıydım? Bir sözleşmeye bağlıydım, bu yüzden utanç içinde başımı eğerek kaçmak gerçekten bir seçenek gibi gelmiyordu. Onu görmezden mi gelmeliydim? Roman görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü, gerçek ve mecazi anlamda.

Hala bekaret kemeri satıyorlar mı? Eğer öyleyse bir tane alıp anahtarı atmak için.

Kaslarımdaki katılığı esneterek ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Aynadaki yansımama baktım, eskiden sahip olduğumu düşündüğüm güce dair bir işaret arıyordum. Onun yerine tek gördüğüm dunkü makyajımın kalıntılarıydı.

Duşu açtım, güzel ve sıcak bir hale getirdim. Onu hatırlatan her şeyi eritmek istiyordum. Kendimi onun kokusundan kurtarmam gerekiyordu. Dokunuşundan. Hepsinden.

Duş ısındığında, buhar yansımamı bulanıklaştırdı ve yüzümdeki hayal kırıklığını merhametli bir şekilde gizledi. Sıcak spreyn altına girdim, sanki sadece fiziksel değil, dün gecedan kalan duygusal kalıntıları da temizleyebilecekmiş gibi üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Su vücudumdan aşağı kayıyordu. Gözlerimi kapattım, sıcaklığın üzerimden geçmesine izin verdim ve tekrar açtığımda yeni, kendinden emin bir kadın gibi hissedeceğimi umdum.

Ne yazık ki duş umduğum gibi bir yenilenme olmadı. Hâlâ benim için yeni olan bir düzeyde kendimden nefret ettiğimi hissediyordum. Kendimle ilgili nefret ettiğim pek çok şey vardı ama bu farklıydı. Dün gece bana kendimi çok güzel hissettirmişti. İstedığımı.

Pantolonumu indirdim ve bacaklarımı ona açtım.

Kendimi suçlamak acımasızcaydı ama yine de bir parçam beni ona çeken cazibeye tutunmaya devam ediyordu. Kendimi delirtecektim. Bir şeyden kurtulmanın tek yolu onun içinden geçmekti. Ben de öyle yapacaktım.

" olacak ama yine de bu başarabilirim."

Üzerime sıkıca bir havlu sardım ve dışarı çıktım, giyinmeye ve hiçbir şey olmamış gibi güne devam etmeye kararlıydım. Roman bunu atlatabiliyorsa ben de atlatabilirdim. Zaten muhtemelen çoktan gitmişti. Ayna hâlâ buğuluydu ve bir bakıma bunun için minnettardım. Henüz kendimle yüzleşmeye hazır değildim.

Her şeyin yaşandığı yataktan kaçarak yatak odasına geri döndüm. Onun yerine giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma doğru yürüdüm. Personelin benim için astığı süslü kıyafetlere baktım. Bunların hiçbirini giymek istemiyordum. Rahat kıyafetlerimi istiyordum. Eski, yıpranmış kıyafetlerimi bulmam bir saniye sürdü ama buldum. Kot pantolon, kapüşonlu bir tişört ve eski okul çakması Uggs ayakkabılarımı giydim. Evde uzanmak için mükemmel bir kıyafetti.

Yatak odamın kapısını açmadan önce "Lütfen evde olma," diye mırıldandım. Saklanmak zorundaymışım gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Alt kattan gelen gürültülü bir ses beni kendimden nefret ettiğim sarmaldan uyandırdı. Bir kadın sesi duyuldu; gülüyor muydu, ağlıyor muydu, bağılıyor muydu? Öfkeli miydi yoksa kendinden geçmiş miydi bilemiyordum ama kesinlikle gürültülüydü.

"Ne oluyor be?"

Eve bir kadın mı getiriyordu? Tabii ki hayır. Bana böyle saygısızlık edebileceğini düşünseydi, değerli arabalarından birini havuza sürerdim.

Tam aceleyle dışarı çıkacaktım ki rahat kıyafetlerimi ve makyajsız yüzümü hatırladım. Onun diğer kadınlarından biriyle bu şekilde karşılaşmak istemiyordum. Belki böyle bir şeyi önemsemek aptalcaydı ama . Bu yüzden açık kapımda durup dinledim.

Kadının sesi çok yüksekti. Ne dediğini anlayamadım ama belli ki ya çok kızgındı ya da çok heyecanlıydı. Ya Roman evliyse? Oh kahretsin. Ya evin kadını eve gelip burada olduğumu öğrenirse?

Hayır, Kaira. Frene bas.

Yazar beynim beni çılgınlığına sürüklüyordu. Canlı bir hayal gücüne sahip olmanın karanlık tarafı, hayatımda herhangi bir şey olduğunda en kötü senaryoya atlamaktı.

Lastiğiniz mi patladı? Rastgele bir çivi değildi. Birisi beni yolun kenarından kaçırmak için havasını indirdi.

Çorabını mı kaybettin? Kimliğimi çalmak isteyen uzun süredir kayıp ikizim tarafından çalındı.

Bir çeyreklik mi buldun? Muhtemelen nadir ve değerlidir ve iki acımasız para koleksiyoncusu arasında çapraz ateşte kalacağım.

Öte yandan, basit bir hapsirik Roman'la bir gece geçirmemi sağlamış, beni kovdurmuş ve onun evinde yaşamama neden olmuştu. Yani bazen küçük şeyler büyük olaylara dönüşebiliyordu.

Ama basit bir kadın kahkahası evli ya da kız arkadaşı olduğu anlamına gelmiyordu. Öyle olsaydı benim numara yapmama ihtiyacı olmazdı. O zaman bir fahişe.

Kaira, dur.

Her ne oluyorsa, burada durmak ve odamda saklanmak sorularına cevap vermeyecekti. Merakım, saklanma isteğime galip geldi ve merdivenin tepesine doğru yürüdüm, bir süper model ya da başka bir çarpıcı kadın görmeyi umarak fuayeye baktım.

Benim gördüğüm bu değildi.

Canlı, uyumsuz renkler giymiş yaşlı bir kadının Roman'ın kollarına koştuğunu gördüm. Gümüş rengi saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Bileklerinde hareket ettikçe şingırdayan düzinelerce bilezik vardı.

Roman'ı iki yanağından da öptü ve Roman'ın bıkkın bir ifadeyle ovuşturduğu mor ruj izleri bıraktı. Birkaç büyük çantayı, onu gördüklerine çok sevinmiş görünen ev çalışanlarına verdi. Hatta içlerinden biri ona sarıldı. O da coşkuyla karşılık verdi.

"Sonunda evime döndüm!" diye ilan etti kadın bir hamleyle.

Ev mi?

Kimdi bu kişi?

Sanki onları bir çirkin yaratık gibi izlediğimi hissetmiş gibi, kadının bakışları yukarı doğru fırladı ve bana takıldı. Gözleri parladı, ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını iki yana açtı.

"Ah!" diye haykırdı, bilezikleri şingırdıyordu. "Sen Kaira olmalısın! Seninle tanışmak için can atıyordum. Aşağı gel canım. Bir fincan çay içelim ve birbirimizi tanıyalım."

Başı ağrıyormuş gibi burnunun kenarını sıkan Roman'a baktım. Gözlerimi yakaladı ve omuz silkerek sessizce devam etmemi söyledi.

İsteksizce merdivenlerden indim.

Aşağıya indiğim anda kadın beni çiçek parfümleri ve sıcak sarılmalarla sardı. Neredeyse boğuluyordum. Parfüm pahalı ve inanılmaz derecede güçlü bir şeydi. Ama sarılmak güzeldi.

"Roman'ın anlattığından bile daha güzelsin!" dedi, beni değerlendirmek için kol mesafesinden tutarak. "Çok kötü bir hikâye anlatıcısı ama gözlerinden bahsederken tam olarak doğru söyledi."

Gözlerimi kırpıttım, yüzüm kızardı. Roman beni *tarif* mi etmişti? Beni ona satıyor muydu?

"Bu benim Ruby teyzem," dedi Roman. "Annemin kız kardeşi. Zamanının çoğunu yurtdışına seyahat ederek geçiriyor ama birkaç haftalığına burada kalıyor."

Ruby gülümsedi. "Sevgililer Günü'ne kadar," diye açıkladı göz kırparak. "Ama o romantik günden önce yakanızdan düşmüş olacağım. İkinizin yelken açtığı aşk gemisini mahvetmek istemem."

Midem bulandı. Demek nişanımızın gerçek olduğunu düşünüyordu. Tabii ki düşünüyordu, neden düşünmesin ki?

Ruby kolunu benim koluma doladı ve beni oturma odasına doğru götürdü. "Gel canım. İnatçı, çekilmez yeğenimin sonunda kendisine katlanacak birini nasıl bulduğunu dinlemek istiyorum."

Omzumun üzerinden Roman'a baktım, o da bana açıkça "*İyi şanslar*" diyen gergin bir gülümseme verdi.

Ona yardım isteyen bir bakış attım ama o çoktan dönmüştü.

Beni kurtlara yem ediyordu. "Roman,

bize katıl!" Ruby seslendi.

Neredeyse gülecektim. Kaçacağını sandı. O kadar hızlı değil.

Ev personeli oturma odasında, hamur işleri ve parmak sandviçlerden oluşan bir çay tepsisi hazırlamak için acele etti. Bu ziyaretin geleceğini biliyorlarmış gibi bir his vardı içimde. Ya da belki de işlerinde harikalar yaratıyorlardı.

Ruby sanki buranın sahibiymiş gibi yerleşti -ki aile bağları düşünüldüğünde öyle sayılırdı. "Otur, otur," diye işaret etti.

İstedikini yaptım ve ikimize birer fincan çay doldurmasını izledim. Zarif fincanını mükemmel bir serçe parmağı pozuyla tuttu ve kenarından bana baktı. Roman yerine oturdu ve ayağını dizine dayadı, sakinliğin resmiydi.

"Ee," diye başladı Ruby, gözleri merakla parlıyordu. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama önce Roman konuştu. "Pek de ilginç bir hikâye değil," dedi yumuşak bir sesle. "İş tanıdıklar, ortak arkadaşlar, bu tür şeyler."

Ruby burnunu kırıştırdı. "Saçmalık. Her aşk hikâyesi ilginçtir. Kaira, sen söyle. Roman hakkındaki ilk izlenimin neydi?"

Tereddüt ettim, aklım gitti. gerçeği söylersem -kibirli ve çekilmez biri olduğunu düşündüğümü- bu bazı kırmızı bayrakların yükselmesine neden olabilirdi.

"O..." Diplomatik bir cevap aramaya başladım. "Kesinlikle kendine güveniyor."

Ruby bir kahkaha patlattı. "Bu onun tam bir baş belası olduğunu söylemenin kibarca bir yolu, değil mi?"

Roman boğazını temizledi, konuşmanın geldiği noktadan etkilenmediği belliydi. "Ne istediğini bilen bir adamda yanlış bir şey yoktur."

Ruby öne doğru eğildi, yüz ifadesi yumuşadı. "Sana sahip olduğu için mutluyum," dedi, sesi gerçek duygularla doluydu. "Bu büyük evde ne kadar yalnız olduğu konusunda hep endişelendim. O kadar çalıştı ki, ama bunu paylaşacak birinin olmasıyla aynı şey değil."

Çayına bakmakta olan Roman'a baktım. "Roman bana ikinizin yakın olduğunu söyledi," diye yalan söyledim.

"Aman Tanrım, evet. Zavallı kız kardeşim öldükten sonra onu kanatlarımın altına aldım. Onu kendi çocuğum gibi yetiştirdim. Onu oğlum gibi seviyorum, hep . Onun için çok endişeleniyorum. Yalnız kalması konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için çok mutluyum."

Bu onu hemen sevmemi sağladı. Bir ailesi olmasını sevdim. Kimsesi olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Roman, "Ben iyiyim Ruby Teyze," dedi.

"Onu yetiştirerek iyi bir iş yaptınız," dedim. "O iyi bir adam."

Rahatsız edici, garip bir sessizlik oldu. Çayımı yudumladım ve ondan başka her yere baktım.

"Tamam," dedi Ruby aniden, sert bir bakışla arkasına yaslanarak. "Çıkar ağzındaki baklayı. oluyor?"

Dondum kaldım, çay fincanım dudaklarımın yarısına kadar geldi.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi her zamankinden daha yüksek çıkararak sordum.

Ruby, Roman ve benim aramdakileri işaret etti. "İkiniz de tahta gibi kaskatı kesilmişsiniz."

Kavga mı ettiniz? Hamile misiniz? Ne oldu?"

Roman içini çekti, fincanını şingırdatarak yere bıraktı. "Önemli değil Ruby Teyze. Her şeyi fazla düşünüyorsun."

I Kaira'ya baktım, umutsuzca dikkatli davranması için yaptığım sessiz ricayı anlamasını umuyordum. Dürüst olmak gerekirse, Ruby'nin sırları ortaya çıkarma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Ne kadar çok şey bildiği konusunda biraz endişeliydim.

garip konuşmalarımızdan bir şeyler çıkarabilirdi.

"Kimse hamile değil," dedim, tedirginliğimizi yorgunluk fırçasıyla örtmeye çalışarak. "Sadece uzun bir gün oldu, hepsi bu. Misafir beklemiyorduk."

Ruby bir an beni inceledi, keskin gözleri sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi hafifçe kısıldı. Bu bakışı iyi tanırdım. On altı yaşındayken eve sarhoş dönerken yakalandığımda bana sayısız kez attığı bakışın aynısıydı.

Ve aptal değildi. Gençken onun geleceği gördüğüne inanırdım. Tüm sis perdelerine rağmen gerçeği görmek gibi ürkütücü bir yeteneği vardı. Şimdi yine yapıyordu bunu, yüzümde bir ipucu arıyordu, bizi ele verecek bir ipucu.

Rahatsızca yer değiştirdim, onun yoğun incelemesi altında kendimi ergen gibi hissediyordum. "Gerçekten Ruby, sadece o günlerden biriydi," diye tekrarladım. Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyordu.

"Roman Jameson Andrew Kelly."

Yüzümü buruşturdum. Evet, içeri girmeyi başaramadıktan sonra beni ön bahçede halde bulduğu geceye geri dönmüştüm.

Korkmuş görünen Kaira'ya baktım. Ve eğlenmiş.

"Ruby Teyze-"

"Sakın bana Ruby Teyze demeye kalkma. oluyor? Onu aldattın mı?"

"Hayır!" Hemen cevap verdim.

Ruby Teyze dönüp Kaira'ya baktı. "Söyle bana, tatlım. O ne ?

Sen bana söyle, ben de onu getireyim."

Zavallı Kaira'nın yüzünde bir geyik ifadesi vardı.

Gerçeği inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ruby Teyze eninde sonunda kokusunu alacaktı.

"Söylemediğimiz şey nişanlılığımızın gerçek olmadığı."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Nişan gerçek değil. Numara . Sadece göstermelik." Bana deliymişim gibi baktı.

"Ne demek gerçek değil?" diye çılgılık attı ve sanki banka soyduğumu itiraf etmişim gibi kendini kanepeye attı. "*Nişanlandınız! Düğün yapıyorsunuz! Bir pasta olması gerekiyordu! Kat kat, Roman! Kat kat! Pastanın üstünde küçük gelin ve damat istiyorum!*"

Bir sırtışıla savaşıarak enseme ovuşturdum. Eksantrik biriydi ama beni her zaman gülümsetmeyi başarırdı.

Kaira elindeki fincanı ağzının önünde tutuyor, belli ki kendi gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Ruby Teyze," diye başladım onu sakinleştirmeye çalışarak ama dramatik bir solukla sözümü kesti.

"Bunun gerçek olmadığını biliyor mu?" diye sordu, dik oturdu ve suçlayıcı bir parmakla koltuğunun kenarına tünemiş, tamamen şaşkın görünen Kaira'yı işaret etti.

"Evet," dedim, kendime rağmen kıkırdayarak. "O biliyor."

"Tanrıya şükür," dedi Ruby, elini sahte bir rahatlamayla göğsünün üzerine atarak. "Zavallı kızı nişanlıymış gibi davranması için kandırdığınızı sanmıştım. Gerçi bu, ikinizin de bu çılgınlığa gönüllü olarak katılmanızdan daha az çılgınca olurdu!"

Kaira sonunda sesini buldu. "Sadece altı aylığına. Roman'ın yardıma ihtiyacı vardı ve ben de... şey, kabul ettim."

"Altı ay mı?" Ruby tekrarladi, çılgınca el kol hareketleri yaparken bilezikleri şingirdiyordu. "Bu delilik! Her şey yüzünüze patladığında bana ağlayarak gelmeyin. Medyayla mi oynuyorsun? İtibarınızla,

Roman mı? Aklını mı kaçırdın sen? Ve Kaira." Ruby Teyze çay fincanını yere bıraktı. Kaşlarını çatarak Kaira'ya döndü. "Bundan sonra normal hayatına dönmenin ne kadar zor olabileceğini hiç düşündün mü? Medya bir kez pençelerini sana geçirdi mi öylece *bırakmaz*. Söz konusu ailemiz olduğunda değil. Roman gibi bir adamla birlikte anılmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten biliyor musun?"

Kaira kaskatı kesildi. "Bunların hiçbirini özleyeceğimi sanmıyorum," diyerek büyük oturma odasını işaret etti. "Evimi seviyorum. Bir Kelly olmayabilirim ve büyük bir malikânem olmayabilir ama bu her zaman kötü bir şey değildir."

Ruby'nin ifadesi yumuşadı. "Evi ya da yaşam tarzını kastetmiyorum, sevgilim. *Halkın gözünden* bahsediyorum. Nişan bitti diye seni rahat bırakacaklarını mı sanıyorsun? Bir daha düşün. Yıllarca 'Roman Kelly'nin eski nişanlısı' olarak kalacaksın. Paparazziler, magazin dedikoduları, her şey. Buna hazır mısınız? Ne zaman bir fincan kahve almaya çıksanız, bunu manşet yapacaklar. Eğer haberlerin az olduğu bir haftaysa, köpekbalıkları etrafınızda dönecektir."

Farkına vardıkça Kaira'nın gözleri büyüdü. İkimizin de bu açığı düşünmediği açıktı. *Şimdiye* o kadar odaklanmıştık ki *sonrasını* hiç düşünmemiştik.

Ruby ayağa kalktı, eteğindeki hayali tozu kesin bir havayla fırçaladı. "Pekala, bu sizin hayatınız. Ne isterseniz yapabilirsiniz. Sadece sizi uyarmadığımı söylemeyin." Kaira'ya göz kırptı. "Şimdi izin vererseniz, Napa'da bir üzüm bağı olan büyüleyici bir beyefendiyle randevum var. Dünyanın her köşesinde zengin ve yakışıklı bir talibim var, biliyorsun. Beni genç tutuyor."

Bununla birlikte, ikimizi de şaşkın bir sessizlik içinde otururken bırakarak odadan çıktı.

Kaira sonunda sessizliği bozdu. "Teyzen... tam bir karakter."

Başımı sallayarak güldüm. "O hep böyleydi. Hayattan daha büyük. Annem hiç onun gibi değildi."

Kaira öne doğru eğildi. "Ah evet, nasıl biriydi?"

"Her yönden Ruby'nin tam tersiydi," dedim, sesim hatırladıkça yumuşuyordu. "Yumuşak sözlü, muhafazakâr, nazik. Normal."

"Adı neydi?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için tereddüt ettim. Onun adını yüksek sesle söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Rowena," dedim sonunda, bu isim dilime yabancı geliyordu.

"Çok güzel bir isim," dedi Kaira gülümseyerek. "Eşsiz."

Başımı salladım ama bu konuşma beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ayağa kalktım. "Bugün yapacak işlerimiz var. Odana birkaç kıyafet göndereceğim."

"Yukarıda zaten bir sürü kıyafetim var," dedi. "Onları giymedim bile."

"Başka bir şey istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Saçmalıyorsun." "İşim bu."

Bana pis bir bakış attı. "Muhtemelen işin ne olduğu konusunda daha açık olmalıyız," diye mırıldandı. "Ve ne olmadığı konusunda."

Tam olarak neyi biliyordum. Evet, konuşmaya değirdi ama henüz konuşmaya hazır değildim.

"İş tam olarak söylediğim . Yakında bir teslimatım var. Saç ve makyaj şeyini yapmak isteyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü şehre gidiyoruz ve fotoğrafçılar olacak." Kaira inledi. "Olmamasını tercih ederim."

"Anlaşmamızın şartlarını hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır. Ben senin piyonunum. İstedğin zaman oyuncak bebek gibi giydirebileceğin biriyim."

"Bir saat sonra fuayede buluşuruz," dedim. "Belki o zamana kadar daha az somurtkan olursun."

Merdivenleri çıkarken surat asmadan önce bana ters ters baktı.

Nefes verdim ve elimi yüzüme sürdüm. Bu iş tahmin ettiğimden daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Anlaşmamızın sınır çizgileri bulanıklaşarak daha kişisel ve daha az sözleşmeye dayalı bir şeye dönüşüyordu.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Tüm sonuçlarını tam olarak düşünmeden bu nişan saçmalığına balıklama atlamıştık. Medya benim alışık olduğum bir canavardı ama Kaira öyle değildi. Kamuoyu denetiminin keskin pençeleri tarafından yaralanmamış birinin masumiyetine sahipti. Onu burada, malikânede koruyabilirdim ama bu iş bittiğinde tek başınaydı.

O sabah erken saatlerde çok düşünmüştüm. Alışveriş gezimiz sırasında almadığımız bir elbise vardı ama bunun bir hata olduğunu fark ettim. Mağazayı aradım ve satış görevlilerinin elbiseyle uyumlu olacağını düşündükleri aksesuarlarla birlikte teslim edilmesini istedim.

Teslimat on beş dakika sonra geldi. Ona götürmesi için bir personele verdim. Onu giyinik görmek için nefret ediyordum. Ben mi

Ona oyuncak bebek gibi mi davranıyorsun?

Her halükarda onunla vakit geçirmeyi seviyordum ama dün gece her şeyi berbat etmişti. Seks neyse de, sonrasındaki davranışlarım berbattı. Tek kelime etmeden odadan çıktım. Bunun soğuk bir davranış olduğunu biliyordum. Böyle davranılmayı hak etmiyordu.

Oturma odasından çıktım ve çalışma odama doğru yürüdüm. Kendimi kafese kapatılmış gibi hissederek küçük alanda volta attım. Her şey başladığında Kaira hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Basit bir anlaşmamız vardı, iş gibi ve karşılıklı yarar sağlayan. Ama dün gece temel bir şeyi değiştirmişti. Çizgiler belirsizleşmiş, rollerimiz karışmıştı ve şimdi kendimi keşfedilmemiş duygusal sulara buluyordum.

Artık sadece onun sahte nişanlısı değildim. Daha fazlası vardı, tahmin etmediğim daha derin bir şey. Birbirimizin dünyalarını sarstıktan sonra bu kadar uzaklaşmamın nedeni buydu. Beni korkutan şeyler hissettiriyordu.

Bu duygularla hareket etmemin hiçbir yolu yoktu.

Hemen başka bir takım elbise giydim ve Kaira'yı beklemek için fuayeye gittim. Beni ekeceğini sanmıyordum ama daha önceki kabalığının bedelini ödetmek için beni bekletirse de şaşırmazdım.

Daha sonra, büyük merdivenden indiğinde, inanılmaz görünüyordu. Onun için seçtiğim elbise üzerine oturmuştu. Saçlarını açık bırakmış ve doğal güzelliğini ortaya çıkaracak kadar makyaj yapmıştı. Bu manzara karşısında nutkum tutulmuştu.

"İyi temizlik yapıyorsun," dedim, ses tonum hafif ama samimiydi.

Bana kuru bir bakış attı, belli ki iltifatı kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. "Fotoğrafçıları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Ciddiyim," diye ekledim, bir adım daha yaklaşarak. "Büyüleyici görünüyorsun. Bu elbiseyi ilk seferinde neden bırakıp gittiğimizi bilmiyorum."

Yanakları hafifçe kızardı. "Teşekkür ."

"Lütfen bana içinde rahat olduğunu söyle."

Ellerini elbisenin ön kısmında gezdirdi. "Evet. Normalde giyeceğim bir şey değil ama sorun değil."

Kıkırdadım. "İyiden de öte." "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Bunu aklımdan çıkaramadım." İtirafım karşısında şaşırmış görünüyordu. "Gidelim mi?" diye sordum.

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır."

Anthony'nin beklediği arabaya doğru yola çıktık. Şehre yolculuk sessizdi ama tatsız değildi. Kaira her zamankinden daha rahat görünüyordu, yine de bunun gerçek mi yoksa bir performans mı olduğunu tam olarak anlayamadım. Onu terk edip gittikten sonra bana kızmakta sonuna kadar haklıydı.

Yine de bu onu neden rahatsız etsin ki? Benim ona aşık olduğum gibi o da bana aşık değildi. Onun duyguları yoksa ben de onu incitemezdim.

Restorana vardığımızda şef garson bizi aşırı hevesli bir gülümsemeyle karşıladı, beni tanıdığı belliydi. Masamızda oturan birkaç arkadaşına gerekli tanıtımları yaptım ve Kaira tek kelime etmeme gerek kalmadan yanımdan ayrılmadı.

Sanki orada olmak istiyor gibiydi.

Onları kolayca etkiledi, sorularını soğukkanlılıkla yanıtladı ve sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi şakalarına güldü. Bir an için kendimi rahat bıraktım.

Neredeyse tüm bunların gerçek olduğuna inanacaktım. Gece ilerledikçe, kendimi onu gerekenden daha fazla izlerken buldum, kendini taşıma şeklinden büyülendim. Aramıza karışıyordu.

Hayal edebileceğimden daha iyi.

Her geçen saniye sahte nişanlıma daha çok aşık oluyordum.

T restoran, parıldayan avizelerinden altın çatal bıçak takımlarına kadar lüksü yansıtıyordu. Beni götürdüğü ilk restorana çok benziyordu. Süslü ve etkilemek için yapılmış bir yerdi. Personelin hepsi iyi eğitimliydi ve Müşterilerini sürekli içki tedarikiyle beslerken nasıl görünmez olacaklarını. Roman'ın yeni bir arabanın parasını karşılayabilecek tasarımcı takımları ve elbiseler giymiş arkadaşları masanın etrafında zahmetsiz bir çekicilikle oturuyordu. Sadece filmlerde ya da dergi kapaklarında gördüğüm türden bir zenginlikti bu.

Ve şimdi ben de bunun bir parçasıydım - en azından geçici olarak. Yüzde birin nasıl yaşadığını yakından ve kişisel olarak görüyordum. İnanılmaz derecede gergindim ama o kadar da kötü değildi.

Oraya vardığımızda grup zaten derin bir sohbete dalmıştı ama Roman'ın sırtımdaki eli beni sabit tuttu. Beni nişanlısı olarak tanıttı ve merakla karışık bir ilgiyle karşılandım. Benden iğrenmekten çok şaşırmış görünüyorlardı. Aklımın bir köşesinde, beni gördükleri anda işaret edeceklerini ve güleceklerini düşünerek kendimi hazırlamıştım.

"Demek gizemli kız sensin," dedi içlerinden biri, esmer, İngiliz aksanlı ve gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen bir gülümsemeye sahip bir adam.

"Ben gizemli bir kız mıyım?" Gülümseyerek cevap verdim. "Kimse senin geldiğini görmedi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gergin bir şekilde gülümsedim. Beklediğim gibi değillerdi. Korktuğum gibi soğuk ya da küçümseyici değillerdi. Bunun yerine, beni hoş karşıladılar.

konuşmalarına dahil ettim. Beni dışarıda bırakmadılar ya da yorumlarımı görmezden gelmediler. "Bilmem gerek," diye söze girdi bir başkası, keskin bakışlı, çarpıcı bir kadın.

Elmacık kemikleri ve yakındaki masalardan baş döndüren bir kahkaha. "Bir insan Roman'ın ilgisini nasıl çekebilir? Adam kedi gibi. Soğuk, huysuz ve zapt edilmesi imkânsız. Deneyen ve başarısız olan pek çok kadın tanıyorum."

Sadece ona bir sözleşme imzalat. Roman'ın duymamasını umarak garip bir şekilde güldüm. Başka bir misafirle derin bir sohbe dalmıştı. Arada bir beni kontrol ediyormuş gibi bakıyordu ki bunu çok tatlı bulmuştum. Ya da hapşırarak başka bir krize yol açmadığımdan emin olmak istiyordu.

Kadının sorusunu sinir bozucu buldum çünkü onun sormadığı soruyu ben duydum. Ya da kendi güvensizliğim daha fazla anlam çıkarmamı sağlıyordu. Roman gibi bir adamın benim gibi bir kadının büyüüne nasıl kapıldığını merak ediyordu.

"Dur, Chloe," dedi başka bir kadın. "Ona bir bak. Onun ilgisini nasıl çektiğini gerçekten sormak zorunda mısın?"

Gülümsedim ama yine satır aralarını okuyordum.

Aynı kadın sıcak bir gülümsemeyle dikkatini bana çevirdi. "Sen şahane bir dilim balkabağı turtasısın."

Samimi görünüyordu. Ona şüpheyle yaklaşacaktım. "Teşekkür ederim, sanırım."

"Sakin ol Sara," dedi Chloe gülerek. "O menüde yok."

Kokteyli mi yudumladım ve sohbet Fransa'nın güneyindeki yatlara ve villalara doğru ilerlerken onları dinledim. Yaz kaçamaklarının hikâyelerinden bahsettiler. Dinledikçe, bir parçam hayatlarımızdaki farklılıkların daha çok farkına vardı. Mesele sadece paraya sahip olmak değil, aynı zamanda bu çevreler içinde kişinin kendini nasıl taşıdığı idi. Hepsinin kusursuz tavırları vardı ve herkesi tanıyor gibiydiler.

"Kaira, Monako'ya hiç gittin mi?" diye sordu artık Simon olarak tanıdığım İngiliz aksanlı adam.

"Hayır," diye itiraf ettim, biraz utanarak. "Amerika'dan hiç ayrılmadım."

Şaşkınlıkları yargılamadan ziyade hayranlıkla karışık görünüyordu.

"Seni Maldivler'e götürmesi için Roman'ı bulman gerekecek," dedi Chloe. "Özel tabii ki," dedi Sara.

Simon'ın yeni özel jeti hakkında başka bir konuşma başladı. Dikkatle dinledim ve her şeyi zihnime not aldım. Bir hikâye için ayrıntılara ihtiyacım olması durumunda, bunları dosyalamak yararlı olacaktı. Bu zengin dünyada kendimi bir yabancı gibi hissetmeme rağmen, onların açık sözlülüğü bu dünyayı daha az korkutucu kılıyordu.

Övünmüyorlardı. Sadece hayatları hakkında konuşuyorlardı. Onları suçlamadım ya da bunu züppece bulmadım. Bu onların dünyasıydı. Farklı bir şey bilmiyorlardı. Carla ve ben en sevdiğimiz ikinci el mağazasından ve bulduğumuz harika şeylerden bahsetseydik de aynı şey olurdu. Bu tür şeyler başkaları için yabancı olurdu.

"Kaira, bize kendinden bahsetmelisin," diye söze girdi Simon sohbetin durgunlaşmasının ardından. "Nerede büyüdü?"

"Philadelphia," diye cevap verdim.

"Vay canına! Buraya kadar nasıl geldin?"

Gülümsedim. "Her zaman Melekler Şehri'nde yaşamayı hayal etmişimdir. Güneş ışığını, sahilleri ve tüm o güzel insanları isterdim."

"Bizi buldun," dedi Sara ve herkes güldü. "Ailen hâlâ

Philadelphia'da mı?" Simon sordu.

"Evet." Gülümsedim ve başımı salladım. "Elimden geldiğince sık ziyarete gitmeye çalışıyorum."

"Hangi okula gittin?" Chloe sordu.

sormuyorlardı. Hepsinin Oxford ve Ivy League olduğunu biliyordum. "Ben üniversiteye gitmedim."

Simon sırtıttı ve beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Ben de öyle. Denedim ama sürekli kovuldum."

"Sanat tarihi diplomam var," dedi Chloe kıkırdayarak. "Monet ile Manet arasındaki farkı söyleyebilirim ama onun dışında bir işe yaramaz."

Herkes güldü ve hissettiğim gerginlik biraz azaldı. Çevrelerinden birinin bu kadar sıradan, bu kadar insani bir şeyi itiraf ettiğini duymak rahatlatıcıydı.

Sohbet doğal bir şekilde bir konudan diğerine geçti ve çok geçmeden kendimi Los Angeles'taki talihsiz maceralarım ile ilgili komik hikayeler paylaşırken buldum; bu hikayeler onların egzotik seyahat hikayeleri kadar hoşuna gitmiş ve ilgilerini çekmiş görünüyordu.

Bunun normal hayatımdan ne kadar farklı olduğunu fark etmeden edemedim. Görünmez olmaya alışmışım; market kuyruklarında görmezden geliniyor, kaldırımlarda yanımdan geçiliyor, barlarda görmezden geliniyordum. Ama burada, Roman'ın arkadaşlarıyla, sanki

önemliydi. Keşke nişanlısı olduğum için olmasaydı. Ya da belki hepsinden çok farklı olduğum için. Daha önce oturup benim gibi biriyle gerçekten konuştuklarından şüpheliydim. Ama bunu onlara karşı kullanmadım. Onların tipleriyle konuşmak için yolumdan sapmış da değildim.

"Roman'ın Monako'da tutuklandığı zamanı hatırlıyor musun?" Simon gülümseyerek sordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Chloe.

"Ne oldu?" diye sordum. Roman hakkında daha fazla şey duymak istiyordum, onu tanıdığım sert ve ciddi adamın ardında.

Chloe hikâyeye başlamadan önce şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Kesinlikle çok saçmaydı," diye başladı başını sallayarak. "Hepimiz Grand Prix sırasında Monako'nun tam kalbinde, bir yatta muhteşem bir partideydik. Şampanyalar akıyor, müzik bangır bangır çalıyordu; çılgın bir geceydi."

"En hafif tabiriyle Roman'ın keyfi yerindeydi," dedi Simon. "Kıyıya döndüğünde herkesten daha iyi yüzebileceği konusunda böbürlenmeye başladı."

Chloe güldü. "Biz daha ne olduğunu anlamadan mayosunu çıkardı, suya daldı ve yüzmeye başladı. Hava karanlıktı ve herkes ona tezahürat yapıyordu."

Simon hikâyeye devam etti, gözleri muziplikle parlıyordu. "O da neredeyse başarıyordu. Ama sonra bir anda sahil güvenlik geldi. Görünüşe göre Grand Prix sırasında gece kıyıya yüzmek pek de yasal değilmiş."

Herkes kahkahalara boğuldu ve Chloe tekrar başını salladı. "Onu sudan çıkarıp teknelerine aldılar. Roman o zamanlar bile çok karizmatikti. Sonunda kırık Fransızcasıyla memurları büyülemeyi başardı."

"Sadece bir uyarıyla kurtulmayı başardı."

"Londra'daydık ve Piccadilly Circus'taki heykele tırmanmaya çalıştı," diye devam etti Simon. "Polis o sefer o kadar da büyülenmemişti."

"Sonunda geceyi bir hücrede geçirdim," diye ekledi Chloe. "Tahmin edebileceğiniz gibi, o zaman da bol miktarda alkol vardı."

Roman'ın vahşi günlerine dair bu hikâyeler beni büyüledi. Bu onun hiç görmediğim bir yanıydı; kaygısız, umursamaz, hatta cüretkâr. Onu farklı bir gözle görmemi sağladı.

Roman'ın gençken yaptığı sarhoş kaçamakları hakkında hikâyeler anlatmaya devam ettiler. Bir keresinde bütün bir barı nasıl satın aldığından bahsettiler.

Vegas'ta büyük kazandıktan sonra içki turu.

Hâlâ konuşmaya dalmış bir şekilde ona baktım ve anlattıkları Roman versiyonunu tanıdığım adamla bağdaştırmaya çalıştım.

"Kutlamalardan bahsetmişken," dedi biri bana dönerek. "Önümüzdeki hafta için planladığınız bir şey var mı?"

Gözlerimi kırptım. "Gelecek hafta mı?"

"Doğum günü için tabii ki," dedi kadın, elmas küpeleri ışığa vururken.

Midem bulandı. *Doğum günü* mü? Evdeki hiç kimse bundan bahsetmemişti. Gülümsedim ve sanki başından beri biliyormuşum gibi başımı salladım. "Tabii ki. Biz hallederiz."

Daha sonra kadınlar tuvalete gitmeyi önerdiklerinde tereddüt ettim. Ama ben daha reddedemeden onlar çoktan kalkmış, beni de kendilerinden biriymişim gibi yanlarına almışlardı. Bu benim dünyamda aynı olan tek şeydi. Kadınlar tuvalete sürü halinde giderdi.

Bayanlar beni götürürken Roman bana doğru baktı. Ona her şeyin yolunda olduğunu bildiren küçük bir gülümseme sundum.

Tuvalet tüm dairemde daha güzeldi. Mermer tezgahlar, altın armatürler, pelüş sandalyeler ve yumuşak ışıklandırmayla çerçevelenmiş aynalar içeren bir dinlenme alanı. Kapıda dikkat çekmeden duran bir görevli vardı, yeni bir havlu ya da başka bir şey vermeye hazırды.

Kadınlar makyaj masalarında sıraya girmiş, makyajlarını ustalıkla tazeliyorlardı. Oturdum ve el çantamı açtım, eczaneden aldığım rujum onların tasarımcı markaları arasında aniden hissettirdi.

Kapağı açtım, etiketi avucumun içinde saklayarak uyguladım. Fark ettilerse de bir şey söylemediler. Kariyer güncellemeleri, sosyal dramlar ve şaşırtıcı bir şekilde Roman hakkında sohbet etmekle meşguldüler.

Sara yansımasını incelerken, "Anlaması zor biri," dedi. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Bir kez denedim ve göz açıp kapayıncaya kadar beni dışladı."

Barb adında bir kız mükemmel saçlarını düzeltirken, "Aynı," diye ekledi. "Sende özel bir şeyler olmalı." Bana göz kırptı, sesi hafif ama samimiydi.

Yutkundum, benimle alay edip etmediklerinden emin değildim. Güvensizliğim alevlendi. Bu kadınlar göz kamaştırıcıydı; botokslu, dolgulu, kusursuz ciltleri ve herkesi yetersiz hissettirebilecek vücutlarıyla film yıldızı güzelliğindeydiler.

"O taşı parmağına takmayı nasıl başardın?" Chloe yüzüğe hayranlıkla bakmak için elimi kaldırarak sordu. "Kesinlikle muhteşem."

"Sen şanslı bir kızsın," diye araya girdi Barb. "Hepimiz Roman'ın biraz... neydi o kelime?"

"Aşındırıcı mı?" Sara önerdi.

"Aynen öyle. Yıpratıcı. Ama iyi bir kalbi olduğunu da biliyoruz. Sadece onu şiddetle koruyor. Ama sana karşı değil." Barb sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senin bir tür süper gücün olmalı. Hepimiz senin gibi birinin gelip ona gerçekte kim olduğunu hatırlatmasını umuyorduk."

Nezaketleri beni şaşırttı. Küçümseyici, hatta zalim olmalarını bekliyordum. Ama bunun yerine samimi, hatta umutlu görünüyorlardı. Daha onlarla tanışmadan onları yargıladığım için kendimi kötü hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim usulca. "Neden işe yaradığından emin değilim ama... işe yarıyor işte."

Onaylarcasına başlarını salladılar ve kısa süre sonra masaya geri döndük.

Roman benimle yarı yolda buluştu. Yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Arkadaşlarını gerçekten seviyorum. Çok ." "Şaşırmış gibisin."

Ona gülümsedim ve cevap vermeden önce o anın geçmesine izin verdim. "Senin gibi kendini beğenmiş zengin pislikleri bekliyordum."

Masa kahkahalara boğuldu. Kimsenin bu yorumu duymasını istememiştim ama duyular. Roman bile kafasını bana doğru sallayarak gülümsedi.

Bir an için bile olsa buraya ait olduğumu hissetmek gerçeküstü bir duyguydu.

Carla bunu duyana kadar bekle. Aklını kaçırarak.

I Kaira'nın arkadaş grubuma uyum sağladığını görmek hoş bir sürpriz oldu. Gerçekten hepsinden uzaklaşacağını düşünmüştüm. Onunla müzayedede ilk tanıştığımda, başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu. Ortadan kaybolmaya çalıştı ve doğrusu kayboldu da. İnsanların onu nasıl görmezden geldiğini gördüm.

Ama burada onunla konuşuyorlardı ve o da Philadelphia'daki hayatıyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Müzayedede tanıştığımız ana kadar onun hayatı hakkında hiç konuşmamıştık. Bunun beni biraz pislik yaptığını fark ettim. Onu tanımak için hiç zaman ayırmamıştım.

Kahkahaları grubun geri kalanıyla karışıyordu. Açıklayamadığım bir şekilde kendimi ona çekilmiş buldum. Bu benim için nadir bir duyguydu. Kaira yanımdaki sandalyesine yerleşirken bana baktı ve gülümsedi.

Akşam yemeği servis edildi ve sohbet hala etrafımızda akıyordu. Arada sırada araya girip Kaira'ya ilişkimiz ve nişanımızla ilgili zor bir soruda yardım etmeye hazırdım. Doğuştan yalancı değildi. Sözde ilişkimiz hakkında kolayca yalan söyleyebiliyor gibi görünmemin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ona karşı artan sevgim yalan değildi, sadece diğer her şey yalandı.

Kaira'nın içkisinin hiç boş olmadığını fark ettim. Onun sarhoş olduğunu hissetmedim ve bu konuda bir şey söylememeyi tercih ettim. O yetişkin bir kadındı. Gece sona ererken, bunu bir başarı olarak adlandırabileceğimi hissettim. sosyal çevremle tanıştırmıştım ve onlar da kabul etmişlerdi. Basın

Kaçınılmaz olarak onlara onu sormaya çalıştığımızda, onun ne kadar muhteşem olduğundan bahsedebileceklerdi. Ciddi olduğumuzdan kimsenin şüphesi olmamalıydı.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona sordum.

Gülümsedi, çok rahat ve huzurlu görünüyordu.

"Evet." "Dışarıda fotoğrafçılar olacak," diye uyardım onu. "Beklediğin de buydu, değil mi?" diye sordu.

Kibirli bir şekilde söylemedi. Tahmin ettiğimden çok daha zekiydi. Yemeğin uzamasıyla birlikte diğer müşterilerin TMZ'ye ve diğer ihbar hatlarına mesajlar göndereceğini biliyordum. Arkadaşlarımın hepsi kendi birer yıldızdı. Hepimizin aynı odada olması büyük bir olaydı.

Çantasından küçük bir ayna çıkardı ve parmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu.

"İyi görünüyorsun," diye ona güvence verdim. "Amaç iyi olmak değil."

"Makyajını düzeltmene gerek yok. Merdivenlerden indiğinde ne kadar iyiysen şimdi de o kadar iyi."

"Teşekkür ederim."

Onu restoranda gezdirdim ve diğer müşterilerin bakışlarını görmezden geldim. Bana alışmıştım. Restorandan dışarı adım attığımızda kameraların flaşları bizi karşıladı. Gecenin bütün amacı bu olsa da -magazin basınına çığneyecek bir şeyler vermek- yine de bundan nefret ediyordum. Muhabirlerin bağırışları ve parlak ışıkların patlaması çenemin sıkışmasına neden oldu ama Kaira etkilenmemiş görünüyordu. Yüzünü bana doğru çevirdi, kolunu koluma doladı ve sanki bunun için doğmuş gibi gülümsedi.

Güzeldi. En azından ikna ediciydi.

Gece beklediğimden daha iyi geçmişti. Arkadaşlarım onu sevmişti ve Kaira masadaki herkesin gözdesi olmuştu. Daha da önemlisi, gerçekten eğlenmiş görünüyordu. Anthony arabayı bekliyordu. Arabaya bindi ve fotoğrafçılara son bir kez el salladı.

"Bu çok eğlenceliydi," dedi onuncu kez, sesi hafif ve neredeyse hülyalı. "Ne zamandır böyle gülmemiştım... Tanrım, ne kadar zamandır bilmiyorum bile. Arkadaşların inanılmaz."

"Senden hoşlanıyorlar," dedim basitçe, yine de ağzımın kenarındaki küçük gülümsemeye engel olamadım.

"Güzel. Gerçekten çok güzeller."

Arkadaşlarımın ona benim hakkımda anlattığı bazı hikayeleri anlattı. Çoğuna gülüp geçtim. Onlar sadece işlerini yapıyorlardı.

Araba evin ön kapısının önünde durduğunda, arabadan inmesine yardım ettim. İyi yürüyordu ama yüzünde bir hafiflik vardı.

Onu merdivenlere doğru götürürken "Bu gece eğlenceliydi," dedi. Kolumu ona doladım. "Çok korkuyordum. Arkadaşlarını sevdim."

Bunu bana daha önce söylediğini hatırlıyor muydu emin değildim ama her neyse. "Onlar da senden hoşlanıyor."

"Benden hoşlanıyorlar mı?" Merdivenlerde durdu ve bana bakmak için döndü, bu hareket neredeyse dengesini bozacaktı. Onu sabitlemek için içgüdüsel olarak uzandım. "Benden hoşlanıyor *musun*?"

"Sana tahammül ediyorum," diye düzelttim, sesimden eğlenceyi uzak tutmaya çalışarak.

Kıkırdadı, ben ona yukarı çıkmasında yardım ederken bana doğru eğildi. Koluma tutunarak birkaç kez tökezledi. Onu kendime doğru çektim ve merdivenlerden yukarı sürükledim. Sahanlığa vardığımızda öne doğru eğildi ve topuklu ayakkabılarını tekmeledi.

"Bileğimi kıracağım," dedi gülerek. "Muhtemelen yukarı çıkmadan önce onları çıkarmalıydım."

Topuklu ayakkabılarını eline alarak ayağa kalktı ve önündeki kapılara baktı. Bir elini kapı koluna doğru uzatarak onlara doğru yürüdü.

"Burada ne var?" diye sordu, parmakları cilalı pirinç topuzun etrafında kıvrılıyordu.

"Yok bir şey," dedim çabucak, ses tonum amaçladığımdan daha keskindi. Onu durdurmak için öne doğru bir adım attım ve elini kendi elimle kapattım.

Yine kıkırdadı, açıkça ikna olmamıştı. "Hiçbir şey değil. Söyleyebilirim. Hadi, söyle bana! Sır saklamakta çok iyiyimdir. Seni burada gördüm. Ne oldu?"

"Hayır," dedim sertçe, elim hâlâ onunkinin üzerindeydi. "Bu oda merakları gidermek için değil. Buraya kimsenin girmesine izin yok. Lütfen mahremiyetime saygı gösterin."

Başını eğdi, yüzümü incelerken şakacı gülümsemesi hafifçe soldu. Bir an için daha fazla ısrar edeceğini düşündüm ama sonra başını salladı. "Peki," dedi, sesi daha yumuşaktı, neredeyse özür diler gibiydi. "Özür dilerim. Burası senin evin."

"Güzel." Elini bıraktım ve koridoru işaret ettim. "Hadi seni yatağa götürelim."

"Neden bana doğum gününden bahsetmedin?" diye sordu. "Ben senin nişanlınım," dedi kelimeyi uzatarak. "Bu benim için bir şey değil mi?"

bilmeliyim?"

Tanrım, sarhoştı. Çok sevimliydi. "Önemli bir değil," dedim. "Ben kutlama yapmam."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Doğum gününü nasıl kutlamazsın?" "Kutlamıyorum işte. Çocukluğumdan beri kutlamadım."

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü. "Ailene olanlar yüzünden mi?" diye sordu usulca.

Donup kaldım. Normalde böyle bir soru karşısında kendimi kapatır ya da öfkelenirdim. Ama bana bakış şekli -acıma değil, gerçek bir sempatiyle- beni hazırlıksız yakaladı.

Boğazım düğümlendi, kelimeler orada sıkıştı kaldı. Onlar hakkında konuşmadım. Onlar hakkında konuşmak *istemedim*. Ama o yaklaştı, eli göğsümde hafifçe duruyordu.

"Özür dilerim," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Yaşadığın acıyı hayal bile edemiyorum. Keşke daha iyi bir hale getirebilseydim."

Gözlerindeki samimiyet, özenle inşa ettiğim duvarları yıktı. Bu sadece sempati değil, anlayıştı. Beni düzeltmeye ya da acımı incelemeye çalışmıyordu. Sadece *oradaydı*.

"Teşekkürler."

"Muhtemelen ben de kutlama yapmak istemezdim. Anlıyorum. ."

Eli göğsümde oyalandı ve kendimi durduramadan eğilip onu öptüm. Yumuşak, telaşsız bir öpücüktü; sözsüz bir teşekkürdü.

Bana yaslandı, çökmenin eşiğindeydi. "Hadi seni sıkıştıralım içeri."

Onu odasına yönlendirdim. Ayakkabılarını bıraktı ve el yordamıyla elbisesinin fermuarını çekiştiriyor, sıkıştığında kıkırdıyordu. "İşte," dedim, yardım etmek için öne çıktım.

Arkadan fermuarı açıp askıları omuzlarından kaydırırken kıpırdamadan durarak bana izin verdi. Elbiseden beceriksizce çıktı ve yatağa düştü, memnun bir iç çekişle yüzünü yastıklara gömdü.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Mhm," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu.

Battaniyeyi üzerine çektim ve bayılmadan önce çıkardığı yumuşak kıkırdamayla başımı salladım. Eğildim ve şakağına bir öpücük kondurdum.

Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı . Koridorda yürürken kravatımı gevşettim ve kol düğmelerimi çıkardım. Ev çok sessizdi.

Her zamanki gibi.

Ona dışarıda kalmasını söylediğim odanın çift kapısına ulaştığımda tereddüt ettim. Yürümeye devam etme dürtüsü güçlüydü ama bir şey beni geri çekti. Kapı kolunu çevirdim ve içeri adım attım.

Oda belli belirsiz yağlı boya ve vernik kokuyordu, gerçi burada herhangi bir çalışma yapılmayalı yıllar olmuştu. Vitray pencereden süzülen ay ışığı, zeminde parçalı renk ve gölge desenleri oluşturuyordu.

Göğsümde bir his vardı. İçeri adım attığımda her zaman hissettiğim duygunun aynısı. Bu bir çeşit kendi kendine işkenceydi.

Uzanıp ışığı açtım. Tuvaller odanın her yerine dağılmıştı; bazıları bitmiş, diğerleri yarıda bırakılmıştı. Odanın en ucunda, en büyük tuval duvara yaslanmıştı.

Yavaşça yaklaştım, görüntü netleştikçe göğsüm sıkışıyordu. Ne olduğunu bilmiyor değildim ama onu gördüğümde içimde hep bir şok, özlem ve acı hissi vardı. Bu bir aile portresiydi ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Arka plan, kıyafetler gibi zengin detaylara sahipti. Ama yüzler tamamlanmamıştı, yüz hatları şekilsiz boya yumruları olarak kalmıştı.

Annem bu resme babamla birlikte ölmeden önceki yaz başlamıştı. Bitirmeye hiç fırsatı olmadı.

Gözlerimi kapattım ve anı bir dalga gibi üzerimden geçti.

On bir yaşındaydım, sadece bir çocuğın sahip olabileceği kaygısız bir neşeyle odaya koşuyordum. Mekân renklerle canlıydı, güneş ışığı vitraylardan süzölüyor ve duvarları gökkuşağına boyuyordu. Muhteşem bir yaz günüydü ama annem içerideydi.

"Anne!" Seslendim, şövalesinin yanında kayarak durdum.

Döndü, gülümsemesi o kadar sıcaktı ki buzulları eritebilirdi. "İşte ! Kaybolduğunu sanmıştım."

Sanki beni yıllardır görmemiş gibi baktı. Eğildi ve arkasına yaslanmadan önce alnımdan öptü, ikimiz de resme bakmak için döndük.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu başını eğerek. "Yüzler neden komik?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Nefesi kesildi, sahte bir alınganlıkla. "Sen de öyle !"

"Hiçbirimizin ağız yok! Ya da gözlerimiz!"

Bir eliyle ağızımı ve gözlerimi kapattı, gülerek. "İşte, şimdi eşleştin!"

O kadar çok güldüm ki zorlukla nefes alabildim, onun kıkırdamaları benimkilere karıştı. "Anne! Benim bir yüzüm var."

Beni serbest bıraktı ve saçlarımı karıştırdı. "Elbette biliyorsun aşkım. Hem de çok yakışıklısın." Tuvale geri döndü, fırçası parmaklarının arasında nazikçe duruyordu. "Yine de bu yüzlerin beklemesi gerekecek. Mükemmel olmaları gerekiyor ve mükemmellik sabır ister."

Fırçasını bir renk girdabına daldırmasını ve nazik vuruşlarla arka planı daha fazla doldurmasını izledim.

Hafıza kayboldu ve beni stüdyonun sessizliğinde bıraktı.

Gözlerimi açtım ve bitmemiş tabloya baktım. Kahkahalar, sıcaklık, güvenlik - hepsi gitmiş, yerini soğuk, içi boş bir acı almıştı. Yüzleri bitirmiş olsaydı nasıl görüneceklerini hep merak etmişimdir. Mükemmel olmaları gerektiğini söylerdi ama onun mükemmelden anladığı neydi? Bizi gülümserken mi yoksa birbirimize bakarken mi resmederdi?

Asla bilemezdim.

Bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra dönüp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Bazı alanlar paylaşılmamalıydı, Kaira gibi biriyle bile.

Tu sabah kafenin penceresinden süzülen güneş ışığı arkadaşım değildi. Gözlerimi kısarak baktım, Carla masanın karşısından bana sırtırken kahvemi bir can simidiymiş gibi içiyordum. O tamamen benim için fazla bir araya getirilmiş.

Son kadeh şampanya için gerçekten pişmanlık duyuyordum. Her şey çok kolay olmuştu. Şakağımı ovuşturdum ve böyle ciddi bir akşamdan kalmalığın acısını çeken birinin yaptığı gibi hayattaki seçimlerimi düşündüm.

"Bok gibi görünüyorsun," diye alay etti Carla.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ona ters ters bakacak enerjiyi toplamaya çalışarak. "Bu benim hissettiğimden daha iyi."

Carla kıs kıs güldü ve mimozasından bir yudum aldı. "Zor bir gece miydi?"

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. "Zorlu gecelerin en iyisi."

"Zengin ve ünlülerle dirsek temasında olduğunu söylemiştin," dedi. "Bana daha fazlasını anlat. Hepsini anlat."

Bir bulut gökyüzünde tembelce hareket ederken güneş ışığı değişti ve gözlerimi sert parıltısından bir anlığına kurtardı. Güneş gözlüklerimi takmama iki saniye kalmıştı. Carla bunun, zengin ve ünlüler gibi kapalı mekânlarda güneş gözlüğü takabileceğimi hissettiren yaşam düzenim olduğunu düşünebilirdi.

Kabinde arkama yaslandım ve önceki geceyi anlatmaya başladım. "Çılgıncaydı," dedim. "Çok gergindim ama beni açık bir şekilde karşıladılar

Silahlar. Şampanya hiç durmadan aktı. Gerçi içmek için pek çok başka seçenek de vardı. Neyse ki şampanyadan şaşmadım yoksa çok daha kötü bir durumda olabilirdim."

Güldü. "Şampanyayla aran hiç iyi olmadı."

İnledim ve başımı ovuşturdum. "Biliyorum. Çünkü çok iyi ve içmesi çok kolay."

Gecenin özetini anlatmaya başladım. Yediğimiz her şeyi ve dünyanın dört bir yanına yaptıkları seyahatler hakkında anlattıkları hikayeleri anlatırken böbürlendiğimi düşünmeyeceğini biliyordum.

Carla gerçekten ilgilenmiş görünüyordu. "Yani hepsi kendini beğenmiş zengin pislikler değil miydi?" Başımı salladım. "bile yok. Naziktiler. Beni tanımakla gerçekten ilgileniyorlardı." Biraz utanarak durakladım. "Düşünsene Bu. Ben, onlar gibi insanların yanında kendimi rahat hissediyorum."

"Bu harika," dedi Carla sıcak bir gülümsemeyle. "Bunu hak ediyorsun. Bu deneyimi yaşadığınız için çok mutluyum."

"Övündüğümü düşünmediğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun? Senin aracılığınla yaşıyorum." Telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Dün geceki fotoğrafları görmek istiyorum," dedi. "Fotoğraflarının çekildiğini söylemiştin, değil mi?"

"Ah, evet. Yani, bu kelimelerle değil ama evet."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım! Çok seksi görünüyorsun! Bu elbise sadece bam. Lanet olsun, kızım."

Güldüm ve başım ikiye ayrılacakmış gibi hissettiğimde anında pişman oldum. "Ow."

"Neden grubun geri kalanıyla kaynaştığını anlayabiliyorum. Seksi ve ateşli bir sosyetik gibi görünüyorsun."

"Dur." Gülümsedim. "Ama teşekkür ederim."

Garson tabaklarımızı koydu -benim için krep, Carla için omlet. Carla'yla brunch yapmak tanıdık bir ritüeldi. Beni her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğum şekilde toprakladı. Taşındığımda tembel kahvaltılarımızı terk etmenin zor olacağını biliyordum. Hâlâ bu anları yaşama şansımız olduğu için çok mutluydum.

Şuruplu krep ısırıkları arasında konuşmayı değiştirdim. "Roman'ın doğum günü önümüzdeki hafta sonu."

"Gerçekten mi?" Carla omletini keserken sordu. "Planın ne?"

"Kutlama yapmıyor," dedim, çatalım havada durakladı. "İyi bir nedeni var. Ama sanırım... Bilmiyorum, onun için güzel bir şey yapmak istiyorum. Büyük bir şey değil, sadece düşünceli bir şey. Ona doğum gününü kutlamakta bir sakınca olmadığını hissettirecek bir şey."

"Neden kutlama yapmıyor?" diye sordu.

"Ailesi."

"Oh," dedi başını sallayarak. "Sert. Zavallı adam."

"Kesinlikle."

"Kulağa hoş geliyor. Ne düşünüyorsun? B-Day BJ?"

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Pek sayılmaz. Ev personeliyle konuşup bir fikirleri olup olmadığına bakacaktım. Onu benden daha iyi tanıyorlar ve-" Cümlemin ortasında durdum ve Carla'nın yüz ifadesinin değiştiğini fark ettim. "Hey, her şey yolunda mı?"

Omuz silkti, çatalıyla yemeğini hiç de ona göre olmayan bir şekilde karıştırdı. "Ben iyiyim."

"Carla," dedim nazikçe. "Oluyor?"

Omuzları tekrar ama bu sefer iç çekti. "Önemli bir şey değil. Bu çok aptalca."

"Seni rahatsız ediyorsa aptalca değil," diye üsteledim. "Hadi, dökül. Saçmalayıp duruyorum. Neler oluyor?"

Tereddüt etti, sonra nihayet bana baktı. "Sadece... tüm bu Roma olayına kendini çok kaptırdın. Beni kontrol etmek için hiç aramıyorsun. Hayatım hakkında soru sormuyorsun. Sanki sen sahte nişanlıyla evcilik oynarken ben arka plana atılmış gibiyim."

Kalbim sıkıştı. "Oh, Carla... Sana böyle hissettirmek istememiştim. Her şey yolunda mı diye sordum. Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Yani, biliyordum, ama kahretsin, özür dilerim."

"Yapmadığını biliyorum," dedi çabucak, ama sesi gergindi. "Sadece... seni özledim. Sen bu göz alıcı yeni hayatını yaşarken ben geride kalmışım gibi hissediyorum."

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Haklısın. Tüm bunlara kendimi çok kaptırdım ve berbat bir arkadaş oldum. Çok özür dilerim."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Kötü bir arkadaş değilsin. Sadece dikkati dağınık birisin. Çok meşgul olduğunu biliyorum. Sana bunu yapmanı ben söyledim. İkili bir hayat yaşamaya çalışmanın zor olacağını ikimiz de biliyorduk."

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdim. "Bugünden başlayarak. Günü birlikte geçirelim. Roman yok, malikane yok, paparazzi yok. Sadece biz."

Carla'nın gülümsemesi büyüdü. "Aklında ne var?"

"Normalde ne yapacağımıza ne dersiniz? Karnımızı doyurup sinemaya gideceğiz. Eminim Sevgililer Günü için bir romantik komedi vardır."

"Bana acıma," dedi. "Bu açtığım için bile kendimi gülünç hissediyorum." "Gülünç değilsin. İhmalkâr davrandığım için özür dilerim."

"İhmalkâr davranmadın. Senin adına gerçekten mutluyum. Ve dün gece çok seksi görünüyordun."

"Teşekkür ederim."

Yemek yerken, vizyondaki filmlere baktım. Bir romantik film bulduk ve matine gösterimi için oraya gittik.

Orta sıradaki koltukları seçtik, boyun gerilmelerini önlemek için ekrandan yeterince uzak ama her ayrıntıyı yakalamak için yeterince yakın. Salon yavaşça doldu, diğer sinemaseverlerin mırıltıları yumuşak bir arka plan gürültüsüne karıştı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diye fısıldadı Carla. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Seni ne kadar özleyeceğimi tam olarak anladığımı sanmıyorum."

"Ben de. Bunu daha sık yapmalıyız. Günün her saati bana ihtiyacı yok ki. Dürüst olmak gerekirse, onu genellikle gün içinde görmüyorum bile."

Işıklar karararak filmin başladığını işaret etti. Ekranda, bir sokak kedisi ve dökülen bir fincan kahvenin de dahil olduğu beceriksiz bir tanışma sahnesi yer alıyordu. Ekrandaki karakterler filizlenen ama garip ilişkilerini sürdürürken, kendimi romantizm hakkında düşünürken buldum. Bunu istedim. Hayallerimin erkeğine rastlamak istiyordum.

Roman'ı neredeyse o adam olarak hayal edebiliyordum, ama o benim ligimin çok dışındaydı, bunun olması gerekmediğini biliyordum. Sadece inandırma oyunu oynuyordum.

Filmden sonra bir tapas bara girdik. Bir düzine küçük, lezzetli yemeği paylaştık ve her şey ve hiçbir şey hakkında dedikodu yaptık.

"Gitmene izin vermeliyim," dedi.

"Tabii ki hayır. Seninle takılmayı bırakmadım. Beni ekmeye mi çalışıyorsun?"

Carla gözlerinin kenarları kırışarak güldü. "Hiç şansın yok. Saat geç oldu ve senin yüksek profilli bir etkinliğe yetişmek için acele etmen gerektiğini düşündüm."

"Bu gece değil," dedim sertçe, ağzıma bir zeytin atarak. "Bugün bizimle ilgili. Ayrıca kameralar için giyinip kuşanmak çabuk eskiyor. Bu," dedim.

"Bu gerçek hayat." diye aramızda işaret etti.

"Sanırım böyle yaşamak kolay olmasa gerek. Her zaman önünde olmak, sürekli rol yapmak zorunda kalmak."

"ok yorucu," diye itiraf ettim. "Ama eğlenceli. Bana acıma. Biraz makyaj malzemesi almak istiyorum. Bir şeyler seçmeme yardım etmelisin. şu fotoğraf malzemelerine ihtiyacım var."

"İhtiyacın olanı almana yardım edeceğim. Yedinci caddedeki butiğe gidelim. Her zaman en harika makyaj malzemelerine sahip olurlar. Hepsi tasarımcı artığı ama aynı işi görüyor."

Birkaç palet ve yeni bir ruj seçmeme yardım etti. Eczane markalarının bir adım tesindeydiler.

Oradan, paramızın yetmeyeceği kıyafetleri deneyerek ve ikimizin de her gün takacağımıza yemin ettiğimiz uyumlu bileziklere para harcayarak biraz alışveriş terapisine daldık.

Anthony bizi aldığında aramızdaki gerilim tamamen erimişti. Kaira ve Carla olmaya geri dönmüştük, dünyaya karşı en iyi arkadaşlardık.

"Benimle eve gel," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Başını belaya sokmak istemem. Roman eve son geldiğinde ve beni orada gördüğünde pek mutlu görünmüyordu."

Elimi salladım. "Kimin umurunda? Muhtemelen geç saatlere kadar evde olmayacaktır. Ve inan bana, bence senin orada olmandan mutlu olacak. Aramız biraz garip. Gerginliği azaltacak birinin olması güzel olacak. Muhtemelen alışma odasına ya da odasına saklanacaktır."

"Emin misin?"

"Eminim."

Malikaneye döndüğümüzde, mutfağa girerken aklıma bir fikir geldi. "Hadi yemek pişirelim."

Carla bir kaşını kaldırdı. "Burada mı? Bu mutfakta mı? Tapas yedikten sonra mı?" "Neden olmasın?" Sırıttım ve içindekileri incelemek için bir dolabı açtım.

"Meşhur peynirli makarnamızı yapacağız."

"Aşçı mutfağını karıştırmamıza kızmaz mı?"

Omuz silktim. "Bir şey olmaz. Evin hanımı olmam gerekiyor."

Devasa alanın etrafına bakındı. "Nereden başlayacağımı bile bilemezdim."

"Personel ihtiyacımız olanı bulmamıza yardımcı olabilir."

Sanki bir işaretmiş gibi, mutfak personelinden biri ortaya çıktı ve bize dikkatle baktı. "Bayan Kaira, ne yapıyorsunuz?"

"Akşam yemeği hazırlıyoruz," diye neşeyle duyurdum. "Herkes için. Güzel ve ev gibi bir şey. Alınmayın ama her yemek özenli ve süslü olmak zorunda değil."

Kadının gözleri büyüdü. "Bay Roman'ın-"

"Roman için endişelenme," diyerek endişelerini boşa çıkardım. "Eğer üzülürse ben üstlenirim. Şimdi, peyniri nerede saklıyorsun?"

Carla ve ben, ihtiyacımız olan her şeyi bulmak için üç buzdolabını ve büyük kileri araştırdık.

"İnsanların yaşadığına inanamıyorum," diye fısıldadı Carla. "Cidden, bu mutfak harika. Mini bir bakkal dükkânı gibi."

"Çok etkileyici."

Personel ipuçları verirken ve zaman zaman amatör hatalarımızı düzeltmek için devreye girerken peynir rendelemeye ve makarna haşlamaya başladık. Ocak bizim dairemizdeki basit ocağa benzemiyordu.

Düzgün çalışması için mühendislik diploması gerektiriyormuş gibi görünen düğmeleri ve kadranlıları vardı. Ama çok geçmeden eriyen peynirin kokusu havayı doldurdu.

Biz yemek yaparken Carla şarkı listesini açtı. Akşam yemeklerimizden biri gibiydi. Devasa ev soğuk, cansız bir anıt mezar yerine bir ev gibi hissettirdi.

"Bence buradaki tüm bu süslü alet ve edevatla herkes gurme bir aşçı olabilir." Carla güldü.

Fokurdayan makarnayı karıştırdım ve mutfağa baktım. Çalışanlardan birkaçı içeri girmiş ve mutfak adasında oturmuş bizi izliyorlardı.

Marilyn, "Aşçıdan başka birinin daha bu mutfaktan keyif aldığını görmek çok güzel," dedi. "Mutfakta Roman için yemek yapan bir kadın görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Bu beni iyi hissettirdi. Roman'ın da bunu takdir edeceğini umuyordum. Kapıdan hangi Roman'ın gireceğini bilmek zordu. Dün gece beni yatağıma yatıran tatlı ve nazik Romalı mı, yoksa yüzüme bile bakmayan Romalı mı? İlkini olmasını umuyordum.

CO

ROMAN

I Porsche'mun direksiyonuna oturdum ve ona kadar saydım. Kornaya basma ve önümdeki arabalara bağırma isteği çok ama çok . Ofisteki günüm korkunç geçmişti. Aptalca kârlar yüzünden hâlâ yerden yere vuruluyorduk. Evet, etkileyici olduğunu biliyordum, ama lanet olsun, yaptığım işte iyiydim.

Devletin tüm düzenleyicileri peşimizde olacaktı. Kimse yasal olarak bu kadar para kazandığımıza inanamıyordu. Mafya için para akladığıma ikna olmuşlardı. I-10 yolunda otururken acı acı kıkırdadım. Birilerinin suça başvurmam gerektiğini düşünmesi bile tek başına bir fikirdi. İmparatorluğumu sıfırdan kurmuştum; dürüstlük temeline kazınmıştı.

Etrafımdaki arabalar ilerledi. Bugün beni Anthony götürmeliydi. Los Angeles trafiği ya çok iyi ya da çok kötü olabiliyordu. Bugün, acımasızdı. Salyangoz hızında ilerliyorduk. Arabaların hepsi hiç bitmeyen kuyrukta yer kapmak için yarışlıyordu. Reklam panoları ve tabelalar, kaotik manzaraya katkıda bulunan reklamlarla yanıp sönüyordu. Komşu arabalardaki insanlar korna çalıp bağırıyor, yüzleri hayal kırıklığıyla geriliyordu. Sürekli dur-kalk hareketi beni çileden çıkarlıyordu.

Evde olmak istiyordum. Beni çok farklı bir şekilde çıldırtan kadınla rahat konağım.

Müziğin Kaira hakkındaki düşüncelerimi bastıracağını umarak radyonun sesini açtım. İhtiyacım olan son şey onu düşünerek dikkatimi dağıtmaktı.

bu saçma trafikte. İlişkimiz -tabiri caizse- ben onun hakkında zihinsel teğetlere takılıp kaybolmadan da yeterince karmaşıktı.

Gösterge panelime monte edilmiş telefon çaldı. Eller serbest sistemine dokundum.

"Kelly," diye sertçe cevap verdim.

"Efendim, bir var," dedi güvenlik şefim söze girmeden.

Çenem sıkıştı. Bunlar asla duymak isteyeceğiniz sözler değildi. "Ne tür bir durum?"

"Birkaç genç bayan ofise girmeye çalıştı. Sizin burada olduğunuzu s."

"Ofisimde ne bulacaklarını sanıyorlardı ki?" "Seni. Seni istiyorlardı." Bir an sessizlik oldu. Bekledim.

açıklamak için. "Onlar, şey, tamamen giyinik değiller. Palto giyiyorlardı ya da giyiyorlar. Başka bir şey giymiyorlar. Serçe parmağım büyüklüğündeki kurdelelerin ve kalplerin giysi sayılacağını sanmıyorum."

Telefonumu çektim ve ekrana baktım. Kandırılıp kandırılmadığımdan emin değildim. "Kurdele mi takıyorlardı?" Tekrarladım.

"Evet, efendim. Sevgililer Günü hediyeniz olduğunu söylediler." "Kimden gönderilmiş?"

"Onları kimsenin gönderdiğini sanmıyorum. Kendilerini size hediye etme görevini üstlendiklerini tahmin ediyorum. Onlarla ne yapmamı istiyorsun?"

Başımı salladım. Bu ihtiyacım olan son şeydi. Derin bir nefes aldım. "Bırak gitsinler. İzinsiz girin ve lütfen onlara nişanlı olduğumu hatırlatın. İhtiyacım olan tek Sevgililer Günü hediyesi nişanlım."

"Evet, efendim."

Aramayı sonlandırdım ve neredeyse gülümsedim. Bu sahte nişanlılık olayı dünyadaki en kötü şey olmayabilirdi. Bir kalkan gibiydi. Sadece diğer genç hanımların da bunu böyle görmesini umuyordum. Kadınların ilgi odağı olmaya çok alışmıştım. Hepsi şeker baba istiyordu. Los Angeles'ın zengin ve ünlüleriyle içli dışlı olmak istiyorlardı.

Tam da bu yüzden Kaira'ya ihtiyacım vardı. Beni böyle kadınlardan uzak tutması için ona ihtiyacım vardı. Beni istenmeyen ilginin saldırısından kurtarması için ona ihtiyacım vardı. Trafik hareket etmeye başladı. Hızlı bir emeklemenin ötesinde bir şey değildi ama en azından hareket ediyordu.

Peynir. Peynir kokusu aldım. Kokmuş, ayak peyniri gibi değil, yapışkan ve nefis bir şey.

Eve adımımı atar atmaz zengin koku beni çarptı. Her zamanki steril temizlik ya da temizlik personelinin tercih ettiği hafif limon kokusu değildi. Hayır, bu farklıydı - sıcak, hoşgörölü ve belli belirsiz tanıdık. Hafızamın derinliklerindeki bir ipliği çekiştiriyor, beni yıllardır tekrar ziyaret etmediğim bir zamana geri götürüyordu. Onlarca yıl desek daha doğru olur.

Antrede durdum, kravatımı gevşettim ve kokunun üzerime sinmesine izin verdim. Annem resim yapmadığı nadir zamanlarda yemek pişirirdi. Ocağın üzerinde bir şeyler çırparken, nefesinin altında mırıldanan yumuşak kahkahasını neredeyse duyabiliyordum. Çok iyi bir aşçı değildi ve sık sık denemelerini yakardı ama başarısız yemeklerine her zaman gülerdi.

Izgara peyniri hatırladım. Kolay olduğu ve kimsenin beceremeyeceği konusunda ısrar etmişti. Ama nedense bana servis ettiklerinin kenarları siyahtı. Şimdi biliyordum ki aslında sandviçleri yakmış ve bana servis etmeden önce kömürü kazımişti. Bu düşünce beni ürküttü. Uzun zamandır onu mutfakta düşünmemiştim. Bu anı beklediğim kadar canımı acıtmadı. Onun yerine beni gülümsetti.

Bu yeniydi.

Kokuyu ve evimde neler olduğunu merak ederek peynirli kokuyu mutfığa kadar takip ettim. Köşeyi döndüğümde, önümdeki manzara beni yolumda durdurdu. Normalde düzenli ve sessiz olan mutfak müzik ve kahkahalarla canlanmıştı. Kaira, Carla ve ev çalışanlarının yarısı tezgahın etrafında toplanmış, kaseler, kaşıklar ve rendelenmiş peynir ve ekmek kırıntılarından oluşan bir savaşı alanına benzeyen şeylerle çevriliydi.

Kaira her şeyin merkezindeydi, yanakları kızarmış, saçları hafifçe dağılmış ve bileğine şüpheli bir şekilde peynirli bir şey bulaşmıştı. Carla'nın söylediği bir şeye gülüyordu, sesi konuşmanın alçak uğultusu ve arka planda çalan bir pop şarkısının hafif ritmi üzerinde yükseliyordu.

Çalışanların geri kalanı beni gördükleri anda dondu kaldı, kahkahalar sanki biri duraklatmış gibi kesildi. Carla döndü, yüz ifadesi kaygısızlıktan temkinliliğe doğru değişti. Müzik bile donuklaşmış gibiydi.

Sadece Kaira etkilenmeden kaldı. Döndü, parlak gözlerini bana dikti ve az önce evin tüm dinamiğini bozmamış gibi gülümsedi.

"Roman!" diye seslendi, artık sertleşmiş olan grubun arasından sıyrılarak bana doğru geldi. Ben bir şey söyleyemeden elimi tuttu ve beni daha ileriye çekti.

kaosun içine. "Bunu denemelisin."

Beni fırından yeni çıkmış bir fırın kabına götürdü. Altın rengi, fokurdayan yüzey neredeyse fazla şımartıcı görünüyordu, kenarları mükemmel bir şekilde kırılaştı. Üstündeki ince kabuk mükemmel altın rengindeydi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Makarna ve peynir," dedi gururla, dumanı tüten bir kaşık dolusu. Dudaklarıma götürmeden önce hafifçe üfledi. "Çok güzel. Söz veriyorum. Hadi, dene."

Bir an için ona baktım, cüretkârlığı karşısında şaşırmıştım. Odadaki diğer herkes heykel gibi hareketsiz durmuş, sanki pembe diziden bir sahneymiş gibi bizi izliyordu. Bu benim yaptığım bir şey değildi. Pek çok şey. Beni bir kadın beslemedi. Doğrudan bir tabaktan yemedim.

Ama Kaira'nın insanları silahsızlandırmanın bir yolu vardı. Kendi davulunun ritmine göre yürürdü. Ben sadece onun küçük geçit töreninde sürüklediği bir adamdım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki en kötü şey de değildi. İç çekerek öne doğru eğildim ve bir ısırık aldım.

İlahi bir şeydi. Peynirin keskinliği, tereyağlı ekmek kırıntıları, mükemmel miktarda tuz - bu bir sanat formuna yükseltilmiş rahat yemekti. Birkaç parça çıtır pastırma yemeği tamamlayarak mükemmel hale getirdi. Hoşgörülü ve basitti ve daha önce yediklerime hiç benzemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla ağızda gümüş bir kaşıkla büyümüştüm. Sık sık peynirli makarna yemezdim.

Yutkundum ve onun beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım.

"Bu... kabul edilebilir." Gözlerini devirdi. "Lütfen, Roman.

Bunu seviyorsun."

Ağızımın kenarının yukarı doğru seğirmesine izin verdim ve gülümsedim. "Fena değil."

Bu onu yeterince memnun etmiş görünüyordu. Sırıtarak bana bir kaşık uzattı. "Harika. O zaman yardım edebilirsin."

Ona baktım, gerçekten şaşırmıştım. "Yemek yapmamı mı istiyorsun?"

"Süslü takımlar giyiyorsun diye bundan muaf değilsin," diye dalga geçerek bir kase marulu bana doğru itti. "Şimdi karıştır."

Takım elbisemin ceketini silktim, kollarımı sıvadım ve bana söyleneni yaptım. Kaosu kontrol etmek yerine içine girmek ilk başta garip geldi. Ama ne kadar uzun kalırsam o kadar doğal hissetmeye başladım.

Ben odaya girmeden önce Kaira onları eski hallerine dönmeleri için ikna ederken personel rahatlamaya başladı.

Yemeğe oturduğumuzda yemek masası bir ziyafete dönüşmüştü. Peynirli makarna tabakları, hazırlanmasına yardım ettiğim taze yeşil salata ve taze ekmek elden ele dolaşıyordu. Masa ev personeli ile doluydu. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Herkesle etkileşim halinde olan Kaira'yı izlemeden duramadım. Dikkatle dinliyor, kolayca gülüyor ve masadaki herkesin kendini ait hissetmesini sağlıyordu. Yeni personelden bazılarıyla birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştım. Diğerleri ise çocukluğumdan beri çevremdeydi. Ama dürüst olmak gerekirse hiçbiriyle oturup yemek yememiştim. Garipti ama iyi anlamda. Kaira personelin yanında çok rahat görünüyordu.

Bu yönüyle bana annemi hatırlatıyordu.

Çocukken böyle bir masada oturduğumu hatırlıyorum, annem yumuşak, buyurgan varlığıyla mahkemeyi yönetiyordu. Genellikle masada çalışanlar değil, arkadaşları olurdu. Yine de onu Marilyn ile çay ya da tatlı içerken gördüğüm birkaç anı hatırlıyorum. Babam onu şimdi Kaira'yı izlediğim gibi izlerdi, gözleri sessiz bir hayranlıkla doluydu. Babam ne zaman küçük anların güzelliği hakkında şiirsel sözler , sıkılarak inlerdim. "Bir gün Roman, anlayacaksın. Hayattaki en büyük hazineler sessiz anlarda saklıdır."

Belki de bugün o gündü.

Peynirli yemekten bir ısırık aldım. Güzeldi ama lanet olsun, çok zengindi. Bunu eritmek için spor salonunda ciddi bir zaman geçirmem gerekecekti.

"Beğendin mi?" Kaira sordu. "Bu sefer dürüst ol."

Başımı kaldırdım ve onun dikkatle beni izlediğini fark ettim. Etrafımızdaki çalışanlar da sessizliğe bürünmüş, benim cevabımı bekliyorlardı.

"Mükemmel," dedim basitçe.

Yüzü aydınlandı. Yüzüne yayılan gülümseme o kadar içtendi, o kadar korunaksızdı ki beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için, o özenle kurgulanmış sahte nişanlı değil, sadece Kaira'ydı. Bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettiren bir kadın. Bazı duyguları hiç hissetmemiştim.

"Evimizde hep bunu yapardık," dedi Carla'yı işaret ederek masadakilere. "Bu bizim rahat yemeğimizdi. Parasız kaldığımızda, stresli olduğumuzda ya da kendimizi toparlamaya ihtiyacımız olduğunda peynirli makarna yapardık. Bu bizim vazgeçilmez yemeğimizdi."

Carla, peynir alacak paraları olmadığına yaptıkları ikameler hakkında birkaç hikaye anlatırken personel dinledi.

konserve peynir. Ben bile yollarımız kesişmeden önceki hayatını merak ederek kendimi ona doğru eğilirken buldum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Marilyn sordu.

Kaira cevap veremedi. Carla araya girdi. "Bir oda arkadaşına ihtiyacı vardı ve ilana cevap veren şanslı kişi bendim."

Carla nasıl tanıştıklarını ve birlikte yaşadıkları ilk haftayı anlatmaya başladı. "Ben fotoğrafçılık yapmaya çalışıyordum, Kaira da fırsat buldukça yazıyordu."

Arkadaşlıklarını görmenin sevecen bir yanı vardı; sevgi, saygı ve gerçek aşkın bir karışımı. Benim hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı. Kaira'nın ona sahip olmasına sevinmişim. Önümüzdeki altı ay boyunca Carla'yı eve kabul etme konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyım. Bu ilişkiyi mahvetmek istemiyordum çünkü tüm bunlar sona erdiğinde Kaira tekrar Carla'nın yanına taşınacaktı. Hayat eskiden olduğu gibi devam edecekti.

Yine de bunu istediğimden emin değildim.

C1

KAIRA

I Yemek sırasında Roman'ın bakışlarının üzerimde kaldığını fark ettim ama yüz ifadesini olarak okuyamadım. Etkilenmiş miydi? Rahatsız mı olmuştu? Eğlenmiş miydi? Anlayamadım. Ama katılıyordu, ki bu beklediğimden daha fazlaydı.

Yemekten sonra Carla bana eve gitmeye hazır olduğunu belirten bir bakış attı. Onu kapıya kadar geçirdim, gitmesini istemiyordum ama sabah erkenden yoga dersi olduğunu biliyordum.

"Bugün için teşekkürler," diye fısıldadı ve bana sıkıca sarıldı. "Buna ihtiyacım vardı."

Ben de aynı şiddetle ona sarıldım. "Beni istediğin zaman ara. Gece ya da gündüz. Aynı çatı altında olmamamız seni terk ettiğim anlamına gelmiyor. Beş buçuk ay sonra döneceğim."

"Bilmiyorum," dedi sırtarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, sana tatlıymışsın gibi bakıyordu."

Gözlerimi devirdim. "Hiç sanmıyorum. Muhtemelen yalnız kaldığımızda bana ne söyleyeceğini düşünüyordu - eğer yalnız kalırsak. Mutfağını tekeline aldığım ve ona fazlasıyla şımartıcı bir yemek sunduğum için bana bağırarak."

"Sanırım birkaç kaloriyi karşılayabilir."

Güldüm. "Muhtemelen biz konuşurken alt kattaki spor salonuna gidiyordur."

"Sıcak ve terli bir Romalı çok ama çok ilgi çekici."

Dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Onu kum torbasının üzerinde görmeyen ne kadar ateşli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da bacaklarımın arasında. Bu düşünce beni kızarttı.

Onu arabaya kadar geçirdim ve Anthony onu eve götürmek için garaj yolundan çekilirken el salladım. O gözden kaybolduğunda içeri girdim ve havadaki değişimi hissettim. Ev nihayet sessizleşmişti. Kendi pisliğimi temizlememe izin vermeleri için ısrar ettiğimde personel odalarına çekilmişti. Birkaçı gerçekten tartışmaya çalıştı ama ben ısrar ettim. Onlara şu anda evin hanımı olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

Antreden geçip hâlâ dağınık olan mutfığa girdim. Gece, dağınık tezgahlar ve üst üste yığılmış bulaşıklarla buruk bir şekilde sona ermeyecek kadar mükemmel geçmişti. Kollarımı sıvadım ve işe koyuldum.

Ayak sesleri beni ürküttü. Döndüğümde Roman'ın kapının pervazına yaslanmış, kravatını çözmüş ve kollarını çoktan yarıya kadar sıvamış olduğunu gördüm. Onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu ve bir şekilde bu yüzden daha da korkutucuydu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Yardım etmek zorunda değilsin," dedim, mutfığa girerken el sallayarak. "Ben hallederim."

Beni görmezden gelerek lavaboya doğru yürüdü ve bir bulaşık bezi aldı. "İstiyorum."

Göz kırptım. Roman bulaşık mı yıkıyordu? Gülsem mi yoksa gelecek nesiller için bir fotoğraf mı çeksem emin değildim. Ama çenesini ayarlama şekli bana bunun tartışmaya açık olmadığını söyledi.

"Tamam," dedim. "Seni uyarmadığımı söyleme."

"Neden bulaşık makinesini kullanmıyorsun?"

İçimi çektim. "Adı Gloria ve bu gece ona izin verdim."

Roman'ın gözleri büyüdü ve güldü. "Hayır, Gloria'nın kim olduğunu biliyorum. Bulaşıkları yıkayan gerçek makineyi kastetmiştim."

"Doğru ya," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Bu yemek çok büyük ve biraz el emeği gerektiriyor."

Akan suyun ve tıkırdayan tabakların sesi odayı dolduruyordu. Garip bir şekilde ev gibiydi. Tezgahları silerken kendimi gülümserken buldum.

Bir süre sonra, "Bu gece çok eğlenceliydi," dedim.

Roman bana baktı. "Asamla yemek mi pişiriyorsun?"

"Evet," dedim. "Bir ev gibi hissettim. Sadece insanların çalıştığı süslü bir ev değil, gerçek bir ev."

Bir an sessiz kaldı, elleri çöp tenekesinin üzerindeki tabağı sıyırırken düzenli bir şekilde hareket ediyordu. "Bu mutfak böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

Daha fazlasını sormak istedim ama ne hissediyorsa hissetmesi için ona alan tanıdım.

"Sana bir doğum günü partisi düzenlememe izin vermelisin." diye ağzımdan kaçırana kadar.

Roman bana önerimden hiç etkilenmediğini belli eden bir bakış attı. "Ben doğum günü yapmam."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Kutlama yapmıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama gece aslında peynirli makarnayla ilgili değildi, değil mi? Herkesin bir arada olmasıyla ilgiliydi. Burada, evde, çalışanlarınız ve arkadaşlarınızla gösterişsiz bir şeyler yapabiliriz. Yemekli olur, böylece kimse çalışmak zorunda kalmaz. Ruby buna bayılır."

Kurutma rafına bir tabak koyarken durakladı. "Neden böyle düşündün ki?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. O senin ailen. Seni büyötmeye yardım etti. Seninle takılmak ve kutlama yapmak isteyeceğini düşünürdüm."

Homurdandı. "Belki."

"O nerede bu arada? Geldiğı günden beri onu görmedim." "Dışarıda yaşayan bir kedi gibi," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Gelir ve istediğı gibi gider."

Bu beni güldürdü. "Annenle baban öldükten sonra devreye girdiğinde de böyle miydi?"

Sırıtsı soldu ve gözleri uzaklara dalarak başını salladı. "İlk yıl çok iyiydi. Ama Ruby tek bir yerde kalmak için yaratılmamış. Eskiden pantolonunda kaşıntı olduğunu söylerdi. Dünya her zaman onu çağırırdı. Ben okuldayken, kendini bağlanmış hissediyordu. Yaz tatilinde beni her sürükledi ama Ruby yılda dokuz ay boyunca tek bir yerde kalamaz. Bence bu imkansız. Bu dünyaya veda etme zamanı geldiğinde, bunu bir gemi seyahatinde ya da Atlantik üzerinde uçarken yapacağından hiç yok. Yatağı uzanıp çürümesine izin vermesine imkan yok."

"Sanırım yaşam tarzı onu genç tutuyor," dedim. "O sürekli seyahat ederken sen ne yapıyordun?"

"Burada çalışanlarla çok zaman geçirdim. Okula gittiğimden emin oldular, ben adada ödevimi yaparken akşam yemeğı pişirdiler, bunun gibi şeyler yaptılar. Hepsi matematiğıme yardımcı oldular ve dil sanatları için ne okumam gerektiğı konusunda bol bol fikir verdiler. Bahçıvan bana babamın yaptığı gibi solaryumdaki bitkilere nasıl bakacağımı öğretti. Ve temizlikçi

Personel mi? Yatağım ve amaşırlarım konusunda çok acımasızlardı. On tane annem ve bir avuç babam varmış gibiydi. Çoğunlukla beni kontrol altında tuttular. Personeliniz aynı zamanda sizi de yetiştiriyorsa, onlardan bir şey almak zordur."

Kıyafetlerini yerde bıraktığı için azarlanan genç bir Romalı hayal ederek gülümsedim. "En azından sana biraz normallik vermeye çalışmışlar."

Başını salladı, sesi yumuşaktı. "Onlar olmadan kaybolurdum."

Bir tencereyi ovmayı bıraktım ve elimi bileğine koydum. "Ben kendi adıma kaybolmadığına sevindim. Kendi kendini yetiştirmek zorunda bırakılmadığına sevindim. İçimden bir ses onlar olmasaydı muhtemelen şu anda bulunduğun yerde olamayacağını söylüyor. Çok fazla genç insan çılgınca davranıyor ve sonunda hayatlarını mahveden oldukça boktan kararlar alıyor."

Önce elime, sonra bana baktı, gözleri hiç görmediğim kadar yumuşaktı. "Ben de."

Aramızda konuşulmayan bir şey geçti, tam olarak adlandıramadığım ama göğsümün derinliklerinde hissettiğim bir ağırlık. Boğazını temizleyerek o anı bozdu. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi. "Bana rüyalarından birini anlat."

Gözlerimi kırptım. "Rüyalarım mı?"

Başını salladı, tezgâha yaslandı, tüm dikkati benim üzerimdeydi. Bacak bacak üstüne attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Çok rahatlamış görünüyordu. Çok normal. "Evet. Bana bir şey söyle."

Tereddüt ettim ama bana kendisinden biraz bahsettiğine göre, benim de biraz açılmam gerektiğini hissettim. Beş buçuk ay daha birlikte yaşamak zorundaydık. Arkadaş olmayı deneyebilirdik. "Aşk hikâyeleri yazmak istiyorum."

"Tanıştığımız gece yazar olmak istediğini söylemiştin, değil mi?" Yumuşakça güldüm. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," diye itiraf etti. "Unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Kendi dünyama kapılma eğilimindeyim. Hıyarın teki olduğumu biliyorum. Muhtemelen bir narsist. Bir keresinde bir kız söylemişti bunu."

"Sorun değil," dedim, elimi sallayarak. "Uzun zamandır bir şey yazdığım yok. Bir şey olmak istemem, olacağım anlamına gelmez. Kitapları her zaman sevmişimdir. Sayfaların arasında kaybolmak dünyada en sevdiğim şey. Bir gün dünyaya hikayelerimden birine aşık olma şansı vermek istiyorum."

Roman başını eğdi ve beni inceledi. "Neden şimdi değil? Senin bir işin yok. Bunu hıyarlık olsun diye söylemiyorum ama çalışmak zorunda değilsin. İş aramana gerek yok. Zamanın var."

"Carla da aynı şeyi söyledi," diye itiraf ettim. "Bana bu altı ayı yazmak için kullanmam gerektiğini söyledi."

"O haklı. Seni durduran ne?"

Yanağımı çiğneyerek ona ne kadarını anlatacağımı düşündüm. "Birkaç ay önce bir şeye başladım. Yarım bir kitap yazdım. Bir çılgınlık yaptım, bütün gece yazdım. Çok iyi hissettim. İçimden akıp gidiyordu. Sonra dizüstü bilgisayarım bozuldu. Hepsini kaybettim. Yıkıcı bir şeydi. Bir nevi gök gürültümü çaldı."

"Yeni bir tane alın," dedi basitçe.

Homurdandım. "Yeni bir dizüstü bilgisayara üç bin dolar veremem Roman. Gerçek hayat çoğu insan için bu şekilde işlemiyor."

Yüz ifadesi değişti, şaşkınlık ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şeyin karışımıydı. "Sana yeni bir tane alırım."

"Hayır," dedim hemen, bir elimi kaldırarak. "Kesinlikle olmaz." "Neden?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Çünkü," dedim, kendime rağmen gülümseyerek. "Bu işler böyle yürümez." "Bir dizüstü bilgisayarın o kadar pahalı olduğunu sanmıyorum ve on bin dolara mal olsa bile, büyük

anlaşma," dedi. "Bunu karşılayabilirim. Yapacak bir şeye ihtiyacın var."

"Hayır, teşekkürler." Ona birkaç baloncuk fırlattım. "Tüh," dedim masumca. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Kaira."

"Oh, sanırım seninle başa çıkabilirim."

"Bu bir meydan okuma mı?" Roman kaşlarını hafifçe kaldırarak sordu.

İçimde bir kıvılcım hissettim -heyecan, belki de bir parça tehlike-. "Belki de öyledir," diye cevap verdim bakışlarını tutarak.

Bir adım daha yaklaştı ve birden mutfak çok daha küçük geldi. Aramızdaki şakacı gerilim değişti, daha yüklü bir şeye dönüştü. Beni tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ederek yutkundum. Beni öpmesini istiyordum. Ama beni öpüp tekrar kaçmasını da istemiyordum.

Onun yerine geri çekildi ve bana bir bulaşık havlusu fırlattı.

Havluyu yakaladım, kalbim hala yakın anımızdan dolayı hızla çarpıyordu. Yüklü atmosfer ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde dağıldı ve beni biraz nefessiz ve şaşkın bıraktı.

"Çalışma odamda yapmam gereken işler var. Sabah görüşürüz. İyi geceler, Kaira."

"İyi geceler, Roman."

Önemli bir şeyden kıl payı kurtulmuşuz ya da belki de aramızda daha fazla gerilim yaratmışız gibi hissetmekten kendimi alamadım. Mutfak tertemiz olduğunda saat geç olmuştu ve ben çok yorulmuştum. İyi bir gün olmuştu.

Gece. Akşam yemeği harikaydı ve Roman'la ilişkimizde büyük adımlar attığımızı hissettim. Bu bir ilişki değildi ama en azından arkadaş olabilirdik.

Roman huysuz bir adamdı ama yumuşak karnını gördüm. Belki de cezalandırılmayı seven bir oburdum ama adam için  z ld m. Evet, parası, gücü ve görünüşü vardı ama yalnızdı. Bu hayatta ona biraz neşe getirmeye çalışmak istedim. Bunu hak etmişti.

Işıkları kapattım ve merdivenleri çıktım, çift kapının önünde kısa bir süre durakladım. Odada ne olduğunu sorduğumda biraz sinirlendiğini hayal meyal hatırlıyordum. Bu beni çok meraklandırıdı ama oradan uzaklaştım. Tekneyi sallamak istemedim.

C2

ROMAN

T Yönetim kurulu toplantısı beklediğimden daha iyi geçmişti. Aylardır ateş altındaydım. İnsanlar benden ve dolayısıyla şirketimden nefret ediyordu. Rakamlar çok değişken ve belirsizdi. Ancak bugün, raporlar istikrarlı bir büyüme gösterdi. Kamuoyu algısı iyileşiyordu. Yatırımlar yeniden yükselişe geçmişti. Görünüşe göre Kaira'ya olan bağlılığım ve beraberindeki medya ilgisi nihayet meyvesini veriyordu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve zaferin değerini anlamak için bir an durdum. Bu kurumsal köpekbalıkları dünyasında her galibiyet zor kazanılırdı. Halkla ilişkiler ekibimden bir üye, nişanımızı çevreleyen son olumlu medya haberleri hakkında bir özet verdi. Kaira'nın rolünü ne kadar iyi oynadığı konusunda neredeyse başları dönüyordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, aklım ona kaydı. Steril malikanemi bir şekilde neredeyse ev gibi hissettiren bir şeye dönüştüren kadın. Makarna ve peynir yemeği. Çalışanlarla kurduğu ilişki. Yazma hayalleri. Beklenmedik nezaketi.

Diğer yönetim kurulu üyelerinin neyin işe yarayıp neyin yaramadığına dair sorularla halkla ilişkiler görevlisini sıkıştırmalarını ancak yarım yamalak dinleyebildim. Kaira ve beni sanki bir satranç tahtasında oynattıkları taşlarmışız gibi oraya buraya koymaktan bahsediyorlardı. Neredeyse hiç dikkat etmedim.

Toplantıdan sonra resmi olarak izin alıp kendi ofisime gittim ve kapıyı arkamdan kapatıp masama oturdum. Kendimi

gölümşüyorum. Gerçekten gülümsemek gibi. Bu biraz garipti. Kendime bir gece önceki güzel yemekten dolayı olduğunu söyleyebilirdim. Ben hiç böyle yemezdim.

Düşüncelerim Kaira'ya geri döndü. Onun hakkında ne yapacağımdan emin değildim. Daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu. Onda bir gerçeklik, rahat bir güven vardı ve bu da onu öne çıkarıyordu. Çok fazla çabalamazdı, hava atmazdı. O sadece... Kaira'ydı.

Kendimi onun hakkında daha fazla şey bilmek isterken buldum. Onu neyin harekete geçirdiğini anlamak için. Bir an için bile olsa dünyayı onun gözünden görmek. Parmaklarımı masaya vurarak ne kadar değer verdiğimi göstermek için ne yapabileceğimi düşündüm. Dünyamı sarstığı için bir teşekkür bile etmeden onu terk ettiğim gecedan sonra kendimi hâlâ bok gibi hissediyordum.

Sadece birkaç haftadır benimle birlikteymiş gibi davranıyordu ve bu durum hem toplum önündeki kişiliğimi hem de hayatımı olumlu yönde etkilemeye başlamıştı. Bu bana bir fikir verdi. Bilgisayarımın başına geçtim ve araştırmaya başladım.

Ofisime giderken aldığım hediye ile kendimi kutlama yapmak isterken buldum. Kaira'ya mesaj attım.

Eve gidiyorum. Senin için bir şeyim var. Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?

Cevabı çabuk geldi: **Bana ne aldın? Başka bir elbise mi? Ve evet, akşam yemeği kulağa harika geliyor.**

Çabucak bir cevap yazdım. **Beş gibi evde .**

Küçük baloncukların belirmesini izledim ve bekledim. **Giyineyim mi yoksa bana giymem gereken bir şey mi aldın?**

Bu beni biraz suçlu hissettirdi. Biraz sert davranmıştım. Anlaşmamız böyleydi ama bu gece, fotoğrafımızın çekilmesi ve aptal bir blogda çiçekli bir yazı yazılması konusunda endişelenmek istemiyordum. Bu gece, sadece onunla çıkmak istiyordum-Kaira. Sahte nişanlısıyla değil.

Ne istersen yap. Güzel bir şey.

Mutlu bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

Ofis telefonum çaldı. Saate baktım. Planlanmış bir aramaydı. Oyun suratımı takındım ve telefonu açtım. Görüşme boyunca kendimi elimdeki konuya odaklanmaya zorladım. Tek duyduğum, para falan filandı. Vesaire, vesaire, tahminler.

Telefon görüşmesini bitirdim ve eve gidip Kaira'yı görmek için sabırsızlanarak hızla eşyalarımı topladım. Neyse ki trafik hafıftı. Başka bir sıkışık günü daha kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

Eve geldiğimde ev sessizdi. Çok sessizdi. Önce mutfakı kontrol ettim ama orada değildi. Yukarı çıktım ve yatak odasının kapısını çaldım. Orada da yoktu. Tekrar aşağıya indim ve onu kütüphanede kucağında bir defterle sandalyelerden birinde otururken buldum. Beklediğim gibi kitap okumuyor, deftere hararetle bir şeyler karalıyordu. Çok odaklanmış görünüyordu, kaleminin ucunu çiğnerken kaşları çatılmıştı. Onu bölmekten nefret ediyordum.

Ama bekleyecek değildim.

"Meşgul müsün?" İçeri adım atarak sordum.

Önce irkildi, sonra bana gülümsedi. Saçları biraz dağınıktı. Yukarıdan başladığını hissediyordum ama çılgınca bir şeyler karaladığı ve belli ki derin düşüncelere daldığı için şimdi yukarıdan çok aşağıdaydı. Çok şirindi. Yanağında bir mürekkep lekesi vardı ama bunu göstermeyecektim.

"Hikayem için fikirler üretiyordum," dedi. "Kafamda bir sürü fikir var. Karakterler bana bağıyor. Onlara bir gün hikayelerini yazacağıma söz verene kadar doğru düzgün düşünemiyorum. Şimdilik sadece temel bilgileri kağıda döküyorum. Bunun sesleri susturacağını umuyorum."

"Sesler mi duyuyorsun?" Biraz endişeyle sordum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "O tür sesler değil. Sadece yıldız olmak isteyen karakterler." Bana baktı, sonra kaşlarını çattı. "Beş mi oldu? Özür dilerim. Akşam yemeği için hazırlanabilmek için alarmımı dörde kurduğumu sanıyordum. Direkt çalışmış olmalıyım."

"Saat beş değil. Eve erken geldim." "Oh. Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok." Yaklaştım ve arkamda tuttuğum şık siyah kutuyu uzattım. "Birkaç yüz yıl geriye gidip her şeyi yazmak istemiyorsan, yazmana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Bakışları şüpheyle daraldı. "Roman, ne yaptın sen?"

Tek kelime etmeden kutuyu kucağına bıraktım. Tereddüt etti, sonunda çevirip açmadan önce parmakları kapağın üzerinde geziniyordu. Hediyeye bakarken nefesi kesildi. Gözleri büyüdü ve başını sallamaya başladı. Yepyeni dizüstü bilgisayarı çıkardı. Tüm zil ve ısıklarla hattın en iyisi.

"Aman Tanrım." Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Roman, bu çok fazla."

"Öyle değil," dedim karşısına oturarak. "Doğru araçlar olmadan kitabınızı yazamazsınız. Bunu bir yatırım olarak düşünün."

Dizüstü bilgisayarın kenarlarında gezinirken elleri titredi ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim," dedi sesi çatlayarak. "Çok teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok güzel."

Gözyaşlarına nasıl karşılık vereceğimden emin değildim -mutlu ya da başka türlü- ama uzandım ve beceriksizce omzunu okşadım. "Sadece bir bilgisayar."

"Bu sadece bir bilgisayar değil," diye karşı çıktı, gözyaşlarının arasından gülerek. "Bu... bu her şey. Bu bir şans. Bir fırsat. Acınmak istemiyorum ama hayatımda çok fazla fırsatım olmadı. Bu çok cömertçe. Çok nazik. Nutkum tutuldu."

yardım ettim ve her adımda heyecanının artmasını izledim. "Bu bir dokunmatik ekran," dedim.

"Son dizüstü bilgisayarım iki bin on civarındaydı. Bir tuğlaydı. Bu inanılmaz bir şey. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Buna ihtiyacın olacak," diye cevap verdim. "Yazman gereken bir kitap var." "Söz veriyorum, onu iyi kullanacağım."

"Yapacağını biliyorum." Ayağa kalktım, kapıya doğru işaret ettim. "Şimdi git hazırlan. Seni yemeğe götüreceğim."

İkimiz de üstümüzü değiştirmek için üst kata çıktık. Sadece on dakikamı aldı. Onu beklemek için aşağı indim. Zamanı gelene kadar çalışma odasında çalıştım. Antrede olmadığında, üst kattaki odasına çıktım. Kapı hafif aralıktı. Onu aynanın önünde durmuş, elbisesinin fermuarıyla uğraşırken gördüm. Kumaş kıvrımlarına yapışmıştı. Onu görünce boğazım kurudu.

Başka tarafa bakamadım. Tanrım, çok güzeldi.

Orada olduğumu hissetmiş olmalı ki başını çevirdi ve bakışlarımı yakaladı. "Roman?"

"Özür dilerim," dedim geri adım atarak. "İsteyerek yapmadım-"

Bana gülümsedi ve odasına girmem için eliyle işaret etti. "Sorun değil. Aslında..." Bana sırtını döndü ve saçlarını bir yana savurdu. "Bana yardım edebilir misin?"

İçeri adım atmadan önce yarım saniye tereddüt ettim. Fermuarı yukarı çekerken parmaklarım sırtının sıcak tenine değdi. Hareketi tersine çevirme ve elbisenin düşmesine izin verme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı, ama ben

çenemi sıktım ve odaklandım. Ona yemek sözü vermiştim. Onu baştan çıkarmaya devam edemezdim. Bu ikimiz için de kafa karıştırıcıydı.

"Hepsi tamam," dedim, sesim amaçladığımdan daha sertti. Döndü, gülümsemesi yumuşaktı. "Teşekkür ederim."

Geri adım atarak başımı salladım. "Büyüleyici görünüyorsun."

Yanakları kızardı ve sinirli bir şekilde güldü. "Sen de gayet iyi temizliyorsun."

Tutması için kolumu uzattım. Onu aşağıya, bekleyen arabaya kadar götürdüm.

Akşam yemeği, ihtiyacımız olan mahremiyeti bize sağlayacağını bildiğim sessiz, yol dışı bir restorandaydı. İçeri girdiğimizde Kaira şaşırılmış görünüyor, sade dekora bakıyordu.

Köşedeki masaya oturduğumuzda, "Bu senin her zamanki sahneden değil," dedi. "Hayır, değil," diye itiraf ettim. "Bu yemek bizim için, medya için değil."

Yanakları pembeleşti. "Bu gece sürprizlerle dolusun. Bu yönünü seviyorum."

Dudaklarımın bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirdiğini hissettim. "Buna alışma."

Güldü, sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. "Alabildiğimi alacağım."

Menüyü incelerken aramızdaki sohbet kolayca akıp gitti. Genelde etkileşimlerimizi karakterize eden katı formalite ortadan kalkmıştı. Bunun yerine, giderek artan bir rahatlık ve aşinalık duygusu vardı. Sanki gerçekten arkadaşmışız gibi. Onunla birlikte olmak çok kolaydı.

"Peki, bu yeni dizüstü bilgisayar için planın nedir?" Şarabımdan bir yudum alarak sordum.

Nefes aldı. "Yazmak. Yazmayı planlıyorum. Bu programları nasıl kullanacağımı öğreneceğim, ama genellikle ben sadece bir Word kızıyım. Biçimlendirmeye falan uğraşmam."

"Aklında bir hikâye var mı?"

Sırıttı. "Var."

"Ama bana söylemeyeceksin."

"Henüz değil. Zaten aşk romanı hayranı olmadığını tahmin ediyorum."

Omuz silktim. "Hayır, ama senden gelen bir hikâye olduğunu bildiğimde farklı oluyor."

"Bu benim için durumu daha da

kötüleştiriyor," dedi. "Neden?"

"Çünkü bu biraz utanç verici. Çok savunmasız."

"Eğer okumamı istemiyorsanız okumayacağım, ama okumamı istiyorsanız okumaktan mutluluk duyarım."

Yemeklerimiz kısa bir süre sonra teslim edildi. Yemek yedik ve biraz havadan sudan ve olağan şeylerden konuştuk. Seks konusunu ve benim tepkimi hiç açmadı. Ya unutmuştu ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti. Bunun için minnettardım çünkü bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Neredeyse bir ay olduğuna inanamıyorum," dedim garson tabaklarımızı toplarken. "Ve Sevgililer Günü önümüzdeki hafta."

"O kadar da uzun zaman geçmiş gibi gelmiyor."

"Hayır," diye kabul ettim, bakışlarım onunkilerde kaldı. "Öyle değil."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduktan sonra, "Teşekkür ederim Roman. Bu gece için, dizüstü bilgisayar için... her şey için."

"Teşekkür ederim. Bana biraz boş vermeyi öğrettiğin için. Önümüzdeki beş ayı dört gözle bekliyorum."

Gülümsemesi genişledi ve yıllar sonra ilk kez tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

Garaj yoluna girdiğimizde yağmur başlamıştı - Los Angeles'ta nadiren görülen bir durum. Arabadan birlikte indik ama kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmak yerine gökyüzüne baktım ve yüzümde serin damlaları hissettim.

Anthony her zamanki vedalaşmasında olduğu gibi iki kez korna çalarak uzaklaştı.

Aniden durdum ve elini tuttum. Bana döndü, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, onu daha yakına çekerek. "Sadece bu."

Cevap veremedim eğildim ve dudaklarını bir öpücükle yakaladım. Hafif çiseleyen yağmur tam bir fırtınaya dönüşürken kolları boynuma dolanarak bana karşı eridi. Yağmuru zar zor fark ettim. Tamamen ona odaklanmıştım. Dudakları yumuşak, sıcaktı ve akşam yemeğinde paylaştığımız şarabın hafif bir tadı vardı.

Öpüşmeyi derinleştirdim, ellerim beline doğru kaydı ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çektim. Yağmur daha şiddetli yağıyor, bizi tamamen ıslatıyordu ama ikimizin de umurunda değildi. Kaira bana sarıldı, biz öpüşürken eli boynumun arkasına doğru kayıyordu. Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmemiştim. Kaira'yla ilgili bir şey özenle inşa ettiğim duvarlarımı yıktı, beni açık ve savunmasız bıraktı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefese güldü. "Bu gece sürprizlerle dolusun."

Gölümsedim ve ıslak saçlarından bir tutamı yüzünden çektim. "Alış buna."

CC

KAIRA

I Roman'a baktım, öpücüğünün yoğunluğundan nefesim kesilmişti. Yağmur etrafımızda yağıyor, ikimizi de sıırsıklam ediyordu ama ben fark etmemiştim bile. Tek odaklanabildiğim şey ellerinin belimde hissettirdiğı sıcaklıktı.

Vücudunu benimkine bastırdı.

"Zatürreeye yakalanmadan önce içeri girsek iyi olur," dedim, sesim yumuşaktı.

Roman başını salladı, isteksizce beni tutuşunu gevşetti. Elimi tuttu ve aceleyle içeri girdik, saçlarımızdan ve giysilerimizden su damlıyordu.

Antrede Roman uzandı ve başparmağıyla yanağımdaki bir yağmur damlasını nazikçe sildi. Gözlerinde daha önce görmediğim bir sıcaklık vardı. Sadece kendisine fayda sağlayacak hamleler yapan o soğuk ve acımasız adam gitmişti.

"Bu akşam yemeğe çıkmayı kabul etmene sevindim," dedi sessizce.

"Ben de," diye cevap verdim, kalbim hâlâ öpüşmemizden dolayı çarpıyordu. "Bunun için teşekkür ederim. Ve dizüstü bilgisayar için. Çok düşünceli bir hediye idi."

Başını salladı, boğazını temizlemeden önce bakışları uzun bir süre benimkini tuttu. "Muhtemelen kurulanmalıyız."

"Evet." Odama çıkmak için hiçbir hareket yapmadım. Sadece ona baktım ve bir şeyler olmasını bekledim. Öpücük beni daha fazlasını istemeye itmişti.

"Sanırım ıslak giysilerimizi çıkarsak iyi olacak," dedi sesi boğuklaşarak.

"Evet."

"Benimle gel."

Merdivenlerden çıkmaya başladı. Arkasından gittim, kendi odam yerine onun yatak odasına yöneldim. Beni içeri götürdü ve kapıyı arkasından kapattı.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

"Biraz."

"Sanırım ihtiyacımız olan şey güzel, sıcak bir duş."

Başımı salladım ama bir şey söyleyemedim. Son seferden beri bunu onunla düşünmüştüm ama gerçekten bir daha olacağını sanmıyordum. Tek kelime etmeden kalkıp gittikten sonra, belki de bundan hoşlanmadığını düşündüm. Yatakta iyi değilmişim gibi. Ama şimdi bana bakışı aksini söylüyordu.

Roman bana yaklaştı, bakışları yoğunlaşmıştı. "Seni ısıtmama izin ver."

Yüzümü kavradı, başparmağı alt dudağımda gezindi. Dokunuşuyla ürperdim, kalbim hızla çarpıyordu. Yavaşça eğildi ve beni tekrar öptü. Kolları belime dolanırken öpücük derinleşti.

Ona karşı eridim, parmaklarım nemli saçlarına dolandı. Öpüşmemiz tutkuluydu, alttan alta gelen bir açlıkla doluydu ve omurgamda karıncalanmalar yaratıyordu. Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Duş," diye mırıldandı Roman, sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

Hareket etmedi. Onun yerine arkama uzandı ve birkaç saat önce fermuarını çektiği elbisemin fermuarını indirdi. Elbise ayaklarımın etrafında yere düştü. Topuklularımı tekmeledim ve içinden çıktım.

Roman'ın nemli takım elbisesini çıkarmasına yardım etme sırası bendeydi. Soğuk parmaklarım gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında kalbim küt küt atarak ona baktım. Onu soymamı izlerken gözleri arzuyla doluydu, parmakları içimi ürperten bir şekilde tenime değiyordu. Sadece boxer'ına kadar indiğinde beni kendine çekti ve elleri vücudumda dolaşırken beni tekrar öptü.

Nefes nefese geri çekildi. "Duş," diye tekrarladı, sesi alçak ve sertti.

Beni geniş banyoya götürdü, suyu açtı ve sıcaklığı ayarladı. Buhar hızla havayı doldurdu, evimde ısınan sudan çok daha hızlı. Beni sıcak spreyin altına çekti, dudakları yakıcı bir öpücükle benimkini buldu. Islak teninin benimkine değdiğini hissetmek heyecan vericiydi. Elleri her okşayıшта arzu kıvılcımlarını ateşliyordu.

Beni öpüşünde bir aciliyet vardı, sanki doyamıyormuş gibiydi. Ben de onun coşkısına uydum, vücudum onunkine doğru eğildi.

üzerimizde çağıladı. Dudakları benimkileri bırakıp boynumda bir yol izledi. Dili önce bir meme ucumun sonra da diğerinin etrafında dönerken yumuşak bir inilti çıkardım. Önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce beni nazikçe fayans duvara yasladı.

Şelale duş başlığı sanki tekrar yağmurun altındaymışız gibi hissettiriyordu ama bu sefer çırılçıplaktık. Göbeğimi öptü ve aşağıya indi.

Roman'ın elleri kalçalarımın yukarı kayarken titrek bir nefes verdim. Dokunuşu heyecan vericiydi, vücuduma karıncalanmalar gönderiyordu. Ağzı nihayet en hassas noktamla buluştuğunda, parmaklarım saçlarına dolanarak haykırdım.

Roman klitorisimin üzerinde çalıştı. Dili dalga dalga zevk dalgası . Bacaklarım titriyor, pes etmekle tehdit ediyordu. Duvara yaslandım, duştan üzerime ve sırtına sıcak su dökülüyordu. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda iki parmağını içime soktu, ağzı acımasızca saldırmaya devam ediyordu.

Duygularım çok güçlüydü. Roman'ın parmakları kıvrılıp okşandıkça haykırdım, ağzı hiç durmadı. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum, her sinir ucu zevkle karıncalanıyordu. Yaklaşmışım, çok yaklaşmışım. Hiç vazgeçmedi. İnledim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Roman," diye mırıldandım. Orgazmın ayak parmaklarımdan ucuna kadar geldiğini hissedebiliyordum.

Ağzı ve parmakları acımasızca çalışarak, gerilim sonunda kopana kadar beni daha da yükseğe itti. Zevk dalgaları üzerime çökerken bedenim titredi. Haykırdım, doruk noktası içimden geçerken parmaklarım saçlarında . Roman beni sabit tuttu, dili ve parmakları vücudumdaki son titremeyi de ikna etti.

Son artçı sarsıntı da geçince yavaşça çekildi ve memnun bir gülümsemeyle bana . Ayağa kalktı ve aynı yırtıcı bakışlarla bana baktı. "Seni istiyorum," diye homurdandı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı.

Ellerim göğsünün sert düzlemlerinde gezindi. Roman beni zahmetsizce kaldırdı, bacaklarım beline dolandı. Bana doğru bastıran uyarılmışlığını hissedebiliyordum ve vücudumda yeni bir arzu dalgası dolaşıyordu. Beni açlıkla öptü, elleri beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavradı.

Ellerimi sırtında gezdirdim, kalçalarını benimkilere dayarken kaslarının esnemesine hayret ettim. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı, yakıcı öpücüğü tarafından yutuldu.

Hayal kırıklığıma rağmen beni dikkatlice ayağıma kadar indirdi ve suyu kapattı. Dışarı çıktı ve bana benim kadar uzun bir havlu uzattı.

Sıcak ve kabarıktı, doğrudan havlu ısıtıcısından alınmıştı. Kendi etrafıma sardım ve onun da aynısını yapmasını izledim. Bir çekmece açtı ve bir prezervatif çıkardı. Havaya kaldırdı ve gülümsedi.

"Yatak," dedi.

Roman elimi tuttu ve beni yatak odasına geri götürdü. Yatağın yanına gelince beni kendine çekti ve öptü, elleri havluyla kaplı vücudumda geziniyordu.

Havluyu yavaşça açıp tenimi aç gözlerine maruz bıraktığında heyecanlı bir bekleyiş hissettim. Dokunuşu heyecan vericiydi, her sinir ucumu ateşe veriyordu. Kendi havlusunun düğümüne uzandım, çıplak tenini tenimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Havluyu yavaşça belinden çekerken Roman dikkatle beni izledi, bakışlarım yontulmuş fiziğinin üzerinde dolaştı. Kesinlikle nefes kesiciydi. Havlunun yere düşmesine izin verdim ve bir adım daha yaklaştım.

Beni kendine doğru çekti, elleri aşağı kayarak kalçalarımı kavradı. Bana doğru bastıran uyarılmışlığı hissedebiliyordum. Geri çekildi ve prezervatifi taktı.

Yatağa sürünmek üzereydim ki beni durdurdu. Tek kelime etmeden beni yatağa doğru çevirdi ve elini nazikçe sırtıma koydu.

Mesajı aldım. Öne doğru eğildim, ellerim yatağın üzerindeydi. Omzumun üzerinden Roman'a baktım, kalbim beklentiyle çarpıyordu. Arkama geçti, güçlü elleriyle kalçalarımı kavradı. Bana doğru bastırıldığında titredim, uyarılmasının ucu girişimi kızdırıyordu.

Yavaşça içeri itti, beni santim santim doldurdu. Beni gerdiği hissiyle yumuşak bir nefes verdim. Roman durakladı, hareket etmeye başlamadan önce boyutuna uyum sağlamama izin verdi. İticiliği derin ve güçlüydü, her biriyle beni daha da yükseğe çıkardı.

Yüzümü yatağa bırakarak ona daha derin bir erişim sağladım. Roman'ın kalçaları benimkilere çarparken haykırdım, ses yatak tarafından boğuldu. Zevk neredeyse çok fazlaydı, sanki damarlarımda dolaşan canlı bir tel gibiydi. Acımasız bir tempo tutturdu, içime girerken parmakları kalçalarımı kazıyordu.

Çarşafı kavrarken ayak parmaklarım kıvrıldı, vücudum titriyordu. Roman bana doğru eğildi, göğsü sırtıma bastırırken itiş gücü daha da düzensizleşti. Nefesi boynuma karşı sıcaktı.

"Kaira," diye hırladı, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Çok ateşlisin."

Roman'ın kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı ve çaresiz, sert hamlelerle içime girdi. Vücudum onun hareketlerinin gücüyle titriyor, aldığım zevk beni alt etmek üzereydi. Tamamen yatağa yığılmamak için kendimi geri itmek zorunda kaldım.

Ellerinden biri kalçamı bıraktı ve saçıma gitti. İyi hissettirecek kadar sert çekti.

Bu his karşısında nefesim kesildi, bedenim ona doğru geri çekildi. Roman'ın hızı daha da çılgınca arttı, parmakları saçlarımda sıkılaştı. Yeni aç, içimde zevk elektrik şok dalgaları gönderdi. Çok yaklaşmıştım, uçurumun kenarında sallanıyordum.

"Roman," diye haykırdım, sesim titriyordu. "Lütfen."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, kalçaları morartıcı bir güçle benimkilere çarptı. İçimdeki gerilim sarmalı sonunda koptu. Parçalandım, orgazm içimden geçerken onun adını haykırdım.

Roman kısık bir iniltiyle sustu, kalçaları benimkilere sürtünerek boşaldı. Öfori dalgaları içime çökerken bedenim onun etrafında kenetlendi.

Yüzüstü yatağa yığıldı. Dönüp ona baktım. Yarım bir tebessüm etti. "Kahretsin," dedi.

Bana iyi geceler demesini bekledim. Beni yatağından ve odasından atmasını.

Ama yapmadı.

Ayağa kalktı ve beni şok ederek kışıma bir tokat attı. Çılgılık attım ve zıpladım.

Yukarı.

"Battaniyeleri geri çekin, bunu atmam gerekiyor," dedi. prezervatif.

Beni kalmaya mı davet ediyordu, yoksa onun için yatağını açmamı mı istiyordu?

Battaniyeleri geri çektim ve yastıklarını düzelttim. Odaya geri geldi ve yatağın yanında durdu. "Bu benim tarafım. Sen diğerini al."

Ve cevabımı almıştım.

Roman'a baktım, etrafta kalmaya davet etmesine şaşırmıştım. Geçen seferden sonra, beni çabucak dışarı atmasını ya da en azından saygılı bir mesafeyi korumasını bekliyordum. Ama işte buradaydı, sanki bu normal, günlük bir olaymış gibi rahatça yatağın diğer tarafını işaret ediyordu.

"Emin misin?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. Roman

bir kaşını kaldırdı. "Emin görünmüyor muyum?"

"Hayır."

Yatağa tırmandı ve beklentiyle bana baktı. Her ihtimale karşı mesafemi koruyarak onu takip ettim.

Roman mesafemi korumama uzun süre izin vermedi. Yorganın altına yerleşir yerleşmez beni kendine doğru çekti ve kolunu belime doladı. Nasıl tepki vereceğimden emin olamadığım için bir an gerildim ama kısa süre sonra onun kucağında rahatlıyordum. Orada rahat bir sessizlik içinde yatıyorduk, tek ses dışarıdaki yağmurun yumuşak uğultusu ve sessiz nefes alış verişlerimizdi. Kollarının arasında dalıp gittiğimi hissettim ve buna izin verdim.

C4

ROMAN

W Uyandığımda ilk fark ettiğim şey havada asılı kalan vanilya kokusuydu. Bu benim kolonyam ya da sabunum değildi, bu .

Kaira. Başımı hafifçe çevirdim ve işte oradaydı, yanımda kıvrılmıştı, saçları etrafında bir hale oluşturmuştu. Melek gibi, huzurlu ve en önemlisi de aitmiş gibi görünüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve o kadar yumuşak nefes alıyordu ki neredeyse yatakta yanımda olduğunu unutacaktım.

Bana bir tuğla gibi çarptı: o hala buradaydı.

Kimse kalmadı. Kalmalarına asla izin vermedim. Yine de o buradaydı, varlığı boşluğu eksik olduğunu fark etmediğim bir sıcaklıkla dolduruyordu. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve bakışlarımın sabah ışığında yumuşacık profilini izlemesine izin verdim. Sonsuza dek ilk kez kendimi huzurlu hissettim. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve bu hissin üzerimden geçmesine izin verdim.

Bu iyi hissettirdi.

Battaniye aşağı kaymış, çıplak omzunu ortaya çıkarmıştı. İçgüdüsel olarak uzandım ve yavaşça geri çekerek battaniyeyi üzerine sardım. Kaira kıpırdandı, bana yaklaşırken tutarsız bir şeyler mırıldandı. Eğildim ve önce şakağına, sonra da ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. Gözleri dalgalanarak açıldı ve yüzüne uykulu bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Günaydın," diye mırıldandım ve onu tekrar, bu kez tamamen dudaklarından öptüm. Eli gelip yanağıma dayandı. Beni daha yakına çekti,

Sıcaklığı beni bir alev gibi içine çekiyordu. Kolumu ona doladım ve kendime doğru çektim. İpeksi, yumuşak teni benimkine sürtündü.

Pijama partisinin bu kısmı benim için oldukça yeniydi. Daha önce hiçbir kadının yatağında ertesi sabahı deneyimleyecek kadar uzun süre kalmamıştım ve kesinlikle hiçbir kadını yatağında geceleme için davet etmemiştim. Bir şeyleri kaçırıyor olabileceğimi fark ettim. Ertesi sabah yatakta çıplak yatmanın bir rahatlığı, bir yakınlığı vardı.

Kaira kucağında eridi, parmakları göğsümde geziniyordu. O anın tadını çıkardım. Zihnim allak bullak olmuştu. Bundan hoşlanmıştım. Hem de çok. Evet, onu tekrar seve seve becerirdim ama düşündüğüm şey bu değildi. Sanırım buna yakınlık deniyordu. Bu konuda çok tatmin edici bir şey vardı. Farklı bir şekilde iyi hissettiriyordu.

Kaira uzun bir iç geçirdi. Bu iç çekişte söylenmemiş pek çok şey vardı. Ne olacağını biliyordum. "Peki... bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Bunun duymak istediğin bir soru olmadığını biliyorum ama ben vurup bırakan bir kız değilim. Karşılıksız iş yapan biri değilim. Senin yapabildiğini anlıyorum ama ben yapamam. Bu yüzden bazı sınırlarım olması gerekecek. Beklentiler."

Açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırpıttım. Müzayedede tanıştığım o uysal küçük kadın bu yatakta değildi. Bu Kaira'nın sevdiğim ve saygı duyduğum bir yanıydı. Kendini savunmaya istekli olması hoşuma gitmişti. Ama şimdi bu soruya nasıl cevap vereceğimi bulmam gerekiyordu çünkü gerçekten bilmiyordum.

"Yani, bunun hiçbir zaman ciddi olmaması gerektiğini biliyorum ve kendimize bunun sadece kameralar için olduğunu söylüyorduk... ama şimdi iki kez, Roman. Bir sözleşmeden daha fazlası gibi hissetmeye başladım. Eminim tek taraflıdır ama bu sahtelikten daha fazlası gibi geliyor. Sadece biraz rehberlik istiyorum."

Olayların doğrudan kalbine inen bir yolu vardı. Bunun için ona hayrandım. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Duygularımla yüzleşmek söz konusu olduğunda onun kadar cesur değildim.

"Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim gözlerine bakarak. "Tek bildiğim bundan zevk aldığım. Senden. Ve daha fazlasını istiyorum. Bu şimdilik yeterli mi? Çok fazla olmadığını ve daha fazlasını hak ettiğini biliyorum ama hayata farklı bir yerden başlıyorum. Bu benim konfor alanımın çok dışında."

Kaira uzandı ve nazikçe çenemin çizgisini takip etti. "Anlıyorum. Bir bağlılık ya da buna benzer bir şey istemiyorum. Bunun bir anlaşma olarak başladığını biliyorum, ama ikimiz için de bundan daha fazlası haline geldiği açık. Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz, henüz bir etiket koyamasak bile."

Elini kendi elimle kapattım ve ne kadar mükemmel oturduğuna hayret ettim. "Seni istiyorum, Kaira. Bunun nereye varacağını görmek istiyorum, nereye varacağından emin olmasam bile."

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

"Yapar mısın yapmaz mısın bilmiyorum ama medyanın öğrenmesini engellemek için gizli gizli başka bir kadınla yatmak istiyorsan lütfen bana söyle. Tabii ki seni durduramam ama yan hatun ya da salı kızı da olamam."

"Salı kızı da neyin nesi?"

"Salı günü yatağıma uğramanız, Çarşamba günü başka bir kadınla birlikte olmanız gibi."

Sırıttım. "Pazardan pazartesiye benim kızım olacaksın. Ben öyle bir şey yapmazdım. Ben bir aziz değilim ama yatakta zıplamayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi. "Senin gibi bir pislik benden hoşlandığı için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

Kıkırdadım, yüzündeki bir tutam saçı fırçaladım. "Ve senin gibi bir meleğin benim gibi bir kıça şans vereceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne olduğunu bildiğin sürece," diye alay etti ve bir öpücük daha almak için eğildi.

Kaira gözlerinde muzip bir parıltıyla geri çekildi. "Peki, bugün için planlarınız neler?"

Sırıttım, ellerim kalçalarına doğru kaydı. "Bayan Kaira, güne burada, bu yatakta başlayabileceğimizi düşünüyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Aklında ne var peki?" "Birkaç fikrim var," diye mırıldandım, onu daha yakına çekerek.

Kaira güldü. "Can kulağıyla dinliyorum."

Bir an için onun içinde kaybolmama izin verdim, tadının ve hissettirdiklerinin tadını .

Sonunda kendimizi yataktan dışarı attık ve duşa girdik. İkimizin de güldüğü ve ılık spreyin altında öpücükler çaldığımız yavaş, alaycı bir ilişkiydi. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Aldırmıyor gibiydi. Çıktığımızda göğsümdeki gerginlik -her zaman taşıdığım gerginlik -Tamamen eriyip gitmiş gibi hissettim. Kendimi yepyeni bir adam gibi hissettim.

Kaira giymek için gömleklerimden birini aldı, kumaş neredeyse onu yutuyordu. Aynada kendine baktı ve etek ucunu çekti. "Bu çok saçma görünüyor."

"Harika görünüyorsun," dedim. "Ama aşağıya bu kıyafetle inersen, personel ne olduğunu tam olarak anlayacaktır."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Peki umurunda mı?"

Soru aramızda havada asılı kaldı ve bir an için bunu düşündüm. Umurumda mıydı? Fısıltıları mı yoksa bilmiş bakışları mı?

Başımı sallayarak kendimi şaşırttım. "Hayır. İstemiyorum. Ama kışını dikizleyen tek kişinin ben olmasını tercih ederim."

Sırtarak odasına girdi ve birkaç dakika sonra büyük boy gömleğinin altına giydiği taytla çıktı. Çok farklı değildi ama nispeten mütevazı kalması için yeterliydi.

", sana kahvaltı hazırlayayım," dedi. "Benim bir aşçım var."

"Ve onun bu kadar erken gelmediğini biliyorum," dedi. "Ve eğer içerideyse, onu dışarı atacağım. Kahvaltı hazırlıyorum."

"Yolu göster."

Kahve pişirmeyi başardım, mutfak becerilerim bu kadarla sınırlı. Kaira sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları karıştırdı, yumurta, ekmek ve bir kalıp peynir çıkardı. Kahvemi yudumladım, arkama yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım.

"Fransız tostı ve çırpılmış yumurta yapıyoruz," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi sertçe, elindeki spatulayı bana doğrultarak. "Ve sen de yardım ediyorsun." Büyüleyiciydi.

Farkına varmadan, onu babamın annemi izlediği gibi izliyordum, sanki dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Bunun farkına varmak beni çok etkiledi, ama kendimi geri çekmek yerine, içine gömülmeme izin verdim.

Bu doğru geldi.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedim.

Kaira bana baktı, dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Neden yumurtalar için biraz peynir rendeleyerek başlamıyorsun?"

Başımı salladım, kahve fincanımı bıraktım ve bir blok keskin kaşarın beklediği tezgâha doğru . Peyniri dikkatlice rendenin üzerinde gezdirmeye başladığımda, yumurtaları ustalıkla bir kaseye kırıp çırparken Kaira'ya göz ucuyla bakmaktan kendimi alamadım.

"Çok yemek yapar mısın?" Ben sordum.

"Çok fazla diyemem ve buna yemek pişirmek denir mi bilmiyorum," dedi. "Genellikle kilerde ne varsa o oluyor ve genellikle makarna içeriyor. Makarna ucuzdur ve onu yüzlerce farklı şekilde süsleyebilirsiniz."

Gerçekten hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım. Uygulamamı kullanarak sipariş vermek dışında kendime hiç yiyecek almamıştım.

Yardım edemedim ama bir merak duygusu hissettim. Bu benim normal rutinimden çok uzaktı ama yine de çok doğal geliyordu. Çok yakından analiz etmek istemediğim bir samimiyet vardı.

Kahvaltımızın bitmesi uzun sürmedi. Yemeğimizin tadını çıkarmak için mutfak adasına oturduk. Yemek basit ama lezzetliydi. Arkadaşlığımız daha da iyiydi. Kaira bana üzerinde çalıştığı kitabın konusunu anlattı, konuşurken yüzü aydınlanıyordu. Gözlerindeki tutkuyu, tamamen kendisine ait bir şey yaratmanın verdiği heyecanı görebiliyordum.

"Yazar olmalıydın," dedim kahvemi yudumlarken. "Yani olmak istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum ama bence çoktan birkaç çoksatan kitabın olabilirdi."

Güldü. "Onu bilemem. Bu bir taahhüt. Bu taahhüdü vermeye hazır değildim."

"İnanın bana, taahhütte bulunma korkusunu çok iyi bilirim." İkimiz de güldük.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, yıllardır hissetmediğim kadar rahatlamıştım. Kaira bana baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bundan ne kadar zevk aldığımı. Senden. İkimizden." "Ben de."

C5

KAIRA

Ertesi sabah yine Roman'yatağında uyandım, sabununun kokusu havada asılı duruyordu. Taze, temiz koku kolonyasının misk kokusuyla karışmıştı. Açgözlülükle içime çektim, tam da bu yatakta paylaştığımız samimi anlarımızı hatırladım. Bir saat önce çıkmıştı, odadan çıkmadan önce beni usulca öptü. Yuvarlandım ve yastığını kendime doğru çektim.

Ben.

Sanki onun yatağına aitmişim gibi tehlikeli bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Çarşaflarının sıcaklığını ve rahatlığını bırakmak istemeyerek orada uzandım. Saat hâlâ erkendi. Kalkıp güne başlamam gerektiğini biliyordum ama ayrılma düşüncesi bana hiç de cazip gelmiyordu.

Dün, ilişkimizde biraz ilerleme kaydettiğimizi hissettim. Ve evet, bu resmen bir ilişkiydi. Buna hâlâ inanamıyordum. Ben, küçük yaşlı hiç kimse Roman Kelly ile birlikteydim. Milyon yıl geçse de bunun benim hayatım olacağını düşünmezdim. Bu şeyin zayıf olduğunu biliyordum. Roman'ın hâlâ bir sürü yükü vardı. Kendimi çok çabuk kaptırmak istemiyordum.

Ama artık çok geçti. Onu önemsiyordum. Yolun bir yerinde, bu oldu. Beni yatağından attığında onu önemsemekten vazgeçecek değildim. Düşüncelerimi bir kenara ittim. Olumsuzlukların üzerinde durmak istemiyordum. Ne olduysa . Bu, yolculuğun tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

Bugün üretken olmam gerektiğine karar verdim. Ne de olsa planlamam gereken bir doğum günü partisi vardı. Bu fikir dün bir ara aklıma gelmişti. Düşündüm ki, eğer benimle birlikte olmaya açık olursa, onun için yeni olan bir şey, doğum gününü kutlamaktan keyif alabilirdi. Özel bir gündü. Sadece bu konuda kötü hisleri vardı ama bunun kötü bir şey olmasına gerek yoktu. Bu olayı kabullenmenin iyi bir şey olduğunu anlaması için sadece iyi bir doğum gününe ihtiyacı vardı.

Ve bunu ona verecektim.

Kalktım ve koridordan yatak odama doğru yürüdüm. Çabucak duş aldım ve güne hazırlandım. Hemen işe koyulacaktım. Bunu organize etmek için fazla zamanım yoktu.

Aşağı inerken Marilyn'i gördüm. "Herkesle bir saat içinde yemek odasında buluşabilir miyiz?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu endişeyle.

"Hayır, ama büyük haberlerim var ve herkesin orada olmasını istiyorum."

Başını salladı, hâlâ endişeli görünüyordu. "Tamam. Herkese haber veririm."

Kendime biraz kahve ve hızlıca bir şeyler atıştırdım. İçimde bir enerji uğultusu vardı. Bunu yapacağım için çok heyecanlıydım.

Bir saat sonra yemek masasını savaş odasına çevirmiştım. Tüm ev personeli masanın etrafında oturmuş, şüpheci ve endişeli görünüyordu. Muhtemelen kovulacaklarını düşünüyorlardı. Onları ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordum.

Ellerimi önümde kavuşturarak, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladım. "Bir fikrim var ve yardımınıza ihtiyacım var."

Karşılıklı birkaç dikkatli bakış atıldı. "Her zaman yardımcı olmak için burada olduğumuzu biliyorsunuz, ama tam olarak ne öneriyorsunuz?" Marilyn sordu.

"Roman için bir doğum günü partisi," dedim toparlayabildiğim kadar coşkuyla.

Oda sessizliğe gömüldü. Bir iğne düşse duyabilirdiniz. Sonra mırıltılar başladı.

Hizmetçilerden biri, "Doğum gününü kutlamıyor," diye fısıldadı.

"Çocukluğundan beri kutlamıyor," diye ekledi bahçıvan.

"Oh, Kaira, bu çok hoş bir fikir ama o kutlama yapacak biri değil," dedi Marilyn. "Gerçekten bir partiden hoşlanacağını sanmıyorum. Hayallerini yıktığım için üzgünüm. Düşünceli bir jest ama belki sadece ikinizin olduğu bir şey olabilir."

Yapmak istediğim şey bu değildi. Evet, inatçı olabilirdim ama bunun Roman'ı gerçekten mutlu edeceğine inanıyordum.

"Biliyorum, biliyorum," dedim ellerimi kaldırarak. "Siz onu daha uzun süredir tanıyorsunuz. Anlıyorum. Ama beni dinle. Onunla bu konu hakkında konuştum.

-Bunun onun için iyi olacağını düşünüyorum. Roman çok çalışıyor ve hepimiz için çok şey yaptı. Sizce de küçük bir partiyi hak etmiyor mu? O doğum gününün kutlanmaya değer olduğunu düşünmüyor ama ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bu dünyada olduğu için mutluyum. Onun doğduğu günü kutlamak istiyorum."

İkna olmamış görünüyorlardı.

"Her zaman içine kapanıktı ama hepinizin ona ne kadar değer verdiğinizi görüyorum. Bence bu ona yalnız olmadığını hatırlatmak için bir şans olabilir. Etrafında hala onu seven insanlar var. Evet, onu bu dünyaya getiren iki insanı kaybetti ama o hala burada. Kutlanmayı hak ediyor."

Bu bir akordu vurdu. Mırıltılar tereddütlüden düşünceliye doğru değişti. Sonunda Marilyn konuştu. "Yıllar boyunca bizi kendinden uzaklaştırdı, Kaira. Ama haklısın. Onu önemsiyoruz."

Personel başını sallayarak onaylamaya başladığında içimi bir rahatlama kapladı. Teker teker fikirlerini paylaşmaya başladılar. Solaryumda beş çeşit akşam yemeği, canlı müzik, kişiye özel kokteyller ve elbette bir doğum günü pastası. Hatta havayı yumuşatmak için dans etmekten ve eğlenceli parti oyunlarından bile bahsediliyordu.

"Sence bundan gerçekten hoşlanacak mı?" Marilyn sordu. "Yalan söylemeyeceğim; bu beni çok geriyor."

"Bence bayılacak. Sevmemiş gibi yapsa bile."

Yemek salonunda bir ileri bir geri volta atarken, personel Roman'ın sürpriz doğum günü partisi için fikirler üretirken onları dinlerken huzursuz bir enerjiyle doluydum. İlk başta tereddütlü görünüyorlardı, ancak konuştukça, işverenlerini yıllardır yapmadıkları bir şekilde kutlama olasılığı konusunda heyecanlandıklarını görebiliyordum. Her şeyin güzel bir şekilde bir araya geldiğini hayal edebiliyordum.

Yapılması gereken hazırlıkları belirledikten sonra personel görevlerinin başına döndü ve ben de davetli listesini hazırlamaya başladım. Roman'ın arkadaşlarıyla yediğimiz yemekte tek bir telefon numarası almıştım ve onu kullandım.

Chloe'yi aradım, kendisi şaşırtıcı bir şekilde katılmaya hevesliydi. "Onu kutlamak için can atıyorduk," dedi telefonda. "Bize asla izin vermiyor."

"Bu sefer başka seçeneği yok," diye cevap verdim sırtarak. "Onun için fırlatıldığına buna bayılacak."

"Davet için bazı arkadaşlarıyla temasa geçeceğim," dedi. "Gerçekten sevdiği insanlarla."

Güldüm. "Sen bir cankurtaransın."

Vedalaştıktan sonra Marilyn'i aramaya çıktım. Onu oturma odalarından birinde liste yaparken buldum.

"Marilyn, Ruby'yi gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

"Onu aramaya nereden başlayabilirim?"

Marilyn güldü. "Havaalanı, liman ya da Grand Central ilk tahminlerim olurdu."

Güldüm, onun başıboş biri olduğunu anlamıştım. "Parti için burada olacağına dair onayını gerçekten almak istiyorum. Roman'ın yaşayan tek ailesi o. Varlığının onun için bir anlam ifade edeceğini biliyorum. Onu bulmam gerek."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi. "Odasına bakan genç bayanla konuşacağım. En azından bir not bırakabilir."

"Teşekkür ederim, Marilyn. Minnettarım."

Roman'ın arkadaşlarından davetime yanıt veren mesajlar aldıkça, kendimi küçük bir zafer kazanmış hissediyordum. Heyecanım her geçen saat daha da artıyordu. Bu sadece partiyle ilgili değildi, Roman'la da ilgiliydi. Ona, kaybettiği her şeye rağmen hâlâ yanında olan insanlar olduğunu göstermekle ilgiliydi. Onu derinden önemseyen insanlar.

Ben de dahil.

Yeni dizüstü bilgisayarımı aldım ve süslemeler için alışveriş yapmaya başladım. Şık ama belki biraz da aptalca olsun istiyordum. Parti malzemeleri için internetten alışveriş yaparken, gergin bir bekleyiş duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Bu doğum günü kutlamanın Roman için mükemmel olmasını istiyordum. Bilmese bile sevildiğini ve takdir edildiğini hissetmeyi hak ediyordu. Sevgiyi hissettiğinde, doğum günü yasağına karşı geldiğimiz için mutlu olacağını umuyordum.

Yemek masası için zarif bir çiçekli orta süsü ve odanın etrafına asmak için bazı ip ışıkları sipariş ettim. Büyük bir "İyi ki doğdun" pankartı ve renkli balonlar gibi birkaç eğlenceli süsleme de tuhaf bir dokunuş kattı. Atmosferin sıcak ve davetkâr olmasını, genellikle malikaneye sinen resmi ve ciddi havadan çok uzak olmasını istedim. Roman evdeki kahkaha sesini sevdiğini söylemişti. I

Ona kendisinin alamayacağı bir şey alamazdım ama ona kahkaha ve dostluk verebilirdim. Daha insani hissetmesini sağlayabilirdim.

Son siparişi de verdim ve o gün için yapabileceğim her şeyi yaptığımı hissettim. Marilyn kapıda belirdi. "Kaira, iyi haberlerim var. Ruby'ye ulaşabildim. Parti için çok heyecanlı ve burada olacağını söyledi. O zamana kadar bu yarımküreye dönmüş olacak."

İçimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim. "Bu harika! Gelebildiğine çok sevindim. Roman çok şaşıracak."

Marilyn başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Öyle. Hepimiz bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz, her ne kadar rol yapmaya çalışsa da."

"Aynen öyle. İlk başta sinirli ya da umursamaz davranabilir ama içten içe bunun onun için dünyalara bedel olduğunu biliyorum. Hepinizin bunun gerçekleşmesine yardımcı olmanıza çok sevindim. Desteğiniz olmadan bunu başaramazdım."

"Onu önemsiyoruz, Kaira. Bu duvarları örmüş olsa bile, altındaki adamı görüyoruz. İyi gizlese bile nazik ve cömert olan adamı. Bu parti ona yalnız olmadığını, kaybettiği geleneksel ailesi olmasa bile burada bir ailesi olduğunu göstermenin mükemmel bir yolu."

Bu sadece bir parti değildi. Bu, Roman'a ne kadar sevildiğini ve takdir edildiğini göstermek için bir şanstı. Akşam olduğunda yorgun ama neşeliydim. Yeni dizüstü bilgisayarımla kütüphaneye çekildim ve taslağımı açarak yarattığım dünyaya daldım. Parmaklarım tuşların üzerinde uçuyor, kelimeler yetişemeyeceğim kadar hızlı dökülüyordu.

Dilbilgisi denetleyicisi için Tanrı'ya şükürler olsun.

Roman'ın durana kadar içeri girdiğini bile duymadım. "Hey," dedi usulca.

Sandalyemde döndüm, yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Hey, sen. Geldiğini duymadım. Senden harika bir kedi hırsızı olur. Saat kaç?"

Ben daha tek kelime edemediğim eğer ve beni öptü. Bu öyle bir öpücüktü ki ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Sonunda geri çektiğinde gözleri ateşle doluydu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi. Şimdi daha da iyi." "Ne yapıyordun?"

"Yok bir şey," dedim sinsi bir gülümsemeyle. "Bütün gün buradaydım. Seni bekledim. Çalıştım. Yazıyordum."

Beni tekrar öptü. "Bu sabah ayrıldığım andan beri dudaklarını özledim," diye mırıldandı ağzıma karşı.

Nefes nefese kıkırdadım. "Bir dakika. Şunu yazayım. Bu iyi bir cümle."
Kıkırdadı ve gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi.
"İnanılmazsın."

"Bana öyle söylendi," diye takıldım, yanaklarım kızarmıştı. "Kendime bir içki hazırlayacağım, bir şey ister misin?"

"Lütfen," dedim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kütüphanede bıraktım ve onu salon dediğim yere kadar takip ettim. Temelde başka bir oturma odasıydı ama köşede tam bir bar vardı. Birkaç kanepe ve sandalye vardı ama televizyon yoktu.

Roman barın arkasına geçti. İki bardak ve bir şişe viski çıkardı. "Belirli bir şey mi istersiniz yoksa sadece viski olmayan bir şey mi?"

"Viskiyi deneyeceğim," dedim, kendimi şaşırtarak. "Roma'dayken, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

Sırıttım. "Olabilir. Ne kadar maceracı olduğuna bağlı."

İki bardak doldurdu ve birini bana doğru kaydırды. Geçici bir yudum aldım ve hemen öksürdüm. Alışık olduğum alkolden çok daha yoğun bir şekilde yakıyordu.

Roman kıkırdadı, beni eğlenen bir ifadeyle izliyordu. "Beklediğin gibi değil miydi?" diye sordu kendi bardağından yumuşak bir yudum alarak.

"Duman ve pislik içmek gibi bir şey," diye nefes nefese kaldım, gözlerim yaşarmıştı. "Bunu nasıl içiyorsun?"

"Alıştırma," dedi sırıtarak. "Daha tatlı bir şey ister misin?"

Başımı salladım, kararlıyım. "Hayır, bununla başa çıkabilirim." Bir yudum daha aldım. Biraz daha yumuşak indi. İğrenç tadı beni etkilemeye başlamıştı.

Oturmak için hareket ettik ve rahat bir sessizliğe gömüldük.

Aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret etmekten kendimi alamıyordum. Her şey başladığında, Roman bir muammaydı - beni bir amaç için bir araçtan biraz daha fazlası olarak gören soğuk, hesapçı bir adam. Ama şimdi? Şimdi çok daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Ona baktım, kalbim görmezden gelemeyeceğim bir sıcaklıkla kabarıyordu. Belki de artık kitaplardan erkek arkadaşlara ihtiyacım yoktu. Her kutuyu işaretleyen sahte bir nişanım varken olmazdı.

Sahte kısmı hariç.

C6

ROMAN

THaftanın geri kalanı bir rüya gibiydi. Eğer işte değilsem, Kaira ile birlikteydim. Sıradan olanı büyülü bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulmuştu. Birlikte yemek pişirmek bizim ritüelimiz haline gelmişti - mutfakta gezinirken takılmalar, çalınan öpücükler ve kahkahalarla dolu bir dans. Aşçım neyse ki Kaira'nın mutfağı ele geçirmesine çok üzülmedi. O çok severdi Yemek yapmayı ve benim için yemek yapmayı sevdiğini hissediyordum.

Eve döndüğümde mutfakta yemek pişiren güzel bir kadınla karşılaşmak güzeldi. Bunu isteyecek türden bir adam olduğumu hiç düşünmemiştim ve kesinlikle ihtiyacım olan bir şey değildi, ama yine de güzeldi.

Dün geceki tatlı sayılabilecek şeyi düşünerek gülümsedim. Dün gece, havuzda son kez birlikte olduğumuzda başladığımız şeyi bitirmiştik. Onun ıslak bedeninin benimkine sürtünmesinin anısı beni neredeyse bir kez daha sertleştirmişti.

Sabahları yatağımdan her çıktığımda, kendimi yatağıma, ona dönene kadar saatleri sayarken buluyordum. Dikkatimi dağıtacak şeylerin iş yerinde bile odaklanamıyordum. Aklımdan çıkaramadığım bir şarkı gibi düşüncelerime sızıyordu. Sinir bozucu bir şarkıdan farklı olarak, bunu kafamın içinde istiyordum.

Sanki sürekli benimle birlikteymiş gibiydi. Bütün gün ofisteyken veya toplantılarda otururken onu yanımda hissedebiliyordum. Söylediği bir şeyi ya da bana nasıl baktığını düşünürdüm ve kendimi

Gülümseyerek. İnsanların fark ettiğini biliyordum. Muhtemelen sarhoş olduğumu ya da aklımı kaçırdığımı düşündüler.

Medya beni bombardımana tuttuğunda, artık beni eskisi gibi rahatsız etmiyordu. Onların soruları ve yanıp sönen kameraları sadece parazitti çünkü evde beni bekleyen biri vardı, sığınağım haline gelen biri. Pek çok konuda böyle hissettiğimi fark ettim. Ruh halim genellikle iyiydi. Uyandığımda sinirli ve kış tekmelemeye hazır değildim. Yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyordum. Gün boyunca bana sık sık mesaj atardı. Önemli bir şey değil, sadece hikayesi ya da haberlerde duyduğu bir şey hakkında küçük bilgiler. Ben de aynısını yaptım. Ona bir toplantı ya da birinin söylediği bir şey hakkında mesaj atıyordum.

İçimde Kaira'nın doldurduğu bir boşluk olduğunu fark ettim ve yıllar sonra ilk kez kendimi bütün hissettim. Çok uzun zamandır yaşamadığım bir baş dönmesi hissettim. Uzun bir iş gününün ardından Kaira'yı tekrar görme düşüncesi içimi bir beklenti duygusuyla doldurdu. Kendimi birlikte geçireceğimiz akşamları dört gözle beklerken buldum - rahat samimiyet, kolay şakalaşma, en sıradan işleri bile özel hissettirebilme şekli.

Cuma akşamıydı ve eve dönüyordum, ama onunla birlikte olduğum için ne kadar mutlu olsam da, zihnimin arkasında görmezden gelemediğim sessiz bir ses vardı. Ne zaman kendimi henüz evlenmemiş olmanın mutluluğuna kaptırdığımı hissetsem, küçük bir şüphe beni o sıcak ışıltıdan alıp yalnızlığın soğuğuna sürüklüyordu.

Aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi vardı. Beş ay daha. Anlaşma buydu. Sözleşme bittiğinde ve yollarımız ayrıldığında ne yapacaktım? Bu düşünce ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Ondan önceki halime geri dönemezdim.

Ama ondan gerçekten kalmasını isteyebilir miydim? Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdikten sonra benimle bu hız trenine binmeye devam etmesini bekleyebilir miydim? Aramızdaki şeyler şu anda iyiydi ama her şey yeni ve eğlenceliydi ve gerçekte herhangi bir taahhüt yoktu. Birlikte yaşıyorduk ve bir tür rol yapıyorduk.

Bir parçam hala bunun bir hayal ürünü olduğunu anlıyordu. Gerçek değildi. Eğer gerçek olmasını istiyorsam, iki ayağımla birden atlamam gerekirdi. Bunu yapmaya hazır olduğumdan emin değildim. Hâlâ ciddi bir ilişki yaşamamış hasarlı bir adamdım.

Olumsuz, karanlık düşüncelerden sıyrıldım. Onunla hâlâ birkaç ayım vardı. Sonunu düşünmeme gerek yoktu. Geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

var. Eve girdiğimde ortalık rahatsız edici derecede sessizdi. Kahkaha yok, müzik yok, mutfaktan gelen bulaşık sesleri yok.

Personelden birinin beni kapıda karşılamasını bekliyordum ama giriş boştu. Bir şeyler gidiyordu. Bütün gün yaşadığım önsezi hissi bir önsezi miydi?

"Kaira?"

Cevap yok.

Göğsümde bir endişe titreşimi sıkıştı. Kütüphaneyi, mutfağı ve oturma odasını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Evin arka tarafına doğru ilerlerken adımlarım hızlandı. Solaryum kapısının yanında duran bir figür gördüğümde kalbim tekledi.

"Ruby?" Şaşkınlıkla söyledim.

Döndü, kırmızı dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Roman, sevgilim!" Koridorun ışıkları altında parıldayan tasarımı bir elbiseyle bana doğru ilerledi, mücevherleri her parıltıyı yakalıyordu. "Tam zamanında geldin. Tanışmanı istediğim biri var."

Gözlerimi , hâlâ onun bu kadar şık giyinmesinin saçmalığını anlamaya çalışıyordum. Prenslerinden ya da vikontlarından biriyle ya da bu hafta kimin peşindeyse onunla dışarı çıkıyor olmalı diye düşündüm. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bir el salladı. "Birkaç haftalığına döndüm, bunu biliyorsun." "Evet, ama seni bir haftadır görmedim. Hâlâ burada olduğundan emin değildim.

Kasaba."

"Değildim. Gel hadi, gel!" Kolumdan tuttu ve beni solaryuma doğru çekti.

Girişe ulaştığımız anda oda ışıkla doldu. Parıldayan Noel ışıkları tavandan sarkıyor ve cam duvarlardan aşağı sarkıyordu.

"Sürpriz!" diye bağırdı arkadaşlarım hep bir ağızdan.

Olduğum yerde donup kaldım, bakışlarım solaryuma dolmuş kalabalığın ortasında duran Kaira'ya takıldı. Yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. İlk alışveriş gezimizde aldığımız elbiselerden birini giymişti. Derin zümrüt rengi kumaşı kıvrımlarını en doğru yerlerden sarıyordu. Onu içime çekerken nefesim boğazımda düğümlendi. Etrafındaki insanları zar zor fark ettim. Gözlerim sadece onu görüyordu.

Öne doğru bir adım attı, elleri önünde gergin bir şekilde kenetlenmişti.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi usulca. "Kendimi biraz kaptırmış olabilirim

uzakta."

Akıl mı? Aramızdaki mesafeyi kapattım. Bir an bile düşünmeden yüzünü kavradım ve onu öptüm, içimde yıllardır hissetmediğim bir minnet duygusu kabardı.

"İnanılmazsın," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Bana gülümserken yanakları kızardı. "Mutlu yıllar, Roman." Solaryum yumuşak ışıklardan oluşan bir harikalar diyarına dönüşmüştü, Bazı altın ve gümüş balonlar ve doğum günümü kutlayan dev bir pankart. Solaryum küçük bir oda değildi ve bunu hazırlamak epey zaman almış olmalı.

"Bütün bunları nasıl yaptın?" diye sordum.

Güldü. "Biraz boş vaktim oldu. Git, arkadaşlarını selamla. devam eden bir bahis var." "Bahis neymiş?"

"Yarısı bundan nefret edeceğini düşünüyor, diğer yarısı da? Onlar da dönüp kaçmanızı bekliyor."

"İnsanlar biraz para kaybetmek üzere," dedim göz kırparak.

Sık görüşemediğim arkadaşlarımla kaynaştım. Kaç tanesinin Kaira'nın daveti üzerine geldiğine şaşırdım. Birden fazlası onun ne kadar büyüleyici olduğu hakkında çok şey söyledi. Hepsi de Kaira'nın tüm bunları nasıl bir araya getirdiğinden etkilenmişti.

Benim için özel olarak hazırladığı kokteyli denedim; viski bazlı, portakal ve vanilya karışımı, dumanlı bir kokteyl. Çok lezzetliydi, tıpkı bu geceyle ilgili diğer her şey gibi. Partiyi planlamak harcanan ayrıntılara inanamıyordum.

Personel yemek salonunda akşam yemeği servisi yaptı. Yemekler enfesti, her bir yemek bir öncekinden daha etkileyiciydi. Kendimi uzun zamandır gülmediğim kadar gülerken buldum. Personel, arkadaşlarım, hatta Ruby bile gerçekten mutlu görünüyordu.

Ama benim dikkatimi çeken Kaira oldu. İster bir konukla gülüyor, ister çıplak ayaklarıyla dans ediyor, isterse de servis edilmeden önce pastanın tadına bakıyor olsun, gecenin çekim gücü oydu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kesinlikle ıslıl ıslıldı, neşesi ve coşkusu bulaşıcıydı. Odada dolaşırken, arkadaşlarımla sohbet ederken, şakalarına kıkırdarken ve herkesi evinde hissettirirken onu izledim. İnanılmaz bir ev sahibiydi.

Bir noktada beni bakarken yakaladı ve yüzünde muzip bir sırıtişla göz kırptı. Onu kollarımın arasına alıp öpme isteğime karşı koymam gerekti.

o anda ve orada anlamsız. Bunun yerine ona doğru ilerledim, elini tuttum ve parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurdum. "Kendini aşmışsın," diye mırıldandım.

Kaira'nın gözleri sevinçle parladı. "Hoşuna gitmesine çok sevindim. Bunun senin için özel olmasını istedim."

Elini nazikçe sıktım. "Öyle. Bildiğinden daha fazla."

Bana gülümsedi ve o anda onun için gerçekten, geri dönülmez bir şekilde kaybolduğumu anladım. Bu kadın savunmalarımın her birini aşmayı başarmıştı.

Gece ilerledikçe, solaryumda sadece ikimiz kalana kadar konuklar birer birer dışarı çıktı. Alan şimdi daha sessizdi, parıldayan ışıklar boş odada çok daha parlak görünüyordu.

Bana doğru yürüdü, zümrüt rengi elbisesi ışığı yakalıyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu elini uzatarak.

Tereddüt etmeden aldım, arka planda yavaş bir akustik balad çalarken onu yakınımına çektim. Birlikte sallandık, başı göğsüme yaslandı, sıcaklığı içime işledi.

"Bu hatırlayabildiğim en güzel doğum günümdü," dedim sessizce, sesim duygu yoğunluğu içindeydi. "Teşekkür ederim."

Bana bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Bunu hak ediyorsun Roman. Tüm bunları hak ediyorsun."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, onun yerine onu öptüm ve kelimelere dökemediğim minnettarlığımın öpücüğe dökülmesine izin verdim.

Geri çekildiğimizde gülümsedi. "Bir sürprizim daha var."

Merakla kaşlarını kaldırdım. "Daha fazla mı? Zaten beni çok şaşırttın."

Elimi tuttu, beni solaryumun uzak köşesine doğru götürürken heyecanı hissediliyordu.

"Nedir bu?" Merakımı uyandırarak sordum.

Yemeklerimizi servis etmek için kullanılan türden gümüş bir kubbe ortaya çıkarırken sırtı. Üzerinde zarif bir krema ile *Happy Birthday, Roman* yazan küçük bir pasta gösterdi. Ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Pastanın yanında yıllardır görmediğim çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Annemle babamın yıldönümlerinden birinde çekilmişti.

"Sen nasıl..." Resme bakarken sesim kesildi. "Marilyn," dedi usulca.

"Bunun senin için bir anlamı olabileceğini düşündüm."

Parmaklarım camın üzerinde gezinirken çerçeveye uzandığımda duygularım göğsümde kabardı. "Öyle. Bu her şey demek."

"Sadece sana yalnız olmadığını hatırlatmak istedim Roman. Asla yalnız olmak zorunda değilsin."

Ona döndüm, boğazım minnettarlıktan ve başka bir şeyden - daha derin bir şeyden - düğümlenmişti. "İnanılmazsın," dedim tekrar, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

C7

KAIRA

M Roman'ın yüzündeki duygu oyunlarını izlerken kalbim kabardı. Anne ve babasının çerçeveli fotoğrafına bakarken hem savunmasız hem de şaşkın görünüyordu. Genelde soğukkanlı ve kontrollü bir adam olan çıplaktı, ham duygular parlıyordu.

Beni kollarına çekti, sıkıca sarıldı. Onun karşısında eridim. Müzik eşliğinde hafifçe ileri geri sallandık. Partiden hoşlanmasının beni ne kadar rahatlattığını anlatamam. Tepkisi hakkında stres yapıyordum. İnsanların onun kendini partiyi terk edeceğine dair bahse girdiğini duyduğumda, her şeyi iptal etmeye çok yaklaşmışım.

Ama içeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi, saf sevinç ve şaşkınlığı görmek her şeye değdi. Bu jestten çok etkilendiği belliydi.

"Benim için bu kadar zahmete katlandığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Hiç sorun olmadı. Sadece güzel bir doğum günü geçirdiğine sevindim."

"İtiraf etmeliyim ki, bunu söyleyemeyeli uzun zaman olduÇok iyiydi.

Gerçekten

iyi."

"Henüz bitmedi," dedim flörtöz bir gülümsemeyle.

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben yukarı çıkıyorum, sen de beş dakika içinde benimle odanda buluşacaksın."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Ona hızlı bir öpücük verdim. "Hediyemi verme sırası bende."

Kıkırdadı. "İçimden bir ses bunun şimdiye kadarkilerin en iyisi olacağını söylüyor."

Onu solaryumda bıraktım ve üst kattaki odama çıktım. İnanılmaz derecede gergindim ama bu geceyi düşünerek aldığım iç çamaşırını giyeceğim için de çok heyecanlıydım. Koyu kırmızı dantel ve saten bir takımdı. Rahattı ve göğüslerimi güzelce kaldırarak göğüs dekoltemin harika görünmesini sağlıyordu. Eşleşen jartiyer kemeri ve yüksek çoraplar baştan çıkarıcı ekstra bir dokunuş ekledi. Külotlar minicikti. Büyük kırmızı fiyongu kaptım ve göğsüme yapıştırdım. Beni açacaktı.

Giyinip hazırlandım ve kendimi gerçek bir baştan çıkarıcı gibi hissederek koridorda yürüdüm ve onu odasında bekledim.

Roman'ı beklerken beklentim artmıştı. Kalbim heyecanla ve biraz da sinirle çarpıyordu. Bu gecenin mükemmel olmasını, ona unutulmaz bir doğum günü hediyesi vermeyi istiyordum.

Kapı nihayet açıldığında, Roman'ın yüz ifadesi, gözleri bana dikildiği anda meraktan için için yanan bir arzuya dönüştü. Kapıyı yavaşça arkasından kapattı, bakışları iç çamaşırını giymiş bedenimin üzerinde açlıkla dolaşıyordu.

"Kaira," diye nefes aldı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. "İnanılmaz görünüyorsun."

Onun tepkisi karşısında bir zafer heyecanı hissettim. Yavaşça yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm, saten ve dantel her adımda tenimi okşuyordu.

"Mutlu yıllar Roman," diye mırıldandım, çenesinin çizgisini izlemek için uzandım. "Senin için çok özel bir hediyem var."

Elleri kalçalarımın üzerine yerleşti ve beni kendisine doğru çekti. "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, dudakları yakıcı bir öpücükle benimkini buldu.

Dev yay aramızda ezildi. Roman geri adım attı ve ona uzandı. "Alabilir miyim?"

"Bu senin partin."

İç çamaşırının tüm kapsamını ortaya çıkaracak şekilde çekti. Gerçi görülecek çok şey yoktu. Dudaklarını yaladı. "Lanet olsun."

Bana tekrar uzandığında geri çekildim ve başımı salladım. "Hayır. Bu gece seninle ilgili."

Onu soymaya başladım, acele etmiyordum ve her bir giysisini yavaşça çıkarırken vücudumu ona sürtüyordum. Ben onunla dalga geçtikçe nefesi ağırlaşıyor, parmaklarım sıkı göğsünde ve karın kaslarında geziniyordu. Sonunda sadece boxer'ına kadar soyduğunda, onu yatağa geri ittim.

Karanlık, aç gözlerle beni izledi. Yatağa tırmandım, kalçalarına oturana kadar vücudunda süründüm. Ona yaslandım,

derin bir inilti çıkardı. Elleri kalçalarımı kavradı, başparmakları külotu kaplayan saten kurdeleyi okşuyordu. Göğsünden aşağıya doğru öptüm, vücudumu aşağıya ve uyluklarına doğru kaydardım.

Yataktan bir kez daha kaymadan önce dilim göbeğinin etrafında dolaştı. Boxerına uzandım ve aşağı çektim. Yatağın üzerindeki iri, çıplak adama baktım, ereksiyonu her nefeste zıplıyordu. İçimdeki arzu yumağını yuttum. Üzerine tırmanmak ve ona binmek istiyordum ama henüz değil. Bu geceyi onun için uzatmak istiyordum. Bana her zaman zevk verirdi. Ona da aynı coşkuyu yaşatmak istiyordum.

Roman muhteşemdi, kaslı ve sert bir erkeklikle doluydu. Bakışlarım onu geniş omuzlarından kalın, zonklayan uyarılmışlığına kadar içine çekti. Yanında yatağa diz çöktüğümde bacaklarımın arasında bir arzu sızısı hissettim. Elim kalın sikinin etrafına dolandı, tabandan hafifçe ovuşturdu ve yukarı doğru kaydardı. Başparmağım yavaşça ucunu okşadı.

Roman'ın nefesi kesilirken, kalçaları dokunuşumla hafifçe kalkarken bir güç heyecanı hissettim. Eğildim, dudaklarım iç uyluğunun hassas derisini sıyırdı, dilim beni en çok istediği yere tehlikeli bir şekilde yakın bir yol izledi.

Parmakları saçlarıma dolanarak beni nazikçe yönlendirdi. "Kaira," diye homurdandı, sesi ihtiyaçla gerilmişti.

Ona baktım, dudaklarımı yavaşça, kasıtlı olarak sikinin ucuna doladığımda bakışlarını tuttum. Boğuk bir inilti çıkardı, kalçaları yukarı doğru kalktı. Hareketlerimi durgun ve telaşsız tutarak, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkinin tadını çıkararak onu kızdırmaya ve emmeye başladım.

Roman ellerimde macun olmuştu, her zamanki kontrolü ve soğukkanlılığı tamamen çözülmüştü. Parmakları saçlarımda sıkılaştı, ben ağzımla üzerinde çalışırken kalçaları huzursuzca kayıyordu. Onu , tamamen benim merhametimle görmek hoşuma gidiyordu.

"Kaira, kendimi daha fazla tutamayacağım," diye uyardı, sesi düzensizdi.

Ona baktım ve gülümsedim. Yavaşça geri çektim, elim onu nazikçe pompalamaya devam ediyordu. "Bırakmanı istiyorum Roman," dedim usulca. "Tamamen bırakmanı istiyorum."

Ağzımı horozuna geri döndürdüm ve onu boğazımın derinliklerine emdim. İlkel bir iniltiyle Roman doruğa ulaştı ve sıcak salınımının ağzımı doldurduğunu hissettim. Her bir fişkırmaı yuttum, sonrasında titrerken ve titrerken zevkinin kanıtının tadını çıkardım.

Sonunda, nefes alış veriş neredeyse normale döndüğünde, yatağa doğru süründüm ve bir kez daha üzerine çıktım. "Benim sıram," diye mırıldandım, tırnaklarımı göğsünde hafifçe gezdirdim.

Zor nefes alıyordu. "İki dakika." "Ben kendimi oyalarım," diye takıldım.

Beni yuvarladı ve uzandı. "Sanırım hediyemin paketini açmayı bitirmek istiyorum. Çok güzel paketlenmiş."

Elleri çıplak kalçalarımda gezinerek saten kurdelenin fiyonkunu nazikçe okşadı. Parmakları ustalıkla çözdü. Hava sıcak tenime değerken gözlerim kapandı. İşlemi diğer bacağımda da tekrarladı, dantel iç çamaşırlarıma hayranlıkla bakarken dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "Sen yaşayan en seksi kadınsın."

Kıpkırmızı kesildim. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Bunu kesinlikle başardın. Şimdi seni ne kadar sabırsız yapabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum."

Yetenekli parmakları boyunca danteli takip edip kumaşın altına dalınca inledim. Parmakları en hassas noktayı buldu. Elektrik hissiyle nefesim kesildi. Roman'ın dokunuşu kasıtlıydı, alaycıydı, beni arzudan yavaşça çıldırtıyordu.

"Roman," diye nefes aldım, dokunuşuna doğru eğildim.

Boğazından kısık bir sesle kıkırdadı, parmakları hassas keşiflerine devam ediyordu. "Sabır. Ne de olsa bugün benim doğum günüm."

Parmakları sihrini konuştururken dudağımı ısırdım ve bir iniltiyi daha bastırmaya çalıştım. Beklenti neredeyse dayanılmazdı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, sesi arzudan pürüzlüydü.

İki parmağını içimde gezdirirken yumuşak bir nefes verdim, başparmağı en hassas noktamın etrafında dönüyordu. Duyguların birleşimi eziciydi. Kalçalarım parmaklarının ritmine uyarak içgüdüsel olarak hareket etti. Nefes alışım ağırlaştı, kalp atışım hızlandı. Üzerimden bir zevk dalgası geçti. Doruk noktasına çok uzak olmadığımı biliyordum.

Roman dikkatle beni izliyor, tutkumu görmekten zevk alıyordu. Yaklaştığımı anlayabiliyordu. Parmaklarının hızını artırdı, yavaşça omurgamdan aşağı titreme gönderen sabit bir ritim oluşturdu. Kalçalarım çılgınca kıkırdandı, daha fazlasını aradı ve tüm doğru noktalara vurduğundan emin oldu.

Çok geçmeden orgazm beni vurdu ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Sertliğinin bana doğru bastırđıđını hissedebiliyordum, sıcak ve ısrarcıydı. Bir kez daha hazırđı.

Roman komodine uzandı, hareketleri aceleciydi. Çekmecenin açıldığını duydum ve prezervatif aldığını anladım. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, pratik bir verimlilikle taktı.

İçime girmeye hazır bir şekilde kendini konumlandırmasını izledim. İçime girmesini beklemek neredeyse dayanılmazdı ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Derin bir nefes alarak uzandım ve onu içime doğru yönlendirdim. Yumuşak bir şekilde kayarak beni tamamen doldurdu.

"Tanrım, harika hissediyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Gülümsedim, içimde hareket etmeye başladığında kollarımı ona doladım. Bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu, tıpkı bir yapbozun birbirine mükemmel şekilde uyan iki parçası gibi. Kaç kez seks yaptığımızı sayamıyordum ama bu gece farklı hissediyordum. Sanki gerçekten sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek anın yoğunluğunu daha da artırdım. Her vuruşta içimden zevk akarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Kaira," diye inledi, sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. "Yaklaştım."

"Ben de," diye fısıldadım boynuna doğru, parmaklarım saçlarında sıkılaştı. "Beni çılgına çeviriyorsun."

Bu çok fazlaydı. İçimde daha derine itti, bırakırken kalçaları çılgınca sallanıyordu. Serbest bırakılma hissi inanılmazdı, sıcaklık ve tatmin dalgaları içimden geçerek tekrar uçurumun kenarına geldi. Üstüme yığılırken vücudu benimkine karşı titredi, terden kayganlaşmış tenimiz birbirine yapıştı.

Uzun bir süre birlikte uzandık, nefesimizi tuttuk. Kalbinin hâlâ göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. "Bu... inanılmazdı," diye mırıldandı kısık sesle.

Yüzünün yan tarafını öptüm. "Her zaman ."

"Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Böyle düşünmene sevindim." "Daha hediyemin paketini bile tam olarak açmadım."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "O zaman belki de paketini açmayı bitirmelisin," diye şakacı bir teklifte bulundum.

Roman bir kaşını kaldırdı, dudakları muzip bir sırıtışla kıvrıldı. "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma."

Hafifçe kıpırdandı, bir dirseğinin üzerinde doğrulup şefkatli gözlerle bana baktı. Kasıtlı bir yavaşlıkla parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirdi, dokunuşu içime bir ürperti daha gönderdi. Parmakları sonunda dantelli sütyenimin kenarına ulaştı ve onunla alaycı bir şekilde oynadı. "Sanırım açacak başka bir şey buldum," diye mırıldandı.

Başımı hafifçe sallayarak ona devam etmesi için sessiz bir davetiye verdim. Roman'ın parmakları sütyeni ustalıkla çözdü, yavaşça, neredeyse saygıyla, sanki her anın tadını çıkarıyormuş gibi. Kumaş omuzlarımdan kayarak düştü. Yeni ortaya çıkan tenimi hayranlıkla öpmek için eğilmeden önce bir süre manzaraya hayranlıkla baktı.

Gözlerimi kapattım ve inledim. Yarın uyuyabileceğimize sevinmişim çünkü içimde çok geç bir gece olacağına dair bir his vardı.

C8

ROMAN

T Bu hafta olağanüstü bir haftaydı. Kaira ile geçirdiğim her an, eksik olduğunu bilmediğim bir parçamı keşfetmek gibiydi. İster birlikte yemek yapıyor olalım, ister birlikte öpüşüyor olalım

Koridorlarda yürürken ya da kütüphanede sessizce oturup taslağı üzerinde çalışırken her şey yolunda gidiyordu.

Başka birinin varlığında kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Bazen ben çalışma odamda çalışırken o gelir ve köşede oturup kitabı üzerinde çalışırdı. Konuşmazdık. Konuşmak zorunda da değildik. Sadece aynı yörüngede olmak yeterliydi.

Sık sık kendimi o hayatıma girmeden önce nasıl idare ettiğimi düşünürken buluyordum. Kulağa çok klişe geliyor ama gerçekten de onun beni tamamladığını hissediyordum. O açık artırmada yanlışlıkla bana teklif vermeden önce hayatımın ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemiştim.

Hayatımın önemli biriyle ne kadar iyi olabileceğini bilseydim, bunu çok daha erken yapardım. Yine de her zamanki çevremden başka kimsenin bu role onun kadar uygun olacağını düşünmüyordum. Kaira farklıydı. Alçakgönüllüydü. Genelde çıktığım kadınlarla aynı şeylerden etkilenmiyordu.

Belki de beni kendine çeken onun gerçekliği idi. Bir kalkan gibi giydiğim saçmalıkların, zenginliğin ve insanları uzak tutmak için takındığım huysuz dış görünüşün ötesini görebiliyordu. Bana meydan okudu, beni daha iyi olmaya, daha derin düşünmeye itti. Bu sadece sevgi değil, bir ortaklıktı.

Kendimi pencereden dışarı bakarken buldum. Hava güneşliydi. Los Angeles kışı hemen hemen atlatmıştı. Baharı ve ardından yazı dört gözle bekliyordum. Normalde bu tür şeyler benim için çok önemli değildi ama Kaira bana pek çok şeyi dört gözle bekletiyordu.

Sevgililer Günü gibi. Sadece birkaç gün kalmıştı ve bir kez olsun dört gözle bekliyordum. Büyük planlarım vardı. Daha önce denediğim her şeyden daha büyük. Ama kendimi tamamen adamadan önce kafamı toparlamam ve bunun pervasız bir dürtü olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Bu yüzden kuruldan geçirmeye karar verdim.

Saate baktım. Toplantı başlamadan önce hâlâ bir saatim vardı.

Sevgililer Günü'nü ve doğum günümü düşünmek bana bir fikir verdi. Google'da hızlı bir iç çamaşırı araması yaptım. Tatlı, masum küçük Kaira'mın biraz baştan çıkarıcı bir yanı olduğunu bildiğime göre, onun bu yanını beslemek istiyordum. Onu bir kez daha fiyonklarla sarmalamayı umuyordum. Çok ama çok sayıda seçeneği taradım.

Doğru iç çamaşırını bulmak beklediğimden daha uzun sürdü. Her şey ya çok abartılı görünüyordu ya da tam olarak doğru değildi. Modellerin vücutlarına ya da yüzlerine değil, iç çamaşırlarına bakıyordum. Onu her birinin içinde hayal edebiliyordum. Seçtiğim her şeyin Kaira gibi hissettirmesi benim için önemliydi - zarif, sade ve biraz da cüretkâr. Sonunda, mükemmel görünen bir sete rastladım: teninde çarpıcı görüneceğini bildiğim yumuşak bir allık tonunda narin danteller. Onun tepkisini hayal ederek kendi kendime gülümsedim ve hemen siparişi verdim.

Bu konu kapandıktan sonra düşüncelerim tekrar yaklaşan yönetim kurulu toplantısına kaydı. Aklımdaki plan cesurdu, her şeyi değiştirebilecek bir şeydi.

Ben içeri girdiğimde toplantı odası alçak mırıltılarla çınlıyordu. Başlarını kaldırıp baktılar ve her zamanki gibi oda sessizliğe gömüldü. Ekibim beni ne zaman ciddi bir şey konuşacağımı anlayacak kadar iyi tanırdı.

"Baylar ve bayanlar," diye başladım masanın başındaki yerime oturarak. "Kişisel bir konuda görüşlerinize ihtiyacım var."

Bu onların dikkatini çekti. Kişisel meseleler benim uzmanlık alanım değildi - en azından işe getirdiğim meseleler.

İçlerinden biri kaşlarını kaldırarak "Kişisel mi?" diye sordu. "Bu yeni bir şey."

Öne doğru eğildim ve parmaklarımı kenetledim. "Kaira ile yaptığım anlaşmayı hepiniz biliyorsunuz."

Odadakiler rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Elbette biliyorlardı. Kamuoyundaki imajımı kurtarmak için bunu düzenlemeye yardım etmişlerdi.

"Vardı mı?" diye sordu biri endişeyle.

"Var," diye düzelttim. "İşler değişti."

İfadeleri gördüm. Hayal kırıklığı. İstifa. Bu tam da benden bekledikleri şeydi. Bu işi berbat etmemi bekliyorlardı.

"Nasıl değişti?" diye sordu biri hayal kırıklığıyla.

Nefes verdim, meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir süre masaya baktım. "Ona karşı bir şeyler hissediyorum. Güçlü duygular."

Bir an sessizlik oldu ve ardından birkaç kişi homurdandı. "Şaka yapıyorsun," dedi biri küçümseyici bir ses tonuyla.

Ama ben değildim.

Bir tur inilti ve biraz da kahkaha vardı.

Ben kahkahalara katılmayınca oda tekrar sessizleşti. "Sen ciddi misin?"

"Öyleyim," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Ve sanırım ona evlenme teklif etmek istiyorum. Gerçekten."

Bu, zincirleme bir inançsızlık reaksiyonu başlattı. Mırıltılar açık protestolara dönüştü, sorular ok gibi üzerime fırladı.

"Roman, bunu düşündün mü?" "Ya uzun vadeli bir oyun oynuyorsa?" "Her şeyi ortaya çıkarabilir."

"Onun duygularının gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Çenem sıkıştı. Bir elimi kaldırarak odadakileri susturdum. Beklediğim tepki tam olarak bu değildi. Benim adıma mutlu olabileceklerini düşünmüştüm. "Yeter," dedim, ses tonum emrediciydi. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Bunun bir risk olduğunu biliyorum. Ama bu hafife aldığım bir şey değil. Kaira bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Eğer bir şey varsa, o da bu konuda tereddütlüydü. işler anlaşmamızın şartlarının ötesinde ilerliyor."

Julia kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ama nasıl emin olabiliyorsun? Duygular muhakemeyi gölgeleyebilir, Roman. Bunu senin cesaretini kırmak için söylemiyoruz; bunu söylüyoruz çünkü işimiz seni ve şirketi kollamak. Hedef olduğunu bildiğin için birileriyle ilişkiye girme konusunda her zaman çok isteksiz oldun. Sadece servetiniz ve isminiz bile belli bir ölçüde dikkat çekiyor."

"Bunu takdir ediyorum," dedim. "Ama bu sadece işle ilgili değil. Bu benim hayatımla ilgili."

"Hayatınız ve şirketiniz birbirine bağlı," dedi birisi. "Eğer işler kötüye giderse, bundan sadece sen zarar görmeyeceksin."

Sözleri içimde bir şüphe titreşimine yol açtı, belki de dikkatsiz davrandığıma dair bir korku fısıldadı. Ya haklılarsa? Ya Kaira rolünü mükemmel bir şekilde oynuyorsa, beni bile kandıran yetenekli bir oyuncuysa? Mali durumunu biliyordum. Yazıyordu ve yapmak istediği bu olduğunu biliyordum ama bir yayın anlaşması yapana kadar çalışmak zorundaydı. Eğer çalışıyorsa, kitaba ayıracak aynı zamanı bulamayacaktı.

Beni kullanıyor muydu? Eğer ona aşık olursam, hayatı boyunca maddi olarak rahat edecekti. Ne isterse yapabiliirdi. Paranın insanlara çılgınca şeyler yaptırdığını biliyordum. Kaira'nın beni para için kullanması fikri yutulması zor bir haptı.

Ama sonra onun gülüşünü hatırladım. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde bana nasıl eğildiğini. Kitabından bahsederken ya da altın kalpli bir pislik olduğum konusunda benimle dalga geçerken gözlerinin nasıl parladığını. Bazen onu bana bakarken yakalardım. O bakışlarda kötü niyet ya da haince bir niyet yoktu.

"Beni kullanmıyor," dedim, sesim kararlıydı. "Kaira bu anlamayı bana iyilik olsun diye kabul etti. Bana para ya da şöhret için gelmedi. Hatta ilk başlarda işler karıştığında onu kalmaya ikna etmek zorunda kaldım."

Julia uzun bir süre beni inceledi. "Bunun gerçek olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Gerçek olduğunu biliyorum," dedim. "O oyun oynayan biri değil. Ve dürüst olmak gerekirse? Şüphenin iyi bir şeyi mahvetmesine izin veren adam olmak istemiyorum. Daha önce o adam oldum ve bunu bir daha yapmayacağım."

Oda sessizliğe gömüldü, inancım havada asılı kaldı.

"Riskleri biliyorsun," dedi Julia sonunda. "Eğer eminsen, o zaman seni destekleriz. Ama bu işe körü körüne girme."

"," diye teminat verdim ona. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalbimin ve içgüdülerimin beni yanlış yönlendirmeyeceğini umuyordum.

Kaira'ya olan gerçek hislerimi açıklamam odadakileri şaşkınlık içinde bıraktı. Bana daha fazla soru yöneltildi. Ama tüm bunlara rağmen ilişkimizin gerçek ve samimi olduğuna olan inancımı korudum. Üç ay öncesinin Roman'ı sadece bir inceleme fısıltısı karşısında bile bocalardı.

Toplantı uzadıkça uzadı, her tartışma sarsılmaz bir kararlılıkla karşılandı. Kararımı vermiştim ve söyledikleri hiçbir şey beni etkileyemezdi.

"Elimdekilerin hepsi bu kadar," dedim ve ayağa kalktım. "Bir değişiklik olursa size haber veririm."

Ofisime döndüğümde sandalyemde arkama yaslandım ve pencereye döndüm. Konuşma bende bir belirsizlik bırakmıştı ama bunun beni raydan çıkarmasına izin vermeyecektim. Kendime olan güvensizliğimin Kaira'yla olan ilişkimi sabote etmesine izin vermeyecektim.

Bu gerçektir.

Kaira beni kullanmıyordu. Numara yapmıyordu. Aksine, tüm bu olanlar boyunca beni ayakta tutan oydu. Kimsenin görmediği yönlerimi gördü ve yine de kaldı. Ve ben zorladığımda, o sadece bununla yetinmedi - sınırlar koydu, bana bunun karmaşık olmaması gerektiğini hatırlattı.

Evimi yeniden bir yuva gibi hissettirmesini düşündüm. Uzun zaman önce vazgeçtiğim şeylere beni nasıl inandırdığını -aile, bağ, aşk. Onun köşesindeki adam olmak, onu neşelendirmek ve kitabını bitirmesi için cesaretlendirmek istedim. Başka bir kitap yazmasına yardım edebileceğimi umuyordum. Bağlantılarımı kullanarak kitabını ajansların ve yayıncıların önüne çıkarmak istedim. Onu geliştirmek istedim. Hayallerinin gerçekleşmesine yardımcı olmak.

Gelecek vizyonumu yeniden tanımlamıştı. Kendimi gerçekten babalık gibi şeyleri düşünürken buldum. Beni. Bir baba. Bu düşünce daha önce ödümü koparırdı. Ama şimdi değil. Kaira'nın çok iyi bir anne olacağını biliyordum. İyi bir baba olacağıma dair hiçbir hayalim yoktu ama işler o yöne giderse bana ebeveynlik yolunda rehberlik edeceği konusunda ona güveniyordum.

Vay anasını. Bu kız bana ne yapmıştı?

Bu gece ona en sevdiği ahududulu makaronlardan bir düzine ile sürpriz yapacaktım. Muhtemelen yazmaya dalmış olduğunu biliyordum. Her zaman benim için bir şeyler yapardı. Ceketimin cebine el yazısıyla notlar bırakmak ya da ben daha kafeine ihtiyacım olduğunu söylemeden tam istediğim gibi taze kahve hazırlamak gibi küçük şeyler. Küçük jestler bana olan hisleri hakkında büyük açıklamalardan çok daha fazlasını anlatıyordu.

Bu *gerçek* bir ilişkiydi. Her şeyi ondan alamazdım. Vermem gerekiyordu ve parasal anlamda değil. Kendimden vermeliydim.

C9

KAIRA

Iev bana kalmıştı. Etrafta tam kadro dolaşırken olabildiğince kendime aitti. Çoğu günü yalnız geçiriyordum. Bugünlerde Carla ile daha çok görüşüyordum ama o çalışıyordu. Yalnız değildim ama biraz sıkıldım. Arazi çok büyüktü ve her zaman keşfedilecek daha çok şey varmış gibi hissettiriyordu.

"Kaira?"

Döndüğümde Marilyn'in mutfığa gelmem için eliyle işaret ettiğini gördüm. "Ne var ne yok?" diye sordum.

Elinde bir deste kâğıt tutuyordu. "Günü erken bitirdik. Daha önce kâğıt oynamak için vaktimiz olup olmadığını sormuştun. Şimdi var."

Sırıttım. "Evet!"

Yemek salonundaki büyük masaya yerleştik. Diğer personelden birkaçı da bize katıldı ve bizi kafeinli tutmak için kahve servisi getirdiler. Marilyn bir Vegas krupiyesinin ustalığıyla kâğıtları karıştırıyor, parmakları ritmik bir dansla kâğıtları ustalıkla karıştırıyordu.

"Ee, cin rummy?" diye sordu, gözleri muziplikle parlayarak.

Başımı salladım, oyuna dalmaya hevesliydim. Çocukluğumun o eski rahatlıklarından biriydi, büyükannemin yağmurlu öğleden sonraları bana öğrettiği bir şeydi. Tatillerde eve gittiğimde ailemle hâlâ bu oyunu oynardık.

Biz oynarken sohbet de kolayca akıp gitti. Personel ile daha kişisel bir düzeyde bağlantı kurmak güzeldi. Çalışmakla ilgili hikayeler paylaştılar

Roman için yıllar boyunca, bana onun henüz görmediğim yönlerine bakışlar verdi.

"Sen geldiğinden beri değişti, biliyorsun," dedi Marilyn bir kartı atarken rahatça.

Bunu birkaç kez duymuştum. "Güzel. Bu beni mutlu etti."

Başını salladı. "Daha çok gülümsüyor. Hatta gülüyor. Onun bu yönünü tekrar görmek güzel."

Sözleri karşısında yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim. "O gerçekten harikaydı. Onu daha yakından tanımaktan keyif aldım."

"Hepimiz fark ettik," diye cevap verdi Marilyn bilerek. "Ona çok iyi geldin, Kaira. Daha hafif görünüyor. Daha huzurlu."

Bir yanım onun yorumlarını küçümsemek, abartı olarak görmek istiyordu. Ama Marilyn'in öyle süslü püslü şeyler söyleyecek biri olmadığını biliyordum.

Çok açık sözlüydü. Roman'a karşı büyük bir zaafı olduğunu da biliyordum.

"Böyle düşünmene sevindim. O gerçekten harika bir adam. bazen sakla."

Marilyn kıkırdadı. "Öyle. O kadar uzun zamandır duvarları var ki, bazen ona ulaşmak zor oluyor. Ama sen içeri girmenin bir yolunu buldun." Bana sevgiyle baktı. "İkinizi gelecekte neler bekliyor bilmiyorum ama umarım bu ilişkinin elinden kayıp gitmesine izin vermez."

Kendi hayatlarına ve evdeki sorumluluklarına dönme zamanı geldiğinde kart oynamayı bitirdik. Taslağım üzerinde çalışmak için kütüphaneye gittim ve bileğim ağrımaya başlayana kadar fikirlerimi not ettim. Biraz duvara çarpıyordum. Hikayem düz düşüyordu. Yaratıcı gücümü yeniden harekete geçirmem gerekiyordu.

Defterimi bir kenara bıraktım ve pelüş koltuğumda arkama yaslanarak zihnimin dolaşmasına izin verdim. Bakışlarım kütüphanenin duvarlarını kaplayan yüksek kitap raflarında gezinirken bir fikir oluşmaya başladı. Belki de ilhamımı yeniden canlandırmak için ortam değişikliğine ihtiyacım vardı.

Not defterimi ve dizüstü bilgisayarımı bırakıp dışarıya, geniş bahçelere doğru yola çıktım. Dolambaçlı taş yollarda yürürken temiz hava ve güneş ışığı anında moralimi yükseltti. Gürül gürül akan bir çeşmenin yanında sessiz, تنها bir yer buldum ve ferforje bir banka yerleştim. Gözlerimi kapattım ve hayal gücümün sürüklenmesine izin verdim.

En azından denedim.

Sıkışmıştı. Karakterler zihnimde bir duvarın arkasına saklanmıştı. İçimi çektim ve gözlerimi açtım.

yön. Etrafımdaki canlı bahçe yaratıcılığımı ateşlemek için mükemmel bir ortam olmalıydı ama zihnim inatla boş kaldı.

O an için pes ederek, sadece güzel günün tadını çıkarmaya karar verdim. Yüzümü güneşe doğru eğdim ve sıcaklığın üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Hava serindi ama soğuk değildi. Fokurdayan çeşmeyi dinledim ve düşüncelerimin Roman'a kaydığını fark ettim. O anda ne yaptığını merak ediyordum.

-Muhtemelen ofisinde oturup para hakkında konuşuyordu. İş yerinde ne yaptığı hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Bana her zaman şu ya da bu kişiyle görüştüğünü söylerdi. Raporlar, kârlar, şunlar, bunlar.

Dikkatimi dağıtmak ve yazmak istediğim bir sahne için bana bazı fikirler vermesini ummak için Roman'ın benim için cömertçe stokladığı gardırobun tadını çıkardım. Sırf eğlenmek için farklı kıyafetler denedim. Sonunda beni tüm doğru yerlerden saran şık, vücuda oturan siyah bir elbisede karar kıldım. Saçımı şekillendirdim ve makyajımı yaptım, kapıdan içeri girdiğinde Roman'ın yüzündeki ifadeyi hayal ettim. Beni gördüğünde olduğu yerde durmasını, beni görür görmez günün stresinden arınmasını istiyordum.

Akşam için herhangi bir planımız yoktu ama onu merakta bırakmak istedim. Giyinmek kesinlikle onu meraklandıracaktı. Kendimi cesur hissederek külotumu çıkardım. Yatağının üzerine bıraktım. Takım elbisesini değiştirmek için yukarı çıktığında onları görecekti. Akşam yemeğini yerken elbisemin altına bir şey giyip giymediğimi merak edecekti. Bu düşünce beni gülümsetti.

Odasından dönerken, kendimi yasak kapı olarak düşündüğüm kapının önünde buldum.

Çift kapıya baktım. Henüz çözemediğim bir bilmecenin cevabı gibi, kışkırtıcı ve gizemli bir şekilde orada duruyorlardı. Evin dizginleri bana verilmişti.

Ama bu oda değil.

Roman açık konuştu. "Orası benim alanım," demişti. "Lütfen oraya girme."

Onun sınırlarına saygı gösterdim. Çoğu zaman. Sadece bir bakış. Ne zararı olabilir ki?

Merak içimi kemiriyordu. Kendime bunun sadece bir erkek mağarası olduğunu söyleyerek rasyonelleştirmeye çalıştım. Belki pahalı aletleri olan bir spor salonu ya da deri koltukları ve sağlıklı bir porno koleksiyonu olan bir sinema odası. Gerçekten utanılacak bir şey değildi.

Hayal gücüm çılgına döndü.

Ya daha karanlık bir şeyse? Okuduğum bazı kitaplarda bu tür odalar sırlar barındırıyordu; bir mafya babasının işkence odası ya da masum kadın kahramanın resimleriyle kaplı bir tapınak. Bir seks zindanı ya da evin her yerinden gizli kamera görüntülerini yayınlayan monitörlerle dolu bir oda olabilirdi. Seri katilin sığınağı ya da gizli albüm atölyesi olabilir.

İçimden güldüm. *Tamam, Kaira, gerçekçi olalım. O bir vampir ve tabutu da orada tutuyor. Bütün gün işte değil. Transilvanya topraklarında uyuyor.*

Bu gizem bana işkence ediyordu. Elim kolun üzerinde geziniyordu.

Yapma.

Ama Tanrı yardımcım , istedim. Merak beni yiyip bitiriyordu. Sadece kısa bir bakış kesinlikle bir şeye zarar vermezdi. O asla bilemezdi.

Keskin bir nefes alarak kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım, kendimi ürkütücü bir şeye hazırladım.

Oda beklediğim gibi değildi.

Kırbaç, zincir ya da deri yoktu. Gözetleme beslemeleri ve vampir yuvaları yoktu.

Güneş ışığı büyük bir vitray pencereden süzülüyor, parke zemine renkli desenler yansıtıyordu. Hava hafifçe yağlı boya ve vernik kokuyordu. Odanın etrafına birkaç şövale yerleştirilmişti. Şövalelerin bazılarında yarım kalmış işler vardı. Duvarlarda manzara resimleri, portreler, soyut renk ve duygu patlamaları sıralanmıştı. Nefes kesiciydiler.

İçeri girdim, topuklarım yere hafifçe vuruyordu. Roman'ın bir sanatçı olduğunu bilmiyordum. Bu resimler çok... yumuşaktı. Çok duygu doluydu. Bu resimlerde aşkı hissediyordum. Roman'ı biraz daha yakından tanımıştım ama bu şaheserleri onun yaptığı fikrine bir türlü aklım yatmamıştı.

Ama sonra odanın etrafına dağılmış plaketleri ve çerçeveli yazıları fark ettim. Hepsi aynı ismi taşıyordu: *Rowena Kelly*.

Annesi.

Bu onun işi değildi. Bir yanımda bunun Roman'ın eseri olmadığı için rahatlamıştı. Onu bu tür bir tutku ve yeteneğe sahip olduğunu bilecek kadar iyi tanımadığımı düşünmek istemedim.

Rowena'nın çalışmaları büyüleyiciydi, tutku ve neşeyle canlıydı. Her fırça darbesi onun ruhundan bir parça taşıyor gibiydi. Mekânda ilerlerken onun varlığını hissettim; onun sıcaklığını, sevgisini ve sarsılmaz ruhunu. Bu

Sanki odanın kendisi onun özüyle demlenmiş gibiydi. Kadınla hiç tanışmamıştım ama onu sanatı aracılığıyla tanıyormuşum gibi hissettim.

Özellikle canlı bir parçanın önünde durmak için hareket ettim. Altın ışığıyla yıkanan bir çayırdı; boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Rowena bu eserlere kendinden çok şey katmıştı ama çok kısa bir süre önce aramızdan ayrılmıştı. Onun yokluğunun ağırlığını hissediyordum ve onunla hiç tanışmamıştım. Benim bile olmayan ama Roman'ın olan içi boş bir acı vardı. Kalbim onun için acıyordu. Bu kadar genç yaşta böylesine güzel bir ruhu kaybetmiş olması onun için ne kadar korkunçtu. Annesi onu yetiştirmeyi tamamlayabilseydi çok farklı bir adam olacağını biliyordum. Ruby harika bir kadındı ama bir annenin kalbine sahip değildi.

Sanatın o kadar kaybolmuştum ki, arkamdan geldiğini duymadım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi suçlama ve öfke doluydu.

Donup kaldım, kalbim boğazıma kaçtı. Yavaşça döndüğümde Roman'ın kapıda durduğunu gördüm. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti ve yüz ifadesi hiç de hoş değildi. Gözleri öfkeyle yanıyordu, çenesi gergindi.

Kekeledim, kelimeleri bulmakta zorlandım. "Merak ettim. Burada ne sakladığınızı görmek istedim."

"Ve bunun sana benim alanımı işgal etme hakkı verdiğini mi düşündün?"

Sesindeki öfke irkilmeme neden oldu. "Roman, özür dilerim. Hiçbir şeyi istila etmek istememiştim. Ben sadece... Kendime engel olamadım."

"Bu kadarı çok açık," diye tersleyerek odaya girdi. "Sana bunun yasak olduğunu söylemiştim, Kaira. Bunun neresi açık değildi?"

Utanc içimi yaktı, sıcak ve acı. Sessizliği öfkesinden daha kötüydü. Orada öylece durdu, göğsü zar zor dizginlediği duygularla inip kalkıyordu. Oda ağırlaşmıştı, daha önce hissettiğim sıcaklığın yerini kıpkırmızı bir öfke almıştı. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Gözlerindeki acı inkâr edilemezdi. Beni herhangi bir sert kelimenin kesebileceğinden daha derinden kesti. Yüzündeki ihanet ifadesi çok acımasızdı. Ona gitmek istedim. Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama olduğum yerde kaldım. Yüzündeki ifade bana en iyisinin bu olduğunu söylüyordu.

Gözlerim yaşardı ama onları kırıştırtarak uzaklaştırdım. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktı.

Kalbim onun için acıyordu. Ona doğru bir adım attım, elimi uzattım. Geri çekildi, sanki korkunç bir hastalığım varmış gibi davrandı. Kızgın olmaktan daha fazlası olduğunu fark ettim. İncinmişti.

Ben yaptım.

T Stüdyonun kapısının aralık olduğunu gördüğüm an anlamıştım. Nabzım hızlandı, içime bir sıcaklık dalgası yayıldı. İyi türden bir sıcaklık değildi, Kaira'nın genellikle hayatıma getirdiği sıcaklık değildi. Bu ateş, öfke ve ihanetti.

Kendime kızmamam gerektiğini söyleyerek merdivenleri çıktım ama bunun bir faydası olmadı. Her adım beni çileden çıkarıyordu. Ona söylemiştim. Evime girmesine izin vermiştim. Benim dünyama. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi. Spor salonu, tiyatro ya da havuz. Mutfağı ele geçirmesine izin verdim ama bu yeterli değildi.

Burası benim yerimdi. Annemle olan tek bağlantımdı. Kimse bu alanı ihlal etmeye cesaret edemezdi. Marilyn, tozla kaplanmasını önlemek için içeriye girmesine izin verilen tek kişiydi.

Odaya girip onu gördüğümde, içimden geçen sayısız duyguyu tam olarak çözemedim. Annemin tablolarından birinin önünde durmuş, eliyle çerçeveyi nazikçe okşuyordu. Siyah elbisesi içinde, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, etrafımızı saran manzara olmasa nefesimi kesebilecek bir görüntü ile orada çok yabancı görünüyordu.

Normalde yaptığım gibi onu tutup öpmek istedim ama aynı zamanda onu tutup evden dışarı atmak da istedim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim soğuk ve keskin çıktı, sessizliği kesen bir bıçak gibi.

Döndü, gözleri suçluluk duygusuyla irileşmiş, dudakları bir bahane arar gibi aralanmıştı. "Ben... Ben merak ettim. İçinde ne olduğunu görmek istedim.

burada."

Öfkenin bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissedebiliyordum ve beni ele geçirmesini engellemek için yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Merak mı ediyorsun? Sana bunun sınırların dışında olduğunu söylemiştim Kaira. Bunun neresini anlamadın?"

Ses tonumdaki zehirden irkildi ve bir süre sessizce birbirimizi izledik, gerginlik kaynama noktasına ulaşmıştı.

Gözyaşlarını kırıştırdı. "Çizgiyi aştığımı biliyorum Roman ve özür dilerim.

Fark etmemiştim-"

"Sorun da bu zaten," diye araya girdim, sesim yükselmişti. "Fark etmedin çünkü düşünmedin. Bu alanın benim için ne anlama gelebileceğini düşünmek için bir saniye bile durmadın."

Yüzü buruştu ve gözyaşlarının aktığını görebiliyordum ama duramadım. Kelimeler gelmeye devam etti, sert ve kesici, kontrol edemediğim bir sel gibi. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Öfkeliydim.

"Bu oda sadece evin bir parçası değil, Kaira. Kutsal bir yer. Burası dokunulmamış, bozulmamış tuttuğum tek yer, çünkü ondan bana kalan tek şey burası."

"Roman-"

"Yapma," diye tersledim, onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Bunu haklı çıkarmaya çalışma. Güvenimi kırdın, Kaira. Senden yapmamamı istediğim tek şeyi yaptın ve buna bile saygı göstermedin."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken dudakları titriyordu. Beni yatıştırmak istercesine ellerini uzatarak yaklaştı. "Hatalı olduğumu biliyorum. Buraya gelmemem gerektiğini biliyorum. Ama seni incitmek istememişim. Bu odanın senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Düşündüm... Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Açıkçası," dedim acı bir şekilde, ondan uzaklaşarak. Onun orada öylece durup küçük ve savunmasız görünmesi öfkemi daha da arttırdı. Ona değil, beni bu şekilde incitebilecek güce sahip olacak kadar yaklaşmasına izin verdiğim için kendime.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Hatalıydım ve özür dilerim. Lütfen, oturup bu konuyu konuşabilir miyiz? Açıklamama izin verin."

Ona geri döndüm. Yüzünden akan gözyaşlarını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama öfke, ihanet hâlâ çok tazeydi. "Konuşacak ne var, Kaira? Güvenimi kırdın. Hepsi bu kadar."

"Ben-" demek istemedim.

"Ama sen yaptın!" Bağırarak sözünü kestim. "Yaptın ve şimdi burası lekelenmiş gibi hissediyorum. Burası benim sığınağımdı, Kaira. Bu koca dünyada

lanet olası ev sadece benimdi. Ve şimdi-" Sesim çatallaştı. Durdum, kontrolümü yeniden kazanmak için zorlukla yutkundum.

Şimdi açıkça ağlıyordu, ellerini dua eder gibi birbirine kenetlemişti. "Roman, lütfen. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Sadece nasıl yapacağımı söyle."

Başımı salladım, hayal kırıklığım yeniden kabarmıştı. "Yapamazsın. Bunu düzeltmenin bir yolu yok."

Ona baktım, öfke ve acı içimde savaşıyordu. Bir yanım ona saldırmak, daha fazla zarar vermeden onu uzaklaştırmak istiyordu. Ama başka bir yanım, son birkaç haftadır ona çok bağlanmış olan yanım, onu kendime çekmek ve sebep olduğum acıyı dindirmek için yanıp tutuşuyordu.

Kaira titriyordu, hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları titriyordu. "Roman, lütfen," diye boğuldu. "Bu kadar kutsal bir şeyi asla ihlal etmek istemedim. Sadece merak ettim. Aptalca ve pervasızca ama kötü niyetle değil. Seni incitecek bir şey asla yapmam. Bunu bildiğini biliyorum."

"Hayır, Kaira. Bunu bilmiyorum." Ona baktım, güzel yüzünde acı ve pişmanlık okunuyordu. Birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez içime şüphe düşmeye başlamıştı. Bunca zamandır gerçekten benimle oyun mu oynuyordu? Tüm bunlar bana yakınlaşmak, paramdan ve statümden yararlanmak için yaptığı bir oyunun parçası mıydı?

Karanlık ve sinsi düşünceler sanki bir bulut gibi içeri giriyordu. Çok emindim, ona ve bize çok . Ama şimdi, etrafımdaki ihlal edilmiş alana baktığımda, bu güven parçalandı.

"Sadece... sadece yatağa git, Kaira. Şu anda bunu yapamam. İstemediğim bir şey söyleyeceğim."

Gözleri büyüdü ve itiraz etmek için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Git. Ben ciddiylim. Beni ne kadar büyük bir pislik olabileceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun. Benden uzak dur."

Bir an duraksadı, gözlerini silerken omuzları titriyordu. "Bana inanmadığını biliyorum ama özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. Seni incitecek bir şey asla yapmam. Kızgın olduğumu biliyorum. Ama senin için burada olduğumu bil."

Hiçbir şey söylemedim. Onu uyarırken şaka yapmıyordum. Dilimi acımasız bir kılıç gibi kullanabildiğimi biliyordum. Soğukkanlılığımla insanları yere sermek gibi esrarengiz bir yeteneğim vardı.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı.

O gittikten sonra uzun bir süre orada durup annemin resimlerine baktım. Bir zamanlar bana huzur veren güzellik şimdi sessizleşmişti. Her şey

az önce olanların ağırlığıyla gölgelendi.

Sonunda stüdyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda, o sesi duydum. Odasında ağlayan Kaira'nın hafif sesini. Duvarları delip geçti, savunmamı aştı ve doğrudan göğsüme girdi. Onun acı çektiğini duymak beni fiziksel olarak incitti.

Ama onu rahatlatamadım.

Kendi odama ulaştım, kapıyı kapattım ve başımın ağır bir gümbürtüyle geriye düşmesine izin vererek odama yaslandım. Yumruklarım o kadar sıkıydı ki eklemlerim ağrıyordu ama kendimi rahatlatamıyordum.

Fırtına geri dönmüştü, yıllardır olmadığı kadar içimde şiddetleniyordu. Ondan önce hiç böyle hissetmemiştim. Kaira hayatıma girip her şeyi hem en iyi hem de en kötü şekilde alt üst etmeden önce.

Onu affedebilmeliydim. Hatanın ötesini görmeli ve beni daha fazla tanımak isteyecek kadar önemseydiği gerçeğine odaklanmalıyım. Ama tek hissedebildiğim ihanetin acısıydı. Kurulun uyarıları kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu.

Ya haklılarsa? Ya gardımı çok erken düşürdüysem?

Hayır. Düşünceyi ittim ve sanki fiziksel olarak uzaklaştırmak istercesine başımı salladım. Bu benim yönetim kurulumla ya da onların uyarılarıyla ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi. Bizimle ilgiliydi.

Ve şu anda, inşa ettiğimiz her şey yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Neyin gerçek neyin hayal ürünü olduğunu anlayamıyordum.

Seks beni kör mü etti?

Hayır. Bu numaraya karşı bağışıklığım vardı. Beni cezbetmeye, baştan çıkarmaya ve seksle tuzağa düşürmeye çalışan pek çok kadın olmuştu. Ama öyle değildi. Kaira ile bu ilişkiye gözlerimi dört açarak girdim. Vücudunda hain bir kemik olduğuna inanmıyordum.

Odamda volta atıyor, öfke ve hayal kırıklığı dalgaları üzerime çökerken ellerimi saçlarımda gezdiriyordum. Güvenimi olabilecek en derin şekilde ihlal etmişti. Canım yanıyordu çünkü uzun, çok uzun zamandır güvendiğim ilk kişiydi. Belki de hiç. Bunu gereğinden fazla büyüttüğümü hissedebiliyordum.

Mantıklı tarafım bunu biliyordu ama mantıklı olmaktan başka bir şey hissetmiyordum. Her zamanki gibi, başım döndüğünde kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için kıcımlı kaldırıp spor salonuna gitmem gerekiyordu.

Sağa sola fırlayan düğmelere aldırmadan gömleğimi çekiştirerek açtım. Ayakkabılarımı çıkarmak için yatağa oturmak üzereydim ki bir çift siyah ayakkabı gördüm.

Yastığın üzerinde külot.

Karnım sıkıştı. Giyinip kuşanmış olması ve yastığın üzerindeki külotu. Bizim için özel bir gece planlıyordu. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Bunun üzerinde durmak yerine ayakkabılarımı çıkardım, soyundum ve şortumu giydim.

Bastırdığım hayal kırıklığını biraz olsun atabilmek umuduyla spor salonuna doğru yola çıktım. Kapıdan içeri adımımı attığım anda kaslarımın gevşemeye başladığını, gerginliğimin hafiflediğini hissettim. Stüdyo ne kadar benim içinse, burası da o kadar benim sığınağımdı.

Ellerimi sardım ve ağır torbaya vurmaya başladım. Yumruklarım normalde olduğundan çok daha şiddetliydi. Yumruklarımın torbaya her çarpışında öfkem daha da artıyordu. Onun yüzünü, suçluluğunu ve pişmanlığını hayal ettim ve bu sadece öfkemi körükledi.

Her vuruşta, içimdeki öfke ve acı, sakinleştiremediğim uçucu bir fırtınaya dönüşüyordu. Torbaya cezalandırıcı darbeler indirirken tenimde boncuk boncuk ter birikiyordu.

İçimde, ne kadar sert vurursam vurayım kurtulamadığım, hastalıklı, burkucu bir his vardı. Kaira'ya güvenmişim - aptalca, öyle görünüyordu. Dünyama girmesine izin verdim, herkesten uzak tuttuğum parçalarımı görmesine izin verdim. O da bu güvenin karşılığını etrafı gözetleyerek verdi.

Bunun sadece odaya girmesi olmadığını anlamıştım. Bu onunla olan geleceğime bir bakıştı. Bu küçük şey için bile ona güvenemezken, başka bir şey için nasıl güvenebilirdim ki?

Son bir şiddetli kombinasyonla, göğsüm kabararak torbadan geri çekildim. Nefes almaya çalışırken yüzümden ve sırtımdan ter boşanıyordu. Fiziksel efor öfkenin bir kısmının geçmesine yardımcı olmuştu ama rahatsız edici bir belirsizlik düğümü hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Hiç gitmeyeceğinden emin .

I Odama kaçtım, kapıyı arkamdan çarparken gözyaşlarım görüşümü kör ediyordu. Hıçkırıklarla göğsüm kabardı. Ellerimi yüzüme bastırarak sesi bastırmaya çalıştım. Roman'ın sözleri zihnimde tekrarlanıyor, beni daha da derinden yaralıyordu

Her seferinde. Her şeyi mahvetmişim gibi hissettim. *Bizi mahvetmişim* gibi hissettim.

Aramızdaki şeyler gerçekten iyi olmaya başlamıştı. Elbiseme baktım ve kendimi gülünç hissettim. Bu gecenin tamamen bizimle ilgili olması gerekiyordu. Onu baştan çıkarmayı ve dünyasını sarsmayı planlamıştım. Bu kesinlikle yüzüme patlamıştı.

Yatağa yığıldım ve yüzümü yastığa gömdüm. Hıçkırıklar bedenimi sarstı. Öfkesi içgüdüsel, sözleri çok çirkindi. Roman'ı hiç bu kadar öfkeli, bu kadar yıkılmış görmemiştim. Ve bunun sebebi bendim.

Suçluluk ve pişmanlık bir fırtına gibi içimde dönüp duruyordu. Nasıl bu kadar dikkatsiz, bu kadar umursamaz olabilmişim? O odanın yasak bölge olduğunu biliyordum ama yine de hiç düşünmeden, sadece merak duygusuyla içeri dalmıştım. Bunu yaparak Roman'ın güvenini olabilecek en kötü şekilde ihlal etmişim. Ne kadar tedbirli olduğunu biliyordum.

Tam da o gün Marilyn bana Roman'ın ne kadar iyi olduğunu anlatıyordu. Roman'ın kendini soktuğu hapisneden çıktığını görmek onu çok mutlu etmişti.

Ve onu hemen oraya geri gönderdim.

Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Roman affedip unutacak türden bir adam değildi. Bu olayı unutup yoluna devam etmeyecekti. Bunu tüm ruhumda hissedebiliyordum.

Telefonumu aldım ve Carla'yı aradım. Cevap vermedi. Tekrar denedim, tekrar aramaya bastığımda parmaklarım titriyordu. Bu sefer birkaç kez çaldıktan sonra açtı. "Hey, Kaira, ne oldu?"

"İşte misin?" Hıçkırıklara boğularak sordum.

"Uh, hayır, ama-"

Tamamen çöktüm, kelimelerim hıçkırık ve cümle karışımı bir şekilde yuvarlanıyordu. "Carla, her şeyi berbat ettim. Roman çok kızgın ve ben... ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece sana ihtiyacım var. Evde misin?"

Bir duraklama oldu, sonra Carla içini çekti. "Özür dilerim, Kaira. Gerçekten üzgünüm. Ama evde değilim."

Ses tonunda bir gariplik vardı. Garip bir şekilde sesi Roman'a çok benziyordu. Korunaklıydı. Mesafeliydi. Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Neyin var?" Doğrulduğumda burnumu çektim.

"Bir şey yok," dedi çabucak. Çok çabuk. "Şu anda sadece sana odaklanalım."

"Hayır," dedim daha dik oturarak. Arkadaşımı bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Kesinlikle keyifsizdi. "Ne oldu? Lütfen Carla, söyle bana."

Bir duraklama daha. "Bunu telefonda yapmak istemezdim ama... Beni terk etmişsin gibi hissediyorum, Kaira."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. "Ne?"

"Unut gitsin. Ne oldu?"

"Carla, bekle. Neler oluyor? Seni aradım..."

Bugünden önce birkaç gün geçtiğini fark ettim. Her zamanki gibi mesaj atmamıştım. Geçen hafta kitabımla ve Roman'la meşguldüm.

"Her neyse, Kaira. Sorun değil. Yapacak işlerin olduğunu biliyorum. Neyin ?

Roman şimdi ne yaptı?"

Önemsediği için sormuyordu. Daha çok yapmak zorunda olduğu için. Yani.

"Carla, lütfen," dedim. "Özür dilerim. Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Şimdiden. Sen çalışırken ve ben buradayken bağlantı kurmak çok zor."

"Artık beni hiç aramıyorsun," dedi, sesi kısıtlanmış duygularla titriyordu.

"Beni Roman'ın doğum günü partisine bile davet etmedin."

İçim burkuldu. "Rahat edeceğini düşünmemiştim. Hepsi onun arkadaşlarıydı."

"Ben senin arkadaşınım," dedi. "Bunu sana hatırlatmam gerektiğini düşünmemiştim." "Carla, hayır! Ben seni seviyorum. Sen benim arkadaşımsın."

"Bir yanıt alabilmek için sana ulaşmak zorundayım ve o zaman bile yanıt vermen sonsuza kadar sürüyor. Aradığında da hep *senin* sorunların ya da hayatınla ilgili oluyor. Sanki sadece uygun olduğunda buradaymışım gibi."

"Hayır Carla, bu doğru değil," diye itiraz ettim, göğsüm suçluluk duygusuyla gerilmişti. "Sana böyle hissettirmek istememiştim."

"Bu konuyu en son açtığımda da böyle demiştin," dedi sessizce. "Ama hiçbir şey değişmedi."

İçimdeki hava boşalmış gibi hissediyordum. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni asla incitmek istemedim. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum, Kaira. Ama yine de acıtıyor. Ve senin kendi başına fark etmen yerine benim bunu göstermem daha da çok acıtıyor. İki kez. Bir kere değil, iki kere. Roller tersine dönseydi nasıl hissederdin?"

Sertçe yutkundum, gözyaşlarım yine yüzümden aşağı aktı. "Daha iyisini yapacağım, Carla. Söz veriyorum."

Tekrar iç çekti. "Roman'la aranızda ne oldu?"

Ona söylemek bile istemedim. Gerçekten duymak istemedi. Onu suçlamadım. Son birkaç hafta tamamen benimle ve dramamla ilgiliydi. Ve sonra işler gerçekten iyi gitmeye başladığında, onu terk ettim.

"Özür dilerim," dedim. "Aramamalıydım. Ben, şey, evde kalıyor olabilirim."

"Ne oldu?"

"Seni terk etmek istemiyorum."

"Kaira, söyle bana," dedi.

"Girmemem gereken bir odaya girdim ve gerçekten çok kötüydü. Sanırım ayrılmak benim için daha iyi olacak."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Umarım Roman'la barışırsınız. Gerçekten umuyorum. Ama... sanırım şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ben cevap veremedim hat kesildi. Telefonuma baktım, ekran gözyaşlarımın arasından bulanıklaşıyordu. Beni saran yalnızlık boğucuydu. Uzun zamandır ilk defa kendimi tamamen bağısız hissediyordum, sanki karanlıkta tek başıma sürükleniyordum.

Malikanede kalamazdım. Carla'nın beni kendi dairemde istemediği açıktı. Terk edilmişim. Sadece kendimi suçlayabilirdim.

Ama malikanede kalamazdım. Uzaklaşmak zorundaydım. Biriyle konuşmam gerekiyordu.

Başka kimi arayacağımı bilmiyordum. Başka kimsem yoktu. Parmaklarım otomatik pilotta hareket ederek ailemi aradı. Onlarla konuşmayalı haftalar olmuştu. Bu da kendimi suçlu hissedeceğim başka bir şeydi. Korkunç bir evlat, arkadaş ve sevgiliydim. Bin vuruş yapıyordum.

Ama onlar benim ailemdi ve iletişimim ne kadar zayıf olursa olsun beni seveceklerini biliyordum. Roman'ın yanına taşındığımdan beri sadece birkaç kez mesajla ulaşmıştım. Medyayı takip eden bir tip değillerdi, bu yüzden neler olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri olmadığını biliyordum. Tepkilerinin ne olacağını sadece hayal edebiliyordum.

Annem ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Kaira?"

"Anne." Başka bir şey söyleyemedim. Duygu yumağı boğazıma düğümlenmişti.

"Tatlım, her şey yolunda mı?"

Sesinin tınısı içimde bir şeylerin açılmasına neden oldu. Bütün hikâye ortaya döküldü. Sözleşme, sahte nişan, Roman'la filizlenen aşk, bu geceki kavga, her şey. Sözlerim aceleye gelmiş ve dağınıktı, burnumu çekmeler ve hıçkırıklarla kesiliyordu ama duramıyordum. Muhtemelen hiçbir anlam ifade etmediğimi biliyordum. Düşüncelerim karmakarışık.

Sonunda bitirdiğimde, hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için ekranımı kontrol etmek zorunda kaldım.

"Ne yaptın?"

"Kulağa kötü geldiğini biliyorum," dedim hızla, yüzüm utançtan yanıyordu. "Ama bu kadar karmaşık hale gelmemesi gerekiyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu babamın sesi ahizeden, keskin bir inançsızlıkla. "Neden bunların hiçbirini bize anlatmadın, Kaira?"

"Çünkü beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum," diye itiraf ettim. "Ve o zaman bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm."

"Kaira," dedi annem, sesi şimdi daha yumuşaktı ama hâlâ sertti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım. Tepkileri beklediğim gibiydi. "Biliyorum," dedim iç çekerek.

"Bu ciddi bir mesele Kaira," dedi annem. "Burada ateşle oynuyorsun, duygusal ve yasal olarak. Böyle bir şeye nasıl bulaşabildin?"

"Bilmiyorum."

"Paraya ihtiyacın varsa bizi aramalıydın," dedi babam.

"Gerçekten parayla ilgili değildi," dedim. "Şey, sadece kısmen parayla ilgiliydi."

"Bu bir kara sevda mıydı?" Annem sordu. "Kim bu adam? Seni hiç bu kadar umursamaz görmemiştim. Bu hiç sana göre değil."

Tereddüt ettim, gözlerimi sildim. "Ona yardım ettiğimi sanıyordum," dedim sessizce. "Ve sonra sadece... daha fazlası oldu. Bu şekilde hissetmeyi beklemiyordum."

Annem iç çekti. "Tatlım, bu anlaşımdan çıkman gerekiyor. Bu sağlıklı değil ve açıkça size acı veriyor."

"Yapman gereken ilk şey o sözleşmeyi geçersiz kılmak," dedi babam. "O evden çık. Uzak dur o adamdan. Sen bir..."

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Üçümüz de tam olarak ne söyleyeceğini biliyorduk.

Bu fikir karnıma bir yumruk gibi indi. Sözleşmeyi feshetmek, Roman'la aramızdaki *bu* her neyse onu bitirmek anlamına geliyordu. Bunu yapabilir miydim? Gerçekten çekip gidebilir miydim?

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım. "... Sanırım onu seviyorum."

Hattın diğer ucunda şaşkın bir sessizlik vardı. "O zaman bunu ona söylemelisin. Ama Kaira, eğer şu anda işler böyleyse, bu ilişkinin senin için iyi olup olmadığını düşünmelisin. Sağlıklı olduğunu düşünmüyorum. Bir resim stüdyosu olarak tanımladığın bir şey yüzünden birinin nasıl ve neden öfkeye kapıldığını anlamıyorum."

"Açıklaması zor," dedim.

"Bana oldukça net ," dedi babam sert bir sesle.

"Onu incittim anne. Yapmamam gereken bir çizgiyi aştım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sadece bir oda değildi. Onun için çok önemli bir şeydi. Özgürce gülmesini sağlamak haftalarımı aldı ve ben o kapıdan geçerek her şeyi mahvettim."

"Adam tam bir şeftali gibi görünüyor," dedi babam. "Neden böyle biriyle birlikte olmak isteyesin ki?"

"Çünkü gülüyor, gülümsüyor ve iyi bir adam," dedim, ona karşı savunmacı hissederek. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Dürüst olmakla başla," dedi annem nazikçe. "Ona karşı, kendine karşı, herkese karşı. Artık saklanmak yok."

"Benden almak istediğini sanmıyorum," dedim.

"Belki değil, ama ona nasıl hissettiğini söylemezsen, nasıl bilecek ki?" Annem sordu.

Annemin haklı olduğunu biliyordum. Beni korkutsa bile Roman'a karşı dürüst olmalıydım. Her şeyi ortaya dökmeli ve bırakmalıydım ki taşlar yerine otursun. Tüm bu anlaşılmayı başlatan yarı gerçeklerin ve yalanların arkasına saklanmak hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

"Belki," dedim. "Ama sanırım sakinleşmesi için ona biraz zaman vermeliyim."

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi annem. "Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun? Sabah onunla konuşabilirsin."

Bir süre daha konuştuk ama telefonu kapattığımda kendimi daha iyi hissetmiyordum. Aksine, daha kötü hissettim. Roman'ı incitmişim. Carla'yı incitmişim. Ailemi hayatımdan çıkarmışım. Peki ne için? Olmadığım biri gibi davranmak, benim olmayan bir hayatı yaşamak için mi?

Yatağıma kıvrıldım, gözyaşlarım akmaya devam ederken bir yastığı göğsüme bastırdım. Bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim kendimi kırılmış hissettiğim ve beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişinin en çok incittiğim kişi olduğuydu.

Hiç gözyaşım kalmayana kadar ağladıktan sonra yataktan kalktım ve artık kırıkmış olan elbisemi çıkardım.

Onu astım ve kendi giysilerimi giydim. Tasarım kıyafetlerle dolu büyük dolaba baktım. Olmadığım biri olma çabamın bir başka hatırlatıcısıydı. Bütün bu maskaralık yüzümde patladı.

Iyatak odamda tavana bakıyordum. Yalnızdım. Bütün gece uyumadığımdan oldukça emindim. Yaptığım hiçbir şey beni rahatlatmıyordu. Bir çeşit işkence gibiydi. Kaçış yoktu. İhanetin acısı içinde debelenmek zorundaydım.

Kendimi korumak için ördüğüm tüm duvarlar yıkılmıştı ve kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum.

Ama uzun sürmedi. Bir daha asla böyle hissetmeme izin vermeyecektim. Asla bu şekilde ifşa edilmeme izin vermeyecektim. Asla. Kolum otomatik olarak boş yatağı hissetmek için uzandı. Onun yanımda olmasına alışmak çok kolay olmuştu.

Kendimi tekrar kapatma kararı neredeyse refleksifti, hırpalanmış kalbimin etrafında koruyucu bir kabuk sertleşiyordu. Yataktan yuvarlandım, bedenim yorgunluktan ağırlaşmıştı ama fırtınalı düşüncelerle huzursuzdu.

Şafağın loş ışığında pencereye doğru yürüdüm ve arka bahçeye baktım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kaira ile aramızdaki bu şeyin yürümesine imkan yoktu. Gerçek ya da sahte. Neredeyse gerçekleşecek olan şey asla gerçekleşmeyecekti. En başından beri aptalca bir plandı. Kendimi kaptırmıştım ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görebiliyordum. Bu hatayı tekrarlamayacaktım.

Duş aldım ve aşağı indim. birini gördüm.

Daha yeniydi. Adını hatırlayamadım. "Marissa," dedim.

Sıçradı ve etrafında döndü. "Efendim! Sizi görmedim." "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Senin için bir işim var." "Elbette." Başını salladı.

Ona ne istediğimi söyledikten sonra kahve almak için mutfağa gittim. Bir sürü kahve. Tezgâha yaslandım ve hiçbir şeye bakmadım. Son zamanlarda sabahları ikimiz kahve içiyorduk. Bazen bana kahvaltı hazırlardı, bazen de aşçı ne hazırlarsa onun tadını çıkarırdık.

Ama şimdi, mutfak sıcaklıktan yoksun gibiydi. Kahkahaların ve neşeli şakalaşmaların yokluğu diğer tüm gürültülerden daha yüksekti.

Zihnim bu soğuk sabaha yol açan anları tekrarlayıp duruyordu. Nasıl bu kadar saf olabilmişim? Kendime bir hayale inanma izni vermişim ve şimdi gerçek her zamankinden daha sert geliyordu. Artık yanılsama yoktu.

Takvimimi kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Hafif bir gün olmasını umuyordum. Büyük bir şeyle uğraşacak gücüm yoktu.

İşte o zaman gördüm. Bu akşam için yemek rezervasyonu. Lanet Sevgililer Günü için. Soğuk bir su sıçraması gibiydi. Rezervasyonu hemen iptal ettim, bu eylem son ve acı verici bir şekilde sembolikti. Bunun bizim için bir kutlama olması gerekiyordu, "biz" her neyse -gerçek ya da hayali, artık bir önemi yoktu. Zihnimin arkasında bir pişmanlık duygusu gıdıklandı. Belki de olayları farklı şekilde ele almalıyım. Ama belki'ler için artık çok geçti.

Telefonu tezgâhın üzerine fırlattım ve gözlerimin arkasında biriken baş ağrısından kurtulmaya çalışırken şakaklarımı ovuşturdum. Etrafımdaki ev sessizdi. Personelin geri kalanının yakında geleceğini ya da uyanacağını biliyordum.

Kaira da öyle.

Bir saat sonra fuayede başka bir personelle konuşurken havanın değiştiğini hissettim. Ne olduğunu anlamışım.

Onunla.

Onu görmeden önce hissedebilmem çılgıncaydı.

Kaira'nın yumuşak ayak seslerini duyduğum anda bakışlarımı kaldırdım. Harap olmuş görünüyordu. Gözleri şiş ve kırmızıydı, teni solgundu. Kendini hiç uyumamış biri gibi taşıyordu. Hemen tanıyamadığım kıyafetler giymişti. Siyah tayt ve çok yıpranmış görünen kapüşonlu bir tişört. Bunların onun kıyafetleri olduğunu fark ettim. Onun için satın aldığım bir şey değildi.

Bu bir açıklamaydı. Benimle ya da ona yağırdığım hediyelerle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtiyordu. Bu benim için gayet iyiydi.

Geceyi ağlayarak geçirip geçirmediğini merak ettim. Görünüşüne bakılırsa ağlamıştı. Gece boyunca yatak odasının yolunu yarılamış ve kendimi durdurmuşum. Hıçkırıklarının boğuk sesini dinledim. Kalbim ona sarılmak için çarpıyordu ama daha iyisini biliyordum. Kendimi kaptıramazdım. Gardımı düşürmeye ve onu tekrar içeri almaya meyilli olacağımı biliyordum.

Anthony arkamdan içeri girdi. Önce bana, sonra Kaira'ya baktı. "On dakika," dedim ona.

Başını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Elimdeki sözleşme değişikliklerine, gecenin bir yarısı avukatlarımdan hazırlamalarını talep ettiğim yasal kaçış kapısına baktım. İnsanların benden memnun olmadığını biliyordum ama onlara ödediğim parayı düşününce, istediğini yaptılar.

Personel, yaklaşan bir el bombası patlamasından kaçır gibi dışarı çıktı.

Kaira önümde durdu, yüzünde temkinli ama teslim olmuş bir ifade vardı. "Günaydın," dedi sessizce.

"Bir fesih sözleşmesi hazırlattım," dedim ve evrakları gösterdim. "Bu, sözleşmemizi sona erdiriyor."

Önce kâğıtlara, sonra bana baktı. Acıyı gördüm. Kalkanım . Onun acısı fikrimi değiştirmeyecekti.

"Marissa bavullarınızı hazırlayacak ve Anthony sizi eve bırakacak."

İtiraz etmeden başını salladı, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Sorun değil," dedi ama ses tonu yorgunluğunu ele veriyordu.

Belgeleri ona uzattım ve sayfaları taramasını izledim. "Bunlar ikimizi de sözleşmeden azat ediyor," diye açıkladım. "Sen bu karmaşadan kurtuldun. Ben de öyle. Her şey hiç olmamış gibi olacak."

Uzattığım kalemi aldı ve belgeleri geri verirken parmakları titrese de sakın bir elle imzasını attı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Tereddüt ettim, sol eline baktım. Yüzük *-benim* yüzüğüm- ışığı yakalamıştı, ikimizin de korumak için çok uğraştığı dış görünüşün acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Bakışları benimkileri takip etti. Sanki orada olduğunu unutmuş gibi irkilmiş görünüyordu. Bir anlık tereddütten sonra yüzüğü çıkardı ve uzattı.

bana uzattı. Eli, ben onu alıp cebime koymadan önce gereğinden bir saniye daha uzun süre oyalandı.

"Ben arabada bekleyeceğim," diye mırıldandı ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti.

İçimde bir şeyler koptu. Döndüm, bir şey söylemeye zorlandım, sahip olduğumuz bu şeyi açıklamak için herhangi bir şey. Ya da sahip olmadığımızı. "Bu asla işe yaramazdı zaten."

Kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı, yüz ifadesi incinmişlik ve inançsızlığın bir karışımıydı. "Ben de kendime bunu söylemek istiyorum," dedi usulca, "ama sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Sonra arkasına bile bakmadan dışarı çıktı. Donup kalmıştım, cebimdeki yüzüğü sanki beni topraklayacakmış gibi tutuyordum. Ön kapı evin içinde yankılanan bir sonlulukla kapandı.

Dakikalar sonra Marissa, Kaira'nın bavullarıyla geri geldi, belli ki bavulları kendisi hazırlamıştı. "Geride pek bir şey bırakmamış," dedi Marissa.

Anthony eve geri geldi. Gözlerindeki öfkeyi gördüm ama hiçbir şey söylemedi. Ne düşündüğünü biliyordum. Anthony'nin Kaira'dan hoşlandığını biliyordum.

Anthony, "Çantaları ben alırım," dedi.

Çoktan eşyalarını toplamış olmasına şaşırılmamalıydım. Sanırım ikimiz de bittiğini biliyorduk. Eğer onu kovmamış olsaydım beni terk edecekti. Anthony bavulları Marissa'nın elinden aldı. Yardım beklemedi ya da kimseye ne yapması gerektiğini söylemedi. Sadece yürüdü, omuzları kaskatı kesilmişti.

Marissa, "Dolapta bir sürü giysi bırakmış ama sanırım bunu bilerek yaptı," dedi. "Onları toplayayım mı?"

"Eğer onları paketlemediyse, hayır." Başını salladı. "Başka bir şey var mı?" "Hayır."

Pencerenin kenarında durup arabanın uzaklaşmasını, uzaklara doğru küçülmesini izledim. Evimi, alanımı, *hayatımı* geri aldığım için rahatlayacağımı, hatta tatmin olacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, kendimi boşlukta hissettim.

"Kaira gidiyor mu?"

Döndüğümde Ruby Teyze'nin merdivenin başında olduğunu gördüm, ipek sabahlığı aşağıya doğru iniyordu. Yolun ortasında durdu, tırbazana tutundu.

kaşlarını çatarak. "Hizmetçim az önce bana Kaira'nın gideceğini söyledi. Bu doğru olamaz, değil mi?"

"Evet," dedim açıkça.

Ruby başını eğdi, kaşları çatıldı. "Neden?" "Çünkü."

"Roman, neler oluyor?" "Hiçbir şey. Her şey bitti. Bu kadar."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duydum ama duymazdan geldim.

"Sanırım takip eden sorulara cevap vermeyeceksiniz?" diye sordu sinirlendiği her halinden belli olarak.

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

Kaşlarını daha da çatarak yaklaştı. "Ama o ve benim bugün düğün planlamasını konuşmamız . Onunla gerçek anlamda vakit geçirme şansım olmadı. Planlarımız vardı Roman."

"Benim sorunum değil."

"Eğlence olsun diye bir Pinterest panosu oluşturacak ve insanların inanması için yanlışlıkla herkese açık bir şekilde paylaşacaktık-"

"Yeter!" Sesim koridorda gürleyerek onu cümlesinin ortasında susturdu.

Ruby'nin ağzı bir anda kapandı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Ona nadiren sesimi yükseltirdim ama bir saniye daha dayanamazdım.

"Bunların hepsi saçmalık," dedim, ses tonum jilet gibi keskindi. "Her zaman öyleydi. Artık buna müsamaha göstermeyeceğim. Senin de öyle. Kaira gitti. Nokta. Sahte nişan falan yok. Bitti."

Tartışmak için ağzını açtı ama daha iyi düşündü, bunun yerine başka bir kelime etmeden mutfığa çekildi. Yine de sessizliği hayal kırıklığını yüksek sesle ve net bir şekilde ilettili.

Paltomu ve anahtarlarımı aldım ve sabahın soğuk havasına adım atarken ön kapıyı arkamdan kapattım. Hava her zamankinden daha soğuktu. Ya da belki sadece öyle hissettiriyordu. Güçlü bir esinti tenimi okşadı. Boktan hava, Kaira gelmeden ve sonsuza dek donmuş olduğunu düşündüğüm parçalarımı çözmeden önce kim olduğumu hatırlatan bir hatırlatıcı gibi uygun geldi.

Ofise giden yol merhametli bir şekilde sessizdi. Caddeler boyunca dizilmiş Sevgililer Günü pankartlarını, el ele tutuşmuş gezinen çiftleri ve müşterilerle dolup taşan çiçekçileri görmezden geldim. Sokak satıcıları her köşede sevgililerine son dakika hediyesi almak için çırpınanlara gül ve diğer ucuz ürünleri satmaya çalışıyordu.

Binaya vardığımda medya her zamanki gibi üzerime çullandı, soruları ok gibi havada uçtu. Ama bugün, davranacak havada değildim. Gülümsememe ve Kaira ile benim hakkımda bilgi vermeme alışmışlardı.

"Bay Kelly, Sevgililer Günü için planlarınız nedir?"

"Nişanlığınıza kalp şeklinde dev bir yakut verdiğiniz doğru mu?"

"Düğün tarihini seçtiniz mi?"

Kısa bir süre durdum ve etrafımda toplanan gazetecilere ters ters baktım. "Yolumdan çekilin," diye bağırdım, sesim onları tereddüt ettirecek kadar sertti.

Ben döner kapılardan geçerken hafifçe geri çekildiler ve kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. İlk defa beni takip etmediler. Belki yüzümdeki ifadeden, belki de nihayet ne zaman geri çekileceklerini öğrendiklerinden. Her iki durumda da umurumda değildi. Bırakın mırıldansınlar. Bırakın spekülasyon yapsınlar. Hepsi gürültüden ibaretti.

İçeri girdikten sonra asansöre doğru adeta tepindim. Asansörde bekleyen birkaç kişi vardı ama içeri adım attığımda hepsinin birden benimle aynı küçük kutuya binmek istememeleri sürpriz olmadı.

Kapılar kapandığında arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Yüzüğü bana geri verirken Kaira'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünün görüntüsünden kurtulamıyordum.

Doğru olanı yapmıştım, değil mi? Kendimi, şirketimi, geleceğimi korumuştum. Yönetim kurulunun beni uyardığı şey buydu - çok yakınlaşmak, gardımı düşürmek. Kaira çizgiyi aşmıştı ve bunu görmezden gelemezdim. *Onun kaçmasına izin veremezdim.*

Peki neden hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi hissediyordum?

Anthony dikiz aynasına bakıp duruyordu ama neyse ki hiçbir şey söylemedi. Roman'ın personele ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi gibi hissediyordum. Onlar Roman'ın adamlarıydı. Patrona ihanet etmişim ve şimdi dışarıdaydı.

"İyi misin?" Anthony sessizce sordu.

Zayıf, sulu bir gülümseme sundum.

"Hayır." "Özür dilerim," dedi.

"Sorun yok. Bu senin hatan değil." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi, boğazımdaki yumru yüksek sesle konuşmamı zorlaştırıyordu.

Anthony gözlerini yoldan ayırmadı. "Gidecek bir yeriniz var mı?"

Başımı salladım, yolcu penceresinden dışarı boş boş bakıyordum. "Evet, dairem hâlâ . Sanırım."

Roman'ın beni dışarı atmasına pek şaşırmadım. Zaten gidecektim. Ama küçük bir parçam onun sakinleşeceğini ve olanlar hakkında konuşmaya istekli olacağını umuyordu. Mutfakta kahve içerken ona katılacağımı ve konuşmaya açık olacağını umuyordum. Hayal kırıklığını ifade edecekti. Özür dileyecek ve bir daha yapmayacağıma söz verecektim ve birlikte yolumuza devam edecektik.

Bunun boş bir hayal olduğunu bilmeliydim. Roman ikinci şanslara izin veren türden bir adam değildi. Tüyleri diken dikendi. Annesinin stüdyosunda olmama verdiği aşırı tepkiye katılmasam da, kendimi onun koyduğumda bunu anlıyordum. Ne kadar bıkkın olduğunu biliyordum.

öyleydi. Geçmişini ve herkesten nasıl uzak durduğunu öğrenmiştim.

Ve , verdiğim sözü tutmayarak bir hata yapmışım. Şimdi sonuçlarına katlanmak .

Daireme giden yol olması gerekenden daha uzun geldi. Demir kapıları ve dönümlerce mükemmel, yemyeşil çimenleri olan geniş sitelerden kalabalık şehir sokaklarına geçmek garipti. Binalar sardalye gibi bir araya toplanmıştı. Tek yeşil palmiye ağaçlarıydı.

Tek bir yolculukta iki dünya arasında gidip gelmek gibiydi. Muhtemelen Sindirella'nın balodan aceleyle çıkarken hissettiği şey buydu. Anthony arabayı binamın önünde durdurduğunda, kapıyı açmadan önce tereddüt ettim, gerçekte yüzleşmeye tam olarak hazır değildim. Çantalarımı taşımama yardım etmeyi teklif etti ama reddettim.

"Teşekkür ederim Anthony," dedim, sesimi normal çıkarmaya zorlayarak. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa..." diye söze başladı, profesyonel tavrına rağmen endişesini belli ediyordu.

"Ben iyiyim. Ona iyi bak."

"Elimden geleni yapacağım," dedi başını sallayarak.

Sabırsız bir taksi şoförü kornaya basınca Anthony geri çekildi. Olduğum yerde kaldım, binaya bakıyordum. Evde olduğum için mutlu olmalıydım. Ama ya Carla beni görmek istemiyorsa? Ya ben de artık burada istenmiyorsam? Dünkü konuşmamızdan sonra, döndüğümde pek de heyecanlanmayacağını hissediyordum.

Biraz evimi özlemiştim. Uzun günlerden sonra her zaman döndüğüm, yıllardır evim dediğim aynı tuğla ve cam yapıydı. Kanepenin arkasındaki rahat battaniye ve çok basit yatağımla güvenli yerim. Çok fazla bir şey değildi, ama benimdi ve rahat ve tanıdıktı.

Ama şimdi yabancı geliyordu. Başka birinin evi gibi.

Bavullarımı arkamda sürükleyerek merdivenleri çıktım. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Dairemizin kapısına ulaştığımda durakladım, kalbim küt küt atıyordu. Kapıyı çalmalı mıydım yoksa kendimi içeri mi atmalıydım emin değildim. Burası benim evimdi. Kira kontratında adım vardı ama kendimi buraya ait hissetmiyordum.

Sonunda derin bir nefes aldım ve anahtarı çevirdim.

İçeri girdiğimde beni tanıdık bir elektrik süpürgesi sesi karşıladı. Carla oturma odasındaydı, sırtı bana dönüktü, kulaklıklarını takmış çalışıyordu.

süpürgeyi yıpranmış halının üzerinde gezdirdi. Benim varlığımdan tamamen habersiz, müzik eşliğinde hafifçe sallanıyordu. Bir an orada öylece durup onu izledim ve bir şeyler söylemek için cesaretimi toplamaya çalıştım.

Sonunda beni fark etti. Hareketleri yavaşladı ve doğruldu, süpürgeyi kapattı. Kulaklıklarını çıkardı ve başını bana doğru eğdi. "Gelebileceğini düşünmüştüm."

Ayaklarıma baktım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Beni kovdu."

"Ah." Carla hafifçe söndü, kaşları birbirine dolandı. "Ne?"

diye sordum. İfadesinin nasıl değiştiğini fark ederek sordum. "Hiçbir şey," dedi çabucak, ama ses tonu ona ihanet ediyordu.

"Carla," diye yalvardım, bir adım öne çıkarak. "Lütfen, anlat bana. Birbirimize her şeyi anlatıyoruz, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tereddüt etti. Sonunda iç çekti. "Buraya şahsen özür dilemeye geldiğini sanıyordum."

"Ne?" Kafam karışmıştı. "Özür diledim."

Kadın tiksintiyle başını salladı. "Evet, tabii ki yaptınız. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Gerçekten, *gerçekten* minnettarım."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. "Ben-Carla, özür dilerim. Berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Her neyse."

"Carla, hadi kahve içip konuşalım. Bütün gece ayaktaydım ve ciddi bir kafeine ihtiyacım var."

Gözlerini devirdi, bu beni yine şaşırttı. "Kaira, buraya özür dilemeye gelmedin. Buraya geldin çünkü Roman'la aranız bozuldu. Tekrar söylüyorum. Burada olmanın tek sebebi bu. Bana onun yaptığı kötü şeyleri anlatmak istiyorsun. Sana tavsiye vermemi, seni gerçekten istediğini ve onun için savaşman gerektiğini söylememi istiyorsun. Öyle değil mi? Böyle olması gerekiyordu, değil mi?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Onları öfkeyle geri kııptım. Haksız değildi. Bencil bir arkadaş olmuştum, onu görmezden gelirken kendi dramıma kapılmıştım. "Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Carla hafifçe yumuşadı ama beni rahatlatmak için hareket etmedi. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Kaira. Roman'la olan hayatına o kadar dalmışsın ki başka kimseyi fark etmemişsin. Diğer arkadaşlarımızın da aynı şeyi yaptığını gördün. Bu kanepede oturduk ve

aptal kızlar hakkında konuşuyordum. Ve şimdi, işte buradasın, tam olarak bunu yapıyorsun. Dünyayı fethedecek olan o kız nerede? Nereye gitti?"

Carla'nın sözleri canımı yaktı. Haklıydı. Kendimi romantizme ve dramaya kaptırmış, önemli olan diğer her şeyi -hayallerimi, hırslarımı, hatta dostluklarımı- gözden kaçırmıştım.

"Biliyorum," diyebildim, sesim duygusallıktan çatlıyordu. "Bir süreliğine kendimi kaybettim. Kim olmam gerektiğini unuttum."

Carla tekrar iç çekti, bana öfkeyle değil hayal kırıklığıyla bakarken duruşu hafifçe gevşedi. "Evet, yaptın."

Başımı salladım, hıçkırmamak için dudağımı ısırdım. "Sana karşı korkunç davrandım. Bana ihtiyacın olduğunda seni görmezden geldim."

"Sana ihtiyacım yoktu ama sen benim en iyi arkadaşımydın. Tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirdik ve sonra sen gittin. Beni hiç düşünmedin. Bir erkek arkadaşın olduğu için kızgın değilim. Onun parasının ve statüsünün seni değiştirmesine izin verdiğin için kızgıyım."

Carla'nın sözleri içimi burktu, inkâr edemeyeceğim bir gerçektir. Boğazımda oluşan yumruyu yutarken gözlerim doldu ve onun hayal kırıklığının ağırlığını hissettim. "Haklısın," diye itiraf ettim. "Roma'nın temsil ettiği her şeye kendimi kaptırdım. Başlarda göz alıcı ve heyecan vericiydi ama bu süreçte kendimden çok şey kaybettim."

"Sanki başka birinin içinde kaybolmuşsun gibi. Benim tanıdığım Kaira bunu yapmazdı."

Dairenin etrafına bakındım. Burası ev değildi. Carla ve ben dönüp dolaşmaya devam edecektik. Arkadaşlığımıza tamamen zarar vermek istemiyordum.

"Ben... Sanırım bir süreliğine gitmem gerekiyor. Seni biraz yalnız bırakayım. Aklımı başıma toplamalıyım."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Nereye gideceksin?"

"Ailemin Philadelphia'daki evine," dedim. "Sadece kısa bir süreliğine. Hayatımda ne yapacağıma karar vermeliyim. Ve sen de benim sana verdiğimden daha iyisini hak ediyorsun. Eğer yaşam düzenimizi yeniden düşünmek istersen, bunu anlayışla karşılarım. Tek istediğim bana başka bir oda arkadaşı bulmam için yeterli zamanı vermen."

Bir an için bana kalmamı, bunu bir iki gün içinde halledebileceğimizi söylemesini umdum. Ama söylemedi. Sadece başını salladı. "Belki de bu iyi bir fikirdir. Gidecek bir yer bulursam sana haber veririm."

Sertçe yutkundum, boğazımdaki yumru büyüdü. "Evet," dedim zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak. "Harika."

Bavullarımı odama sürükledim. Eşyalarımı yerleştirmekle uğraşmayacaktım. Kapıyı arkamdan kapattım. Lavanta ve eski kitapların tanıdık kokusu burnuma çarptı ve uzun zamandır ilk kez beni rahatlatmadı. Yatağa uzandım ve telefonumu çıkarıp babamı aradım.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Selam tatlım," dedi, sesi sıcak ve tanıdıktı. "Gecen nasıl geçti?"

"Korkunç."

"Özür dilerim," dedi.

Titrek bir nefes aldım. Bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyordum. Beni başka bir karmaşadan kurtarmaları için aileme güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Baba, eve gelmem gerek. Sözleşme bitti, beş parasızım ve sadece... Bir süreliğine seninle ve annemle birlikte olmam gerekiyor. Burada kalamam."

Diğer uçta bir duraklama oldu. Kendimi hayal kırıklığına hazırladım. "Açıklamak zorunda değilsin, Kaira. Biz halledeceğiz. Biletini hemen ayırtacağım. Ne zaman uçmak istersin?"

"Şimdi. Dün."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Anlıyorum. Birazdan sana mesaj atarım."

Gözlerimden yine yaşlar süzüldü ama bu sefer rahatlama gözyaşlarıydı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Elbette. Hazır olduğunda burada olacağız," dedi yumuşak bir sesle. "Dayan evlat. Bu en iyisi için. Göreceksin."

Telefonu kapattıktan sonra yatağa uzandım ve tavana baktım. Elimi kaldırdım. Yüzük benim bir parçam olmuştu. Ve şimdi o da gitmişti, tıpkı Roman gibi. Bu sabah aşağı indiğimde yüzündeki ifade çok acımasızdı. Çok soğuktu. Tıpkı bir ay önce o aptal müzayedede tanıştığım adam gibiydi.

Babam haklıydı. Bu en iyisiydi. Eğer beni bu kadar çabuk reddederse, bu iş asla yürümezdi. Yanlış kapıyı açtığımda beni terk edeceğinden endişe ettiğim biriyle birlikte olamazdım. Daha da derine inmeden, bu işin şimdi bitmesi daha iyiydi.

En azından kendime bunu söylemeye devam edecektim.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce telefonumda gezinmeye başladım. İşte o zaman gördüm. Roman'ın o sabah erken saatlerde ofisinin önünde gazetecilerin yanından hışımla geçerken çekilmiş bir klibi.

"Roman Kelly Muhabirlere Kükriyor."

Tereddüt ettim, sonra oynat'a tıkladım. Video sadece birkaç saniye uzunluğundaydı ama kalbimi sızlatmaya yetti. Öfkeli görünüyordu, muhabirlere bağırırken çenesi gergin ve gözleri soğuktu.

"Çekil yolumdan," diye tersledi, sesi çeliği kesecek kadar keskindi.

Ama öfkenin altında, onu görebiliyordum. Acı.

İşlerin böyle bitmemesi gerekiyordu. Bizim için değil. Bu şekilde değil.

Telefonumu yatağın üzerine bıraktım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Neden o odaya girmiştim? Neden onu yalnız bırakamadım?

Yatağa kıvrıldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, hatalarımın ağırlığı üzerimde baskı yapıyordu. Uzun zamandır ilk defa kendimi gerçekten, tamamen yalnız hissediyordum.

Üç hafta olmuştu. Kaira'yla sözleşmeyi feshetmemin üzerinden üç uzun hafta geçmişti. Gerçekten uyumayalı üç hafta olmuştu. Ev onsuz aynı değildi. Her şey onun işgal ettiği boş alanlarda yankılanıyor gibiydi. Nereye baksam onu orada hayal edebiliyordum. Hatta bir gece onun odasında uyuyakalmıştım ki bu çok saçmaydı çünkü o hiç uyumamıştı. benim odama gelmeden önce uzun süre orada kaldı.

Kütüphaneyi ziyaret etmek kendime işkence etmek gibiydi. Bazen kapıyı açtığımda onu saçları dağınık ve kucağında dizüstü bilgisayarıyla sandalyede otururken görmeyi beklerdim. Neredeyse kokusunu alabiliyordum. Köşedeki masanın üzerinde bir kitap buldum. Okuduğu kitaplardan biriydi. Elime aldım ve sayfalarını çevirdim. Hüzünlü bir romantizm kitabıydı ve beni gülümsetti çünkü onun tarzının bu olduğunu biliyordum. Bana yazmakta olduğu kitaptan bahsetmişti. Başka bir mantıksız aşk hikayesi.

Ama sessiz gecelerde kendimi en kötü durumda buluyordum, son konuşmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum. İlişkimizi bitirme kararı ilk başta tamamen işle ilgiliydi. Hayatımı oluşturan uzun anlaşmalar dizisinde tamamlanan bir başka sözleşmeydi. Ama her geçen gün, onun yokluğunun gerçekliği daha da derine batıyordu. Her zamanki gibi işime geri dönmüştüm. Yıllardır dramadan uzak yaşadığım hayatın aynısıydı bu. Ama o eski hayat artık yeterli değildi. Ev bana yabancı geliyordu. Koridorlarda yankılanan kahkahaları ya da ayın altındaki her şey hakkında konuştuğumuz zamanki düşünceli bakışları olmadan, yaşadığım ev o ev değildi

tüm hayatım boyunca. Onu mutfakta yemek yaparken bulmayı özledim. Sabahları onunla kahve içmeyi özledim.

Ve bugün, her şey resmiyet kazanacaktı. Meraklı halka aşk hayatım hakkında bir açıklama yapmak zorundaydım. Teknik olarak, bunun hiçbir zaman gerçek aşk hayatım olmaması gerekiyordu. Ama bir yerlerde, kışımı kurtarmak için basit bir sözleşme olarak başlayan şey gerçek bir şeye dönüştü - sonra da beni paramparça etti.

Mavi kravata uzandım. Mavi beni dürüst göstermeliydi ya da öyle bir şey. Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim, aynada kendimi kontrol ettim ve iç çektim. Yanımda o olmadan dünyayla yüzleşme vakti gelmişti. O gittiğinden beri basın çılgınca spekülasyonlar yapıyordu ve bugün tüm söylentilere bir son verecektim. Profesyonel ve özlü bir şekilde devam edecektim. İlişkimiz sona ermişti. Bilmeleri gereken tek şey buydu.

Aşağıya indiğimde fuayedeki çalışanlarımın sesini duydum. Son birkaç haftadır hepsi benden uzak duruyordu. İçlerinden birden fazlasının bana kızgın olduğunu biliyordum. Kaira'yı seviyorlardı ve çoğu onun tarafını tutmuştu.

Onları suçlamadım.

Anthony arabayla beni bekliyordu. Araba kullanacak havada değildim. Öfkeme güvenmiyordum. Kaira ile yaptığım sahte nişanla itibarımı kurtarmıştım. Bu karışıma bir de yol öfkesi olayı eklersem her şey boşa gidecekti.

Arabanın arka koltuğuna kaydım. Anthony dikiz aynasından bana başıyla bir selam verdi. "Hazır mısınız efendim?" diye sordu, sesi nötrdü ama bir endişe sezebiliyordum.

"Evet, hadi şu işi bitirelim," diye cevap verdim sertçe. Basın toplantısını düzenleyeceğim ofise doğru ilerlerken düşüncelerim hızla akıp gidiyordu. Zihnim bir döngüye girmiş, Kaira ile geçirdiğim her anı, paylaştığımız her kahkahayı ve bizi birbirimizden ayıran her tartışmayı tekrarlıyordu.

Oraya vardığımızda her yer muhabir kaynıyordu. Arabadan indiğimde kameralar parıldıyordu. Bağırarak sorulan soruları duymazdan geldim ve içeri doğru ilerledim. Birkaç yönetim kurulu üyesi lobide beni bekliyordu. Basın toplantısını düzenleyeceğim konferans salonuna götürüldüm.

Halkla ilişkiler ekibi beni yan odada bekliyordu. Birisi saçımı düzeltirken, PR bana açıklamamın yazılı olduğu not kartları verdi. Nişanımın sona erdiğini açıkladıktan sonra gelecek sorular konusunda beni uyardılar.

Başımı salladım, zar zor dinliyordum. Ne söyleyeceğimi zaten biliyordum ve hiçbir not kâğıdı boğazımı gerçek konusunda bana yardımcı olamayacaktı. Onlara Kaira ile olan hayatım hakkında bilgi vermeye hiç niyetim yoktu. Başından beri onu bu karmaşanın içine sürüklemek bir hataydı.

"geldi," dedi biri.

Başımı salladım ve not kartlarını aldım. Birkaç yönetim kurulu üyesiyle birlikte konferans salonuna girdik. Oda gazetecilerle doluydu. Kameraların flaşları tenime küçük hançerler gibi saplanıyordu.

Kürsüye çıktığımda mırıltılar kesildi, yerini boğucu bir sessizlik aldı.

Kendime açıklamayı okumamı ve buna iyi dememi söyledim. Kimseye cevap borcum yoktu.

Boğazımı temizledim ve sanki beni sabitleyecekmiş gibi podyumun kenarlarını kavradım. "Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladım, içimdeki fırtınaya rağmen sesim sabitti. "Kaira ile nişanlanmamla ilgili bir duyuru yapacağım..."

Kelimeler boğazımda düğümlendi ama onları zorla çıkardım. "Bitti artık. Yollarımızı ayırmayı seçtik."

Salon karıştı. Kameralar çılginca tıklıyor, muhabirler ayağa fırlıyor, birbirlerine bağıyorlardı. Elimi kaldırarak sessizlik işareti yaptım ve mucizevi bir şekilde buna uydular. Tüm dikkatleri bendeydi.

"İlişkimizin gerçekliği hakkında spekülasyonlar yapıldığını biliyorum," dedim, her kelimeyi dikkatle ölçerek. "Ve bunu inkâr ederek zamanınızı boşa harcamayacağım. Gerçek şu ki, bu gerçek değildi. Nişan bir halkla ilişkiler stratejisiydi, benim stratejim."

Kalabalıkta bir soluk dalgalandı ve ardından yeni bir soru dalgası geldi. Onları görmezden geldim, devam ettim.

Arkamdaki yönetim kurulu üyelerinin nefeslerini tuttuklarını duydum. Biri öne çıktı ve beni kürsüden uzaklaştırmak istercesine elini koluma koydu. Söylentiler ortalıkta dolaşıyordu ve yönetim kurulu bunu yalanlamamı istiyordu. Ama yalan söylemekten bıkmıştım. Gelecekteki yatırımlarımı kaybedersem, her neyse. Param vardı. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Koluma dokunan eli sessizce silktim ve dikkatimi nefeslerini tutmuş durumu açıklamamı bekleyen kalabalığa geri çevirdim.

"Kaira'nın planın tasarlanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ona reddedemeyeceği bir teklif yaptım ve o da bana yardım etmeyi kabul etti. Gerçek bu." Çenem

sıktı. "Birini suçlamak isteyen varsa beni suçlasın. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Yüzler denizine baktım, bunun manşetlerde nasıl yer alacağını çok iyi biliyordum. Sansasyonel makaleleri neredeyse görebiliyordum: "*Roman Kelly Nişan Aldatmacasını Kabul Etti!*" ya da "*Kaira Foster: Kurban mı Suç Ortağı mı?*"

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Onun bir suçu yok," diye ekledim, sesim kararlıydı. "Kaira iyi bir insan. Benim pisliğime sürüklenmeyi hak etmedi ve hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duyacağım. Plan kötü bir hamleydi. Sadece ikimize de zarar verdi. Burada kazanan yok."

Ben kürsüden geri çekilirken salon yine sessizdi. "Tüm söyleyeceklerim bu kadar."

Yanıp sönen ışıklar ve bağırılan sorulardan oluşan bir patlama meydana geldi.

Kakofoniye rağmen, göğsümde dönen bir rahatlama ve korku karışımıyla oradan uzaklaştım. Gerçeğin ortaya çıkmasının özgürleştirici olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Asistanım gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kapıda bekliyordu. Yanından geçerken "Bu... çok samimiydi," dedi.

"Gerçek buydu," diye tersledim ve yanından geçip gittim.

Yönetim kurulu üyelerim küçük odada beni bekliyorlardı. İçlerinden biri, "Bize odayı ver," diye talepte bulundu.

Asistanlar dışarı çıkmak için çabaladı. Yönetim kurulu üyelerinden birkaçı son bir saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Roman, az önce ne yaptığının farkında mısın? Kendi imparatorluğunu havaya uçurdun. Markayı. Güvenini. Her şeyi!"

"Peki ne için?" diye ekledi bir başkası. "Şehit rolü oynamak için mi?" Bir elimi kaldırdım. "Bana ders verme."

"Hayır Roman, bunu duyacaksın," dedi CFO'm, sesi yükseliyordu. "Milyonlar kaybedeceksin. Bunu anlıyor musunuz? Milyonlar. değer kaybedecek. Sponsorlar çekilecek. Peki ne için? Seni terk eden bir kadını korumak için mi?"

"Beni terk etmedi. Bütün bu oyunun aptalca olduğuna karar verdik. Asla işe yaramayacaktı."

"Gayet iyi çalışıyordu. Bunu neden yaptın ki? Seni terk ettiğini söyleyebilirdin. Sana bir ifade verdik! Seni önemseydiğini söylemen gerekiyordu."

ama henüz evlenmeye hazır olmadığınızı fark ettiniz. Karşılıklı saygı ve vesaire, vesaire, vesaire! Avukatlar çok güzel hazırlamışlar."

Öfkem alevlendi. "Artık umurumda değil," dedim soğuk bir şekilde. "Ama endişelenme, şaşırtıcı maaşına dokunulmayacağından emin olacağım."

Ses tonumdaki zehir onları susturdu. Gerçekten pişman olacağım bir şey söyleyemeden oradan uzaklaştım. Anthony beni bekliyordu. Arabasıyla uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi.

Eve dönüş yolu uzun gelmişti. Dolambaçlı araba yoluna girdiğinde, evin görüntüsü bir sığınaktan çok istenmeyen bir şey gibi geldi.

Burası Kaira'nın gittiği günden beri olduğu gibi sessizdi. Çok sessizdi. Birkaç gün önce çalışanları onun hakkında fısıldaşırken yakalamıştım, gülüşünü, mekânı nasıl neşelendirdiğini anımsıyorlardı. Hemen konuyu kapatmış, bir daha benim çatım altında onun adını anmamaları için onlara bağırıyordum.

Ben etraftayken kimse bir şey söylemedi.

Ruby bana hâlâ soğuk davranıyordu ve açıkçası onu suçlayamazdım. Kaira'nın gittiği gün ona patlamıştım ve o günden beri benimle konuşmamıştı. Ben de özür dilememiştim. Ne anlamı vardı ki?

Sessizlik boğucuydu. Evde bir dakika daha kalırsam kendimi delirtecektim.

O akşam, bir şeyler içmek için bazı eski arkadaşlarımla buluştum. Bar gürültülü ve hareketliydi ama enerjideki değişimi fark etmem uzun sürmedi. Bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Konuşmalar yapmacık, kahkahalar zorlamaydı.

Sonunda fazla görmezden gelemedim. ", dedim içkimi bırakarak. "Size neler oluyor çocuklar? Neden herkes garip davranıyor?"

Bakıştılar ve söze dökülmemiş bir anlaşmanın geçtiğini görebiliyordum. Sonunda Simon konuştu. "Garip olan biz değiliz Roman. Sizsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu bize yalan söylediğin anlamına geliyor," dedi Simon açıkça. "Yüzümüze karşı. Nişan hakkında, Kaira hakkında. Her şey hakkında."

Chloe, "Ve unutmayalım ki, mükemmel derecede iyi bir kadını kendi karmaşasına sürükledin ve sonra onu bir hiçmiş gibi bir kenara attın," diye ekledi.

Çenem gerildi. "Öyle bir şey olmadı."

"Öyle değil mi?" Simon meydan okudu. "Çünkü bulunduğumuz yerden öyle görünüyor."

Bir müttefik bulma umuduyla masanın etrafına bakındım ama tek gördüğüm asık suratlardı.

"Yıllardır herkesten uzak duruyorsun," dedi Simon sessizce. "Sonra Kaira çıkageldi ve bir an için onun senin o sert dış görünüşünü kırabileceğini düşündük."

"Ama bunun olmasına izin , değil mi?" dedi Chloe. "Savunmasız olmaktan o kadar korkuyorsun ki, daha bir yere varamadan her şeyi mahvettin."

"Yeter," diye bağırdım, sesim keskin çıkmıştı.

"Hayır Roman, bunu duyman gerek. Eğer tüm bunları dev bir kırmızı bayrak olarak görmüyorsan, başın belada demektir." Simon bir içki aldı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama gerçek dostlar zor olsa bile birbirlerine gerçeği söylerler."

Haklıydılar ve ben bundan nefret ettim. Bunu gösterdikleri için onlardan nefret ettim. Ama en çok da kendimden nefret ettim.

Ondan sonra beni neşelendirecek hiçbir şey olmadı. Sefil bir içki arkadaşıydım ve bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtiler. Birer birer geceyi noktaladılar ve beni masada yarısı boş bir bardak ve içimi kemiren bir pişmanlık duygusuyla yalnız bıraktılar.

Gerçeklerden kaçamazdım: Sorun bendim. Ve eğer bunu düzeltmezsem, sonsuza kadar yalnız kalacaktım.

TAilemin evinin arka güvertesi her zaman benim sığınağım olmuştur. Arka bahçe hala uykudayken bile çok güzeldi. Gökyüzü biraz griydi ama . Dinginliği takdir ediyordum.

şimdiye kadar özlediğimi fark etmemiştim. Los Angeles'ta Roman ve Carla ile geride bıraktığım kaos beni tükenmiş, hayal kırıklığına uğramış bir halde bırakmıştı. Burada otururken, eski yün battaniyeme sarılmışken, kendime ait ipliklerin yeniden örüldüğünü hissettim.

Gerçekten de ev gibisi yoktu.

Birkaç haftadır buradaydım ve yaralarım kabuk bağlamaya başlamış olsa da hayatımda ne yapacağımdan hâlâ emin değildim. Kitabım dizüstü bilgisayarda dokunulmadan bırakılmıştı. Bir aşk hikayesi yazmak gibi bir isteğim yoktu. Özellikle sevgi dolu hissetmiyordum.

Ayrıca, dizüstü bilgisayarın görüntüsü bana Roman'ı hatırlatıyordu. Şık makineye her baktığımda, onu bana verdiği geceyi düşündüm. Bu da beni öptüğünü ve onun yatağında olduğumuzu düşünmeme neden oldu. Doğum gününü. Nispeten kısa bir süreye pek çok güzel anı sığdırılmıştı. Kendimi o ana kaptırdığımda, hiçbir şey yolumuza çıkamazmış gibi geliyordu. Çok mutluyduk.

Ve sonra bir anda kopup gitti.

"Günaydın."

Arkama baktığımda annemin kapının girişinde durduğunu ve bornozunu sımsıkı sardığını gördüm.

"Günaydın," dedim. "Erken kalkmışsın," dedi.

"Uyuyamadım."

"Kahvaltı ister misin?" "Pek aç değilim."

"Waffle yapacağım," dedi. "Eminim onları görünce acıkacaksın."

"Teşekkürler anne."

Tekrar içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Düşüncelerime geri döndüm. Bugün, hatalarımın ağırlığını omuzlarımda taşıyor gibiydim ve evin konforu bile bunu sarsamıyordu. Annemin mutfaktaki sesini duyabiliyordum ve kalın, kabarık waffle ve gevrek domuz pastırması düşüncesi cazip geliyordu, ama kendi mutsuzluğuma o kadar gömülmüştüm ki, yemek için herhangi bir heyecan toplayamadım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve pastırma kokusu dışarı yayıldı.

"Günaydın," dedi babam. "Seninle temiz havanın tadını çıkarmamın sakıncası var mı?" "Tabii ki olmaz."

Babam karşımda oturmuş, sessizce kahvesini yudumluyordu. İlk başta burnunu sokmadı ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, kolumun eteğiyle nasıl oynadığımı, evin arkasındaki ormana onları görmeden nasıl baktığımı inceliyordu. Babam o sessiz ve sakin tiplerden biriydi. Çok konuşmazdı ama konuştuğu zaman da önemliydi.

Sonunda sessizliği bozdu. "Bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin, ufaklık?"

Omuz silktim, aptalı oynadım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana inanmadığını belirten bir bakış attı. "Üç haftadır buradasın ve hâlâ dünyanın sonu gelmiş gibi ortalıkta dolaşıyorsun. Bu sana göre değil. Her zaman dirençli olmuşsundur. Bu farklı. Bu çok daha büyük. Konuş benimle."

İçimi çektim ve battaniyeyi üzerime çektim. "Karmaşık bir durum."

"Karmaşık hikâyeleri sevmem iyi bir şey," dedi, sesi hafif ama ifadesi ciddiydi. "En başından başla."

Ben de anlattım. Ona Roman'dan bahsettim. İlk başta, onunla ilgili beni tetikleyen her şeye odaklanmaktan kendimi alıkoyamadım - kibir, duvarlar, çok soğuk ve hesapçı olabilme şekli. Babam sözümü kesmeden dinledi, arada bir başını salladı ama her şeyi anlatmama izin verdi.

Sonra, gerçekten istemeden, Roman'ın diğer yüzü hakkında konuşmaya başladım. Beni şaşırtan adamdan. Bilmediği topraklarda ona rehberlik etmeme izin veren, sorular soran ve cevapladığımda dinleyen adam. Onu korkutsa bile hayatını bana açan adam. Taşıdığı acıya, üzerinde bir fırtına bulutu gibi asılı duran kedere rağmen inanılmaz şeyler başarmış olan adam.

Ona kütüphaneden ve bana nasıl bir dizüstü bilgisayar verdiğinden bahsettim. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuşarak geçirdiğimiz saatlerden bahsettim. Kitabım hakkında konuştuğumda ve fikirlerimi ona aktardığımda gösterdiği sabırdan bahsettim. Roman kurgu ya da mutlu son hayranı değildi, ama her zaman dinledi ve bir şekilde her zaman gerçekten iyi bir içgörüye sahipti.

"Düşündüm de..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak tereddüt ettim. "Bir an için onu kurtarabileceğimi düşündüm."

Babam kahve fincanını aramızdaki küçük masaya bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kaira, bunun senin işin olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ama göğsüm ağrıyordu. "Biliyorum. Sadece... öyle olmasını istedim. Onu bu durumdan çıkarabilecek kişi olmak istedim. Gözlerimin önünde dönüşmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Kozasından çıkan yasal bir kelebek gibi. Çiçek açtı. Arkadaşları bunu gördü. Çalışanları gördü. Bana her zaman onun için ne kadar iyi olduğumu söylediler."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. "Beni dinle. Roman'ın kendini kurtarması gerekiyor. Bu senin sorumluluğunda değil. Fiziksel anlamda olmadığı sürece kimseyi kurtaramazsın. Ona kalp masajı yapabilir, kanamayı durdurabilir ya da bir otobüsün çarpmasını engelleyebilirsin. Buradaki şeyler senin tamir edebileceğin şeyler değil." Elimini bıraktı ve önce göğsünü sonra da başını okşadı. "Bunu düzeltmek sana düşmez. Bunu kimse düzeltemez. Dünyanın en iyi psikiyatristi olsan da umurunda değil. Bu içten gelen bir şey. Olabileceğini düşündüğün adam olmak istemiyorsa, bu onun suçu. Senin değil."

Bu sözler beni çok etkiledi ama doğru olduklarını biliyordum. Yine de, her şeyin farklı olabileceği umudundan vazgeçmemi kolaylaştırmadı.

"Keşke öyle olmasaydı," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bunun nedeni kalbinizin çok büyük olması," dedi. "Çok önemsiyorsun ve Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Ama bazen başkalarını o kadar çok önemsiyorsun ki kendini önemsemeyi unutuyorsun."

Sessizleştim, ellerimize bakıyordum. Her zaman içimi görebilmişti.

"Bir kez olsun," diye devam etti, "bence artık herkesin bardağını doldurmayı bırakıp kendi bardağını doldurmanın zamanı geldi. Bunu hak ediyorsun, Kaira."

Sözleri havada asılı kaldı ve bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda gözlerimde birikmeye başlayan yaşları sildim ve ona baktım. "Teşekkür ederim, baba."

Gülümsedi, beni her zaman güvende hissettiren o sıcak, tanıdık gülümseme. "Verecek çok şeyin var evlat. Ama önce kendine bakmazsan başkalarına elinden gelenin en iyisini veremezsin."

"Deneyeceğim," dedim ve ciddiydim.

"Güzel," dedi ve tekrar sandalyesine yaslandı. "Ve unutma, bir şeyin istediğin gibi sonuçlanmamış olması ona değmediği anlamına gelmez. Bu adam -bu Romalı- sana bir macera yaşattı. Eğer hepsi buysa, öyle olsun. Ama pişman olma. Bunu hissetmek, bunu yaşamak, hiçbir şey hissetmemekten daha iyidir."

Başımı salladım ve bir damla gözyaşımı daha sildim. "Çok uzun zamandır kalbimi koruyorum baba. Bunu nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Zaten yaptın," dedi basitçe. "Onunla ilgili bir şey seni ona izin vermeye itti. Ve eğer bunu bir kez yapabildiysen, tekrar yapabilirsin - tutkularınla, hayallerinle, bundan sonra ne olursa olsun. Orada düşündüğünden daha fazla yerin var."

"Bundan emin değilim. Kendimi çok boş hissediyorum. Boş. Verecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Yapacaksın."

İçimi çektim. "Olabilir. Sanırım şu anda sorun şu ki ben istemiyorum. Bir daha kimseye bir şey vermekle ilgilenmiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Yapacaksın. Kelebekler için de fazla endişelenme. Metamorfoz her zaman biraz karışıktır, ama aynı zamanda güzeldir."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme hissettim - her zamanki gibi inatçı olan iyimserliği, umut ışığını görmemi sağlıyordu. "Bazen karmaşanın içindeki güzelliği görmek zor oluyor," diye itiraf ettim.

"Çünkü tam ortasındasın," diye cevap verdi hafifçe omuz silkerek. "Dizine kadar çamura battığında manzarayı seyretmek zor oluyor. Biraz zaman tanı, Kaira. Biraz geri çekil, nefesini topla. Eninde sonunda göreceksin, sadece çamuru değil, tüm güzel panoramayı."

Sözlerini özümseyerek yavaşça başımı salladım.

"Hayat her zaman sahip olduklarınıza ya da istediklerinize sıkı sıkıya tutunmak değildir. Bazen nasıl bırakılacağını öğrenmek ve bunun ne olduğuna güvenmekle ilgilidir."

senin içindi."

"Eğer bir şeyi seviyorsanız onu özgür bırakın" dedim, uzun zaman önce duvarımda asılı olan bir posteri hatırlayarak.

Sırıttı. "Aynen öyle. Geri gelirse senindir, gelmezse hiç . Ama her iki durumda da iyi olacaksın. Seni tanıyorum. Şu anda kendini zayıf hissediyor olabilirsin ama sen çetin cevizsin. Her zaman da öyleydin."

"Ama ya korkarsam?" Bir süre durakladıktan sonra, bir tür güvence için gözlerinin içine bakarak sordum.

"Olmalısın. Onu gerçek yapan da bu. Bu korku büyümek üzere olduğunuz, değişmek üzere olduğunuz anlamına gelir. Eski konfor alanınızın sınırı, yeni bir şeye doğru uzanıyor."

Bilgeliği ve cesaretlendirmeyi bir arada sunmasına bayıldım.

Derin bir nefes aldım ve sözlerinin daha derine inmesine izin verdim. "Ama değişim çok korkutucu."

"Öyle," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda kaçınılmaz. Ve çoğu zaman, eski yöntemlerimize saplanıp kaldığımızda asla hayal edemeyeceğimiz şeyleri de beraberinde getirir. Hayatınızda bir kapının kapandığı tüm zamanları düşünün. Başka bir yerde bir pencere açılmadı mı?"

Bunu düşündüm, geçmişteki olaylar bir filmden sahneler gibi gözümün önünden geçti. Elbette haklıydı.

"Carla konusunda ne yapacağım?" Ben sordum.

Omuz silktili. "Bu çok daha kolay. Duyguları incindi. Bence biraz aşırı tepki vermiş olabilir ama siz kadınların arkadaşlık ilişkilerini nasıl yürüttüğünüz hakkında pek bir şey bilmiyorum. Arkadaşlarımdan biriyle konuşmadan aylar geçiriyorum ve sanki bir gün geçmiş gibi oluyor. Özür diledin. Daha iyi bir arkadaş olacağınıza söz verdiniz. Eğer arkadaşlığı bitirmeyi seçerse, bu onun suçu. Bunu kontrol ama iyi bir arkadaş olduğunu biliyorum. Bir hıçkırık yaşadın. Benzersiz bir duruma yakalandın. Bahse girerim bir gün onun da başına gelecek. O zaman sen de onun canına okuyabilirsin."

"Umarım öyledir," dedim. "Kötü anlamda değil. Benim yaşadığım o küçük mutluluğu onun da yaşamasını istiyorum. Umarım onunki benimkinden daha uzun sürer. Muhtemelen duygularım incinecek ama bu küçük egzersiz bana çok şey öğretti. Ona merhamet göstereceğim."

Gülümsedi. "Aferin kızıma."

Haftalardır ilk kez bir umut ışığı hissettim -Roman ve benim için değil, kendim için. Belki de haklıydı. Belki de önümdeki yolun açılmasını beklemeyi bırakıp kendi yolumu çizmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Tam o sırada arkamızdaki kapı açıldı ve annem başını dışarı çıkardı. "Kahvaltı hazır, Tweedle Dee ve Tweedle Dumb," diye seslendi sırtarak.

"Ben Tweedle Dee," dedi babam ve ben hep bir ağızdan, tıpkı küçüklüğümde beri yaptığımız gibi. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez güldüm.

-Gerçek, içten bir kahkaha.

T ev bunaltıcı bir sessizlik içindeydi, her geçen gün daha ağırlaşan bir sessizlik. Mutfağın dışında oyalanıyor, işlerine devam eden personelin boğuk seslerini dinliyordum. Tencereler çınılıyordu, Su akıyordu ama ne kahkaha ne de sıradan bir sohbet vardı.

Kaira bu eve, kaybolana kadar eksik olduğunu fark bir şey getirmişti. Onsuz ev, bir yuvadan çok bir mezara benziyordu. Bundan nefret ediyordum ve bunu yarattığım için kendimden de nefret ediyordum.

Sözleşmeyi sona erdirme ve onu kışının üstüne atma kararım benden çok daha fazlasını etkiledi. Hepsi onun kaybını hissediyordu. Burası bir yas evine dönüşmüştü.

Saatime baktım ve pişmanlık içinde kaybolmuş bir halde orada durarak ne kadar zaman kaybettiğimi fark ettim. Sesli bir iç çekişle mutfağa adım attım. Çalışanlar dönüp bana baktı; bazıları duraksadı, bazıları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle selam vermeye çalıştı.

"Herkes günaydın," dedim, sesim kısıktı. Cevap olarak "günaydın" mırıltıları geldi ama hiçbirisi eskisi kadar sıcak değildi. Onları suçlayamazdım. Gözlerimin içine bakmak istemiyorlardı.

Kendime bir kahve doldurdum ve rahat davranmaya çalıştım ama havadaki gerginlik boğucuydu.

"Hepiniz yemek odasında bana katılabilir misiniz?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak sordum. "Her ne üzerinde çalışıyorsanız bekleyebilir. Kahve, çay, ne isterseniz getirin. Bir saat kadar vaktinize ihtiyacım olacak."

Birkaç tereddütlü baş sallama oldu ama kimse kımıldamadı. "Lütfen."

Yavaşça mutfaktan çıktılar, ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Muhtemelen onları kovacağımı ya da bardaklarda su lekesine ya da kütüphanedeki raflarda toz zerreciklerine izin verdikleri için azarlayacağımı düşündüler.

Bunun olacağından şüphelenmekte haksız değillerdi. Eski Romalı, Kaira hayatıma girmeden önceki Romalı, bunu yapardı. Ben de öyle yapardım. Titizdim ve her şeyin belli bir şekilde yapılmasını severdim. İstedğim gibi yapılmadığında nefret ederdim.

Onları yemek odasına kadar takip ettim, ev personelinin geri kalanı çoktan toplanmıştı. Herkesi bir araya getirmek için önceden haber vermiştim. Yaklaşık on beş-yirmi kişi alanı doldurmuştu, yüzlerinde merak ve belirsizlik karışımı bir ifade vardı.

Boğazımı temizledim ve masanın başında durdum. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bunun normal olmadığını biliyorum ve zaman ayırdığınız için minnettarım. Konuşmamız gereken bazı şeyler var. Lütfen herkes otursun."

Oturduklarında ayak sesleri ve sandalyelerin sürtünmesi duyuldu, yüzlerinde temkinli bir ifade vardı. Onları suçlayamazdım. Pek de yaklaşılabılır biri değildim. Hiçbiri tek kelime etmedi. Birkaçının nefes bile almadığından oldukça emindim. Onlara kendimi büyük kötü kurtmuşum ve işleri her zaman tehlikedeymiş gibi hissettirdiğim için nefret ediyordum.

Ellerimi birbirine kenetledim ve konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Özür dileyerek başlamak istiyorum. Bu evi bir savaş alanı gibi hissettirdiğimi biliyorum. Hepinize yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşsunuz gibi hissettirdiğimi biliyorum ve bu benim suçum."

Oda sessizdi ama gerginlik biraz azaldı. Yüz ifadeleri korkudan şaşkınlığa doğru değişti.

"Yıllarca bu evi ve dolayısıyla hepinizi bir kalkan olarak kullandım. İşler zorlaştığında, dış dünya çok gürültülü olduğunda, hıncımı sizden çıkardım. Ne yaparsanız yapın, yeterince iyi değilmişsiniz gibi hissettiren bir ortam yarattım. Ve bu adil değil. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Yine de kimse konuşmadı ama yüzlerindeki duyguları görebiliyordum. Belirsizlik, inançsızlık, hatta belki de rahatlama.

"Uzun zamandır içimde büyük bir öfke ve keder taşıyordum," diye itiraf ettim. "Ve bununla başa çıkmak yerine, en çok yanımda olan insanlara saldırdım. O da sizdiniz. Kimsenin yapmadığı şekilde yanımda oldunuz. Ailemi kaybettiğimde, beni ayakta tutan sizdiniz."

Gidiyorum. Onların geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştınız ve bunun için size hiçbir zaman doğru dürüst teşekkür etmedim. Hepiniz mecbur olmadığınız halde öne çıktınız." Bahçivana döndüm. "Solaryumda size yardım etmem için ısrar ettiğinizde ne yaptığınızı hiç anlamamıştım. Ama şimdi bunun beni hayata döndürmeye çalışma yöntemin olduğunu görüyorum. Benimle zaman geçirdin ve her zamanki taziyelerini sunmadan beni rahatlattın."

"Benim için bir zevkti," diye mırıldandı.

Gözlerinde yaşlar parlayan Marilyn'e baktım. "Ve sen, sen benim hayatımda herkesten daha uzun süre sabit kaldın. Sen benim için bir anneydin ve ben sana benim için ne kadar önemli olduğunu gösterme konusunda çok kötü bir iş çıkardım." Sertçe yutkundum, kendi gözlerimin akmayan yaşlarla yanmaya başladığını hissettim. "Bunu göz ardı ettiğim, varlığını hafife aldığım ve gereksiz sertlik gösterdiğim tüm zamanlar için özür dilerim."

Oda duygularla doluydu, sanki duvarların kendisi nefes vermek için bekliyormuş gibi toplu bir nefes tutuluyordu.

"Özürlerin geçmişi geri getiremeyeceğini biliyorum, ancak şimdi buradayım, telafi etmeye ve her birinizin masaya getirdiklerini daha iyi anlayarak ve takdir ederek ilerlemeye hazırım."

Birkaç kişi gözlerini sildi. Sertçe yutkundum ve devam ettim. "Ne kadar yanıldığımı şimdi anlıyorum. Kaira-" Duraksadım, adı boğazımda düğümlendi. "Bana bir ayna tuttu ve ben gördüklerimden hoşlanmadım. Ama bana önemli bir şey öğretti: İlerlemenin tek yolu, ne kadar çirkin olursa olsun gerçeğe yüzleşmektir."

Odaya baktım ve sırayla herkesin bakışlarını üzerimde topladım. "Bencilce davrandım. Hepinizi kötü günlerimde kum torbam olarak kullandım ve bunun için çok ama çok üzgünüm. Geçmişi değiştiremem ama size söz veriyorum, ileride daha iyisini yapacağım."

Bir an için oda hareketsiz kaldı. Sonra Marilyn ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Kollarını bana doladığında gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Sarılması beni ürküttü ama kulağıma fısıldadığı şey kadar değil.

"Seni seviyorum, Roman," dedi, sesi duygu yüklü çıkıyordu. "Bunu yirmi yıldır yapmak istiyordum. Küçükken sana sarılmama izin verirdin. Aileni kaybettikten sonra, ne zaman denesem geri çekilirdin. Sana sarılmama izin ver."

Bu tür bir savunmasızlığa alışık olmadığım için kaskatı kesildim, ama kolları etrafımda sıkılaştığında içimde bir şey çatladı. Ona doğru eğildim.

kucakladım, başımı omzuna yasladım. Bu kadar bütünüyle görünmenin verdiği rahatsızlık neredeyse dayanılmazdı ama buna izin verdim.

Marilyn hafifçe geri çekildi ve ben küçük bir çocukken yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni hep sevdik," dedi usulca. "Sadece artık sana nasıl ulaşacağımızı bilmiyorduk. Neden hepimiz kaldık sanıyorsun? Senin neşeli kişiliğin yüzünden değil. Hepimiz senin için bir sorumluluk hissettik. Aileni seviyorduk ve çoğumuz onlara sadık kalmaya yemin ettik. Burada kalmamızı isteyeceklerini biliyorduk. Onların bıraktığı boşluğu doldurmamız gerekiyordu. Güzel anne ve babanın yerini asla dolduramayacağımızı biliyorum ama hepimiz denemek istiyoruz. Sen çok güzel ve mutlu bir çocuktun. Onun hâlâ orada bir yerde olduğunu hep biliyorduk. Kaira eve geldiğinde, o küçük çocuğu bir kez daha gördük."

Cevap verecek kelimeleri bulamadan başımı salladım.

Doğrulduğumda odanın kenarındaki hareketi fark ettim. Ruby kapı aralığında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, ifadesi okunamaz haldeydi. Haftalardır konuşmamıştık, Kaira'nın gittiği gün yaşadığım patlamanın etkisi hâlâ aramızda asılı duruyordu. Ama şimdi, gözlerimiz buluştuğunda, bana küçük, geçici bir gülümseme verdi.

Personel kendi aralarında mırıldanmaya başladı, bazıları sessizce bana teşekkür ediyor, diğerleri samimiyetime inandıklarına dair güvence veriyordu. Ama benim dikkatim Ruby'deydi.

"Ruby," dedim, sesim sabitti. "Konuşmamız gerek."

Başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti. Personeli yemek odasında bıraktım ve onu en sevdiği oturma odasına kadar takip ettim. Kanepeye oturdu, duruşu rahattı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi.

Karşısına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Bunu yapmak zorundaydım. Sen de dahil olmak üzere bu evdeki herkesin kabusu oldum."

"Öyle," dedi açık açık. "Ama neden şimdi? Ne değişti?"

Tereddüt ettim, doğru kelimeleri arıyordum. "Kaira bazı şeyleri farklı görmemi sağladı. Saçmalıklarına katlanmadı ve yıllardır görmezden geldiğim şeyleri yüzüme vurdu. Bu şekilde devam edersem, kelimenin tam anlamıyla yalnız kalacağımı anlamamı sağladı."

Ruby beni inceledi, ifadesi yumuşadı. "Senin üzerinde bir etki bırakmış."

"Öyle yaptı," diye itiraf ettim. "Ve şimdi o gitti ve ben de haftalarımı diğer herkesi uzaklaştırarak geçirdim. Bunu yapmaya devam edemem. O buraya gelmeden önce bulunduğum o soğuk ve yalnız yere geri dönmek istemiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Roman, uzun zamandır acı çekiyorsun. Aileni kaybetmek, senin gibi büyümek, bu herkesi yıkmaya yeter. Ama sen her zaman her şeyi kendi başına halledebileceğini kanıtlama ihtiyacı duydun. Daha iyi bir teyze olmam gerektiğini biliyorum. İstedim ama sen beni kendinden uzaklaştırdın. Çok yetenekli ve bağımsızdın. Sana vermem gerekenin bu olduğunu düşünmekle hata ettim. Daha fazla yanında olmalıydım. Seni çok uzun süre yalnız bıraktım. Yalnız değilsin Roman. Asla yalnız olmak zorunda değilsin. Artık değilsin."

"Bunu artık biliyorum," dedim. "Ya da en azından çalışıyorum."

Ruby gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu yaptığın için, özür dilediğin için. Bu bir başlangıç. Büyük bir başlangıç. O odadaki insanlar senin için ateşin içinden geçebilir. En azından çoğu. Umarım bunu takdir edersiniz."

Geçmişte yaptıklarımın yükü hâlâ üzerimde ağır bir şekilde oturuyor olsa da, sözleriyle hafifçe hafıflediğimi hissederek başımı salladım. "İstiyorum,"

diye dürüstçe cevap verdim. "Gerçekten her şeyi farklı görmeye başlamak istiyorum Ruby. İnsanların umursadığına inanmak istiyorum. Gerçekten önemsediklerine. Ben bıkkınım. Bunu biliyorum. Farklı olmak istiyorum."

"Umursuyorlar, Roman. Senin bildiğinden daha fazla. Bu onlar için, bizim için her zaman görevden fazlası oldu. Kaldık çünkü senin için burada olmak istedik,

çünkü sizi önemsiyoruz."

"Bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Son bir ayımı yıllar boyunca söylediğim her sözü ve yaptığım her hareketi tekrarlayarak geçirdim. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

"Bir sorunun olduğunu kabul etmek ilk adımdır," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Daha iyi olacaksın. Olacağını biliyorum. Biraz zaman ayır. İçgüdünün Kaira'nın peşinden koşmak olduğunu biliyorum ama bence biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Kendin üzerinde çalış. İyileş. O zaman belki bir şansın olabilir."

Başımı salladım. "O gemi çoktan kalktı. Ona bunu tekrar yaşatmayacağım. Sadece geçirdiğimiz zaman için mutluyum."

Dokuz Ay Sonra

I aynanın önünde durdum ve yansıma baktım. Gördüğüm şey hoşuma gitti mi?

Evet.

Kendine güvenen bir kadındım.

En azından ben kendime bunu söylemeye devam edecektim. İlk kitabını çıkaran çiçeği burnunda bir yazardım. Bu benim başarıya attığım ilk adımdı. Bunu kendi paramla ve kendi gücümle yaptım. Evet, ailemden ve Carla'dan biraz destek almıştım ama bu benim eserimdi.

Bunu ben yaptım.

Uzun bir dokuz ay olmuştu. Yıl sanki uzamış gibiydi. Roman'ın malikanesinde olan her şeyi işlerken, kendimi o dünyadan ayırırken ve kendi yayıncılığımın labirentinde yolumu çizerken zaman yavaşlıyor gibiydi. Her adım bir vahiydi, Roman'ın etkisinin gölgesi üzerimde olmadan kendi başıma başarabileceğimin bir ilanıydı.

Ayrıldığımızı ve her şeyin sahte olduğunu açıkladıktan sonra medyanın etkisinden kurtuldum. Çok acımasızdı. Bir daha yaşamak isteyeceğim bir şey değildi. Neyse ki ben darbesinden içinde korunmuştum.

Philadelphia'da. Ve çok geçmeden bir başkası skandal bir şey yaptı ve Roman Kelly'nin sahte nişanlısı uzak bir anı oldu.

Hayatta kaldım.

Bu, her sabah gözlerimi açtığımda kendime söylediğim bir şeydi. Sadece hayatta kalmadım, geliştirdim de. Roman tarafından kaldırılma atılmak başıma gelen en iyi şey oldu. Sıfıra indirildim ve kendimi toparladığımda kozadan çıkan tırtıl bendim. Yeni beni sevdim. Aynada kendime nadiren bakıyor ve daha düz olabilecek kalın kalçalarımı ya da göbeğimi fark ediyordum.

Bluzumun yakasını düzeltiltim, derin bir nefes aldım ve aynaya doğru döndüm. Carla kafasını odama soktu. "Kendi kitap tanıtımına geç kalacaksın."

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum. "Eşarplı mı eşarpsız mı?"

Carla kararlı bir şekilde işaret etmeden önce bir süre beni inceledi. "Eşarp yok.

Basit tutun. Yazara odaklansınlar, aksesuarlara değil."

Başımı sallayarak onayladım ve eşarplı yatağıma geri bıraktım. Carla haklıydı; bugün benim işimle, kelimelerimle ilgiliydi. Derin bir nefes daha aldım ve çantamı kaptım.

"Harika görünüyorsun, Kaira," dedi Carla, odamdan çıkarken bana yol göstererek. Her şeyde bana çok büyük destek olmuştu, neredeyse hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibiydi. Kız kardeşler gibi didiştik. Yaklaşık iki ay ayrı kaldıktan sonra tekrar en iyi arkadaş olmuştuk.

Kitapçıya giderken gerçeküstü hissediyordum. Dünyaya, kurgu kılığına girmiş sayfalarda gizlenmiş bir parçamı sunmak üzereydim. Carla ve ben arka taraftan içeri alındık. Hevesli personel bize iyi bir kalabalık olduğunu ve ellerimin bir sürü kitap imzalamaya hazır olduğunu umduğunu söyledi.

Mağazaya girdim ve benim için hazırlanmış alana doğru yürüdüm. Carla ve benim hazırladığımız posterlerde ismim koyu mavi yazı tipiyle yazılmıştı. Tüm bunların gerçekleştiğine inanamıyordum.

Barnes & Noble'daki kuyruk sonsuz değildi ama sabitti. Her yeni yüz yeni bir heyecan ve minnettarlık dalgası getiriyordu. Bir iç kapağa daha adımları karalarken, başarmanın verdiği hazzın üzerimden akıp gitmesine engel olamıyordum. İlk kitabım, huysuz bir güneş ışığı, düşmandan aşığa bir aşk romanı, masanın etrafında parlak kuleler halinde dizilmişti. Adımı o kapakların üzerinde görmek hâlâ gerçek gibi gelmiyordu.

Yanımda, Carla kendi elementindeydi. Dramatik bir şekilde kitap yığınlarını işaret ediyordu, coşkusu bulaşıcıydı - ya da korkutucuydu.

sorduğun kişi.

"Noel geliyor millet!" diye bağırdı yakınlardaki bilimkurgu bölümüne göz atan bir gruba. "Romantik bir hediye vermek istemez misiniz? Kitap seven arkadaşlarınız için bir kahraman olmak istemez misiniz? Bu Kaira Foster! Bu şaheseri sehpanızda bulundurmadığınıza pişman olacaksınız!"

"Carla!" Kahkahalarım arasında boğuldum. "Sakin ol! Buraya alışveriş yapmaya geldiler, havlanmaya değil!"

Şok olmuş gibi yaparak bana döndü. "Sakin mi olayım? Benimle tanıştınız mı? Ben senin bir numaralı abartılı kadınınım. Bu gece kapalı gişe oynamanızı sağlamak benim işim."

Başımı salladım, hâlâ gülüyordum. Carla'nın maskaralıkları dikkat çekiyordu elbette, ama aynı zamanda tüm olayı daha az bunaltıcı hissettiriyordu. Karakterler arasındaki yavaş ilerleyen gerilimi ne kadar sevdiğini söyleyen gülümseyen bir kadın için başka bir kitap imzaladım. O gittikten sonra da sözleri aklımdan çıkmadı.

Carla sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir sonraki avını arayan bir şahin gibi kalabalığı süzdü. "Noel sergisinin yanındaki şu çift," dedi çenesiyle kurnazca işaret ederek. "Onları buraya getireceğim."

"Lütfen yapma." Kolunu çekiştirdim.

"Çok geç." Ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Hey! Siz ikiniz baharatlı bir aşk hikâyesiyle sarmaş dolaş olmak isteyen insanlara benziyorsunuz."

Çift donakaldı, yüzlerindeki ifade eğlence ve telaş karışımıydı. "Carla!"

Ona vurdum ama zahmetsizce kaçtı.

Hiç umursamadan sıırttı. "Güven bana, daha sonra bana teşekkür edecekler."

Sonunda, çift oraya gitti ve beni şaşırtarak iki kopya satın aldılar. Carla övgüyü hak eden bir gösteri yaptı. Gözlerimi devirdim ama gülümsememi engelleyemedim. Kimin bir reklamcıya, menajere ve büyük yayınevlerinden birinin sağlayacağı büyük bir halkla ilişkiler ekibine ihtiyacı vardı ki? Benim Carla'm vardı. O benim gizli silahımdı. Ve bu şekilde, satışlarımdan gelen paranın çoğu bende kalacaktı.

İmza günü sona erip kalabalık azalırken Carla sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kendini beğenmiş bir şekilde kavuşturdu. "Bence aşk romanlarının gelecekteki kraliçesi için çok başarılı bir gün oldu."

Başımı salladım ama sözleri göğsümün gururla kabarmasına neden oldu. Geçtiğimiz yıl hayatımın en zorlu ve en ödüllendirici yılı olmuştu. Kendimin her zerresini bu kitaba dökmüştüm. Başlangıçta yazmayı planladığım hikaye bu değildi, ama anlatmam gereken hikayeydi - kalp kırıklığı, iyileşme ve yeniden sevmeye cesaret etme hakkında bir hikaye. Kendime ve

Roman'la ayrıldığıımızdan beri sessizleşen karakterlerin hikâyesini bir gün anlatacaktım. Ama henüz değil.

"Başardın Kaira," dedi Carla, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Kendini gerçekten toparladın. Bu yıl senin kadar çok çalışan birini daha önce hiç görmedim. Hayatının en başarılı yılını geçirdin ve bunun her bir parçasını hak ediyorsun."

Sözleri gözlerimi yaşarttı. Ona gülümsedim, iyi ve kötü her anımda yanımda olan en iyi arkadaşıma. "Teşekkürler Carla. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Öncelikle, bugün yarısı kadar kitap satamazdın," diye alay etti ama gözlerinde gururlu bir parıltı vardı. "Cidden ama. Sen inanılmazsın. Bunu sakın unutma."

Kitap yığınlarına, hâlâ ellerinde kitap kopyalarıyla etrafta dolaşan insanlara baktım. Uzun zamandır ilk kez kendimle gerçekten gurur duyduğumu hissettim. Hayatımı yeniden inşa etmiş, ruhumu anlamlı bir işe vermişim ve bunun karşılığını almışım. Ancak başarının ışıltısının tadını çıkarırken bile zihnimin arkasında sessiz bir sızı vardı.

Carla fark etmiş olmalı ki dirseğiyle beni dürttü. "Bu bakış ne için?"

"Ne bakışı?" Masum numarası yaparak sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "O hüzünlü, uzaklara bakan bakış. Hadi, dökül."

İçimi çektim, çenemi elime dayadım. "Bilmiyorum. Sadece... her şey harika. Kitabım çıktı, insanlar onu seviyor gibi görünüyor, hayatta olduğum yerden memnunum. Ama..."

"Ama?" Carla sordu.

Tereddüt ettim. Sorunlarımı onun üzerine yıkmak istemedim. Onlar gerçekten sorun değildi. Sadece biraz üzüntü vardı. "Hâlâ eksik olan bir şey var. Ya da biri."

Yüz ifadesi yumuşadı ve daha yakına eğildi. "Roman demek istiyorsun."

Hemen cevap vermedim ama vermeme de gerek yoktu. Carla beni her zaman bir kitap gibi okuyabilmişti.

"Duyduğuma göre yine açık artırmaya çıkacakmış," dedi, ses tonu rahattı ama gözleri muziplikle parlıyordu. "Bu yıl etkinliği Noel'e aldılar. Ve bu sefer bir bilet alabilirsin."

İçimden fişkıran kahkaha her şeyden çok kuşkuluydu. "Carla, bu delilik. Bir hayır müzayedesinde ortaya çıkıp

Hiçbir şey olmamış gibi. Özellikle de ne kadara gideceğini düşünürsek. Birkaç kitap sattım ama ortalıkta yüz bin dolarım yok."

"Birkaç taneden çok daha fazlasını satmışsın," dedi. "Çok daha fazlasını."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ben sadece o yarayı tekrar açmak istemiyorum.

O yola geri dönmemem en iyisi."

"Neden olmasın?" diye sordu, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Çünkü..." Belli belirsiz bir işaret yaptım. "Çünkü beni aştı. Şu anda harika gidiyor. Manşetleri gördüm. Medyanın her yerinde ve mutlu görünüyor. Belli ki kendi üzerinde çok çalışmış ve ben onun adına mutluyum.

Ama birbirimiz için iyi değildik."

"Bir yıl önce tabii," diye düzeltti Carla. "Şimdi mi?" Kitaplarımdan birini eline aldı ve kapağındaki hareketli erkek ana karakteri işaret etti. "Bu adam mı? O senin ruh eşin olabilir."

Gözlerimi devirdim ama küçük bir gülümsemeyi de bastıramadım. "Bu bir kurgu, Carla."

"Belki," dedi omuz silkerek. "Ama kurgu hayattan ilham alır. Ve oturduğum yerden bakınca, Roman senin kitabından çok daha fazlasına ilham vermiş gibi görünüyor."

Bunu inkâr etmedim. Roman hayatımdaki pek çok değişim için bir katalizör olmuştu. Beni kaçındığım yanlarımla yüzleşmeye, risk almaya ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim şekillerde açılmaya zorlamıştı. Ve aramızdaki şeyler yürümemiş olsa da, bende görmezden gelemeyeceğim bir iz bırakmıştı.

Yine de onu tekrar görme fikri korkutucuydu. Ya beni görmek istemiyorsa? Ya tamamen hayatına devam ettiyse?

"Muhtemelen biriyle görüşüyordur," dedim. "Ona bir kadınla ne kadar iyi olabileceğini gösterdim ve şimdi muhtemelen onu mutlu eden birini buldu. Yasak odalara girmeyecek birini."

Kadın homurdandı. "Kaira, eğer kitaplarındaki her bölüme 'muhtemelen onsuz mutludur' diye başlasaydın, sence onları okuyan olur muydu?" Carla parmağıyla kitabın kapağına dokundu. "İnsanlar umut istiyor. Risk görmek istiyorlar, büyük istiyorlar, her şeyin üstesinden gelen bir aşk istiyorlar. Belki de biraz daha karakterleriniz gibi yaşamaya başlamanızın zamanı gelmiştir."

Bir nefes verdim. Haklıydı. Karakterlerim her zaman risk alır, her zaman istedikleri şey için savaşırdı. Kendi tavsiyelerimi dinlemeye istekli olmasaydım kendime gerçekten böyle hikâyelerin yaratıcısı diyebilir miydim?

"Hayat her zaman sanatı taklit etmez," dedim.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi Carla. "Ama eğer hala ne olabilirdi diye merak eden küçük bir parçan bile varsa, korkunun seni geri tutmasına izin verme. Hayat pişmanlıklar için çok kısa, Kaira. Sadece konuş onunla. Belki artık ona karşı bir şey hissetmediğini fark edersin."

Başımı salladım, sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Belki de haklıydı. Belki de kendi sonsuza dek mutlu sonumu bulmak için hâlâ bir şansım vardı. Ama şimdilik kitabım, en iyi arkadaşım ve gurur duyduğum bir hayatım vardı. Bu fazlasıyla yeterliydi.

değil miydi? Roman'a ihtiyacım yoktu.

Ya da belki de tam olarak bu yüzden hazırdım. Ona ihtiyacım yoktu. Onun bağlantıları ya da desteği olmadan kendimi başarılı kılmıştım. Belki şimdi hepsine sahip olabilirdim.

Bunu kendime bir kez daha yaptığıma inanamıyordum. Beni tehdit eden papyonumu düzelttim. Sevgililer Günü etkinliği, insanların cömert ruhunu en üst düzeye çıkarma umuduyla bir Noel etkinliğine taşınmıştı. Ve onları tüm paralarını hediyeler.

Böyle bir şey olacak gibi değildi. Etkinliğe katılması planlanan insanların yakacak parası vardı. Noel'de bir ton harcamış olsalar da fark etmezdi. Benimle ve diğer uygun bekarlarla bir randevu satın almak da dahil olmak üzere istedikleri her şeyi yapmak için bol miktarda paraları kalacaktı.

Fuayeye adım attığımda Marilyn, "Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi.

"Bu gece siyah kravat istiyorlar," diye yakındım.

"Sana çok yakışmış." Bir adım öne çıktı ve papyonunu bir kez daha düzeltti. "Herkesin istediği kişi sen olacaksın."

"Beni yalnız yakalayana kadar," dedim.

"Kes şunu. Her kadın seninle oturma şansını yakaladığı için heyecanlanır."

Alay ettim. "Bundan pek emin değilim. Kaçan kişi hakkında konuşmaya başladığımda onları geri çevirme eğilimindeyim."

"O zaman bu gece onun hakkında konuşma," dedi nazikçe. "Bu senin yeni biriyle tanışman için bir fırsat. Bence artık zamanı geldi. Uzun bir yol kat ettin. Artık hazırsın."

Herkesin böyle düşündüğünü biliyordum ama ben öyle hissetmiyordum. Hâlâ Kaira'ya takılıp kalmıştım. Onu unutabileceğimden emin değildim. Unutmak istiyordum ama yapamıyordum.

"Gitmeliyim," dedim. "Anthony bekliyor."

Ve . Benim için arabanın kapısını açtı. Böyle şeylerden ne kadar nefret ettiğim üzerinde çok fazla durmamaya çalışarak içeri girdim. Sadece birkaç saatti ve para iyi bir amaç içindi Kanserli çocuklar için bunu sineye çekebilirdim.

İçeri girdiğimde balo salonunda büyük bir hareketlilik vardı. Los Angeles'ın ışıltılı seçkinleriyle doluydu. Elllerinde şampanya kadehleriyle her zaman bu tür şeylere katılan aynı karakterler etrafta dolaşıyordu. En güzel elbiselerini ve mücevherlerini giymişlerdi. Birçok tanıdık yüz gördüm. Ve onlar da beni gördü. Kalabalığın içinde ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Şık siyah üniformalı personel masalar arasında mekik dokuyor, şampanya kadehlerini ve ordövrleri dengeliyordu. Barda sessiz bir köşe buldum ve güvenli bir mesafeden etkileşimi izledim. Yanımda bir kadın bir espriye çok yüksek sesle güldü, tiz sesi sinirlerimi gerdi. Bir viski söyledim ve hafifçe dönerek gürültüyü engellemeye çalıştım. İçkimden bir yudum aldım ve odayı bir kez daha tarayarak kendimi kavgaya katılmaya hazırladım.

Kaynaştım. El sıkıştım. Yeni iş girişimim için tebrikleri kabul ettim ve tüm doğru şeyleri söyledim. Aynı konuşma parçalarının tekrar tekrar okunduğu aynı oyun kitabı gibiydi.

Çok geçmeden siyahlar giymiş genç bir kadın beni almaya geldi. Geçen yıl beni bulması için gönderilen kişinin Kaira olduğunu hatırlayınca içimde bir sızı hissettim.

"Bu taraftan, Bay Kelly," dedi.

Kalabalığın arasından geçerek geçen yılki bekleme alanına kadar onu takip ettim. İyi ve kötü pek çok anıyı geri getiriyordu. Kulisteki yerimi aldım, tüm gözler üzerimdeyken balo salonunun dışında olmaktan memnundum. Mola uzun sürmeyecekti ama fırsatım varken tadını çıkaracaktım.

Sahne arkasındaki görüş noktamdan kaosu eğlence ve inançsızlık karışımı bir duyguyla izledim. Son yardım müzayedesinin üzerinden gerçekten bir yıl geçmiş miydi? Aynı anda hem bir ömür hem de dün gibi geliyordu.

Kalabalıktaki konuşma uğultusu donuk bir uğultuya dönüşmüştü. Adım fısıltılarla dolaşmaya başlamıştı bile, beklenti hissediliyordu. Geçen yılki iki adamın açık artırmaya çıktığını fark ettim.

"Beyler," dedim ellerini sıkarak. "Sizi tekrar sıcak koltukta görmek güzel."

"Umalım da bir tur daha hayatta kalalım."

Diğer milyarder sırttı. "En azından teklif sahibimizle evleniyormuş gibi yapmadık."

Bir nostalji titreşimi hissederek gülümsedim. "Eğer Kaira sana teklif verseydi, inan bana, deneyebilirdin."

Adı bir sır değildi - bu yılın başındaki medya sirkinden sonra değil - ama yine de göğsümü sıkma gücüne sahipti.

İlk milyarder tanıtıldı, açık artırma savaşı başlarken flört geçmişiyle dalga geçildi. Rakamlar geçen yıldan daha yüksekti, salondaki enerji bulaşıcıydı. Belki de organizatörler Noel öncesi olarak değiştirdiklerinde bir şeylerin peşindeydiler. Etkileyici bir rakama "satıldı". Sonra sıra ikinci milyardere geldi. Bir kez daha, büyük final gibi sona saklanmışım. Baskı falan yoktu.

Açık artırmayı izledim ve ilkinden daha yüksek bir fiyata gittiğini görünce etkilendim.

Sonra sıra bana geldi.

Sunucu ayağa kalkmamı işaret etti. Ceketimi düzelttim ve ayağa . Alkışlar kulakları sağır ediyordu ve bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim, ifadem dikkatle nötrdü. Yüzler birbirine karışmıştı, tasarım elbiseler ve özel dikim takım elbiselerden oluşan bir deniz.

Zenginliğim, işim ve görünüşüm, insanların bana teklif vermeleri için birçok neden olarak sıralanıyordu. Biraz sıkıcıydı ama bu da anlaşmanın bir parçasıydı. En çekici gülümsememi gösterdim ve birkaç poz verdim. Sonra teklifler başladı.

Rakamlar hızla yükseliyor, yüksek tavanlı odada yankılanıyordu. Her teklif beni istediğimden emin olmadığım ama kaçamadığım bir spot ışığının altına daha da itiyor gibiydi. Elli bin... yetmiş beş... yakında yüz bine yaklaşıyordu.

Orada durup izliyordum ve bir şey fark ettim. Kalabalık yer değiştirmişti.

Salonda bir dalgalanma oldu, kafalar aynı yöne döndü. Arkadaki insanlar kenara çekilerek orta koridorda açık bir yol oluşturdular. Bir figür ışığa doğru adım attığında nabzım hızlandı.

Bu oydu.

Kaira.

Her adımda parıltıyan ışıltılı bir elbise giymişti. Uzun eldivenler kollarını örtüyor ve kırmızı dudakları kendinden emin bir gülümsemeye dönüşüyordu. Onun

Koyu renk saçları yana doğru taranmış, boynunun zarif , köprücük kemiğini, rüyalarımından çıkıp birinin mükemmel silüetini ortaya çıkarıyordu.

Gözlerimiz buluştu ve nefesim kesildi. Başka tarafa bakmadı, tereddüt etmedi.

Onun yerine, cesur ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Yüz on bin," dedi, sesi net ve güçlüydü, mırıltıları kesiyordu.

Oda sessizliğe gömüldü.

Rakam havada asılı kaldı, geçen yıl yaptığı teklifin aynısıydı. Toplu nefes alış bakılırsa bu ironi benim ya da bir başkasının gözünden kaçmamıştı. Sonra fısıltılar başladı.

"Bu o mu?" diye mırıldandı biri.

"Sanırım bu ," diye cevap verdi bir başkası.

"Eski nişanlısı," dedi yakındaki bir kadın.

"Sahte nişanlısı," diye düzeltti biri, daha sessiz. "Hayır, hayır, o artık şu romantik yazar."

Müzayedeci, hakkını yemeyelim, soğukkanlılığını korudu. "Bir on beş mi duyuyorum?"

Kimse onun teklifine karşı çıkmaya cesaret edemedi. Sanki odadaki tek iki kişi gibi oda donup kalmıştı. Müzayedecinin tokmağı keskin bir çatırtıyla indi.

"Ön sıradaki kadına satıldı!"

Alkışlar patladı ama ben duymadım bile. Sahneden inerken bakışlarım Kaira'ya kilitlenmişti. İnsanlar geçmeme izin vermek için ayrıldı, spekülasyonların vızıltısı statik elektrik gibi etrafımızı sardı. Onları zar zor duydum. Başka kimseyi görmüyordum bile.

Ona ulaştığımda bana baktı, gülümsemesi genişledi. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, az önce senin parandan daha fazlasını harcamadım."

Elimde olmadan sııttım. "İyi, çünkü ben de muhasebecimi aramak üzereydim."

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Bu sefer, bence yatırım yapmaya değeriz."

Bu sözler beni çok etkiledi, hem de en iyi şekilde. Geri gelmişti. Her şeyden sonra, buradaydı, önümde duruyordu, bir seçim yapmam için bana meydan okuyordu.

Sırıtişım daha yumuşak, gerçek bir şeye dönüştü. "Peki ya bu yatırımın tekrar elimden kayıp gitmesine izin vermek istemiyorsam?"

Kalabalık, gürültü, geçen yıl, hepsi arka planda kaldı. Önemli olan tek şey onun gözlerindeki bakış, benimkini yansıtan umut ve kararlılıktı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim, sesim alçak ve sabitti. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Eldivenleri tenimde serindi, onu öperken dudakları sıcak ve yumuşaktı.

Oda alkışlarla inledi ama ben fark etmedim bile. Sanki o da benim kadar uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi içimde eriyip gidişine takılmıştım.

Nihayet ayrıldığımızda gülümsüyordu, yanakları kızarmıştı. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, sesi alaycıydı ama daha derin bir şeyle renklenmişti.

Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Şimdi ," dedim aval aval bakan kalabalığa bakarak. "Bir oda dolusu yabancıyı eğlendirmektense odaklanmam gereken daha önemli şeyler var."

Güldü ve bu bir yıldır duyduğum en tatlı sestti. Birlikte balo salonundan çıktık, gürültüyü, geçmiş ve bizi ayrı tutan tüm şüpheleri geride bıraktık.

Bu sefer gitmesine izin vermeyecektim.

"Arkadan gizlice çıkmayacağız," dedi.

"Para için iyi olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım gülerek. "Öyleyim.

Çoğunlukla."

"Banka mı soydun?"

Güldü. "Hayır, ama kitabımı yeni sattım ve bir sonraki kitabım için imza ikramiyesi aldım. Umalım da fiyasko olmasın."

"Sanki öyle olacakmış gibi," dedim.

Sadece çalışanlar için olan bir koridora girdik.

Yüzümü ona döndüm. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Geleceğimden emin değildim ama seni görmek istedim. Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Şimdi burada olman daha iyi."

Gözleri benimkileri aradı, samimiyet arıyordu, belki de eskiden olduğum soğuk, acımasız pislikten bir ipucu. "Buraya bundan daha fazlası için geldim. Sana önemli bir şey söylemem gerekiyor."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ne

oldu?" "Seni çok özledim."

İçimi bir rahatlama kapladı.

Güldüm, belirsizliğin gerginliği sıcak ve rahatlatıcı bir şeye dönüşerek eriyip gitti. "Ben de seni özledim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Kaira elimi sıktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "O zaman gerçekten sadece ben değilim?" Sesi bir fısıltı gibiydi, savunmasız ve umut doluydu.

"Sadece sen değilsin," diye onayladım, elini sıkıca kavradım. "Uzun bir yıl oldu. Her şey farklı gelişeydi ne olurdu diye merak ettiğim çok sabah oldu."

Yavaşça başımı salladı. "Sanırım ikimiz de değiştik. Biraz büyüdük, belki ne istediğimiz hakkında birkaç şey öğrendik. Ve ne olmadan yaşayamayacağımızı."

Başımı salladım. "Sanırım haklısın. Belki bu sefer birbirimiz için daha iyisini yapabiliriz."

Gözleri yeniden parladı, o muzip ışıltı geri döndü. "Peki, randevumuzda nereye gidiyoruz? Sanırım önümüzdeki birkaç saat için sen varsın."

"Bebeğim, bana bundan çok daha uzun süre sahipsin," dedim. "Beni satın alan şanslı kadını yemeğe çıkaracaktım ama yedi çeşit yemekle ilgilenmiyorum. Sadece tatlıyla ilgileniyorum."

"Tanrıya şükür," dedi gülerek. "Ben de öyle. Lütfen bana Anthony'nin buralarda bir yerde seni eve götürmek için beklediğini söyle."

"Öyle."

"Yolu gösterin Bay Kelly."

A Servis çıkışına doğru ilerlerken, göğsümde gergin bir heyecan dalgası dans ediyordu. Onunla birlikte attığım her adım gerçeküstü geliyordu, sanki bir rüyaya geri dönüyormuşum gibi.

sabah güneşi. Verdiği güvencelere rağmen bir yanımda hâlâ fikrini değiştireceği, bu balonun patlayacağı ana hazırlanıyordu.

Anthony şık, siyah bir arabaya yaslanmıştı, varlığı her zamanki gibi alçakgönüllüydü ama biz yaklaşırken gözleri biraz şaşkınlıkla parladı. "İyi akşamlar, Kaira," diyerek hem saygılı hem de biraz eğlenmiş bir şekilde başını salladı. "Seni tekrar görmek güzel."

"İyi akşamlar Anthony," diyerek jestine karşılık verdim ve hayatının bu kesitine tekrar dâhil olmanın küçük bir heyecanını hissettim. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Anthony bizim için arabanın kapısını açtı. Roman'ın yanındaki deri koltuğa kayarken, bu basit anları ne kadar özlediğimi fark ettim - rahat sessizliği, ortak bakışları, sadece onun yanında olmanın altında yatan heyecanı.

Yanıma yerleşti, ellerimiz içgüdüsel olarak birbirini buldu. Araba yavaşça uzaklaştı ve Anthony bizi Roman'ın malikanesine götürürken şehrin ışıkları bulanık bir şekilde yanımdan geçti. Başımı omzuna yasladım. Tekrar onun huzurunda olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini açıklayamazdım. Hayatım dolu ve meşguldü ama tamamlanmış değildi. Bana kendimi bütün hissettiren bir yolu vardı.

İkimiz de konuşmadık. Söylenecek çok şey olduğunu biliyordum ama zamanımız vardı.

Şimdilik burada onunla oturmaktan ve anın tadını çıkarmaktan memnundum. "Smokin içinde çok güzel görünüyorsun," diye yorum yaptım.

Kıkırdadı. "O elbisenin içinde sen de hiç fena değilsin," dedi gözleriyle beni tarayarak. "Ciddiyim, Kaira. Büyüleyici görünüyorsun."

Kendimi kızarıırken buldum. Sanki hiç zaman geçmemişti ama her şey değişmişti. Daha önce hiç olmadığım kadar kendimdeydim ve şu ana kadar anladığım kadarıyla o da öyleydi.

Anthony malikânenin önünde durduğunda ikimiz de dışarı çıktık. Görünüşe göre personel gece için çoktan emekliye ayrılmıştı. Etrafıma bakındım ve anılarım canlandı. Fuayeye en son beni kovduğu zaman gitmiştim.

"Bir içki ister misin?" Roman sordu.

Dönüp ona baktım ve yavaşça başımı salladım. "Hayır."

"Ben de."

Elimi tuttu ve birlikte merdivenleri tırmandık. En üst basamağa ulaştığımızda çift kapının açık olduğunu görünce şaşırdım. Dönüp ona , ne olduğunu sorguluyordum.

"Onun sanatını görmek hoşuma gidiyor," dedi omuz silkerek. "Kapıları açık bırakıyorum.

Buradan geçen herkes bunu görebilir."

Başımı salladım, evi temizlediğini fark ettim. Bir sanatçının atölyesinden çok bir galeriye benziyordu. "Bence bu harika bir fikir," dedim. "Çalışmaları çok güzel. Görülmeli."

"Katılıyorum. Onun bazı eserlerini sergilemek için bir galeriyle çalışıyorum. Onları satmayacağım ama dünyanın annemi ve onun muhteşem yeteneğini hatırlamasını istiyorum."

O değişmişti. Çok etkilenmiştim. Odanın önünden geçip yatak odasına gittik. Orada da değişen bir şey yoktu. Uzanıp papyonunu çözdü ve boynuna asmasına izin verdi.

"Rahatsız mısın?" diye sordum. "Tahmin bile edemezsin."

Uzandım ve gömleğinin birkaç düğmesini açarak adama nefes alması için yer açtım. Parmakları bileğime dolandı ve beni durdurdu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bilmeni isterim ki, senden sonra başka kimse olmadı."

Gözlerindeki yoğunluk beni esir aldı, her türlü yapmacıklığı ortadan kaldıran keskin bir dürüstlük. "Ben de, Roman."

Derin bir nefes aldı, bileğimdeki tutuşu yumuşadı. "Kaira, aramızdaki şeylerin nasıl bittiği için üzgünüm. Düşünmek ve nerede yanlış yaptığımı anlamak için çok zamanım oldu."

Bu sadece bir özür değildi; bir itiraf ve bir davetin bir araya gelmesiydi. Samimiyeti aklımda kalan şüpheleri yok etti. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarların yıkılmaya başladığını hissedebiliyordum.

"O zamandan beri kendi yolculuğunuzu yaşadığınızı biliyorum," diye devam etti Roman, sesi alçak ve sabitti. "Başarılarını takip ettim, her zaman kayıp duygusuyla karışık bir gurur hissettim. Ben sadece... Umarım geleceğinde bir yerlerde bana da yer vardır."

Dünya nefesini tutmuş, cevabımı bekliyor gibiydi. Düşüncelerim geçmişin acı dolu anılarını ve geleceğin umutlarını örerek hızla ilerliyordu. "Sen benim geleceğimsin, Roman."

Gözlerindeki parıltıyı gördüm. Arzu mu? Aşk mı?

Önemli değildi çünkü beni öptü ve ben de cevabımı aldım. Ayrı kaldığımız onca zamandan sonra dudaklarımız tekrar buluştuğunda - birbirimizin dokunuşunu arzulayarak- beni Roman gibi tamamlayabilecek başka hiç kimsenin olmadığını biliyordum; kalbi benimkiyle onunki gibi senkronize atan başka hiç kimse yoktu. Bana meydan okuyabilecek ama aynı zamanda onun gibi ilham verebilecek başka kimse yoktu; beni güvende hissettirebilecek ama aynı zamanda çılgına çevirebilecek başka kimse yoktu.

Yavaşça ayrıldık, nefes nefese kalmıştık ama daha fazlasını arzuluyorduk. Parmakları eldivenimi çekti ve bir sonrakini çıkarmadan önce yavaşça kolumdan aşağı sıyırdı. Yavaşça döndüm ve saçlarımı yolumdan çektim, sessizce fermuarımı açmasını istedim.

Çıplak bedenime çarpan serin esintinin omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdiğini hissettim. Roman elbisemi yavaşça üzerimden alırken boynuma ve omuzlarıma yavaş, nazik öpücükler kondurdu ve uzaklaşırken elbiseyi de beraberinde götürdü.

Orada sadece sütyenim ve külotumla duruyordum ve kendimi güçlenmiş hissediyordum. İlk kez birlikte olduğumuz zamanki gibi utangaç bir kadın değildim. Yüzümü ona döndüm.

Gözleri arzuyla yanıyordu. "Çok güzelsin." Dudakları lobuma değdi ve omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderdi.

Uzandı ve sütyenimi yavaşça yere indirmeden önce çözdü. Kalçalarıma doğru öpüp ısırırken elleri sırtımda desenler çiziyordu. Onun içinde eridiğimi hissedebiliyordum, şu anda onu her şeyden çok istiyordum - ona havanın kendisi gibi ihtiyaç duyuyordum.

Ceketini kollarından aŖađı iterken parmaklarım titredi. Ben gömleğinin düğmelerini iliklerken o da silkindi ve gömleğini pantolonundan kurtardı. Birden kendimi  ıldırımıŖ gibi hissettim. Ona dokunmam gerekiyordu. Avu larımın altında tenini hissetmeyi  zlemiŖtim.

TiŖ rt n   ekiŖtirerek açtım ve atlet giydiğini fark edince inledim.  abucak baŖının üzerine çekti. Vücutlarımız tekrar buluŖtu. Sert göğsü yumuŖak kıvrımlarıma baskı yapıyor, kalplerimiz sanki son kucaklaŖmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine rağmen hiç ayrılmamıŖız gibi çılgınca çarpıyordu.

Birkaç dakika içinde ikimiz de  ırıl ıplaktık ve onun yatağına uzanmıŖtık. Boynumu öptü, dilini aynı noktada gezdirmeden önce tenimi emdi. Vücudum daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildi. Elini g ğ slerimin üzerinde gezdirdikten sonra meme ucumu sıktı ve içime zevk Ŗokları gönderdi. Diğer eli bacaklarımın arasındaki ıslaklığa dalmadan önce karnımdan aŖađı indi.

 ki parmağını içime soktu. BaŖım geriye d Ŗerken nefesim kesildi. "Roman," diye inledim, omuzlarını tutarak.

Ağzı meme ucumu buldu ve diŖleriyle onu okŖayarak omurgamdan aŖađı ürperti gönderdi. Hem parmaklarını hem de ağzını ritmik bir Ŗekilde hareket ettirmeye, daha derine itmeye, daha sert emmeye baŖladı. BaŖımı geriye attım, doruğa ulaŖtıđımı hissediyordum. Beni bir dalga gibi vurdu, üzerime çöktü, kalan Ŗ pheleri veya korkuları yıkadı. Çok uzun zaman olmuŖtu. Bedenim aylardır onu arzuluyordu.

Beni tekrar öptü, dili dudaklarımı ayırana kadar alay etti. Geri çekildi, yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Parmaklarını sa larımnda gezdirdi ve gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, sesi kaybettiğimiz zamanın piŖmanlıđıyla doluydu.

"Seni seviyorum," diye cevap verdim, yeniden baŖlama Ŗansı için sonsuz minnettarlık duyuyordum.

Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirdi ve sonra durdu. "Kahretsin, prezervatifler.

Son kullanma tarihlerinin geçip geçmediğinden emin değilim."

Yüzünü avu ladım. "Roman, bana kimseyle birlikte olmadığını söylediğinde sana inandım. Ben de olmadım. Sana tamamen güvenmeye hazırım. Hamile kalmayacağım."

"Emin misin?" diye

sordu. BaŖımı salladım.

"Eminim."

"Kahretsin, kadın, ne kadar dayanacağımı bilmiyorum. Hiç bu kadar uzun süre seks yapmamıştım. Sanırım ilk temasta patlayabilirim."

Kıkırdadım. "O zaman bunu yapmaya devam etmemiz gerekecek. Sanırım telafi etmemiz gereken zaman var."

Roman yavaşça üzerimde hareket ederek sert uzunluğunu açıklığıma yönlendirdi. Sevgi ve saygıyla dolu gözlerimin içine baktı. Beni tamamen doldururken gözlerimiz kilitlendi. İkimiz de bu his karşısında nefes nefese kaldık. Bedenlerimiz sanki hiç ayrılmamışlar gibi mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyordu. Bana öyle bir sevgi ve hayranlıkla baktı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Eğildi ve beni usulca öperken kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladı, onu içimde daha derine götürdü. Ona tamamen bağlı olma hissine doyamıyordum. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, onu daha hızlı ve daha sert olmaya teşvik ediyordu. Boynuma karşı hırladı, zevk inlemelerimi cesaretlendirici olarak aldı. İçindeki gerginliğin benimkiyle eşleştiğini hissedebiliyordum. Bunun o an olduğunu biliyordum. İkimiz de kontrolümüzü kaybedecektik.

Ve sonra yaptık. Birlikte doruğa ulaştık. Birbirimize olan aşkımız bizi bir tutku ve arzu seli içinde tüketirken bedenlerimiz tüm bunların yoğunluğuyla sarsıldı. Yüzümün yan tarafını öptü, gözlerimin ve burnumun üzerine elli öpücük yağdırdı. Aletinin içimde seğirdiğini hissedebiliyordum. Artçı şoklar birbirini izliyordu.

Sonunda çekilip uzaklaşmaya çalıştığında, kollarımı ona doladım, bu anın yakın zamanda bitmesini istemiyordum. Roman Kelly'nin benim, benim de onun olduğum gerçeği dışında hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Burada olduğuma inanamıyorum."

"Öyle olduğuna çok sevindim," dedi. Eli kolumu aşağı yukarı ovuşturdu. "Bu yatakta tek başıma o kadar çok gece geçirdim ki, seninle bir şansım daha olursa ne yapacağımı düşündüm."

"Öyle mi? Peki sen ne yapardın?"

Kıkırdadı. "Bu ve sonra yine bu, ama çoğunlukla kendime sen burada yokken nasıl hissettiğimi hatırlatırdım. Seni bir daha asla hafife almayacağıma dair kendime söz verdim. Seninle geçirdiğim her dakika çok değerli. Bunu boşa harcamayacağım."

"Ben de seni hafife aldım," dedim. "Çok şeyi hafife aldım. Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyorum."

Yorganı üzerimize çekerek beni sardı. Dış dünyadan ve onun kaosundan korunmuş, kendi küçük baloncuğumuzdaymışız gibi . Gözlerimi kapattım ve gülümsemekten kendimi alamadım. Burası tam olarak Roman'ın kollarında olmam gereken yerdı.

"Uyumak istemiyorum ama en son senin yatağına girdiğimden beri gerçekten uyumamışım gibi hissediyorum," dedim, gözlerim açık kalmak için mücadele ediyordu.

"Uyu. Seni tutmama izin ver. Bütün gecemiz var. Ve yarın. Ve ondan sonraki gün."

Gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim. Çok yorulmuştum. Dokuz aydır maraton koşuyormuşum gibi hissediyordum. Sonunda dinlenebilirdim.

EPİLOG

ROMAN

Altı Ay Sonra

Rome, on yıldan uzun bir süre önce yaptığım ziyaretten hatırladığımdan daha da büyüleydi. Kabul etmek gerekir ki, bu ziyaret benim çılgınca isyan ettiğim bir dönemde gerçekleşmişti. Zamanımın çoğunu zil zurna sarhoş olarak geçirmiştım.

Bana iki kez bakan her kadını kovaladım.

Arnavut kaldırımlı sokaklar, antik kalıntılar ve Ebedi Şehir'deki yaşamın uğultusu, seyahat arkadaşım olarak onunla çok daha farklı hissettirdi. Kaira önümde yürüyor, gözleri mimari ile rutin işlerini yapan yerel halk arasında gidip geliyordu.

Güneş tepedeydi ve o da dahil olmak üzere dokunduğu her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Sade bir güneş elbisesi giymişti, saçları sırtından aşağıya sarkıyordu ve omzuna deri bir çanta asmıştı; tam da kendi halinde bir yazardı. Başında onu gerçekten bir turist gibi gösteren sarkık bir güneş şapkası vardı.

"Dik dik ," dedi ve sırtarak bana baktı.

"Yakalandım," diye cevap verdim, pişmanlık duymadan. "Yakalamamak çok zor. Roma sana çok yakışıyor."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini gizleyemedi. "Beni buraya yazar tıkanıklığıma yardım etmem için getirdin, unuttun mu? Egomu yükseltmek için değil."

Omuz silktilim. "İkisi birden olamaz mı?"

Güldü. "Sen imkansızsın."

"Bundan sonra ne görmek istiyorsun?" Ona sordum. "Roma'dasın, Roma'dayken..."

"Sevimsiz." Güldü.

"Ama doğru," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim. "ama, listenin başında ne var?"

Kaira durakladı, düşüncelere dalmış dudağını ısıırıyordu. Çantasından buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı ve açtı. "Önce Pantheon'u düşünüyordum, sonra belki Piazza Navona'ya gidebiliriz?"

Başımı sallayarak onayladım. "Kulağa mükemmel geliyor."

Pantheon'a doğru yürürken, kalabalık caddelerden geçerken, Kaira'nın burada ne kadar doğal göründüğünü gözlemlemekten kendimi alamadım. Belki de içindeki yazar, sürekli hikayelerin peşinde ve atmosferi özümseyordu, bu da onu ne kadar yabancı olursa olsun her türlü arka plana sorunsuzca uyum sağlamasını sağlıyordu. Fotoğraf çekmiyor ya da selfie için poz vermiyordu. Her şeyi özümsemek için elinden geleni yapıyordu. Oraya buraya notlar alıyordu ama çoğunlukla kendini bu deneyime adıyordu.

Üç milyon insanla birlikte Pantheon'a ulaştık ama o kalabalığı umursamadı. İçeri adım attığımızda Kaira huşu içinde başını kaldırdı. Tepesindeki oculustan gelen ışık şaftı yüzünü aydınlatıyor, saf şaşkınlık ifadesini vurguluyordu.

"Buradaki tüm tarihi hayal edin," diye mırıldandı neredeyse fısıltıyla. "Bu duvarların tanıklık ettiği hikâyeleri."

Parmaklarını serin mermer üzerinde gezdirirken onu izledim, gözleri bir ilham kıvılcımıyla parlıyordu. "Hissediyor musun?" diye sordu bana doğru dönerek. "Tüm bu yüzyılların ağırlığını?"

Elini elime alarak başımı salladım. "Bu inanılmaz," diye cevap verdim. "Bu şehrin her köşesi zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor."

Kaira elimi sıktı ve beni Pantheon'un merkezine doğru çekti. Açık oculusun altında birlikte durduk, bir ışık sütunuyla yıkandık.

"İşte bu yüzden yazıyorum. Bu duygunun bir parçasını bile kelimelere dökebilmek için."

Tutkusunu daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde anlayarak gülümsedim. "Tarihi romantizme sıçrama yapmayı düşünüyor musun?"

İçini çekti. "Hayır. Onları okumayı seviyorum ama çok daha fazla araştırma gerektiriyor. Bunu hakkıyla yapabilecek bilgiye sahip olduğumu düşünmüyorum. Onları yazmak yerine okumaya devam edeceğim."

"Ama eminim iyi bir iş çıkarabilirsin," dedim.

Biz çıkarken güldü. "En büyük amigo kızım."

Kaira parlak güneş ışığında gözlerini kısarak elindeki kâğıdı tekrar kontrol etti. "Sırada Navona Meydanı var," diye onayladı ve haritayı katlayıp çantasına yerleştirdi.

Piazza Navona'ya yürüyüş uzun sürmedi. Sokak satıcıları İtalyanca bağırıyor, gelato stantları rengârenk tatlar sunuyor ve müzisyenler yolculuğumuza müzik katıyordu. Kaira'nın her şeyi içine alışını izlemek hayatımın en güzel deneyimlerinden biriydi. Gözlerinde saf bir merak vardı.

Bana karakterleri Roma'dan gelen bir kitap yazmak istediğini söylediğinde, onu getirmem gerektiğini biliyordum. O hiç seyahat etmemişti. Kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü birkaç yılını seyahat ederek geçirmiştım ama gördüğüm yerleri zar zor hatırlıyordum. Parti yapmak için seyahat etmişim, oraları görmek ve deneyimlemek için değil.

Navona Meydanı'nı büyüleyici kılan çeşmeleri ve heykelleri görünce Kaira'nın yüzü aydınlandı. Çocuksu bir hevesle elimi tuttu. "Dört Nehir Çeşmesi'ne bakın! Muhteşem değil mi?" diye haykırdı, sözleri kalabalığın uğultusu arasında neredeyse kayboluyordu.

Kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Her detayı. Bernini gerçekten ne yaptığını biliyordu."

Heyecanla başını salladı, gözleri sanatsal şaheserin her kıvrımını ve yarığını taradı. "Her şey çok büyüleyici," dedi ve not defterini çıkarıp aceleyle düşüncelerini not etmeye başladı.

Onun hızla şeyler karalamasını izlerken, tutkusunu takdir ettiğimi hissettim. Başka türlü gözden kaçıracağım katmanları ve anlamları görme konusunda olağanüstü bir yeteneğı vardı. Tüm bunları ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Piazza Navona'da bir saat kadar vakit geçirdikten sonra onu bir sonraki durağı doğru geri götürdüm. Bu benim planımdı ama onun bundan haberi yoktu.

"Acıktım," dedim. "Seni götürmek için can attığım bir çatı restoranı var."

Kaşlarını kaldırdı. "Çatı katında bir restoran mı? Kulağına şüpheli derecede romantik geliyor."

Sırıttım. "Belki de taslağına bir göz atabilmek için sana yağ çekmeye çalışıyorumdur."

"Lütfen," dedi, köşeyi dönüp daha sakın bir sokağı girdiğimizde beni dürterek. "Sanki hazır olmadan okumana izin verecekmişim gibi."

"Hey, ben sana fikir veren adamım."

"Çok fazla fikir," diye alay etti.

Dolambaçlı sokaklarda ilerlerken, lekeli duvarların ve yemyeşil yeşilliklerle çerçevelenmiş pencerelerin önünden geçerken ileri geri şakalaşmaya devam ettik. Ziyaretimiz sırasında kalacağımız dairenin çatısına çıkan dar merdivenleri tırmandık. Yorgunluktan değil ama beklentiden dolayı her adım daha ağır geliyordu. Bunu aylardır planlıyordum ve her ayrıntının mükemmel olması gerekiyordu. Sonunda tepeye ulaştığımızda, ilk onun çıkmasına izin verdim.

Onun nefesi umduğum her şeydi.

Çatı katı özel bir sığınağa dönüştürüldü. İki kişilik tek bir masa, bembeyaz örtüler, mumlar ve taze çiçeklerden oluşan bir orta süsü ile süslenmişti. Dize ışıkları yukarıda çaprazlanmıştı. Roma'nın panoramik manzarası bizi çevreliyordu, şehir tüm zamansız ihtişamıyla yayılıyordu.

"Bu... bu inanılmaz," diye nefes aldı Kaira, her şeyi kavramak için etrafında dönerek. Gözleri benimkilerle buluştu, şaşkınlıktan irileşmişti. "Roman, restoran falan yok, değil mi?"

"Hayır," dedim, bir adım daha yaklaşarak.

"Sadece biz." Güldü. "Gerçekten kendini aşmışsın."

Sandalyesini çektim ve oturmasını işaret ettim. "Senin için sadece en iyisi." Akşam yemeği İtalyan mutfağından bir ziyafetti, her bir yemek bir öncekinden daha iyiydi ve işe aldığım tek bir garson tarafından servis ediliyordu. Konuştuk ve güldük, ilk tanışmamızı, sahte nişanlılığımızın çılgın yolculuğunu ve bizi bu ana getiren her şeyi anımsadık. Güneş batıyordu, günün sıcaklığı nihayet azalıyordu. Şehir etrafımızda ışıltı ışıltı parlıyordu. Canlı.

Sunucu son yemeğimizi getirdi, zengin bir tiramisu. Başımınla onayladım ve artık hizmetlerine ihtiyaç olmadığını bildirdim.

İlk ısırığını aldı ve inledi. "Nefis," dedi, gözleri takdirle kapalıydı. "Her şey mükemmeldi. Hâlâ burada olduğuma inanamıyorum. Seninle olduğuma. Bu büyülü bir şey."

"Başka bir yerde olmak," dedim.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Beni buraya, Roma'ya, bu ana getirdiğin için."

Elini nazıkçe sıkarak, "Benim için bir zevk," diye cevap verdim. "Ama dahası da var."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Daha fazla mı?"

Elimi cebime attım. Kalbim çarpıyordu ve uzun zamandır ilk kez gergin hissediyordum. Ama bu iyi bir gerginlikti; her şeye degecek bir adım atmak üzere olduğunuzu bilmenin getirdiği bir gerginlik.

"Kaira," dedim, göğsümdeki kaosa rağmen sesim sakindi.

Bana baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Ne oldu?"

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. Yavaşça, onun yanında bir dizimin üzerine çöktüm. Eli ağzına gitti ve küçük bir nefes verdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Cebimden, sahte nişanımız sırasında kullandığımız yüzüğü çıkardım. İroni gözümünden kaçmamıştı ama sanki başından beri bu anı bekliyormuş gibi doğru hissettiriyordu. Çok güzel bir yüzüktü ve ona çok yakışıyordu. Daha önce ona yanlış zamanda vermişim ama şimdi doğru zamandı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedim. "Medya bununla bir gün geçirecek. Her fotoğrafı, her manşeti didik didik edecekler ve her şeyi inceleyecekler. Bunun da başka bir maskaralık olduğunu düşünecekler."

Güldü. "Kaos olacak."

"Bırakın yapsınlar," dedim bakışlarını tutarak. "Çünkü ilk defa başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Kaira, hayatımı en iyi şekilde alt üst ettin. Bana nasıl daha iyi olunacağını, nasıl yeniden hissedileceğini öğrettin ve hak etmediğim halde beni sevdin. Sensiz tek bir gün bile düşünemiyorum. İşte sana soruyorum - halkla ilişkiler gösterileri yok, sözleşmeler yok, sadece biz varız - benimle evlenir misin?"

Gözleri yaşlarla parlıyordu. Sandalyesinden kaydı ve önümde diz çökerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Roman," dedi, sesi kırılarak. "Evet. Milyonlarca kez evet. Seninle her zaman evlenecektim. Sen her zaman benim sonsuza dek mutluluğumdun. Bu noktaya basit bir yolculukla gelmemiş olmamızı seviyorum. Sana ilk kez o müzayedede aşık oldum ama gerçek olan bu değildi. Gerçek olan bu. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, huysuz olduğun zamanları bile. Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Yüzüğü parmağına geçirirken içimi bir rahatlama ve sevinç kapladı. Tam oturmuştu. Sonunda ait olduğu yere geri dönmüştü. Kollarını boynuma doladı ve ben de onu kendime çekip öptüm.

Sonsuza kadar öylece kaldık, birbirimize ve o anın büyüüne kapıldık. Sonunda ayrıldığımızda yanakları kızarmıştı ve gülümsemesi durdurulamazdı.

"Medyaya bu kadar cephane verdiğine pişman olacaksın," diye alay etti ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini kaldırdı.

"Bir saniye bile olmaz," dedim yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. "Bırak ne istiyorlarsa söylesinler. Burada önemli olan tek fikir bende var."

Gülüşü saf neşeydi. Beni tekrar öptü. "Şu tiramisuyu bitirelim ve sonra aşağı inelim. Nişanımızı nasıl kutlamak istediğime dair bazı düşüncelerim var. Pencerelerden birinde biri bizi görürse Roma'dan, muhtemelen İtalya'dan atılma riskini almak istemiyorum."

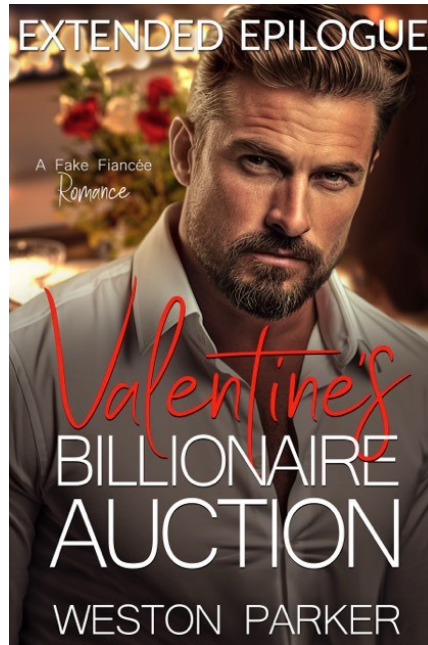
Güldüm. "Şimdi de tatlıyı atlama isteği uyandırırıyorsun bende."

"Hayır," dedi çatalını kaldırırken. "Bundan bir ısırık bile atlamayacağım."

İşte buydu. Benim sonsuzluğum. Ve hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissettim. Bir bütündüm. Gerçek bir geleceğim vardı. Sonunda mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayale kavuşuyordum. İstedığimi hiç bilmediğim rüyaya.

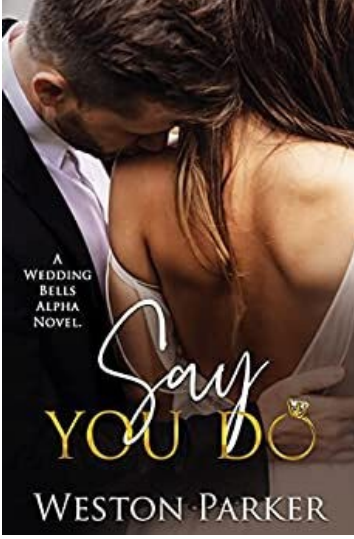
Roman ve Kaira'dan daha fazla mant?

Genişletilmiş alın [BURADAN](#).

Bu kitabı sevdiyseniz, hayranların favorisini kaçırmayın.

Bir Düğün Çanları Alfa Romanı'nın 1. kitabı Say You Do'ya göz atın.

Kardeşim aptalın teki. Evleniyor.

Bizimkiler gittiğinden beri işleri toparlamaktan ben sorumluyum.

Ne şanslıyım. Aşkın kuşlar ve 80'lerin eskimiş şarkıları için olduğunu düşünen adam.

Gerçekten bu drama ayıracak vaktim yok. Milyar dolarlık bir şirket yönetiyorum, eğlendirmem gereken kadınlar var ve dünyayı yönetme planlarım üzerinde çalışıyorum.

Hayır, ciddi.

Ve yine de, hiç beklemediğiniz bir anda, hayat sizi taşaklarınızdan vurur.

Çiçekçi dükkânını işleten güzel, huysuz kadın bu düğünü gerçekleştirmeme yardım etmek için mükemmel.

Onu görmek bile başımı olasılıklarla döndürüyor.

O mükemmel. Bir etkinlik için sahte karımı oynayacak.

Eski karım da etkinlikte olacak ve ruhumu söküp attığından beri ne kadar iyi olduğumu ona gösterecek birine ihtiyacım var.

Böylece kıvrımlı yeni arkadaşım anlaşmayı kabul etmeden önce yüzüğümü ve cüzdanımın bir kısmını aldı.

Komik olan şu ki, maceranın sonunda onu geri almakla pek ilgilenmiyorum.

Hayatımın en iyi kararı olabilecek bir şey için elimden geleni yapmaya hazırım. Ondan da aynısını talep ediyorum. Belki yok. Bilmiyorum yok. Olabilir ya da olmayabilir korkusu yok.

Güzel pembe dudaklarını aç ve kelimeleri söyle.

Öyle olduğunu söyle.

[Bunu almalıyım.](#)

Insider Group

İçeride görüşürüz.

Hey! Biz eksik sen üzerinde
Burada at Parker's Insider Grubu.
Neredesin?!?

Gelin, şehirdeki en iyi kitap bölümüyle
yerinizi alın ve bağlantı kuralım.

Ayrıca katıldığınızda ÜCRETSİZ bir roman
kazanıyorsunuz, çünkü neden olmasın?

[BURADAN alın](#)

YAZAR HAKKINDA

Weston Parker
EVERY good girl DESERVES A bad boy

Merhaba. Ben Weston.

Tanıştık mı? Tanışmadık mı? Bu trajediye son vermenin zamanı geldi.

Ben, meşhur kalemi eline alıp kötü çocuk aşk hikayeleri yazmaya başlayan eski bir itfaiyeci/EMS adamıyım. Kız kardeşim Ali Parker ile birlikte yazıyorum ama eşim, iki küçük oğlum, kızım, iki köpeğim, üç kedim ve bir kaplumbağamla birlikte Teksas'ta yaşıyorum.

Evet. Bir kaplumbağa. Doğru okudunuz. Kıskanmayın.

Milyarderler, Kötü Çocuklar, Askeri Adamlar ve bir sürü seksilik bulacaksınız. Umarım herkes için bir şeyler vardır. Sizinle bağlantı kurmayı çok isterim. Aşağıdaki bağlantılara göz atın ve gelip beni bulun.

[Amazon KU~ Insiders Group](#) _

[Mebsite~ Facebook~ Instagram](#)

[Group](#) _

Sevgililer Günü Milyarder M zayedesi
A Fake Fianc e Romance

Copyright  2025 by Star Key Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olay örgüsü ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Birinci Baskı.

Editör: Eric Martinez
Kapak Tasarımcısı: Ryn Katryn Dijital Sanat

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.